

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARANTİNA

YALNIZLAR

LEX THOMAS

Pegasus Yayınları: 1438

Gençlik: 262

Karantina: Yalnızlar

Lex Thomas

Özgün Adı: Quarantine: The Loners

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: İlker Sönmez

Düzeltili: Pervin Salman

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2016

ISBN: 978-605-343-959-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Lex Thomas, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

39509
828

Biri burnunu ısırıp koparmış olmalıydı.

David onu tanımıştı. Julie Tanaka. Güzel bir kızdı. Bir sömestre boyunca biyoloji derslerini onunla ilgili fanteziler kurarak geçirmişti. Bronz bir tene ve David'in nefesini kesen bir fiziğe sahipti. Ama şu anda görüntüsü bir lağım faresinden farksızdı. Burnunun ucu gitmişti, ucundan ısırılmış örgü peynir gibi duruyordu. Kolları çırpı gibi kalmıştı ve eklem yerleri dikenler gibi dışarı fırlamıştı. Teni hassas ve kupkuruydu. Beyaz saçları pis ve yıpranmıştı. David, Julie'nin gözlerine baktı. Nefretle doluydular. Buranın geçen bir yılı aşkın sürede ona yaptıklarının hesabını sormak istiyor gibiydiler.

Julie bu isteğine kavuşmak üzereydi.

David avluyu inceledi. Yüzlerce çocuk etrafa dizilmiş, üstlerindeki gökyüzünü kapatan devasa gri kubbeye bakıyorlardı. Loş gün ışığı şeffaf kubbeden geçiyor ve David'in cılız yüzüne donuk gölgeler halinde düşüyordu. David etrafındakilere bir göz attı. Bazı

çocuklar ısınmak için zıplıyor ve kaslarını esnetiyorlardı. Diğerleri ise ellerini sıkıyorlardı. Gruplar saç renklerine göre ayrılmışlardı. Mavi saçlılar güney duvarında duruyorlardı, kırmızı saçlılarsa sarıların tam karşısında bulunan doğu duvarında. Etraftaki herkes bir gruba mensuptu.

Ama David bir gruba dahil değildi. Onun yanında sadece kardeşi Will vardı. Uzaktan tanıdık bir gümbürtü geldi. Beklenen an yaklaşıyordu. Meraklı fısıltılar ses şiddetlenerek yaklaştıkça kesilmişti. Gri gökyüzü hareketlenmeye ve titremeye başladı. Gürültü tam üstlerine gelince sabitlenmiş ve üstlerindeki koruyucu kubbe fırtına içindeki okyanus yüzeyi gibi çökmüştü.

David, Will'e kısa ve kuvvetli bir şekilde bağırarak direktif verdi. "Güneydoğu köşesine!"

Üzerinde gürleyen sestten kendi sesini bile güçlkle duyabiliyordu. Ama önemi yoktu. Will nereye gideceğini biliyordu. David ona her seferinde tekrardan hatırlatıyordu. Ve her seferinde de Will ona başıyla bıkkın bir şekilde onay veriyordu.

David gözlerini gri kubbeye geri çevirdi ve herkesin görmek için beklediği şeyi gördü. Kubbede on sekiz metrelik bir kesik açılmış, onlara deniz mavisi gökyüzünden bir kesit sunmuştu. Avluya çıkmaya cesaret edemeyen çocuklar pencerelerden ve kapılardan sarkıyor ve dış dünyayla bu kısa buluşmayı izliyorlardı. Birçoğu kollarını gökyüzüne doğru kaldırmıştı. Diğerleri ellerini birleştirip dua ediyordu. Buraya sadece bu an için gelmişlerdi, mavi gökyüzüne kısa bir süre için bile olsa bakmak, güneşin sıcaklığını hissetmek için. Birazdan olacıklara katılacak kadar cesur değillerdi.

Siyah bir kargo helikopteri gökyüzünü kapadı ve devasa kargosunu açıklıktan aşağı indirdi. Paletler dolusu gıda, su ve

erzak bir otobüs büyüklüğündeki tek parçalık kargoda toplanmıştı. Kargo açıklıktan içeri girmiş, bir kablo yardımıyla yerden on iki metre yükseklikte asılı duruyordu.

Kablo, yüksek bir sesle yerinden çıktı. Erzakla dolu paletler düşmeye başladı. Yere düştüklerinde parçalanıyor, içerisindekileri etrafa saçıyorlardı. Helikopter geri çekilirken görünmeyen bir mekanizma gri kubbedeki açıklığı kapadı. Etraftaki çocuklar dizildikleri okul duvarlarından fırladılar ve etrafa saçılmış erzaklara doğru atıldılar. Çocuklar, David'in etrafında erzakları elde etmek için boğuşuyor, birbirilerini tekmeliyor, tırmalıyordu.

David, lisenin bu kadar zor olacağını aklının ucundan bile geçirmemişti.

ÖNCESİNDE...

David kız arkadaşının telefonunu klozete attı. Telefon dibe çökmüştü, iki yıllık ilişki tuvaletin içinde yüzüyordu. Tuvaletin kapısını içeriden kilitlemişti. Kapının diğer tarafından yüksek sesli müzik ve partideki içkili kalabalığın bağırıltıları geliyordu. Şu anda bütün bunlarla yüzleşecek durumda değildi, durup az önce gördüğü şeyi kafasında anlamlandırması gerekiyordu.

Bir saat önce Hilary telefonunu arabada unuttuğunda David onun mesajlarına bakmamalıydı. Ama baktı. Ve orada Sam Howard'dan gelen bir mesaj vardı, o gece giyeceği iç çamaşırının rengini soruyordu.

David ellerini önündeki soğuk porselen lavaboya dayadı. İçinden lavaboyu duvardan sökmek geliyordu. David o lanet, pembe renkli telefonu kurcalamasaydı bunların hiçbirini bilmeyecekti. Belki de öylesi daha iyi olurdu. O mesajı okumamış olsa Sam'in evindeki bu boktan partiye gelmemiş ve terli insanlarla dolu bir koridorun sonundaki Sam ve Hilary'yi birlikte görmemiş olacaktı.

Sam'ın Hilary'nin poposunu avuçladığını, Hilary'nin kızarıp gülümsediğini görmemiş olacaktı. Hoşuna gittiği belliydi.

Tuvaletin kapısına vuruldu.

David, "Dolu," dedi.

Hilary koridordan, "Benim," diye seslendi.

David kilidi açtı, kapıyı sinirle savurdu ve Hilary'yi bileğinden yakalayıp tuvalete soktu. Sonra da kapıyı tekmeleyerek kapadı.

Hilary, "Hey, ne bu sertlik?" dedi ve kolunu David'den kurtardı.

Ufak, basık tuvalette, hemen karşısında dururken Hilary her zaman olduğundan bile daha güzel görünmüştü gözüne. Yüzü inanılmaz güzeldi, sadece magazin dergilerinde rastlayabileceğiniz türde bir güzelliğe sahipti. Vücutuysa inanılmazdı. David ona her zaman bir gün çıplak bir fotoğrafını internette paylaşırsa altındaki yorumların bunun üzerinde oynanmış bir fotoğraf olduğunu söyleyen sinirli insanlara ait olacağını söylerdi.

David, "İyi vakit geçiriyor musun bari?" diye sordu.

"Burada ne yapıyorsun? Partileri sevmezsin sen."

Yüzünü iğrenirmiş gibi buruşturdu. Onun flört etme şekli buydu. Karşısındakinden iğrenirmiş gibi yaparak flört ederdi. David eskiden bunu bir meydan okuma olarak görürdü. Ama bu sefer Hilary beceremiyordu. David onun dudaklarını nasıl kıvrıldığını, gözlerini kendi gözlerinden nasıl kaçırdığını görüyordu.

David, "Mesajın var," dedi başıyla klozeti işaret ederek.

"O telefonu yeni almıştım seni manyak!"

Telefonuna bakmaya devam ederken yüzündeki o sinirli ifade gitmiş, yerine sakin ve kontrollü bir ifade gelmişti. Yakalandığını anlamıştı galiba. Dudakları çilek rengi parlaticının etkisiyle parlıyordu. Mezuniyet balosu mükemmelliğindeydi. Bu gece için hiçbir çabadan kaçınmamıştı ve bunu David için yapmamıştı.

David, "Sam demek. Şu lanet olası Sam Howard," dedi.

Hilary derin bir nefes aldı ve parmaklarını saçlarından geçirdi.

"David, konuşmamız gerekiyor."

"Hayır, senin konuşman gerekiyor. Neden yaptın bunu?"

"Bilmiyorum. Her şey bir anda oldu."

David, "Ciddi misin? Bana cevap olarak *her şey bir anda oldu* klişesini mi veriyorsun?" dedi.

Üzgünüm, bile demedi diye düşündü David. *Seni seviyorum*, *bu korkunç bir hataydı*, da demedi.

Hilary, "Bunun olacağını bilmen gerekirdi," dedi.

David Hilary'ye bakıyordu. Duyduklarına inanamamıştı.

"Ciddi misin sen? Bana bunun benim hatam olduğunu mu söylüyorsun?"

Hilary, "Eh, geçen yıl sadece seni değil beni de yıprattı," dedi.

"*Annemin* ölüşü seni mi yıprattı? Ah, çok özür dilerim ya."

Hilary, "Seninle bu yüzden konuşamıyordum. Beni dinlemiyordun," dedi.

"Hayır, dinliyorum. Takım arkadaşlarımdan biriyle yatmanın nesini anlamam gerekiyor bana anlatmanı istiyorum."

Hilary, "Seninleyken mutlu değilim David!" dedi. "Ne dememi istiyorsun ki?"

Bu laf David'in canını yaktı.

David, "Bütün bu geçen zaman boyunca beni önemseydiğini düşünmüştüm," dedi.

"Önemişiyim zaten. Hep yanında oldum. Cenazede, cenazeden sonra hep seninleydim. Her gün. Bunu sen de biliyorsun."

"Ve her günün sonunda gidip Sam'le mi yatıyordun?"

Hilary, "Hayır," diye cevap verdi. "Sam'le sadece son birkaç haftadır görüşüyoruz."

“Sadece mi?” David sinirle güldü. “Şu dediğinin farkında mısın?”

Hilary kendinden emin bir şekilde, “Onun büyük hayalleri var,” dedi. “Bir şeyler başaracak birisi o.”

David, “Vay be. Peki ya sen kimsin?” dedi.

Hilary sinirden patlamak üzereyken yaptığı gibi çenesini sıktı.

“Değişen ben değilim David, sensin! Hayatı umursayan o çocuğa ne oldu?”

“Karşında duruyor.”

“Öyle mi? Çünkü ben karşımda takımını play-off’ların ortasında yalnız bırakan bir oyun kurucu, arkadaşlarımızla görüşmeyi kesen birini görüyorum. Açıkcası ben kendini toplayacağını ve tekrardan mutlu olmaya çalışacağını düşünmüştüm.”

Hilary eğildi ve ona doğru döndü.

“Ama sonra senin sefil olmayı istediğini fark ettim. Hiç kimseyle görüşmemizi istemiyorsun, bütün günü tek başına geçiriyorsun, geceleri markette mesaiye kalıyorsun ve bütün bunları eski hayatına geri dönmek için yapıyorsun.”

David, “Markette çalışan biriyle birlikte olamayacak kadar özel misin sen?” dedi.

“Bir ezikle sevgili olmayacak kadar özelim.”

Bu sözler David’in midesine bir yumruk gibi inmişti. İlk başta bir şok, şokun ardından da her geçen saniye daha da kötüleşen bir ağrı, bir acı hissetmişti.

Hilary bütün zehrini akıtmış gibiydi. Duruşu garip bir hal aldı ve kapıya doğru sırtı dönük olarak ilerledi.

Hilary, “Üzgünüm,” dedi.

Ardından kapıyı açtı ve çıkıp gitti.

David on dakika sonra tuvaletten omuzlarını dikleştirmiş ve göğsünü germiş bir şekilde çıktı. Koridordakileri iterek üzerindeki garip bakışları umursamadan yoluna devam etti.

Salona girdi. Kızılağaçla kaplı duvarlar, odaya bir dağ kulübesi havası veriyordu. Yüksek tavanda asılı duran iki büyük avize, üzerindeki koyu renkli tavanın etkisiyle karanlıkta kalmıştı. Ahşap zemin kahverengiydi, yıpranmıştı ve doğu yönüne doğru eğimliydi. Odada iki kanepenin de televizyon koltuğu vardı, hepsi de saçma büyüklükteki televizyona dönüktü. Televizyon eski model, bombeli ekranlardandı, tüpü geçmiş ekranında sesi kısılmış bir NFL maçı oynuyordu. Çalan müzik hızlı ve sertti ama etraftaki sesler müziğı neredeyse tamamıyla bastırıyordu. Kızlara dokunmak için sudan sebepler uyduran erkekler ve erkeklerin niyetinin ne olduğunu bilmiyormuş gibi yapan kızlar gördü. Odanın her tarafında farklı gruplara ayrılmış insan toplulukları vardı. Tanındığı insanlar kadar yeni yüzler de vardı etrafta, bunun sebebi de Kolorado, Pale Ridge’te artan iş imkânlarıydı. David yeni çocuklardan birinin etrafta pervane gibi gezişini ve gruplardan birine girmeye çalışmasını izledi. Çocuğun tek istediğı kabullenilmekti, grubun biraz kayıp ona yer açmasını ya da birinin göz ucuyla onay vermesini bekliyordu. Bir gruptan ötekine dolanıp durdu, ta ki mesajı alana kadar. Herkes onu görüyordu ama hiçbirini onu aralarında istemiyordu. Çocuk odanın içerisinde gezinmeye devam etti, bir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu. Ve sonra da elindeki bardakla birlikte daha az seçici olacaklarını umduğu başka gruplara yöneldi.

Bir zamanlar David lise partilerinin gözbebeğıydi. Tabii bu annesi hayatta, David futbol takımının kaptanı ve Hilary onun sevgilisiyken olan bir durumdu. David dokuz aydır hiçbir partiye

gitmemişti. Aralık ayının sonlarına doğru dikkatsiz bir sürücü annesine çarpıp onu öldürmüştü. Olup biteni David'in aklı almıyordu. Annesi Cincinnati'ye iki günlük bir iş gezisine gitmişti ve bir anda yok olmuştu sanki. Bu olaydan sonra hayatındaki neredeyse her şey ona önemsiz gelmeye başlamıştı.

Özellikle de böyle partiler. David arabasına binip eve gitme istediğini bastırdı. Bu sadece Hilary'yi haklı çıkarırdı. Ve o yanılıyordu, David ezik değildi. Kendini biraz kaybetmiş olabilirdi. Ama o hâlâ aynı adamdı. Bu partiye katlanabilirdi, sadece içecek bir şeylere ihtiyacı vardı.

David kendini mutfağı attı. Mutfak insanla ve vücutlardan yayılan bunaltıcı sıcaklıkla doluydu. Zemin, bira ve insanların ayakkabılarıyla getirdiğı pislikler yüzünden yapış yapıştı. Sarhoş çocukların arasından geçerek mutfak tezgâhındaki açık içki şişelerine doğru ilerledi.

David, yarısı iilmiş, ucuz bir şişe votkayı gözüne kestirdi. Tam uzanırken tıknaz bir el plastik şişeyi ondan önce kaptı. Şişeyi kimin aldığını görmek için sola doğru baktı. Gözleri, eski takım arkadaşlarından biri olan Alan Woodward'a kilitlenmişti; toplu yüzlü ve cüsseli bir vücuda sahip olan bir çocuktı. Alan'ın yanakları kıpkırmızıydı. Ama o yanaklar hep öyleydi; futbol oynarken de, sınıfta uyurken de.

“David adamım,” diyerek yarı gönüllü bir gülüşle selam verdi. “Sen burada görmeyi bekleyeceğim en son kişi olabilirsin.”

David, “Hayatımda yeni bir sayfa açıyorum,” dedi.

Alan elindeki votka şişesiyle döndü ve “Eh... nasıl gidiyor peki?” diye cevap verdi. Şişeyi bir baston gibi kullanıyordu.

Nasıl gidiyor? Bu zor bir soruydu. Nereden başlayacaktı? “Hilary kıcıma tekmeyi bastı,” diyerek mi başlamalıydı söze? Yoksa Alan'la

takılmayı bıraktığı vakte kadar gitmeli miydi? Bölge finallerini kazandıktan sonra soyunma odasında bütün takımın karşısına geçip artık takıma konsantre olamadığını ve onları eyalet finallerine götüremeyeceğini söylemişti. Alan, takım arkadaşlarından ona en sadık olanıydı, David'in fikrini değiştirmek için diğer arkadaşlarını da alıp evine gelir, Koç Barter'in bu sene eyalet şampiyonluğunu kazanmak için çok büyük şansları olduğunu söylediğini söylerdi. David, Alan'ın ona takıma konsantre olmasının belki de ihtiyacı olan şey olduğunu söylediğini ve Alan'ın neden söz ettiğine dair ne kendinin ne de diğerlerinin bir fikri olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu.

David, "İyi gidiyor ya ne olsun," dedi, gözü hâlâ votka şişesindeydi.

Alan, "Öyle mi?" diye sordu.

David de, "Tabii ki," diye cevap verdi. "İstersen sana ispatlayabilirim."

Alan, David'e bakarak gülümsedi.

"Ciddi misin?"

David evyenin içinden iki ıslak *shot* bardağı aldı ve votka şişesinin önüne ters bir şekilde kapadı.

"Doldur bakalım, ciddi olan kimmiş görelim," dedi.

Alan, David'e sıkıca sarılmıştı. Belki fazla sıkıydı ama David bunu umursamamıştı. Şu an bu kucaklama en ihtiyacı olan şeydi.

David, "Kıçımı avuçlamayacaksın, öyle değil mi dostum?" diye fısıldadı.

Alan bir kahkaha patlattı. Alan'ın neredeyse her şeye gülme gibi bir özelliği vardı. O kadar çok güldü ki artık yorulmuş gibi görünüyordu. Kahkayı kesip gülümsemeye başladı.

Alan, “Dostum, şu haline bak,” dedi. “Harika görünüyorsun. Burada olduğuna inanamıyorum!”

Alan iki *shot* bardağını çabucak doldurdu. Birini David’e verdi ve David de bardağı memnuniyetle aldı.

Alkol boğazını yaktı ve ardından sıcaklığı midesinde yayıldı. Daha fazlasını istiyordu.

Alan, “Budur!” diye bağırdı ve ardından bardağını David’le aynı anda tezgâha vurdu.

David çenesini oynatıp omuzlarını esnetti ve “Tekrar,” dedi.

Alan, “Benden fazla içebileceğini düşünüyorsan yanılıyorsun dostum,” dedi. “Bu meret benim damarlarımda akıyor. Büyük-babam Sibiryalı’ydı.”

David, “Ben bu lafları kaç kere duydum biliyor musun?” dedi gülerek. “Her zaman olduğu gibi çalırlara kusarak bitireceksin geceyi.”

“Kavgada söylenmez bunlar, Kaptan!”

Alan iki *shot* daha doldurdu.

David ona kaptan dendiğini duymayalı çok uzun zaman olmuştu. Neşesi yerine gelmişti. Votka *shot*’larını devirmeye başladıkça Alan’la birlikte en ufak şeye bile gülmeye başladılar. Aralarında yaptıkları ve unutmuş olduğu şakalara güldü; yaptıkları efsanevi maçları, yaptığı önemli sayıları hatırladı. Takımdan ayrılırken bütün bu anılara da sırtını dönmüştü. O zamanlar bir liderdi. Kazanmasını bilirdi. Safeway’de gece yarısı vardiyasında çalışan, bayat yoğurtları değiştiren garip adamın biri değildi. Onun için savaşacak insanlardan oluşan bir takımın kaptanıydı. Takım onun ailesi gibiydi ve o bu aileden kendini soyutlamıştı.

Votka David’in beynine işlemişti. Belli belirsiz bir sıcaklık duyularını köreltmış gibiydi. Votka şişesine uzandı. Şişe elinden

kaydı ve tezgâhta sekerek ilerledi. Alan yumruğunu indirip şişeyi ezdi.

“İcabına baktım! Haydi ama. Dışarıda bir fıçı var. Hem takımın geriye kalanı da orada... söylemek istediğin bir şeyler vardır belki.”

David kafası karışmış bir şekilde Alan’a baktı. “Neden bahsediyorsun?”

Alan, “Ne bileyim,” dedi. “Ben belki de geri dönmüşsündür diye düşündüm, eskiden olduğu gibi... takıma da dönersin dedim. Anlarsın ya.”

Geri mi? Takıma geri dönmek mi? Uzun zaman sonra ilk kez bu fikir kulağına çok... hoş gelmişti.

Ne kaybedecekti ki?

“Evet,” dedi David. “Döndüm.”

Alan şaşkın bir şekilde David’i yumrukladı.

“Pazartesi sabahı antremana geleceksin yani? Sahiden mi?” diye sordu.

David, “Orada olacağım,” dedi. Bunu söylemek bile kendini eski gücünde gibi hissettirmişti. Her şeyi tekrardan yapamaması için herhangi bir neden var mıydı ki?

Alan iki yumruğunu da hava kaldırdı ve “Evet!” diye bağırdı. David’i kolundan tuttu ve tezgâhtan kendine doğru çekti. “Bu haberi diğerlerine de yetiştirmeliyim!”

David, Alan’ı terli vücutların oluşturduğu sık ormanın arasından geçerek takip etti ve cam kapıyı açarak arka bahçeye çıktı. Alan tanıdığı biriyle karşılaşınca ona da David’e sarıldığı gibi sarıldı. David, o kişinin kim olduğunu umursamıyordu, gözleri Sam’in üzerindeydi.

Futbol takımının yarısı verandada Sam'in etrafına dizilmiş, onun genç bir takım arkadaşlarıyla alay etmesini izliyorlardı. Çocuğa çelme takıp yüzüstü yere kapaklanmasına sebep olmuştu. Bazı takım arkadaşları gülmüş, bu da Sam'in hoşuna gitmişti. Yüzündeki ifade sürpriz bir hediye almış bir çocuğunkine benziyordu. Yere düşen çocuk kalkmaya çalışırken Sam ayağıyla onu tekrar yere itti. Sam takıma bakıp daha büyük bir tepki bekledi. Gülen kişi sayısı azalmıştı. Sam, şakasına gülünmemesinin sebebi oymuş gibi yere kapaklanan çocuğu tersledi.

David, Sam'in aynı durumda olduğu günleri hatırladı. Geçen sene son sınıflardan Carson Lacy, Sam'in sporcu çamaşırının içine ağrı kesici krem doldurmuştu. Benzer bir şeyi ilk yılında David'e de yapmışlardı, bu bir gelenektir. Gidip duşunu alırdın ve geçip giderdi. Sam böyle yapmamıştı. Aynı günün ilerleyen saatlerinde Carson ağırlık çalışırken Sam dokuz kiloluk bir dambılı Carson'ın kasıklarına fırlatmıştı. Carson testislerinden birini kaybetti. Ama sonuç olarak Koç Barter bunu görmezden gelmişti, bunun sebebi de David'in takımı bırakmasıydı. Takımın bir oyun kurucuya ihtiyacı vardı ve David'in haricinde ellerinde sadece Sam vardı.

Alan, "Hey, üzgünüm. Haydi gidelim," dedi.

Alan, David'in omzuna dokundu ve verandaya çıktı. David arkasından geldi. Evin genişliğinde ve altı metre enindeki veranda tıklım tıklımdı. Hava alacakaranlıktan bir ton açık renkteydi. Veranda duvarda asılı olan kırmızı biber şeklindeki ışıkların yaydığı loş ışıkla aydınlanıyordu. Çimenlerin üzerindeki bir kız düştü ve yakılan ateş çukurunu devirdi. Kor halindeki odunlar etrafa saçıldı ve beraberlerinde bir duman bulutu yaydılar. Sarhoş bir kız sönmeye başlamış korların yanındaki ıslak çimenlere uzanmış, gülüyordu.

Sam bir Őeye gülüyordu. David, Sam'ın o sahte g l ű nden nefret ederdi. Domuza benzeyen burnundan ve çenesinin ortasında duran o lanet benden de nefret ederdi. Ona yaklaűtı a bu halde olmasının yeg ne sebebinin Sam olduğu d ű ncesi daha da mantıklı geliyordu. Hilary'yi kaybetmesinin sebebi Sam'di; annesinin ölümünün sebebi de öyle, ardından gelen keder dolu yılın sebebi de. Hepsi Sam'ın suçuydu. İ ti i tüm o votka bu gerçeği bütün  ıplaklı ıyla önüne seriyordu.

Sam, David'in geliűini gördü;  rkm ű gibiydi.

Alan, "Bakın bu gece aramızda kim var!" diye bağırdı arkadaşlarına dönerek. "Bize verecek büyük haberleri var!"

David'in eski takım arkadaşları yarı gönüllü bir űekilde haykırdılar. Sam'ın yüzünde *merhaba eski dostum* tarzında bir gülümseme vardı ama David gözündeki korkuyu gördüğünden emindi. Sam, David'e doğru yürüdü, kollarını büyük bir kucaklaűma için a mıűtı.

Sam, "Partilerin aranan adamı gelmiű," dedi. "Nerelerdeydin böyle..."

David kafasını Sam'ın ağzına geçirerek sözünü kesti. Sam inleyerek yere d űt . David onu tekmeledi, ardından bir kez daha tekmeledi. Sam kan t k r yordu. David bütün kaybettiklerinin hırsını almak istercesine ayağını Sam'ın midesine geçirmek istiyordu.

Takım ileri atıldı ve David'i tuttu. Kollarını arkada birleűtirmeye  alıűtılar. Alan űok olmuűtu, durduğu yerde David'i izliyordu. David a zından salyalar saçıyordu. Onu mutfa a sürüklemek için dört kiűi gerekmiűti. Verandadaki kalabalığa baktı. Ondan tiksiniűlerdi, korkmuűlardı. Yerde duran Sam'i gördü, kanlı ağzını tutuyordu; ve mutfaktaki insanlar g r ű n  kapatmadan hemen önce Hilary'yi gördü. G l msedi inden emindi.

David okula gitmek istemiyordu.

Pazartesi sabahının ışıkları yatak odasının camından içeri sızıyordu. Bütün pazar gününü yatakta geçirmiş, korkunç bir akşamdan kalmalıkla ve bu kadar içmiş olmasından duyduğu pişmanlıkla uğraşmıştı. Hilary ondan ayrıldıktan sonra eve dönse ne olurdu sanki?

Geçen gece çektiği uyku akşamdan kalmalığını geçirmişti belki ama bugün daha da kötü hissediyordu. Bilinci açılmıştı, Alan'a söylediklerinin sarhoş saçması olmadığıнын farkındaydı. Takıma geri dönmek istiyordu, takıma tekrardan kaptanlık yapmak istiyordu. Ama Sam'e saldırdığında bu şansını yok ettiğinin de farkındaydı. Takımın savunma hattı onu sürüklerken etrafta insanların fısıltılarını duymuştu. *Manyanın teki.... Gözü döndü resmen....* Eski takım arkadaşları onu kaldırımın önüne bırakıp kapıyı bir yabancıymış gibi suratına kapadıklarında aralarındaki bağdan geriye kalanı kopardığının farkındaydı.

Bugün berbat bir gün olacaktı. Sam ödeşmek isteyecekti. Herkes onun hakkında konuşuyor olacaktı. Ona kalsaydı bugün okula gitmezdi. Ama gitmesi gerekiyordu. Bugün küçük kardeşinin okuldaki ilk günüydü.

David üzerini açtı ve ayağa kalktı. Odası berbat haldeydi. Yerlerde kirli tabaklar ve bardaklar; kirli çamaşırlar; birkaç ağırlık ve taşmakta olan bir çöp kutusu dip dibe duruyordu. Böyle bir pislik içerisinde yaşamaya alıştığına inanamıyordu. Eve geldiği anda evi temizleceğine söz verdi. Lambanın üzerinde duran tişörtü ve siyah kot pantolonu üzerine geçirdi. Bu elbiseler geçen senenin futbol sezonundan kalmaydı ve hâlâ üstüne oluyorlardı. Belki odası berbat haldeydi ama vücudu hâlâ formdaydı. Üzerine siyah bir kapüşonlu geçirdi ve kapüşonu karışmış kahverengi saçlarına çekti. O kalabalığın arasından bulduğu en sevdiği ayakkabılarını ayağına geçirdi ve basamakları ikişer ikişer indi.

Mutfığa girdiğinde burnuna yanık yemek kokusu geliyordu. Mutfak küçüktü, tezgâh alanı ve köşe masa takımı büyük kısmını oluşturuyordu. Duvarlar marmelat rengindeydi ve annesinden kalan eski dantel perdeler yerlere çiçekli desenler yansıtıyordu. Will buzdolabının önünde duruyordu. Kısa boylu bir çocuktü ve portakal suyunu buzdolabının açık kapısı önünde kartondan içiyordu. Duman ocağın üstündeki bir tavadan geliyordu. David koşup ocağı döndürdü.

Will, “Ne yapıyorsun?” dedi.

Tavada yanmış pankekler vardı, üzerileri kurumuş ve kahverengi, altları ise simsiyah olmuştu. David, “Evi yakacaksın,” diyerek cevap verdi. Tavayı ocaktan aldı ve çöp kutusuna doğru gitti.

Will, “Hey, hey, onlar gayet iyi durumdalar,” dedi.

“Yanmış durumdalar.”

Will, "Ben öyle seviyorum," diye cevap verdi. Sıcak tavayı David'den aldı. David kafasını salladı. Will bazen çok inatçı olabiliyordu.

Will, kupkuru olmuş, yanık pankekleri tabağa koydu. David tezgâha doğru ilerledi ve Will'in epilepsi ilaçlarının kapaklarını açtı. Eline birkaç hap aldı.

Will, "Çoktan aldım ben onları," dedi. David, Will'e şaşkın bir bakış attı ve Will tekrar kafasını salladı. "Ahbab, üç haftadır ilaçlarımı hiç aksatmadan alabildiysem kendi başımın çaresine bakabilirim artık diye düşünüyorum."

Will yanmış kahvaltısını alıp mutfak masasına oturdu. Will'i Vahşi Deneyim adlı üç haftalık liderlik kampına yazdırmak babasının fikriydi. Utah'a gitmek için ayrılırken bağıırıp çağırmış olsa da, dört gün önce döndüğünden beri David, onun hiç olmadığı kadar kendine güvenli birine dönüştüğünü fark etmişti.

"Diyorsun ki Oymak beyi Chazz'la üç hafta geçirince..."

Will, "O bir yaban hayatı uzmanı," dedi.

"Her neyse. Onunla üç hafta geçirdin ve yepyeni bir adam mı oldun yani?"

"Onun gibi bir şey."

"Yani bugünün lisedeki ilk günün olması falan da seni korkutmuyor."

"Aynen öyle. Oranın kralı olacağım. Bu üstesinden gelmem gereken başka bir engel, o kadar."

Will kamptan geldiğinden beri aforizmalar ve onaylamalarla konuşuyordu. David, Will'in bu yeni ve pozitif kişiliğini biraz kışkırttığını kabul etmek zorundaydı.

David, "Ee, şu erkek hamamı misali kampta neler oldu peki?" diye sordu. Yapabildiği en iyi beyinsiz sporcu taklidini yaparak

devam etti: “O taşa bir şampiyon gibi tırmandın Chazz. Gel buraya da kasıklarını bir güzel yağlayayım.”

Will güldü. Dişlerinde yanmış pankekin siyah kırıntıları vardı. Will annesinin keskin hatlarını almıştı, babasının yuvarlak ve dolgun yüz hatlarına sahip David gibi değildi.

Will, “Kampta sadece erkekler yoktu. Kızlar da vardı,” dedi.

“Kızlar mı vardı? Yoksa aralarında *bir* kız mı vardı?”

“Hayır. Kızlar vardı. Karma bir kamptı.”

Will utanmıştı. David güldü. “Şimdi anladım! Eve güle oynaya geldin, kendine çeki düzen verdin. Orada bir kızla tanıştın değil mi? Nasıl biriydi, hippy bir fıstık mıydı?”

“Dert etme sen bunları, bu konular seni ilgilendirmiyor.”

“Seviştiniz mi peki? En azından denediğini umuyorum, sana arkadaşısın ama, numarasını çekmesini istemem.”

Will, “Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedi.

“Onun telefon numarasına ihtiyacım olacak.”

“Kapat çeneni.”

“Ah, tabii bir de e-posta adresine. Çocukluk fotoğrafların neredeydi senin?”

Will yanmış bir pankeki frizbi atarcasına David’e fırlattı. Pankek David’in omzundan sekti. David güldü. Ona takılıyordu belki ama mutlu olduğunu görmekten memnundu. Küçük kardeşi büyüyordu.

Will, “Geçen geceki parti nasıldı? Dün odandan çıkmayınca öldün sandım,” dedi.

David bu soruyu duymaktan pek memnun olmamıştı. Ona ne diyecekti ki? Parti güzeldi, sonra gidip bütün sosyal hayatımı öldürecek bir şey yaptım mı diyecekti?

“Berbattı.”

“Beni bu partilere götürmeye başlasan iyi olur. Liseye başlarken götürmeye söz vermiştin.”

David’in verecek cevabı yoktu. Will lise hayatına başlayacak olmanın verdiği heyecan ve merakla doluydu. David kendi hayatının yanında Will’inkini de mahvetmemiş olduğunu umuyordu çünkü kardeş olmaları bile bunun için yeterli bir sebep olabilirdi.

Üstlerindeki mavi gökyüzünün ucu bucağı yoktu. David, Will’i okula 95 model Jeep Wrangler’ıyla götürdü. Kapıları ya da tavanı yoktu, sadece gövdeden ve ön camdan oluşuyordu. Yol altlarından kayıp gidiyor gibiydi. Rüzgâr, David’in saçlarından geçip tişörtünün arkasında diniyordu.

David’in okula vardığında kendisini neyin beklediğine dair en ufak bir fikri yoktu. Rahatlamayı ve Kolorado’nun görkemli güzelliğini takdir etmeyi denerdi. Dedikleri doğrudu, temiz hava gerçekten de çok büyük bir fark yaratıyordu. Ağaçların rengi sonbaharın getirdiği sarı, kırmızı ve patlıcan moruna dönüyordu. Bütün yol Rocky Dağları’nın gölgesi altında olmasına rağmen dökülen yapraklardan bir sıcaklık sızıyor gibiydi. David, dahil olduğu sürünün tam tersi yöne uçmakta olan bir kuşu izledi.

Will, “Sana söylemeyi unuttum,” dedi. “Babam aradı. Gezisi iptal olmuş, bu akşam eve geliyormuş.”

“Ne? Bunu söylemeyi nasıl unutursun?”

“Ne bileyim. Unutmuşum işte.”

Bu harika bir haberdirdi. David babasının eve dönmesi için sabırsızlanıyordu. Babasının işi seyahat etmesini gerektiriyordu ve o gittiğinde evleri ona bomboş gibi geliyordu. Ama seyahatten döndüğünde evleri eski haline dönüyor gibiydi.

“Ne kadar kalacağını söyledi mi?”

“Bir hafta kalacakmış.”

David gülümsedi, sabahtan beri hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Will elbiselerini düzeltti ve okul çantasının fermuarının kapalı olduğundan emin oldu; evden çıktıklarından beri bu kontrolü iki kez yapmıştı. Kabul etmek istediğinden biraz daha heyecanlı gibi görünüyordu.

David, “Lise hakkında tavsiye vermemi ister misin?” diye sordu.
“Evet.”

“Sana annemin bana ilk günümde söylediğini söyleyeceğim.”

Will’in gözleri kocaman açıldı. Gözkapaklarını kırpmadan dinliyordu.

“Herkes karşı nazik ol ama eğer birisi sana kötü davranırsa ona anında karşılığını ver.”

Will, “Hoşuma gitti bu,” dedi.

McKinley Lisesi ufukta belirmişti ve yüzlerce pencereden oluşan gözleri, sütunlardan oluşan dişleriyle onlara bakıyordu. Ana bina törpülenmiş tepenin üzerinde duran büyük, gri tuğlalı bir yapıydı. Pale Ridge şehir meclisi, bölgenin artan nüfusuna uygun yeni ve daha büyük bir liseye ihtiyaç duyduklarına karar vermiş ve eski olanı yıkıp bu binayı yaptırmıştı. David yeni okula yaklaştıkça gerçekte ne kadar büyük olduğunun farkına varıyordu. Otoparka vardığında devasa bina, eski okulunu içine alabilecek kadar büyük görünmüştü gözüne.

David kendine bir yer bulana kadar geniş otoparka göz gezdirdi. Sıra sıra arabalar güneş ışığında parlıyordu. Will ile birlikte arabadan indiler ve otoparktan okula doğru ilerleyen öğrenci sürüsüne katıldılar. David siyah kapüşonunu başına çekti.

Will üç katlı binaya bakarak, “Bu yeni bir başlangıç olacak,” dedi.

David, “Evet öyle,” diye cevap verdi. Ama bu dediğine inanmıyordu. Bir tuzağa doğru ilerliyormuş gibi hissediyordu. Otoparkın sonuna geldiler. Öğrenciler ön kapılara gelince iyice sıkışmıştı, bu da tek parça halinde ilerleyen bir sürüye benzemelerine sebep oluyordu. David, Alan’ın ön kapıda durduğunu ve futbol takımından en yakın üç arkadaşı olan Anthony Smith, Rhodes Dixon ve Brad Hammond’la konuştuğunu gördü. Alan, David ile göz göze geldi ve gözlerini hemen kaçırdı. Bu hiç iyi değildi. David olduğu yerde kaldı.

Arabasına dönüp buradan uzaklaşmayı çok istiyordu. Kapüşonunun altında, insanların fısıldaşmalarında ondan bahsettiğini duyduğundan emindi. Üzerine çullanacaklarına, onu dışlayacaklarına ya da onunla dalga geçeceklerine dair korkuları artık hayal ürünü değildi. Gerçeğe dönüşmüşü. David elini cebine attı ve arabasının anahtarını sıktı.

Will ileriden, “Dave” diye seslendi.

Will üç metre kadar ilerideydi, yavaşça ilerleyen kalabalığın içerisinde olduğu yerde durmuş David’e bakıyordu. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. O anda David’in yapmak istediği şeyi biliyormuş gibi görünüyordu.

Will, “Geliyorsun değil mi?” diye sordu. Konuşurken sesi titremişti. David gözüne baktığında anlamıştı. Bütün o cesur konuşmalara rağmen Will, o kapılardan tek başına geçmekten korkuyordu. Ağabeyine ihtiyacı vardı.

David, “Geliyorum,” dedi.

David ve Will yeni okullarına birlikte girdiler.

Koridorlar boya kokuyordu. Dolaplar fabrikadan yeni çıkmıştı, yerlerde leke ya da çizik yoktu. Her şey parlıyordu, rengarenk ve canlıydı. Bina o kadar büyüktü ki insanın başını döndürüyordu.

David ilk dersinin olacağı sınıfı buldu ve içeri girdi. Sınıfta geçen seneki İngilizce öğretmeni Bay Meyer haricinde hiç kimse yoktu. Bay Meyer yirmili yaşlarının sonunda, iyi birisiydi. Yüzü daha genç gösteriyordu ama sıkıcı elbiseleri ve tuhaf sakalı bir öğretmen olduğunu ispatlar nitelikteydi.

“Bay Meyer? Dünya Tarihi dersini siz mi veriyorsunuz?”

“David, selam dostum. Hayır, burada senin dönemine ait ders yok.”

“1807 değil mi burası?”

“1807–D mi yoksa 1807–B mi? Sanırım sen D’yi arıyorsun. Orası doğu kanadı oluyor.”

“O ne yahu, burası lanet bir yermiş.”

Bay Meyer güldü. “Aynen öyle ama başka şansımız yok sanırım. Yardımcı olması için harita verdiler, dur sana da bir tane vereyim.”

Bay Meyer ayağa kalktı ve odanın diğer ucundaki masasına yöneldi.

“Anlat bakalım, yaz tatilin nasıl geçti adamım?” diye sordu, o sırada masasının üzerinde haritayı arıyordu.

Bir anda bütün okul sallandı.

Okulun doğu kanadından korkunç bir ses yükseldi. Bay Meyer’in üzerindeki bir rafta duran kitaplar üzerine döküldü. David dengesini kaybetti ve kapının pervazına doğru sırtüstü düştü. Koridordan çığlık sesleri yükseliyordu. Koridordan gelen siyah bir duman bulutu David’i sardı. Çığlık atan çocuklar yanından koşarak geçiyor, isin ve havada uçuşan molozların arasına dalıyorlardı.

David öksürürken kendini güçlükle toparlamaya ve ayağa kalkıp kapıdan uzaklaşmaya çalışıyordu. Sınıfa göz atıp Bay Meyer'i bulmaya çalıştı. Öğretmeni yerde yatıyordu ve üzeri kitaplarla kaplıydı. David yardım etmek için yanına gitti ve onu bileğinden tuttu. Bay Meyer'in vücudu kasıldı. Ağzından bir anda kanlı bir kitle çıktı. David o şokla elini çekti. Bay Meyer bağırmaya çalıştı ama sesi çıkmıyordu.

"Geri çekil," dedi sessizce.

Bay Meyer'in vücudu tekrar kasıldı ve ağzından ilkinen benzer kanlı bir kitle daha çıktı. David'in üstü başı kan, organ parçaları ve sinir uzantılarına bulanmıştı. Sadece saniyeler sonra, Bay Meyer ölmüştü. Etraf kan gölüne dönmüştü. David'in dizlerinin bağı çözüldü. Kendi ağzından da kan ve et gelmesini bekliyordu ama hiçbir şey olmadı. David'in aklı allak bullaktı. Bağırmaya başladı, var gücüyle bağırıyordu, ne söylediği belli bile değildi ama bağırıyordu.

Çocuklar koridorlardan sınıfın içine doğru doluyorlardı. Okulun doğu tarafından kaçabilmek için birbirilerini eziyorlardı.

Gördüğü her öğrencinin saçları dökülüyordu. David elini saçına attı ve hiçbir efor sarfetmeden bir tutam kopardı. Elindeki saçları parmaklarının arasında gezdiriyor, olup bitene anlam vermeye çalışıyordu.

Will neredeydi? David bir anda ayağa kalktı. Koridora çıktı ve öğrenci güruhunun içine daldı; Will'le yollarının ayrıldığı bağlantıya ulaşmak için adeta akıntıya karşı kürek çekiyordu. Çocuklar o kadar fazlaydı ki David'in tek yapabildiği kapının pervazına tutunmak ve akıntıya kapılmamaya çalışmaktı.

David omzunda bir el hissetti. Dönüp baktığında Will'in ona baktığını gördü, gözleri korkunç görünüyordu.

Will'in saçları tamamen dökülmüştü ve çok sarsıcı bir görüntüye sahipti. Kardeşi onu bulmasa David kardeşini tanıyabilir miydi bilmiyordu.

David, Will'i kendine doğru çekti. "İyi misin?"

"Sanırım. Burada neler oluyor?"

David'in verebileceği bir cevap yoktu. Tek bildiği güvenli bir yere gitmeleri gerektiği idi. Will'i sıkıca tutmaya çalışıyordu fakat öğrencilerin oluşturduğu akıntı onları ayırıp duruyordu. Will'i her kaybettiğinde akıntıya karşı ilerlemesi gerekiyordu. Üç katlı fuayeden otoparka ulaşmaları on dakikalarını almıştı. Saçları dökülmüş çocuklar okulun ön kapısından dışarı akın ediyordu. Herkes bağıırıyordu, dışarı olabildiğince çabuk çıkmak için birbirilerini itip kakıyordu ama kalabalık kapıya gelince iyice sıkışmıştı. David ve Will aradan geçmeye çalıştı ama ilerleyecek en ufak yer yoktu.

David etrafı gözden geçiriyor, kendilerine yeni bir yol arıyordu. O sırada okulun girişindeki camlar *pat pat* sesleri eşliğinde kırılmaya başladı. Sesler devam ediyordu. *Pat-pat-pat!*

David'in arkasındaki duvardaki beyaz tuğla patlamıştı. Will'i fuaye boyunca devam eden altı geniş sütundan birinin arkasına çekti.

Will, "Bu da neydi?" diye bağırdı.

David, "Birileri bize ateş ediyor!" diye cevap verdi.

David sütunun arkasına göz ucuyla baktı ve ön bahçenin dış kısmını gördü. Bir grup asker ellerinde tüfeklerle tepeye yaklaşıyordu. Kaçan çocuklara ateş ettiler. David çocuklardan birini tanımıştı, geçen sene Bay Meyer'in İngilizce sınıftaydı. Askerlerin üzerine doğru koşuyordu. Askerlere bir metre kadar yaklaştığında

en yakınındaki iki asker ağızlarından fişkırırcasına kan kustu ve yere yığıldı, aynı Bay Meyer gibi.

David, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. Will de bu manzarayı izliyordu. David onu tekrar sütunun arkasına çekti.

Çimenlikte ise öğrencilerden şanslı olan bazıları ağaçlığa ulaşmış ormanın içerisinde kaybolmayı başarmıştı. Şanssız olanlar ise gelmekte olan yeni bir asker dalgasının kurbanı olmuşlardı; bu askerler önceki grubun aksine okuldan ellerinden geldiğince uzak durmaya çalışıyorlardı.

Will, "Bizi öldürecekler," dedi.

David kardeşini omuzlarından tuttu ve kendini toplamaya çalışarak, "Her şey yoluna girecek. Tamam mı?" dedi.

Will kafasını salladı ama ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Silah sesleri durmuştu. Çocuklar siper almış askerlere bağıyor, buradan çıkmak istediklerini söylüyorlardı. Askerler bulundukları yeri koruyor, silahlarını öğrencilere doğrulmuş bir şekilde hazır bekletiyorlardı. Dışarıda bir yerlerden megafondan yükselen bir ses yankılandı.

"Öğrencilerin dikkatine: Okul sınırları içerisinde kalın! Dışarı güvenli değil. Geri çekilin!"

Geri çekilin. Bu, Bay Meyer'in ölmeden önce söylediği sözlerin aynısıydı. Ve aynı zamanda bu sözler aylar boyunca dışarıdan duymuş oldukları son sözler olacaktı.

İki hafta sonrasıydı. David, Bay Meyer'i ayak bileklerinden tutmuştu; Will ise onu sessiz bir şekilde takip ediyordu. İkisi de ağızlarını ve burunlarını ıslak bezlerle kapatmıştı. Çürüyen etin kokusu dayanılmazdı. David harap olmuş koridora baktı. Bay Meyer'in cesedini on metre daha sürüklemesi gerekiyordu.

Tavandaki ışıkların çoğu bozulmuştu; koridordaki dolapların yarısı ise patlamanın etkisiyle bükülüp tanınmaz hale gelmişti. Koridor çöken tavanın yıkıntılarından oluşan bir çıkmazla sona eriyordu. Buradan ötesinde okul kalmamıştı. Gizemli patlama doğu kanadını okulun geriye kalanından ayırmıştı, ve bu koridor da geriye kalan kopmuş bağlantı noktalarından biriydi.

David kan ter içinde kalmıştı. Bay Meyer tahmin ettiğinden daha ağırdı. Will yardım etmeyi teklif etti ama David ona izin vermedi. Bay Meyer kendi sorumluluğuymuş gibi hissediyordu. David, son anlarını yaşarken onunla birlikteydi, bunun özel bir anlamı olduğunu düşünüyordu. Ceset, çatlamış yerin üzerinde

sürüklenirken kısık bir hışırtı çıkarıyordu. David yere bakmak istemiyordu; eski öğretmenin çürümüş, şişmiş yüzünü görmeye dayanamıyordu.

Öğretmenler kokmaya başlamıştı. Okuldaki bütün yetişkinler Bay Meyer’le aynı şekilde ölmüştü. Yüzlerce çürümüş, şişmiş ceset okulun etrafına yayılmıştı. Öğrenciler bir araya gelip konu hakkında bir şey yapmaya karar verdiler. Dışarıdan gelecek yardımı daha fazla bekleyemezlerdi. Dışarıyla patlamanın olduğu günden beri iletişime geçmemişlerdi, o günün sonunda askerler öğrencileri içeride tutmuş, bütün girişleri kaynaklayıp kapatmış ve okulun üzerini gri şeffaf plastikten bir kubbe ile örtmüşlerdi. Cep telefonları çekmiyordu, sabit hatlar çökmüştü ve internet de çalışmıyordu. Bine yakın öğrenci içeride kilitli kalmıştı ve bütün bu sorunlarla kendi başlarına ilgilenmeleri gerekiyordu.

Okulun içerisinde ceset sürüklemek iğrenç bir işti. Ama en azından sonu gelmeyen soruları geçiştirmeye yarıyordu. O gün onlara ne olmuştu? Neden olmuştu? Ve onları bekleyen son neydi? Bunlar David’in aklına getirmek istemediği sorulardı. Kafayı bu sorulara takan çocuklar akıl sağlıklarını yitiriyordu. Koridorlarda deliler gibi bağırp çağırın, cevap isteyen akıl hastalarına dönüşüyorlardı.

Will, “İğrenç kokuyor,” dedi.

David Will’e baktı. Kafasında uzayan beyaz saçlar vardı. Yaşlı bir denizciye benziyordu. Bütün öğrencilerin saçları tekrar uzamaya başlamıştı ama beyaz olarak. Onlara kötü bir şey olmuştu. Değişmişlerdi. Hastalık kapmışlardı.

Will, “Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama burası Vahşi Deneyim’den çok da farklı değil,” dedi.

David, “Öyle mi?” diye cevap verdi. Bunu daha önce de duymuştu ama aynı şeyleri tekrar dinlemekten memnundu. Will’in moralini yüksek tutmak için her şeyi yapardı.

Will, “Bu baş etmemiz gereken bir engelden başka bir şey değil. Eğer dayanır, sınırlarımızı zorlarsak bunu da başarırız,” dedi.

“Sana katılıyorum.”

Will’in sesi normalden daha cansız geliyordu. Will’in her geçen gün kendine olan güvenini kaybedişini izlemek David’in içini acıtıyordu. Aralarında geçen konuşma bir diyalogdan çok rutin haline gelmiş bir duaya dönüşmüştü.

“Bir işe devam etmek istiyorsan, o işe emek vermelisin. Bu sözün kime ait olduğunu biliyor musun?”

David, “Rahibe Teresa,” dedi.

Will, “Evet, Rahibe Teresa,” dedi. Yüksek, metalik bir *klink* sesi Will’in yerinden sıçramasına neden oldu.

Arkalarındaki koridorda başını yıpranmış ellerinin arasına almış küçük, beyaz saçlı bir çocuk, yamulmuş dolaba sırtını yaslamış oturuyordu. Will çocuğa bakıyordu. David Will’i kaybetmeye başladığından endişe duyuyordu.

David, “Haklısın aslında biliyor musun, bu seninkiyle aynı durum,” dedi. “Bu aşmamız gereken bir engel, işte o kadar.”

David Bay Meyer’in soğuk bileklerini iyice kavradı ve silkindi.

Will, “Evet aynı, tek bir farkla...,” dedi.

“Neymiş o fark?”

“Bu durumun ne zaman sona ereceğine dair en ufak bir fikrim yok.”

David, Bay Meyer’i sürükleyerek açık bir dolabın başında duran iki son sınıfın yanına götürdü. Dolaba tıkıp kapıyı kapatırken iki öğrenci de cesede bakmamaya çalışıyordu. Dolaptaki

açıklıklar ve çatlaklar bantla kapatılarak kokunun dışarı sızması önleniyordu. Son olarak da üzerine bir kilit taktılar. David Will'i tekrar koridora götürüp ölü öğretmenlerle dolu dolapları görmezden gelmeye çalıştı.

David ve Will avluda yatıyorlardı. Bir aya yakındır burada mahsurdular. Elektrikleri vardı ve suları akıyordu. Isıtma tesisatı da çalışıyordu. Bu tamamen unutulmadıklarını gösteriyordu ama yiyeceklerinin tükenmek üzere olduğu düşünülünce bu ufak bir teselli olarak kalıyordu. Kafeteryayı silip süpürmüşlerdi. Herkes açlıktan kırılıyordu.

David açlığın ne olduğunu bildiğini düşünürdü. Fakat yanılıyordu. Bu mide kazınması ya da gurultusu gibi değildi, bu insanı değiştiren, midesini korkunç bir hale sokan bir açlıktı. Beyni çekiliyormuş gibi hissetiyordu. Gözleri odaklanmıyordu, ağzı kupkuruydu. Huysuz, uyuz bir köpek gibi hissediyordu.

Avluda yatan yüzlerce başka çocuk da vardı. Hepsi de ölü balıklar gibi halsizdi. Kimse hareket edip enerjisini harcamak istemiyordu. Avlunun üzerindeki şeffaf kubbe güneş ışığını biraz öldürüyordu ama yine de burası okulun en neşeli yeri sayılırdı. Altlarındaki çimenler hâlâ yeşildi. Güneşten gelen belli belirsiz sıcaklık David'e besin gibi geliyordu.

David, "Buradan çıkacağız, bunu biliyorsun değil mi Will?" dedi.

David, Will dinlese de dinlemese de bunu her gün en az iki kez söylediğinden emin olmak istiyordu. Will onu görmezden geldi ve gözlerini şeffaf kubbeye dikti. Uzaktan bir ses gelmişti, gökgürültüsü gibiydi. Kısa süre sonra şimşekler çakmaya başla-

mıştı. Herkes sesi duymuş, yukarı doğru bakıyordu. Şeffaf kubbe David'in hiç dikkat etmediği bir yerden açılmıştı.

Onlara iki haftada bir yiyecek ve erzak getiren kara melekleri olacak helikopteri ilk görüşleriydi bu. Okul otobüsü büyüklüğündeki paketin yere çakılıp parçalanarak içindekilerin etrafa saçılışını ilk gördükleri bu gün, yapabildikleri tek şey bakakalmak olmuştu. Üzerindeki ucuz malzemeyi ve endüstriyel kaplamayı kaldırdıktan sonra konserve yiyecekler, donmuş et ve sebzeler, ordu tipi hazır yemekler, toz içecekler, enerji barları, plastik çatal kaşıklar, su şişeleri, su, battaniyeler, kamp eşyaları, uyku tulumları, ilk yardım setleri, ikinci el giysiler, sabun, deterjan, çöp torbaları ve antibiyotikler çıkmıştı karşlarına.

Yardıma duyan çocuklar okulun içinden avluya doğru akın etti. Erzakları gören çocuklar kalabalığa katılıp alabildikleri her şeye saldırmaya başladılar. David sahip olduğunu bilmediği bir enerjiyle hareket ediyordu. Will ile ayrılıp yığınının etrafında gezerek alabildiklerince erzak yüklendiler. Etrafta koşuştururken David, Will'i bir an için görüyor, sonra gözden kaybediyordu. Will'in yüzünde aynı David'inki gibi neşeli, neredeyse salyaları akan mutlulukta bir gülümseme vardı.

David, Will'i avlunun güney duvarı tarafında gördü. Bütün erzaklar toplanmıştı ama çocuklar hâlâ geliyorlardı. Will ve kendisi iyi erzak toplamıştı. David kardeşine doğru koşarken elindekileri zar zor tutuyordu.

Will önünde duran konservelerden ve paketlerden oluşmuş yığını karıştırırken, "Hey! Görüyor musun!" dedi. "Buna inanabiliyor musun? Hayatta kalmamızı istiyorlar!"

David, Will'e sarılmak istedi. Ama ona doğru yaklaşırken Will'in gülüşü burkuldu ve acı dolu bir ifadeye dönüştü. David, Will'in boğazından gelen acı dolu hırıltıyı duymuştu.

Will yere yığıldı. Suratı yeni alınmış bir darbe gibi mor renkteydi. şakaklarından damarlar fırlamış, gözleri kan çanağına dönmüştü. Elleri ve ayakları kontrolsüz bir şekilde hareket ediyordu. Bir ayağı havaya kalkmış ve bükölüyken diğeri vücudundan kopmak istercesine çırpınıyordu.

Bir kız, "Onun nesi var?" diye fısıldadı.

David ilerledi ve küçük kardeşinin yanına çömeldi. Bir elini nazikçe Will'in başının altına koydu. David kemerini çıkartıp Will'in ağzına koydu. Kontrolsüzce çırpınan Will, ağzındaki kemeri ısıırıyordu. Will'in pantolonu altına kaçırmaya başlayınca ıslak bir hal almıştı. David, Will'in etrafa savurup durduğı kollarını güçlükle kontrol ediyordu. Kardeşinin başını okşayıp onu elinden geldiğince sakinleştirmeye çalıştı.

"şişşt..."

David, etraflarında toplanan insanları fark etmeye başlamıştı. Tanımadığı birisi David'in düşen kargodan almayı başardığı battaniyeyi kapmıştı.

"Hey!"

Eşyalarını yağmalayanlar artmaya başladı. David Will'i bırakamazdı ve çocuklar bunun farkındaydı. Avluya akın devam ediyordu ve geç geldikleri için sinirli bir kalabalık oluşturmuşlardı.

David, "Bizi rahat bırakın!" diye bağırdı.

David etrafa tekmeler savurup bağırdı, çağırdı ama tüm bunlar bir işe yaramıyordu. Koşup Will ve David'in eşyalarını kapıyorlar, sonra geri kaçıyorlardı. Aynı şeyi tekrar tekrar yapmaya devam ettiler. Will'in kasılmaları sona erip sakinleştiğinde topladıkları

erzaklardan geriye kalan tek şey, David'in karnı ile zemin arasında kalıp ezilmiş olan bir kap konserveydi.

Will'in yüzü kendi salyasından oluşan bir köpükle kaplanmıştı. Gözleri normale döndü ve David'e baktı. David Will'in yüzünde gördüğü şaşkınlık, korku ve inanılmaz utanç karşısında darmadağın olmuştu.

"Sadece bir kriz geçirdin, tamam mı?" David olabildiğince sakin bir şekilde söylemişti bunu. "İyi olacaksın."

Will David'i itti ve titreyen dirseğinden destek alarak ayağa kalktı. Çocuklar, Will ve David'in etrafına toplanmışlardı. Hiçbiri yardım etmeyi ya da bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sormayı düşünmüyordu. Sadece izliyorlardı.

Will kendini toparladı.

"Ayağa kalkma. Dinlenmen..."

David onu durdurmaya çalıştı ama Will onu uzaklaştırdı. Will kendisini izleyenlere baktı ve altına kaçırıldığında ıslanmış olan pantolonuna indirdi bakışlarını. Kalabalıkta birisi kıs kıs gülüyordu. Will cevap vermek için ağzını açmıştı ama vazgeçti. David, Will'in gözlerinde yaşlar gördü. Will beyaz saçlı kalabalığın arasından avlunun diğer tarafına koşmaya başladı. David hemen arkasından gitti.

Will'e yetişmesi gerekiyordu. Ona her şeyin iyi olacağını söylemeliydi. En kötü korkuları gerçeğe dönüşmüş olsa bile onu sakinleştirmesi gerekiyordu. Will'in epilepsi ilaçları biteli haftalar oluyordu ve bu devamı da gelecek olan epilepsi krizlerinin ilkiydi.

Son sınıflardan da altmış sekiz kişi ölmüştü. Kimse bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Aynı öğretmenler gibi, dehşet verici bir şekilde kusarak öldüler. Her geçen hafta ölen son sınıf

öğrencisi sayısı artıyordu. Geriye kalan yüz civarı öğrenci ise her gün yaşadıkları son gün olabilir korkusuyla dengesiz ve öfkeli bir hale bürünmüşlerdi. Saldırıları ve hırsızlıklar öğrencilerin yeni korku kaynağı halini almıştı. Son sınıflar aklını kaçırmıştı. Hayatlarını dolu dolu yaşamak, seks yapmak, kendilerini yemeğe boğmak, kavga edip kazanmak istiyorlardı ama aynı zamanda da ölüm korkusu onları yiyip bitiriyor, saçlarını yolmalarına sebep oluyordu. Manik ağlayışları okulda sık sık yankılanan bir ezgiye dönüşmüştü.

David hademenin malzeme odasında bekliyordu. Will ve kendisi bir haftadır bu iki metreye üç metrelik odada kalıyorlardı. Duvarlar yağmalanmış raflarla doluydu; odada kalan tek şey sapı olmayan bir paspastı.

İlk başlarda herkes birlikte uyuyordu. Okulun kafeterya, konferans salonu, kapalı bahçe ve spor salonu gibi yerleri toplu uyuma bölgeleri halini almıştı. İnsanlar büyük gruplarda kendini güvende hissediyordu. Ama artık böyle değildi. Erzaklar için verilen kıyasıya mücadele sadece erzak gelen günlerde değil her gün yaşanıyor artık. Kimsenin tam anlamıyla kendine ait olan bir şey yoktu ve elinize değerli bir şey geçtiğinde her zaman gözünüzü dört açmanız gerekiyordu.

Hademe odasının kapısı açıldı ve David kavga etmek için gardını aldı. İçeri giren Will'di. David rahatlamıştı. Will'in pantolonunda yatay kesikler vardı. Avluda geçirdiği krizden beri kendini sert bir tip gibi göstermek için böyle kötü bir alışkanlık edinmişti. David gerçeği biliyordu. Will'in tam anlamıyla ödü bokuna karışıyordu. Geçen ay iki kriz daha geçirmişti ve bir sonrakinin ne zaman olacağını kestirmenin hiçbir yolu yoktu.

David, "Neredeydin?" dedi.

“Bunu almakla meşguldüm.”

Will bir kutu pedi yere attı.

David, “Regl mi oldun?” dedi.

“Takas değeri yüksek bunların.”

“Peki bunları nasıl aldın?”

Will, “Eczaneye gittim. Beni rahat bırak,” dedi.

Will, kendini metal bir katlanan sandalyeye bıraktı.

David, “Sana burada kalmanı söylemiştim,” dedi.

“Evet, duydum.”

“Tek başına dışarı çıkman güvenli değil.”

“Bunları duymak istemiyorum, David.”

“Benim burada oturup bir yerde kriz geçirip geçirmediğini merak etmekten hoşlandığımı mı sanıyorsun? Soyulabilirsin, hatta daha kötüsü de olabilir.”

“Bu seni ilgilendirmiyor!”

Will sandalyeden kalktı ve ufacık odada volta atmaya başladı.

Will, “Bir dahaki sefere ben de erzak toplayacağım,” dedi.

“Öyle bir şey olmayacak.”

“Olacak ve senin gibi hayatta kalacak kadar toplamayacağım. İyi parçaların peşine düşeceğim.”

David, “Bu senin için çok tehlikeli,” dedi.

“Bu yerin kendisi tehlikeli. Madem buradan çıkamıyoruz, ölmeden önce biraz hayatımı yaşamak istiyorum.”

David, Will’in gerçekten de burada öleceğini düşünmüyor olmasını umdu.

“Bizi serbest bırakacaklar Will.”

“Geliyorum.”

David sinirle, “Hayır gelmiyorsun ve itiraz istemiyorum!” dedi.

Will koridora fırladı. David onu takip etti ama hole geldiğinde Will aralarındaki mesafeyi iyice açmıştı.

“Burada öleceksin,” dedi yakındaki bir sınıftan gelen bir ses. Tanıdık bir sestti. David durdu. Aynı sınıftan bir cam kırılma sesi geldi. David ürkmüştü.

“Burada öleceksin...”

Tinnnnnnn. Metalin metale çarpma sesi geliyordu.

David odaya yöneldi.

Tinnnnnnn.

İçerideki kişi, elindeki sandalyeyi askerlerin pencereye kaynak yaptığı demir parmaklıklara vururken, holden gelen ışık demirlerin üzerinden yansıyor. *Tinnnnnn.*

Sandalyeyi yere bıraktı ve pencereden uzağa yuvarlandı. Kendini bezgin bir halde yere bıraktı. Kadere mağlup olmuşcasına sessizce inledi ve ağlamaya başladı. Belki de o da diğer birçoğu gibi kafayı yemişti. Belki de öleceğini bilen son sınıflardan biriydi. Bu halde olan kendisi ya da Will olsaydı, birinin yardım etmesini isteyeceğinden emindi.

David, “İyi misin?” diye sordu ve sınıfa girdi. Yerdeki kişi elektrik verilmiş gibi bir anda yerden fırladı ve ona baktı. Bu Sam Howard’dı, gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. David gerilmişti. Sam odanın en karanlık köşesine çekildi.

David Sam’i hayatlarının allak bullak olduğu günden beri görmemişti. Sam hâlâ intikam almak istiyor muydu yoksa her şey mazide mi kalmıştı? Böylesi bir trajedinin ardından Sam ve Hilary’nin birlikte olması kimsenin umurunda değil gibiydi. Yine de Sam’in böyle acınası bir halde olduğunu görmek hoşuna gitmişti.

David, “Her şey iyi olacak,” dedi. “Ağlamana gerek yok adamım,” diye ekledi kendine engel olamayarak.

Sam karanlıktan fırlayarak David'in üzerine atıldı. Hızlıydı. David'i itti ve David yere düştü. Sam üzerinde duruyordu.

"Benden uzak dur, Thorpe. Benden ve takımımdan. Hiçbir şey değişmedi."

Sam, Will'in döndüğü köşeden dönerek gözden kayboldu. David sinirle yeri yumrukladı. Bu hıyara iyilik yapmaya çalıştığına inanamıyordu.

David, Danny Liner'in boğazına saplanmış ağaç parçasını çıkardığında fişkıran kanı asla unutmayacaktı. Bu, okulun tamamen değiştiği gün olmuştu.

Olay çok şiddetli bir erzak talanı sırasında, birinci sınıflardan birinin bacağına kemiği dışarı fırlayacak kadar kötü bir şekilde kırdığı gün gerçekleşmişti. İki tane ikinci sınıf öğrencisi kız, zor bulunan bir şişe nemlendirici için birbirilerinin yüzlerinde tırnaklarıyla derin yaralar açmışlardı.

Talan bittiğinde herkes kenara çekilir, topladıklarını saklayacak yerler arardı. Futbol takımından Sam ve diğer altı kişi, o gün güçlerini birleştirmişti. Hatta bu kurdukları gruba isim bile koymuşlardı: Takım. Birlikte çalışarak Takım üyeleri normalde toplayacaklarının iki katı erzak toplamıştı. Avluda en çok konuşulan konu Takım'dı. Sonraki erzak talanından önce herkes kendi grubunu kurmak istiyordu.

Takım üyeleri eşyalarını çıkışa doğru taşıyordu fakat Sam kendi topladıklarının başında, avlunun orta yerinde duruyor, elindeki kurutulmuş eti kemiriyordu. Yırtılmış kartonlar ve dağılmış paketleme malzemeleri etrafını sarmıştı. Açık alanda yemek yemek küstahça bir hareketti. Aynı zamanda soyulmaya davetiye çıkarıyordu.

Will, "Eğer onun dikkatini dağıtırsan erzağını çalabilirim. Sonraki erzak talanına kadar aç kalmayız," dedi.

"Kafayı mı yedin? Erzağını çalmayacağız."

Will, "Hiçbiri onun değil," dedi. "Sadece onların yanında duruyor."

David, Sam'in elindeki kurutulmuş eti dişleriyle kopartışını izliyordu. Boğazında kalmasını umuyordu. David, Sam ile son karşılaşmalarının sinirini üzerinden atmamıştı belki ama bu ondan çalmanın doğru olduğunu göstermezdi. Yırtık pantolonları kabul edebilirdi ama Will'in birine saldırıp onu soymayı aklından geçirmesinden hoşlanmamıştı. Geriye kalan son sınıflardan biri olan Danny Liner avluda ağır ağır ilerledi ve Sam ile erzaklarının arasına geçti. David konuştuklarını duyamayacak kadar uzaktaydı fakat olup biten gayet açıkça görünüyordu. Danny, Sam'in suratına okkalı bir tokat yapıştırdı. Sam sırtüstü bir şekilde yerdeki parçalanmış paletlerin üzerine düştü.

Will karnını tuttu ve avludaki herkesin duyabileceği kadar sesli bir kahkaha attı. Sam'in yüzü kıpkırmızıydı. Ayağa kalktı, ray çivisi büyüklüğünde bir tahta parçasını eline aldı ve onu Danny'nin boğazına, Adem elmasının hemen altına sapladı.

Will, "Oha," dedi.

Herkes susmuştu. Konuşmalar yarıda kesilmişti. Bütün kalabalık ne yaptığı, ne düşündüğünü ya da söylediğini unutmuş, Danny'nin yerde kıvranışını izliyordu. Boğazı kan akıtan bir çeşme gibiydi, etrafa her kalp atışında kırmızı bir sıvı fişkırtıyordu ve her atışta şiddeti azalıyordu. Saniyeler sonra, Danny Liner da kanlar içinde yatan cesetlerden biri olmuştu.

Hiç kimse konuşmuyordu. Aralarında inanılmaz bir çekişme, kavgalar, hırsızlıklar ve yaralanmalar olmuştu ama kimse kimseyi

öldürmemiştir. Sam de geriye kalan herkes kadar şaşkın görünüyordu. Sam'in yüzünde Danny'nin kanından bir çizgi vardı, dondurmaya dökülmüş çikolata sosuna benziyordu.

Sam'in bakışları Danny'den huzursuz kalabalığa dönmüştü, insanlar olayın şokunu atlatamamıştı henüz. Bir şey oldu. Sam, Danny'nin cesedi etrafında dolaşmaya ve meydan okurcasına kalabalığa göz atmaya başladı.

Sam, "Bundan sonra böyle!" diye bağırdı.

David, içgüdüsel olarak Will'i arkasına çekti.

"Kimse benim erzağımı alamaz! Duydunuz mu?"

Sam, David ile göz göze gelene kadar şaşkın kalabalığa göz gezdirdi. Gözlerinin içine bakıyordu.

"Hiç kimse!"

Will koşarken David'e, "Bunların hepsi senin hatan," diye bağırdı. Beş Takım üyesi, Will ve David'i pis ve darmadağın bir koridorda kovalıyordu. David tavanda çalışır durumda olan son lambaya bir tuğla fırlatan, ağlamaklı çocuğun yanından koşarak geçti. Florasan ampül patlayıp camdan bir toz bulutu oluştururken, koridorun bulundukları kısmı karanlığa gömülmüştü.

"Hep senin saçmalıkların yüzünden."

David, "Kes sesini!" diye bağırdı.

David, Will'i tişörtünün yakasından çekerek kızlar tuvaletine soktu. İçeride üç kız, kafasını sarı bir sıvıyla dolu lavabonun içine sokmuş başka bir kızın başında duruyordu. Yerler, kullanılmış limonlu toz içecek paketleriyle doluydu.

Kızlar, aynı anda kafalarını onlara çevirdiler. David peşindekilerin koridorda koşarak uzaklaştığını duydu. Dördüncü kız

kafasını lavabodan çıkardı. Bu Hilary'ydi. Islak saçları parlak sarı renkteydi.

“David?”

Hilary, David'in gözlerinin içine bakıyordu. O anda Hilary'yi ne kadar özlediğini fark etti. Hayatı boyunca adamakıllı konuşabildiği tek kişi o olmuştu. Zamanın durmasını ve geriye kalan her şeyin kaybolmasını diledi. Diğer kızlar bağırmaya başladı.

Kızlar, “Yardım edin!” diye bağırıyorlardı.

Will, David'i odadan çekerek koridorun karanlığına çıkardı. Peşlerindeki beş Takım üyesi koridorun uzak ucundaydı. David ve Will koşarak dört sınıfın yanından geçtiler ve bir kat merdiveni uçarcasına indiler.

En olmayacak yerlerden sapıp tekrar tekrar yollarını değiştirdiler ve kendilerini ana merdivende, okulun fuayesinde buldular. Durduklarında kalpleri patlarcasına atıyordu ve bacakları iflas etmek üzereydi. Peşlerindekileri atlatmış gibi görünüyorlardı. Bir zamanlar içeriye tatlı bir güneş ışığı girmesini sağlayan camlı bölge şu anda kırık döküktü, üzerine kaplanmış çelik levhalarla soğuk bir duvarı andırıyordu. David çıkışları kontrol ederken Will duvarın dibine çökmüştü.

“Sanırım güvendeyiz.”

“Canın cehenneme. Seni istiyorlar, beni değil.”

Will haklıydı. Sam, Takım'ı haftalardır David'e hayatı zindan etmek için kullanıyordu.

David, “Bizi diğer gruplardan birine sokacağım,” dedi.

“David, uyan artık. Sam seni istiyor. Hiç kimse seni grubuna almak için Sam'i karşısına almak istemeyecektir. Gözünü kırpmadan birini öldürdüğünü unutma.”

David yorulmuştu ve Will'in bu tavırlarından usanmıştı.

Will'e, "Boşuna kendini kandırma," dedi. "Seni isteyen de yok zaten."

"Seninle birlikte olmasaydım çok daha iyi durumda olurum."

"Keyfine bak o zaman. Git konuş bakalım. Dikkat et de konuşurken altına işeme."

Will, David'in üzerine atladı. David fazla ileri gittiğinin farkındaydı. Will kabul etmek istemese de David olsa da olmasa da hiçbir grup onu istemiyordu. Epilepsi hastası olması onu zayıf kılıyordu. Will, David'in başını kolunun arasına almıştı ve boğazını sıkıyordu. Will'in tutuşu sağlamdı ve bütün gücünü bu işe veriyor gibiydi. David'in tahmin ettiğinden daha güçlüydü. David, Will'i sertçe duvara vurdu ve kardeşinin kolları gevşedi. David kafasını kurtardı.

Will basamaktan bir cam parçası aldı ve bir bıçak tutar gibi önüne getirdi. David cam parçasına bakıyordu. Olup bitene anlam verememişti.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Will'in yüzünde çaresiz bir öfke ifadesi vardı. Camı öyle sıkı tutmuştu ki elinden kan damlıyordu. Nefesi ağlamak üzereymiş gibi çıkıyordu. Üç Takım üyesi koridordan gelerek odaya girdiler. David ve Will merdivenlerden yukarı çıktı ama merdivenin sonunda iki Takım üyesi daha belirince yarıda durdular. Will elindeki camı vahşice savurdu. Takım üyeleri onlara yavaşça yaklaşıyordu.

Aralarından biri, "Merak etmeyin çocuklar," dedi gülerek. "Sam sizin için spor salonunda çok eğlenceli bir oyun hazırladı."

Kesilme ile yerinden çıkma karışımı bir ses yükseldi. David gözlerini peşindekilerden ayırmıştı. Metal levhalarla kaplı okulun ön kısmından kıvılcımlar yükseliyordu. Metal levha üzerinde oluşan kırmızı çizgi, kesilenin bir kapı olduğunu gösteriyordu.

Parlayan kırmızı çizgi yere ulaştığında, kesilen metal levha içeri doğru düşmüş, kalkan toz ve pislik bir bulut oluşturmuştu. Dışarısı karanlıktı. Gece karanlığı gibiydi.

Takım üyeleri, üstlerindeki koruyucu elbiseler ve ellerinde makineli tüfeklerle fuayeye giren yirmi askeri görünce David ve Will'i tamamen unutmuştu. Askeri disiplinle yarım daire oluşturdular ve silahları ateşe hazır halde ilerlemeye başladılar. Yüzleri, farklı tondaki maskeleriyle görünmez haldeydi. Koridorda dolanan öğrenciler bağırıyor ve herkesin çabucak buraya gelmesi gerektiğini söylüyordu.

Dışarıya ağır ve çelik bir kapı kuran askerler tek kelime etmiyordu. Öğrenciler fuayeye ve merdivenlere akın etmeye devam ediyordu; askerlerle aralarındaki dokuz metrelik mesafeyi korumaya çalışarak bütün boşlukları doldurdular. Kurulan bütün grupların temsilcileri oradaydı: İnekler, Nerdler, Kaşarlar, Kaykaycılar, Ucubeler, Güzeller ve okuldaki bütün atletlerden oluşan Takım. Vurulma korkusuyla hiç kimse askerlerle konuşmuyordu. Etrafta beliren çocukların sayısı arttıkça askerlerin çalışma hızı da artıyordu. Yarım saat sonra askerlerin çalışması bitmiş, ortaya tek kişilik, üzerinde kimlik tarama sistemi ve ekran bulunan bir kapı çıkmıştı. Ekran çelik kapılardan birinin üzerine yerleştirilmişti. Askerlerden biri elektrik düğmesini çevirdi. Görüntü gelmiş ve ekranda askeri üniformalı biri belirmişti. Kırklı yaşlarında, tepesinde bir sis bulutu gibi varla yok arası saçı kalmış bir adamdı bu. Sarkık gözkapaklarının altındaki deri çökmüş ve morarmıştı. Öğrencilerin oluşturduğu kalabalık, yirmi inçlik ekranı daha net görebilmek için hep birlikte ilerledi.

Adam, "Söze nereden başlayacağımı bilmiyorum," derken sesi makinenin metalik hoparlörlerinden geliyordu. Makinenin

sesinin çok kısık olması, kalabalığın mutlak sessizliğe bürünmesine neden olmuştu. Tek bir kelimeyi dahi kaçırmak istemiyorlardı.

“Benim adım Albay Bernard Richards. Burada, şu anda beni izlediğiniz cihazın montajına nezaret etmek için bulunuyorum. Devletiniz...”

Adam sözünü keserek yutkundu.

“*Yani biz* bu kadar uzun süre tek başınıza, cevaplanmamış sorularla kaldığınız için üzgünüz. İçinde bulunduğumuz durumu elimden geldiğince açık bir şekilde anlatacağım. Sizler bulaşıcı ve asalak bir virüsün taşıyıcılarısınız. Basitçe açıklayacak olursam, virüs sadece ergenlik çağındaki çocuklarda yaşayabiliyor ve sizi geriye kalan herkes için ölümcül derecede zehirli kılıyor. Birkaç metre yakınına gelen herhangi bir küçük çocuk ya da yetişkin saniyeler içerisinde ölüyor. Şu anda ürettiğiniz zehirli feromon akciğer dokularına doğrudan saldırıyor ve onları parçalıyor. Bunu çok etkili bir zehri ciğerlerinize çekmek gibi düşünebilirsiniz. Bu virüs, yakınında bulunan silah üreticisi Mason Montgomery Teknoloji’nin laboratuvarlarında, yasadışı bir şekilde üretildi. Belki duymuşsunuzdur. Bazılarınızın aileleri orada çalışıyor bile olabilir. Askeri bir özel kuvvet ekibi yasadışı aktiviteleri araştırmak ve faaliyetleri durdurmak üzere görevlendirilmişti. Bir baskın düzenlendi. Virüs için kobay olarak kullanılan gençlere rastlandı.”

Adam durdu. Suyundan büyük bir yudum aldı ve gözlerini uzunca bir süre ovuşturdu.

“Baskın,” diyerek başladı sözüne, “planladığımız gibi gitmedi. Hastalıklı gençlerden biri kaçtı. Dışarı çıkınca bir araba çaldı. Kovaladık ve az daha yakalıyorduk. Fakat kaçmayı başardı ve okulunuza sızdı. Bütün okula virüs bulaşması gibi bir felaketi önlemek için, okulun doğu kanadını havaya uçurma kararı aldık.”

Kalabalık şaşkındı. İnsanlar konuşmaya, duydukları şeyleri tartışmaya başlamıştı. Diğerleri ise kalabalığı susturup konuşmanın devamını dinlemek istiyordu.

“Bir füze ateşledik. Zaiyatı en aza indirgemeyi, virüsü yok etmeyi ve geriye kalanlarınızın hayatını kurtarmayı umuyorduk. Bildiğiniz üzere virüsü yok edemedik. Uğraşlarımıza rağmen o gün elimizden kaçmayı başaranlar virüsün başka gençlere de yayılmasına sebep oldu. Virüs önüne geçebileceğimizden çok daha hızlı şekilde yayıldı. İlk kırk sekiz saatte üç bin kişiden fazla ölen oldu. Kolorado’nun tahliyesi emri verildi ancak tahmin edeceğiniz üzere bu inanılmaz derecede zor ve karmaşık bir süreç. Bu esnada da virüs yayılmaya ve ölenlerin sayısı artmaya devam etti. Virüsü yakın zamanda kontrol almayı ümit ediyoruz fakat buna dair net bir tarih vermemiz imkânsız. Durum her gün değişiyor.”

Durumun vahameti netleşince David’in çevresindekiler paniğe kapılmaya başlamıştı.

“Sence babam...”

David, “Hayır,” diyerek sözünü kesti. “O gün seyahat ediyordu, hatırlamıyor musun? Şeydeydi...”

“Kaliforniya’da!”

“Evet. O iyi durumda.” Bu cevap Will’i sakinleştirmişti ve David de bir kez olsun ona verebilecek bir cevap bulmuş olmasından memnundu.

Adam sözüne, “Bazı... güzel haberlerim de var,” diyerek devam etti. “Ergenliğin sonuna yaklaştıkça virüs vücudunuzu terk etmeye başlıyor. Virüs vücudunuzdan tamamıyla ayrıldığında sizi zehirli feromonlara karşı savunmasız bırakıyor ve taşıyıcı gençlerden biriyle temas haline geçmeniz ölümünüze sebep oluyor. Karşınızda gördüğünüz şey otomatik bir test istasyonu. Kullanmak için

parmağınızı tarayıcıya okutmanız gerekiyor. Makine size virüsü bünyenizden ne zaman atacağınıza dair bilgi verecek, bu hemen ya da önünüzdeki yirmi dört saat içerisinde gerçekleşebilir. İşte o süre zarfına girdiğinizde, buraya tekrar gelmeniz ve parmağınızı tekrardan okutmanız gerekecek. Ardından kapılar açılacak, bir dezenfektasyon haznesine, ardından da dış dünyaya geçişiniz sağlanacak.”

Öğrenciler, duydukları güzel haberin etkisiyle heyecanla fısıldaşmaya başlamıştı. Adam boğazını temizledi. “Virüsün vücudunuzdan ayrılmaya başladığının habercisi burnunuzun kanaması olacak. Günde iki ya da üç kez kanayabilir. Çıkış işlemlerinizi başlatmak için sakın vakit kaybetmeyin. İkinci günün ilerleyen saatlerinde baş ağrıları ve bunama belirtileri baş gösterecek. Üçüncü gün geldiğinde korkunç bir öksürük ve ardından ani bir ölüm gelecek.”

Gömleğinin yakasını gevşetti ve derin bir iç çekti. “Keşke size daha başka gelişmelerin olduğunu ve dış dünya ile iletişiminizi kuracağımızı söyleyebilseydim. Fakat şu anda birçok insan okulunuzun yok edilmesini istiyor. Ulusumuz size ne yapılması gerektiği konusunda ikiye bölünmüş durumda. Sınırlarımızı zorluyoruz ve bütün kaynaklarımız hastalığın kontrol altına alınmasına aktarılmış durumda. Kendinize dikkat edin. Elimizden gelenin en iyisini yapacağız.”

Ekrandaki görüntü kayboldu ve askerlerden biri kafasındaki mikrofona bir şeyler mırıldandı. Çelik kapılar dışarıya doğru açıldı. Askerler hızlı bir şekilde tek tek okuldan ayrıldılar. Öğrenciler bir anda bağırmaya ve akıllarına gelen her soruyu sormaya başlamıştı. Ama sadece saniyeler içinde bütün askerler gitmiş, kapılar da sıkıca kapanmıştı. Öğrenciler kapıya hücum etti. Bazıları kapıya belki

açılır umuduyla vurmaya başladı ama böyle olmadı. Çoğunluk ise tarayıcının başına toplanmış, parmaklarını basıp çekerek cihazı test ediyorlardı.

Will David'e baktı. Yüzünde heyecanlı bir gülümseme vardı. Bu, David'in kardeşiyle aylar sonra yaşadığı ilk mutlu an olmuştu. David, fuayedeki çelik kapıların ikisi için de açılacağı günü hayal etti.

Bir Nerd ile Ucube tarayıcıyı önce kullanmak için kavga ediyordu. Grupları da kavgaya katıldı ve etrafta bir arbede ortamı oluştu. Ucubelerden birinin dirseği Takım'dan birine gelince kavgaya onlar da katıldı. David, Will'i kargaşadan uzaklaştırdı ve hademe odasından bozma evlerine döndüler.

David ve Will oturup saatlerce konuştular. Buradan ayrılacakları günün hayalini kurdular. Dışarı çıktıkları ilk gün neler yapacaklarını konuştular. Virüs bünyelerinden ayrılıp dışarı çıktıklarında her şeyin normale dönmüş, dış dünyanın tekrar güvenli hale gelmiş olacağından eminlerdi. Gerçek güneş ışığına, taze yiyeceklere ve temiz havaya tekrar kavuştuklarında hayatlarının nasıl değişeceğinden bahsettiler.

Artık yapmaları gereken tek şey hayatta kalmaktı.

BİR YIL SONRA

David, mavi saçlı bir Ucube'nin üzerinden atladı. Erzak talanı tam gaz devam ediyordu. Kırmızı, mavi, siyah ve sarı saçlı öğrenciler her tarafa dağılmış, birbirleriyle mücadele ediyorlardı. Kutulardan, paketlenmiş malzemelerden ve parlak jelatinli hazır çorba paketlerinden oluşan bir tepe, avlunun ortasındaki ezilmiş çimenlerin üzerinde duruyordu. İnsanlar erzakların oluşturduğu tepenin kenarlarına hızla akın ediyor, toplayabildikleri kadarını alıp gidiyorlardı.

Mohawk saç stilli bir Kaykaycı ile saçında turuncu bir şerit olan şişman bir İnek arasında kavga çıktı. Bir kutu tuz için kavga ederken David'in önüne düştüler. David etraflarından dolanarak onlardan sıyrılmaya çalıştı. Futbol oynadığı günlere geri dönmüş, top elinde sayıya koşuyor gibi hissetmişti.

Solunda duran kırmızı saçlı bir Kaşar, yerde duran bir paket erkek iç çamaşırını almaya çalışırken kafasını yardı. Etraf kan gölüne dönmüştü. Kafa yaralanmalarında kan çok oluyordu.

David tekrar erzak yığınınına koştu. Karşısında duran renkli meydan savaşı, kanlı bir bonibon reklamını andırıyordu. David her grubun saç renginin farklı olmasından memnundu. Tehlikede olup olmadığını daha rahat anlayabiliyordu. Tek renkten fazla sayıda varsa o bölgeden uzaklaşmayı tercih ediyordu.

Ne istediğini bil, onu çabucak kap ve uzaklaş. David'in stratejisi buydu. Birbirine girmiş vücutların arasında koşmaya devam etti, gözleri, neon yeşil renkteki deterjan paketlerini arıyordu. Çoğu insan yiyecek, giyecek ve battaniyelere odaklanırken temizlik malzemelerini almayı unutuyordu. David'in yaşamını sürdürebilmesi ise bu unutulana bağlıydı.

Atlet formaları ve futbol kaskları giymiş yapıllı öğrencilerden oluşan bir grup bir çizgi halinde ilerliyor, erzak yığınının en yoğun kısmı olan yiyeceklerin bulunduğu yere gidiyordu. Takım her erzak talanında en çok yiyeceği toplayan grup oluyordu. Jelatinle kaplanmış asker yiyecekleri ve konserveler, şeffaf gri kubbeden sızan donuk güneş ışığında parlıyordu. Ufak tefek bir İnek, yakaladığı açıklıktan fırlayıp yiyeceklerle ulaşmaya çalışınca Takım'ın oluşturduğu duvardakilerden biri çocuğu tutup yere fırlattı. Çocuk taklalar atıp yere yapışmıştı ve nefes almakta zorlanıyordu.

David, sağ tarafından yükselen kahkahaları duydu. Dönüp o tarafa baktığında hoplayıp zıplayan, ellerini çırpın ve avazları çıktığında bağırın kızlar görmüştü. Saçlarının rengi limon sarısıydı ve zıplamakta olan vücutlarıyla birlikte dalgalanıyordu.

Aralarından biri, "O İnek'in ağzına vur!" diye bağırdı.

Her zıplayışlarında etekleri bir sağa bir sola sallanıyor, bakmaya cesaret edenlere güzel bir manzara sunuyordu.

Bir diğeri de, "Kan içinde bırak onu Takım!" diye haykırdı.

David, Güzeller'i hem seviyor hem de onlardan nefret ediyordu. Vücudu onları arzuluyordu evet, sonuçta etraftaki en güzel kızlar onlardı ama akli onlardan korkması gerektiğini söylüyordu. Takım'la birlikte çalışıyorlardı ve David, Takım'ın dikkatini çekmemek için elinden gelen her şeyi yapmak zorundaydı.

David kenarda oturan birini gördü. Beyaz saçlı çocuk aynı kendisi gibi grupsuz yani bir Kırıntı'ydı. Yüzü yara izleriyle doluydu ve sağ gözkapağının büyük kısmı kopmuştu. Çocuk, topal bacağıyla olabildiğince hızlı şekilde koşup kargaşanın içine daldı. Yerde duran iki çorba paketini kaptı. Bir grup Ucube üzerine doğru koşup ona çarptı, ardından da elini ezdi. Çocuk çorbayı unutmuş, acı içinde bağıırıyordu. Aceleyle kenara geri dönen çocuk, sağlam olan eliyle ezilmiş olanı düzeltmeye çalışıyordu.

David'in odaklanması gerekiyordu ama bunu yapamadı. Çocuğun eli iyileşmezse büyük ihtimalle açlıktan ölecekti. David, bir kot pantolon için kavga eden çocukların etrafından koşarak geçti. Yerdeki çorba paketlerini aldı ve çocuğa fırlattı. Çocuk yerdeki çorbaları aldı ve David'e şaşkın ama memnuniyetle dolu bir bakış attıktan sonra oradan uzaklaştı. Nasıl bir fare deliğinde yaşıyordu bilinmez ama en azından artık elinde yiyecek bir şeyleri vardı.

David'in gözü, koşuşan bacakların arasında bir an için parlayan neon yeşiline takıldı. Bir kutu çamaşır deterjanı elektrikli ocağın üzerinde duruyordu. Kutuya depar attı.

David hedefine doğru ilerlerken, devasa bir Takım üyesi de gözünü elektrikli ocağa dikmiş, diğer taraftan aynı yöne doğru geliyordu. David istese elektrikli ocağı da kapabilirdi. Satmak istese iyi fiyata gideceğinden emindi. Ama kırık bir bacak ona pahalıya patlardı, o yokken Will'e bakacak kimse yoktu. David deterjanı kaptı ve koşmaya devam etti. Az önce gördüğü Kaykaycı,

bir paket tuzu kolunun altına sıkıştırmış giderken elektrikli ocağı kapmayı başardı. Ama yaklaşan Takım üyesi, Kaykaycı'yı beton banka fırlatıp ocağı elinden kaptı. Güzeller, Takım üyesine teza-hürat ederken o da maçta sayı yapmış gibi sevinliyordu.

David erzak yığınının etrafında son bir tur attı. Sadece bir kutu deterjana ihtiyacı vardı ama bir kutu daha deterjan ya da tadilatlar için dikiş seti bulması hiç de fena olmazdı. Büyük parçalar bitince mücadele eden kişi sayısı da azalmıştı. Kaykaycılar, topladıkları eşyaları boruları bantlayarak yaptıkları tekerlekli kafesle yüklediler. Avludaki tek canlılık belirtisi yaralanmış olanların kıvranırlarıydı.

Alacak bir şey kalmamıştı. David, Will ile buluşma noktası olan avlunun güneydoğu köşesine baktı. Kardeşi orada değildi. Midesine bir ağrı saplandı. Kafasını erzak yığınının olduğu yere çevirdi, çılgınca etrafa göz gezdiriyor, küçük kardeşini bulmaya çalışıyordu.

Sonunda Will'i gördü, Kaykaycı çocuğun yapıştığı beton banka yakın bir yerdeydi. Saçları karman çorman olmuş Kırıntı bir kızla öpüşüyordu. David onlara doğru yürüdü. Ağızları birbirine öyle bir güçle yapışmıştı ki öpüşen iki kişiyi mi yoksa çocuğunu besleyen bir anne kuşu mu izliyor emin olamadı. Will yakın zamanda boy atmış, kocaman olmuştu. Genç bir adam gibi görünüyordu, çocukluğundan eser yoktu artık. Uzun ve kıvrak bir vücut yapısına sahipti ve görünen o ki bu kızların hoşuna gidiyordu.

David, "Will," dedi gülerek.

Öpüşmelerine ara verdiklerinde ikisinin de dudakları hâlâ ıslaktı. David'in gülmesini tutması gerekmişti; kızı tanıyordu, adı Acayip Peggy'ydı. Büyük adam olan kardeşle duyulan gurur buraya kadardı. Peggy, David'le aynı dönemdendi ve okula her gün şu ayağının önünde duran boru şapka ile gelirdi. En önem

verdiği özelliği herkesten farklı olmasıydı ama David'e göre böyle olmaktan başka bir seçeneği yoktu. Bakımlı olmak, normal diyaloglar kurabilmek ve garip sessizlikler oluşmasına sebep olmadan insanlarla iletişime geçebilmek onun istese bile yapamayacağı şeylerdi. Will'i kendi kendini tatmin ederken yakalaması bile bundan daha iyiydi.

David, "Ah. Vay canına, sizin birlikte olduğunuzu bilmiyordum," dedi.

Acayip Peggy'nin bu sözden sonra gözleri parlamıştı.

Will, "Yok öyle bir şey, birlikte falan değiliz," dedi.

Acayip Peggy'nin yüzünde bir an için bile olsa derin bir hüznün ifadesi belirmişti, ardından omuzlarını silkti, şapkasını taktı ve yanlarından uzaklaştı.

David, "Yok olan onca şey varken neden o şapka sağlam kalır ki?" diye söylendi David.

Will tek kelime etmedi. Alnına düşmüş bir tutam beyaz saçı geri taradı, yerdeki erzakları bir kumaşın içine yerleştirdi ve uçlarını bir araya getirip bir çuval haline getirdi. Gözlerini David'den kaçırmaya çalışıyordu.

David, "Eh... Peggy ha?" dedi Will'e dönerek.

"Uzatma lütfen."

"Hey, bence bir kız arkadaşın olması gayet güzel..."

Will sinirle, "O benim... şimdi beni dinle, bana bu konularda öğüt verecek durumda değilsin," diyerek cevap verdi.

"Bilmiyorum... sanki söylemek istediğin başka bir şeymiş gibime geldi de."

"Öyle mi? Neymiş peki? Bu arada bunlardan istemiyorsun diye tahmin ediyorum."

Will çuvalından dibinde üç santim kadar fıstık ezmesi kalmış olan plastik bir kavanoz çıkardı. David kavanoz daha açılmadan fıstık kokusunu alır gibi olmuştu. Kıvamlı, yağlı ama aynı zamanda akışkan ve ağızda dağılan bir lezzetti bu. Bol miktarda yağ ve protein bir araya gelince etten farksız bir şey ortaya çıkmıştı. Ağızda yayılan fıstık ezmesinin dişlerinin arasına kayışını, yağlı ve tatlı kremasının dilinin arkasına yerleşerek günlerce kalacak bir tat bırakışını hayal etti.

David Will'e, "Bunun için ne verdin?" diye sordu.

Will, "Sen cezalısın," diye cevap verdi gülerek.

Will kavanozu çuvalına geri koydu ve kasıla kasıla yürüyerek uzaklaştı. David fıstık ezmesinin büyüleyici etkisinden çıktığı gibi koşup Will'e yetişti.

"Onun için neyini verdin, böbreğini falan mı?"

On beş dakika sonra David rulo şeklindeki çantasını çıkartıp açtı ve içerisindeki alet edavatları engibeli banyo yüzeyine serdiği bir havlunun üzerine dizmeye başladı. Bugün aldığı deterjanı, iki kova sabunlu suyu, yırtık bir bulaşık eldivenini, içe işlemiş kirleri çıkartmak için kullandığı üç ayrı diş fırçasını, yapışkan maddeleri kazımak için kullandığı çakıyı, lavabo pompasının sopasını, göz damlasını, yağları çıkartmak için kullandığı tebeşir tozunu, kan lekesini çıkartmak için kullandığı tuzu, bir şişe sodayı ve son olarak da amonyağı etrafa dizdi.

Çamaşır yıkamak David'in günlük rutini haline gelmişti. Yapmak istediğı şey bu değıldi; kesinlikle eğlenceli bir iş de değildi ve kesinlikle sonu gelecek gibi görünmüyordu. Bu, onları hayatta tutmak için yapması gereken şeydi; bu onun işiydi artık.

Will'inse yardım etmek için kılını kıpırdatmaya bile niyeti yoktu. Köşede sınav çekiyordu. Yine.

David, "Kapıda gözcülük yapmıyorsan yıkamakta bana yardım et," dedi.

"Yapıyorum ya işte."

"Yeri izleyerek mi?"

Will homurdandı.

"Ne işe yaracak ki sanki? Buranın arka kapısı falan yok sonuçta," diye cevap verdi. Ayağa kalktı. "Gruplar bizi bulursa tepemize binerler. Bulamazlarsa burada güvendeyiz."

"Tabii, tabii doğru. Açlıktan ölürsek de ölürüz yani, niye endişeleniyorum ki ben değil mi ama?"

Will sessiz kaldı. Parmaklarını arkasında birleştirip geriye doğru eğilerek sırtını esnetti.

David, "Bir kez olsun bir işe yara. Şaşırt beni," dedi.

Will, "Hemen," diye cevap verdi. Aynanın karşısına geçip kaslarını sıktı.

David derin bir iç çekti, Will'in iş yapmaya niyeti yoktu. Kahverengi bir lekeye odaklandı, tuzu da kullanarak bluzu çitilemeye başladı.

David, "Ben buradan gidince," diye başladı sözüne, "üzerinden geçineceğin kimse kalmayacak."

Will gözlerini devirdi.

"Bir iş öğrenmen şart. Bırak sana bu işi nasıl yaptığımı öğreteyim."

"Senin yaptıklarını öğrenmek istemiyorum."

Ama yaptığı işten gelenleri mideye indirmeyi sevdiği kesindi.

David, "Sana yemek versinler diye kaslarını mı göstereceksin?" dedi.

“Bir şeyler düşünürüm. Başımın çaresine bakarım.”

“Sadece erzak talanlarından toplayabildiklerinle hayatta kalamazsın. Gonzalo değilsin sen.”

Will, “Ne olursa olsun,” diye başladı sözüne, “yaptığım iş başkalarının elbiselerindeki kanı temizlemek olmayacak.”

David ayağa kalktı, Will ile aynı hizada durdu. Elindeki bezi yere attı.

“Hey, Will,” dedi, “Bana bak. Soruma cevap vermeni istiyorum.”

Will gerilmişti, kendini savunmaya hazırdı.

“Seni şapkasıyla mı tavladı?”

Will güldü fakat hâlâ oldukça gergindi.

“Evet, tamam. Haklısın. Acayip Peggy ile birlikteyiz,” dedi. “Mutlu musun? Çünkü bu senin suçun.”

“İlginç. Nedenmiş o?”

“Kiminle sevgili olabilirim söylesene. Gruplardaki kızlarla birlikte olamıyorum. Ve zaten geriye kız kalmıyor gibi bir şey. Yok yani. Peki bu kimin suçu?”

Will şaka yapıyormuş gibi görünmüyordu, sinirden dişlerini sıkıyordu. David, burada yaşamak zorunda kaldıkları hayattan dolayı Will’in kendisini affedip affetmeyeceğini düşündü.

Will sözüne devam etti: “Geriye bir tek Kırıntılar kalmıştı. Okulun etrafına dağılmış, bulabildikleri her türlü delikte yaşayan, açlıktan ayakkabılarını yiyen ve günün sonuna kadar kimsenin onlara bulaşmaması için dua eden, garip tipler. İşte ben seçimimi bunlar arasından yaptım. Sayende.”

Will köşesine geri döndü ve antremanına devam etti. David’in aralarındaki tartışmada haklı çıkma isteği Will’in sözlerini dinlerken yok olmuştu. David aynada kendine baktı. Beyaz saçlarına, ellerindeki lekeli çamaşırlara, arkasındaki iğrenç tuvalete baktı; o

kadar berbat durumdaydı ki kimse burayı kullanmak istemiyordu, burası David'in başkaları tarafından soyulma endişesi duymayacağı türde bir yerdi. Bu onur kırıcı duruma burada kalması gereken birkaç ay daha dayanabilirdi. Ama Will'in bunu yapamayacağını farkındaydı, Will bunu denemeye yanaşmazdı bile. Ve o gittiğinde Will'in kendi başının çaresine nasıl bakacağını düşünmek, David'i çok korkutuyordu.

Islak kıyafetler kimsenin bulamayacağı yerlere asılmış, kuru olanlar ise katlanıp David'in teslimat çantasına koyulmuş, yiyecek ve temel ihtiyaçlar malzemeleriyle değiştirilmeye hazır bekliyordu. Will ve David dolup taşmakta olan pazarın girişinde duruyordu.

Her iki tarafında da sınıflar bulunan, geniş bir koridordu. Her grup kendi sınıfını bir çeşit pazara dönüştürmüş, ellerindeki malları pazarlıyordu. Yerler avludan sürüklenmiş olan çer çöp yüzünden pislik içinde kalmıştı. İlginç bir şekilde okulun bu bölümündeki bütün ışıklar çalışır durumdaydı. Alışveriş yapılan yerler haricinde çetelerin birbiriyle iletişimi yoktu. Herkes kendi grubuyla birlikte hareket eder, alışverişi gruptan ayrılmadan yapardı.

David, İnekler ve Kaşarlar'la takas yapacaktı. Pazara girdiğinde Will onun bir adım arkasındaydı. Bir grup Kaykaycı sınıftan çıktı ve koridorda onun önüne geçtiler. Ardından diğer taraftan gelen bir grup Ucube, David ve Will'in yürümesini güç hale getirdiler. David, saçlarını maviye boyamak için kullandıkları

tuvalet temizleyicisini yakından tanıyordu. O kimyasal kokusuyla nasıl yaşayabildiklerini hiç anlamıyordu.

İki grup birbirilerinin yanından geçerken yavaşladılar. Dişlerini gösterip boyunlarını çatırdattılar, koridorun iki uzak tarafından ilerlerken aralarının pek de iyi olmadığını açıkca gösteriyorlardı. Ucubeler'den birinin yüzü fena dağılmıştı. Kaykaycılar'dan birini itti. İki grup da dövüşmeye hazırды. David'in gözü Kaykaycı'daydı. Eğer saldırırsa iki grubun da birbirine gireceğinden emindi. Çocuğu tanımişti, yanlış hatırlamıyorsa adı Jason'dı. Jason ile suratı dağılmış Ucube'nin karantina başlamadan önce çok yakın olduğunu, öğle yemeklerini birlikte yediklerini hatırladı. Jason Ucube'ye tükürüp yoluna devam etti. Grubu da onu takip etmişti. David rahat bir nefes aldı.

David ve Will, İnekler'in mekânının önünde bekleyen çocuğa yaklaştı. Nöbetçi çocuk saçlarını çizgiler halinde farklı renklere boyamıştı.

David, "Zachary'ye temiz çamaşır getirdik," dedi.

Nöbetçi gözüyle içeri girmelerini işaret etti. Masalarda sanata meraklı İnekler'in çizdiği resimler vardı, tabii bunlar Takım ya da Güzeller'den değilseniz alamayacağınız kadar pahalı şeylerdi. Karamel tenli bir kız oturmuş, yazdığı karantinadan önce olanlarla ilgili şarkıyı söylüyordu. Kova çalan bir baterist ve üç telli bir gitarist ona eşlik ediyordu. David, şarkı söyleyen kızın kalçasını kaşıktan akan bal gibi yavaşça sallayışını izliyordu. Bütün İnekler saçlarının köklerini siyaha boyayıp uç kısımlarına farklı renklerle kendi dokunuşlarını katarlardı. Kıyafetleri de parlak renklerdeydi fakat belli bir uyumda olmalarına özen gösterirlerdi. Grup olarak şamatacı, açık saçık ve kendilerini hemen belli eden tiplerdi. Ama

zaten amaçladıkları şey de buydu. Bütün dikkatleri üstlerine çekmek istiyorlardı.

Ama aralarında en çok dikkati çeken liderleri Zachary'ydi. Üzerinde bir pelerin vardı. İki okul bayrağını birbirine dikip üzerini altın renkli boyayla boyayarak yapmışlardı. Sırf bu bile bütün dikkatleri üzerine toplamasına yeterdi ama bununla da kalmıyordu. Okulda Güzeller'in satmış olduğu peruklardan alan tek kişi oydu. Bugün, parlak renkli kâğıtlarla işlenmiş, uzun beyaz renkte saçlar takmıştı.

Zachary, "David!" dedi ve David'in elini şairane bir edayla sıktı. "Geleceğini biliyordum."

"Çamaşırlarını getirdim."

"Buraya gelmenin asıl sebebi nedir? Önce onu konuşalım."

"Çamaşır."

"Bak hep tahrik ediyorsun ama beni." Zachary gözlerini kısarak David'e baktı ve gülümsedi. "Bu yüzden de ilk öpüşmemizin şok etkisi yaratacağından eminim."

David, "Bence onun sebebi üzerinde kullandığım şok cihazı olacaktır," diye cevap verdi gülümseyerek ve çantasından Zachary'nin temiz çamaşırlarını çıkardı.

Zachary kıkırdadı, keyfi yerindeydi. "Senden çok iyi aktör olur, David. Düşünsene. İkimiz için bir sahne yazarım. İnek Şov'un sonraki bölümünde oynayabiliriz."

David, "Utangacımdır," dedi sırtarak.

Zachary elindeki altı İnek Şov biletini uzattı ama tam David almaya yeltendiğinde geri çekti.

"Beni seviyor musun?"

Will, "Off, yok artık," dedi. Kafasını sallayıp dövme tasarımlarının bulunduğu masanın yanına gitti.

Zachary, “David, nesi var bunun böyle?” dedi. “Kardeşin olduğunu biliyorum... ama yine de hal ve hareketlerine dikkat etse iyi olur!”

David, “Saçlarını kısıkanıyor ya, bugün ayrı bir güzel olduğunu da söylemeden geçemeyeceğim,” dedi.

Zachary, “Öyle mi. Yarın sana yeni çamaşırlar vereceğim, kiraz dudaklım,” dedi.

Zachary, David’e kaşlarıyla bir işaret yaptıktan sonra biletleri uzattı. David dövmelere bakan Will’i de alıp aceleyle koridora geri döndü.

Will, David’e, “Gey olmadığından emin misin?” diye sordu. “Böyle şeylere nasıl katlanabiliyorsun anlamıyorum. Ben kesinlikle dayanamazdım.”

David onu duymazdan geldi. Elindeki siyah kıyafetleri Kaşarların nöbetçisine gösterdi.

Nöbetçi, “Gir içeri,” dedi.

David tam içeri girecekken, sekiz Takım üyesinden oluşan bir grup odadan dışarı çıktı. David hızla arkasını döndü. Siyah kapşonunu kafasına geçirdi. Vücutuyla Will’in görüş açısını da kapadığını umuyordu. Sarhoş gibiydiler. Aralarından birinin onu bir anda omuzundan tutarak silkmesini beklerken ayak sesleri giderek uzaklaştı.

Gözlerini açtı. Will, ona bozuk süt koklamış gibi garip bir yüz ifadesiyle bakıyordu. Omuzundan arkasına bir bakış attı. Takım üyeleri gitmişti. Niye buradalardı? Bugün ilk gelen onlar değil miydi? Her takas günü ilk alışveriş yapan onlar olurdu. David’in sabah vakti çamaşır yıkamakla bu kadar vakit harcamasının sebebi

onlarla karşılaşmamaktı. Ama bu ona ne kadar önlem alırsa alsın her an için tehlikede olduklarını bir kez daha göstermişti. Will kafasını salladı ve David'in önünde Kaşarların odasına girdi.

İçerisi kızıl saçlılarla doluydu. Kızların kullandığı toz içeceklerin aromasını anlamak kolaydı, bir taraftan vişne kokusu geliyordu, diğer taraftan karışık, saçları soluk pembe renkte olan bir kızınki ise çilek gibiydi; büyük ihtimalle tekrar boyanmaya ihtiyacı vardı. İki Kaşar içeride kavga ediyordu. Neredeyse tamamı dar, siyah pantolonlar giyiyordu ve neredeyse hiç kimse kollu bir şey giymiyordu. Kaşarlar zengin bir grup değildi, herhangi bir özel eşyaya ya da hizmete de sahip değillerdi ama ellerinde her şey bulunuyordu. Eğer istediğiniz bir şey varsa burada bulma olasılığınız yüksekti ve bu da 'Takım'la görüşmek istemeyen ya da görüşemeyen herkes için harika bir fırsattı. Kaşarlar herkese açık olan tek gruptu. Kadın olmanız ve erzak talanında canınızı dişinize takarak savaşmanız bu grubun bir parçası olmak için yeterliydi.

David, grubun kurucusu Violet Kelly'yi yakındaki bir tezgâhın arkasında gördü. Grup kurulduğundan beri Violent¹ adını kullanmaya başlamıştı. Violent, üzerine kalem geçirilmiş futbol omuzlukları ve kafeteryadaki çatal bıçaklardan yaptığı bir kolye takıyordu. Okuldaki en kırmızı saçlar ondaydı ve parlak tonda yeşil gözlere sahipti. Beyaz kipriklerinin hepsini kopartmış, yerine elektrik bantlarını keserek yaptığı sahte kiprikleri yapıştırmıştı.

David tezgâha yaklaştı. İnekler'den bir kıza üç sporcu çorabına karşılık vereceği kondomları sayıyordu.

David, "İstediklerini getirdim," dedi.

Violent, David'e baktı, yüzü sinirli bir ifadeye bürünmüştü.

1 (İng.) Şiddetli. (ed.n.)

“Ne?”

David, “İstediklerini getirdim diyorum,” diye tekrarladı.

“Ha. Umarım temizdirler, Jacob.”

“Adım David, neyse işte... merak etme temizler.”

Kaşarlardan biri çamaşırları alırken, Violent şüpheli bakışlarını sürdürüyordu. David, Violent’la bu kadar haftadır karşılaşılıyor olmalarına rağmen onu gerçekten tanımıyor mu, yoksa bilerek mi böyle yapıyor emin değildi.

“Geçen sefer sana çamaşırcı dememiş miydim? Çamaşırcı güzel ya. Adın çamaşırcı olsun.”

David, “Bana David de diyebilirsin,” dedi. Violent gülmemişti. David sözüne devam etti: “Neyse, her zamankinden istiyoruz, bir haftalık yiyecek, elinizde ne varsa. Elimizde İnek Şov’a altı bilet ve şunlar var.” Will elindeki erzak dolu çuvalı yerden alıp masaya koydu. Violent çuvaldaki eşyaları inceledi ve gözünü Will’e dikti; Will’in yanakları kızarmıştı. Violent biraz daha neşeli görünüyordu.

“Kathy, bana beş günlük erzak getir, açık tarafından olsun.”

Kız, elinde konserve meyve, ton balığı, kuru fasulye, hazır çorba ve iki şişe domates suyuyla geldi. David yiyecekleri çuvala doldururken, Violent Will’e gitgide daha da artan bir ilgiyle bakıyordu.

“Adın ne senin?”

Will, Violent’in bakışlarına kendine güvenli bir şekilde karşılık vermişti.

“Will.”

“Will, bu kadar yiyecek bir hafta için yeterli değil. Hem siz iki kişi kalıyorsunuz.”

“Ee ne olmuş?”

Violent diğerk kızlara, “Baksanıza, diklenmeyi de bilirmiş,” dedi. “Bak sana ne diyeceğim. Size yardım edebilirim. Bol miktarda yiyeceğim, her türlü erzağım var. Bazı geceler bana uğrasan fena olmaz. Harcadığın vakte degeceğine emin olabilirsin.”

David yiyecekleri çuvala doldurmayı bıraktı. Will’in donmuş bir şekilde ne cevap vereceğini düşünmesini izledi.

Violent, “Ne dersiniz kızlar?” diyerek bütün odaya seslendi. “Güzel bir jigolo olmaz mı?”

Odadaki Kaşarlar Will’in etrafını sardı, onun her tarafını incelemeye, elini kolunu sıkmaya, kıkırdayarak vücudu hakkında yorumlar yapmaya başladılar. At alır gibi bir halleri vardı.

Aralarından biri, “Taş gibi,” dedi ateşli bir şekilde.

Will, kadınların ilgisi karşısında ezilip büzülmüştü.

Violent kızlara, “Tamam, tamam. Bu kadarı yeterli, herkes işinin başına. Haydi bakalım,” dedi.

Kızlar dağıldı. Will’in nefes alıp verışı hızlanmıştı. David çantasını kapadı ve Will’i masadan uzaklaştırdı.

Violent arkalarından, “Teklifimi düşün, Bill!” diye bağırdı.

David koridora doğru çıkarken, “Yaptıklarına nasıl ses çıkarmadın anlayamadım,” dedi. “Ben hayatta izin vermezdim.”

“Kes.”

Götürecekleri sipariş ya da takas edecekleri erzakları kalmamıştı fakat David’in gözüne İnekler’in takas mekânının yanında kurulmuş bir ilkyardım masası çarpmıştı. Sırada bekleyen yaralı insanların üzerinde kan ve pislikle lekelenmiş kıyafetler vardı. Bu, kısa günün kârı olabilirdi.

David, Will’i ilkyardım masasına doğru götürdü. İnekler’in başında oturduğu masada ilkyardım setleri ve kütüphaneden aldıkları ilkyardımla ilgili kitaplar vardı. Sıranın önündeki Ucube,

oturduğu yerde inleyerek kolundaki V şeklindeki yaranın lavanta rengi bir iplikle dikilmesini bekliyordu. David çantasını karıştırıp yanında taşıdığı ufak temizleme setini bulmaya çalışıyordu. Bekleyen birkaç kişiye yaklaştı.

“Kıyafetlerinizi lekeler derine işlemeyen temizletin. Yarı fiyatına yapıyorum. Kıyafetlerini kurtarmak isteyen kimler var bakalım?”

Sıradakilerden bazıları ilgiyle David’e döndüler. Will ise kapıda durmuş, İnekler’in odasını sanki kızların soyunma odasını izliyormuş gibi izliyordu. Elindeki cep telefonunu inceledi. Korumaya olsun diye arkasını elektrik bandıyla kaplamıştı. Odadaki masaların üzeri İnekler’in tamir ettiği cep telefonları ve laptoplarla doluydu. David Will’in istediklerini duyar gibiydi: *David, bana şarj cihazı alır mısın? Şu tamamlanmış albüm setlerinden alabilir miyim? Sol kulaklığımın tamir edilmesi gerek.* İnekler’in oradan ne zaman geçseler Will bunlardan bahsederdi.

David sıradakilere dönerek, “Lekeniz olmasa bile belki de yırtık bir tişörtünüz ya da pantolonunuz vardır? Her türlü tadilat yapıyorum,” dedi.

Görünüşüne, saçını grubunun rengi olan siyaha boyamak haricinde hiç önem vermediği her halinden belli olan bir İnek odadan çıktı ve David’in karşısına dikildi.

“Dilencilik yasak. Haydi başka kapıya.”

David hayal kırıklığını içine atıp eşyalarını toparlardı ve uzaklaştı. Sırada duranların kendisine attığı bakışlar onu utandırılmıştı. Hayatta kalmak için düştüğü durumlardan nefret ediyordu. Daha ne kadar alçalabilirdi? Avluda dolanan bir Kırıntı değildi belki ama bundan o kadar da uzak sayılmazdı. Bu günlük yerine çekilmeye hazırdı.

Will David'in arkasından koşarak, "David, bekle," dedi. "Beni burada böylece bırakacak mıydın?"

David, "Ah, üzgünüm," dedi. Takım'ın yanından geçerek pazarın çıkışına doğru uçar adımlarla ilerledi. David içeriye bakmadı. Sam'in içeride olmasından endişe etmiyordu; onun şu anda diğer Takım üyeleriyle birlikte spor salonunda parti yapmakla ya da sarhoş olmakla meşgul olduğunu biliyordu. David bakmadı çünkü göreceklerine katlanacak gücü kalmamıştı. İçerideki onca yiyeceği ya da takas için sıraya girmiş diğer çete elemanlarının Takım'ın insafına kalmış hallerini görmek istemiyordu. Eğer Takım sizi seviyorsa fiyatlar ucuz oluyordu, sevmiyorsa pahalı. Her zaman odadan gözyaşlarıyla ayrılan birileri olurdu.

Güzeller'in odası ise ayrı bir hikâyeydi, David her zaman pazardan ayrılmadan önce oraya göz atardı. Bulundukları odanın duvarları sahip oldukları beyaz renkle parıldıyordu. David'in görebileceği tek temiz duvarlar buradaydı. Odada, McKinley sınırları içerisinde yaşanan en büyük adaletsizlik örneği vardı. Okulun en güzel, en çekici, nefes kesen kızları tek gruba toplanmış ve sadece Takım üyeleriyle birlikte olma kararı almıştı. Beyaz elbiseler giyiyor, sarı saçlarıyla oynuyorlardı.

David onların çamaşırlarını da yıkamaktan memnuniyet duyardı ama Takım'ın kontrolünde olan spor salonu aynı zamanda çamaşır makinelerinin de bulunduğu yerdı. Odadaki beyaz örtülü masaların üzerleri her türlü güzellik malzemesi ve peruk ile doluydu. Ama bu tür butik eşyalar tahmin edildiği üzere pahalıydı. Diğer gruplardaki kızların Güzeller'den herhangi bir şey alabilmek için aylarca uğraşması gerekiyordu.

David ve Will kapıya yaklaşırken durdular. David, yere açılmış siyah bir örtü üzerine konulmuş sandalyede oturan bir

Kırıntı gördü. David kızı tanımıştı; bu Belinda Max'tı. David, Belinda'nın patlamadan önce yüz kırk kilo kadar olduğunu tahmin ediyordu ama Kırıntı olarak geçen bir yıl onu derinden etkilemiş, kırk kilo vermişti ama kendine olan güvensizliğinde değişen bir şey yoktu. David'in onunla ilgili hatırladığı tek şey koridorda duyduğu eşek şakalarıydı: "Ağır taşıt geliyor!" Belinda, sandalyenin üzerinde titriyordu. Beyaz renkteki uzun, kıvrırcık saçları güzel bir parıltıya sahipti.

Will, "Of, çok açmış gibi görünüyor," dedi.

Hilary, elinde bir tıraş makinesiyle Belinda'nın arkasında belirdi. David onun Güzeller'in lideri olduğuna inanamıyor ya da inanmak istemiyordu. Hilary makineyi çalıştırdı ve Belinda'nın saçlarından bir şerit kesti. Saçlarında geniş bir açıklık oluşmuştu. Belinda ağlamaya başladı ve yüzünü gizledi. Hilary devam etti, saçlarını şerit şerit kesiyordu. Kesilen saçlar da yere açılmış olan örtünün üzerinde toplanıyordu.

Okul Hilary'yi acımasız, hatta kötü kalpli olarak tanıyordu. En seksi gruptaki en seksi kızdı, kimseye en ufak merhamet göstermeyen, herhangi bir iş için parmağını bile kıpırdatmayan biriydi. David ona karşı olan hislerinin değişmemiş olmasına dayanamıyordu, karşısında oturmuş zavallı şişman bir kızın saçlarını kesiyordu belki ama hâlâ ona âşıktı.

Hilary kafasını kaldırdı, David'in gözlerinin içine baktı, sanki onun kendisine baktığını hissetmiş gibiydi. David, Hilary'nin yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı ama beceremedi. Onunla konuşmak istiyordu.

Will, "Gidiyor muyuz?" diye sordu.

David kafasını çevirdi. Will altı metre kadar ilerisinde, çıkışta duruyordu. Hilary'ye bir kez daha bakmak için arkasını döndü fakat görüşü kapanmıştı.

Sam kapının önünde duruyordu.

Sarı kaşları, korkunç bir tren kazasında birbirine girmiş vagonlara benziyordu. David, Sam'in gözlerindeki öfkeyi sadece bir anlığına gördü. İçgüdüsel olarak bakışlarını yere çevirdi ve pazardan uzaklaştı; kendisini kralının yüzüne bakmaya cüret etmiş bir köle gibi hissediyordu.

Fuaye pis bir fırın gibi kokuyordu.

Yerler geçen haftalarda kontrolden çıkan bir çöp yangınından kalma küllerle kaplıydı. Marley yer döşemesi yanmış birinin sırtı gibi bozulmuş ve derin yarıklarla dolmuştu. Loş ışık, üzerinde mezun olanların isminin yazdığı, çizikler içerisindeki çelik kapıdan yansıyor. Kapıların yanında, adını mezuniyet kabini olarak değiştirdikleri bölüm vardı. Kabinin içerisinde bulunan parmakizi tarayıcısının üzerindeki ekran, orduya ait bir dizi sağlıklı yaşam videosunu tekrar tekrar gösteriyordu.

David, Will'in tuvaletten çıkmasını beklerken videolarda çalan melodilerden birini mırıldanıyordu. Bu kadar uzaktan duyulması neredeyse imkânsızdı ama bu melodiyi iyi biliyordu. Bütün gün boyunca kafasında çınlayan ses buydu.

Birkaç dakika önce burada bir grup Ucube toplanmış, arkadaşlarının mezun oluşunu izlemişti. Çocuk parmağını okuttu ve çıkış işlemleri başladı. Kapı açıldı ve diğer tarafta bulunan tabut

benzeri tek kişilik hücreye girdi. Kapılar kapandığında çocuk gitmişti. Bu, neredeyse her gün gerçekleşen bir olay haline gelmişti. Fuayede kalan birkaç Ucube, mezun olmuş arkadaşlarından bahsediyor, kendi mezuniyetlerine ne kadar kaldığını anlatıyordu. David de dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordu, onun da sebepleri herkesle aynıydı ama bu sebeplerin yanında Sam'den çekinmek zorunda olmaktan bıkmış olması da vardı.

“Hey!”

David ürkmüştü. Arkasına döndüğünde Dickie Bellman'ı gördü. Dickie eski öğrenci başkanıydı. Hâlâ patlama gününde giydiği ceket ve kravatı giyiyordu ama kıyafetleri leke içinde ve bakımsızdı. Gözleri heyecanla parlıyordu ama dişleri her gece kahve dolu bir ağızla uyumuş gibi sapsarıydı.

David, “Tanrım, Dickie,” dedi. “Ne istiyorsun?”

Dickie, elindeki not tutacağına bağlı, ıslanmış ve pislenmiş bir not defteri ile yanından sallanan bir kalemle David'e yaklaştı.

Dickie heyecanlı bir tonla, “Cep telefonu sinyallerimizi ve internet bağlantımızı açmaları için imza topluyorum. Bu konuda senin de yardımına ihtiyacımız var,” dedi.

“Yok, ben almayayım.”

Dickie şaşkın bir şekilde ona baktı. “David, birlikte çalışmamız gerekiyor. Dışarıda kimseyi aramak istemiyor musun? Aileni mesela? Bu sorunu çözmeye çok yaklaştık,” dedi.

Dickie ona çok büyük bir sır verecekmiş gibi David'in kulağına doğru eğildi. Yaklaşınca sahip olduğu bütün ciddiyet kaybolmuştu. Fısıldamasıyla ağızından çıkan nefes David'in burun deliklerine dolmuş, onları iğrenç bir kokuyla doldurmuştu.

“Onları köşeye sıkıştırdım, David. Sadece birkaç ay kaldı. Bir sıkıntı olmazsa eğer.”

“Birkaç ay...”

“Bizi bırakmalarına birkaç ay kaldı. Hepimizi. Bana söz verdiler.”

David, “Sana söz mü verdiler? Ordu mu? Sen onlarla konuşuyor musun?” diye sordu.

Dickie başıyla onayladı. “Her gün. Bana güveniyorlar, David.”

David gülümsedi ve listeyi imzaladı. Dickie mutlu bir şekilde koluna dokundu.

Dickie, “Pişman olmayacaksın. Artık bu yolun yolcususun, David. Bu arada önümüzdeki seçimlerde bana oy vermeyi unutma,” dedi.

“Mezun olacağım.”

Dickie, “Doğru. Eh, kardeşine benim hakkımda iyi şeyler söylersen sevinirim o zaman,” dedi ve elindeki listeyle fırlayıp gitti. David’in Dickie’yi kıskandığı zamanlar oluyordu. Fiziksel olarak onlarla aynı yerde kapalı kalmıştı, evet ama aklı çok başka yerlerdeydi. Dickie’nin kafasında, askerlerin geldiği ve olup bitenleri onlara açıkladığı günden sonra aradaki iletişim kopmamıştı. İki haftada bir gönderilen erzaklardan çok daha fazlası vardı. Ona göre dış dünyayla aralarında sürekli iletişim vardı ve bu Dickie’ye işlerin iyiye gittiğine dair umut veriyordu. Böyle hissedebilmek güzel olmalıydı.

David’in gözü, Ucubeler’in arkasındaki merdivenlerde duran bir kıza takıldı. Şu ana kadar gördüğü en beyaz tene sahipti. Kararmış zemin üzerinde bembeyaz bir güvercin gibi görünüyordu. Üzerinde yıpranmış beyaz bir elbise vardı ve elinde deri kaplı bir defter tutuyordu. Saçları sarıydı. Güzeller’den biriydi.

David, kendini kıızı daha yakından görmek için ona doğru yürürken buldu. Ters giden bir şeyler vardı. Kız tek başına par-

makizi tarayıcısına doğru yaklaşıyordu. Etrafına baktı, içeri girdi ve parmağını okuttu. Saniyeler sonra, fuayede bir ses yankılandı ve ekranda büyük harflerle bir mesaj belirdi:

VİRÜS AKTİF. ÇIKIŞ ZAMANI HENÜZ BELLİ DEĞİL.

Kız ekrana boş boş baktı. Sonuçları görmemiş gibi parmağını bir kez daha okuttu. Aynı ses yankılandı. Bu sefer ses dikkatini çekmişti. Kız kafasını salladı ve parmağını bir kez daha okuttu. Yine aynı ses geldi. Fuayede kalmış olan Ucubeler kızı izleyip gülüyordu.

Kız ağlamaya başladı. Burası kendini kaybetmesi için hiç uygun bir yer değildi. Gözleri kocaman açılmış, çok çaresiz görünüyordu. David, annesini gömdükleri mezarlıktaki melek heykellerinden birini görmüş gibi hissetti ama bu heykelin üzerine kuşlar pislememişti.

David'in gözleri Güzeller'in kıyafetlerine işlemiş oldukları G harfini aradı fakat göremedi. Onun yerinde ise arasından vücudunun görüldüğü çirkin bir yırtık vardı.

Fuayeye bir kez daha göz attı. Ucubeler'den biri kıza doğru ıslık çaldı. Yırtılmış olan kıyafeti görmüş ve onunla aynı sonuca varmış olmalılardı.

Onu koruyan kimse yoktu.

Herkes eğer bir grup üyesiyle takışırsa grubun tamamını karşısına almış olacağını bilirdi. Ve grubunuzdan atılırsanız her şeye baştan başlamak zorunda kalırdınız. Bu kız kalabalığa karışamayacak kadar güzeldi. Her an için dikkatleri üzerine çekecekti. Kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünse, etraftaki Ucubeler onu rahatsız etmeden uzaklaşabilirdi. Ama kız titriyordu ve Ucubeler konuşmayı bırakmış, onu izlemeye başlamışlardı. Gözleri onun üzerindeydi.

Kızın gözleri etrafta güvenilebileceği birilerini aradı. Gözlerini her çevirişinde umudunu kaybeder gibiyken David'e kilitlendi. David ona yardım edemezdi, gözlerini kaçırdı. Tuvaletlere bakıyordu. Will neredeydi?

Kız çantasını karnının üzerine getirmiş sıkıca tutuyordu. Fuayeden çıkacak bir yol aradı ama her çıkışın başında duran bir Ucube vardı. Gözlerini tekrar parmakizi okuyucuya çevirdi, çok korkuyordu.

David tıkabasa dolmuş olan çantasına daha da sıkı sarıldı. Bu hafta yiyecekleri her şey bu çantanın içindeydi. Önlerindeki iki hafta boyunca biraz daha çamaşır işi yapacaktı belki ama erzaklarının büyük çoğunluğu bundan ibaretti. Kıza yardım etmek için bunları kaybetmeyi göze alamazdı.

Kız şansını bir kez daha denedi. Yine aynı ses yankılandı. Bu sefer daha yüksek gelmişti sanki. Bütün Ucubeler oldukları taraftaki duvarlara yaslanmış, borazanı duymuş av köpekleri gibi hazır bekliyordular.

Bu David'in sorunu değildi.

Yüzlerinde aç ifadelerle kıza yaklaşmaya başladılar. Kız bağıırıyordu. David kızın kaçmasını diliyordu. Kaçmak için son şansı buydu. Onun yerine okuyucuya tekrar girdi ve cam kapıyı kapadı. Erkekler üzerine ilerledi. Tilki kendini kapana kısıtırmıştı.

Gölgelerden bir ses yükseldi ve "Vay vay. Ne varmış burada?" dedi. Sese dönenler, elinde bardağı, üzerinde futbol forması ve kırmızı Nantucket şortuyla Brad Hammond'ı gördüler. Kalın baldırları merdivenden aşağı inerken birbirine dolandı, zilzurna sarhoştular.

Brad fuayeye girerken, "Bu tipler seni rahatsız mı ediyor tatlım?" diye bir şeyler geveledi. Onu duyan Ucubeler hızla geri

çekilmişti. Başlarını Takım'la derde sokmak istemiyorlardı, özellikle de Brad'le. O, Sam'in en yakın arkadaşıydı.

Brad parmakizi okuyucusuna yaklaşıırken, "Böyle seksi bir kızla aranızda bir şey olabileceğini mi düşündünüz?" diye seslendi. Kıza yaklaşmış olan her çocuğa tek tek baktı. Hepsi de geri çekildi.

Brad, "Maalesef, sizin gibi ufak gerzeklerin böyle bir güzelliği alacak gücünüz yok," diye hönkürdü.

Brad, Ucubeler'i uzaklaştırdı ve tekrar kabine döndü. Camdan içeriye, kabinin en uzak köşesine sinmiş ve kılını dahi kıpırdatmayan kıza baktı. Brad kızı, aynı bir anaokulu çocuğunun kafesteki hamster'ı incelemesi gibi merakla izliyordu.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Sorun nedir?" dedi.

Kız, "H-h-hiçbir şey," diye cevap verdi.

"Neden oradan çıkmıyorsun?"

Kız hareket etmedi. Brad de kapıyı açtı. Ani olmasa da kız ürküp yerinde zıplamıştı.

Kıza, "Rahatla," dedi. "Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Kız kafasını salladı. "Hayır." Brad gözlerini devirdi. Kafasındaki jeton yavaş da olsa düşmüştü. Arkasına dönüp yerlerinde donmuş olan Ucubeler'e baktı. Kötü niyeti yüzünden belliydi.

Brad'in, "Kaybolun," deyişiyle etrafta kimse kalmamıştı. David'i görmemiş gibiydi. Brad tekrar kıza döndü. Döner dönmez de Ucubeler köşelerden gizlice izlemeye başladılar. Burada olup bitenleri dedikodu kanallarına yetiştirmek için sabırsızlanıyorlardı. Hikâyeyle takas edecek bir şeyler bile bulabilirlerdi belki.

Brad kabine bir adım attı ve "Ağzın ne de küçükmüş senin," diye mırıldandı. Elindeki boş bardağı cebine tıkaştırmak istedi ama bardak kayıp yere düştü. Farkına bile varmamıştı.

David'in görüş açısı Brad'in, önüne geçmesiyle tamamiyle kapanmıştı. Bir anda gerildi ve ileriye doğru bir adım attı. Brad'in ses tonu bir ayyaşın mırıldanması gibiydi. Kafası yerinde değildi. Bu haldeyken nasıl ayakta duruyordu?

Kız, "Hayır, Brad," dedi. "Beni yalnız bırak."

David, aralarındaki sessiz konuşmaları duyabilecek kadar yaklaşmıştı. Gölgelerden çıkmıştı, olup biteni izleyenlerden çok daha yakına gitmeye cesaret etmişti. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Bildiği şey ise bir Takım üyesiyle kavga edemeyeceğiydi.

Brad, "Hayır mı? Sen kim olduğunu sanıyorsun?" dedi.

Kız bir anda artan bir güvenle, "Ben Güzeller'denim," diye bağırdı.

"Öyle mi? Çünkü seni gruptan attıklarını duydum."

Ona tecavüz etmeyecek. Sadece korkutmaya çalışıyor. David izleyenlere baktı ve aralarından birinin müdahale etmesini umdu. Grup halinde konuşurlarsa belki de olay sakinleşirdi. Bazıları üzgün gibi görünüyordu ama gözlerindeki ifade sadistçeydi. Olup bitene müdahil olmaya niyetleri yoktu. David şakağından bir damla terin akışını hissetti.

Brad uğuldayarak elini kıza attı ve "Haydi ama fıstık," dedi.

"Uzak dur benden!"

Bir anlık deli cesaretiyle kendini Brad'in üzerine attı. Brad böyle bir hamleyi beklemiyordu ve alkolün etkisiyle refleksleri yavaşlamıştı. Kız kendini kabinden dışarı atmıştı.

Brad, "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi. Kızmıştı.

Kızı kolundan tutup kendine çekti. Ellerini kızın kasıklarına attı ve elbisesini sert bir şekilde kalçasından yukarı sıyırdı. Kızın gözleri David'e kilitlenmişti. David'in içinde bir şeyler koptu. Çantasını yere bıraktı. Daha bir şeyye karar vermeden koşmaya

başlamıştı. Bütün vücudu ateş gibi yanıyordu. Sadece beş adımda fuayenin öbür ucuna ulaşmış, o hızla Brad'in boşluğuna bir tekme geçirmişti. Brad acıyla bağırdı ve kızıdan uzağa düştü. O şok ve sinirle kafasını kaldırdı, David'e baktı.

David kızın önüne geçti, Brad'e döndü ve "Git buradan," dedi.

Brad yerden kalkarken, "Ooo, çamaşır makinesine cesaret mi gelmiş?" dedi. Yüzünü bir öfke ifadesi bürümüştü. "Boynunu kıracağım."

Brad, David'in çenesine doğru sağlam bir yumruk savurdu. David eğildi ama yumruk kafasını sıyırmıştı, dengesini kaybetmesine ve arkasındaki kızı devirmesine sebep oldu. Kafatası acıyla yanıyordu. Brad diğer yumruğunu hazırlıyordu ama David daha hızlıydı. David'in bütün gücüyle yapıştırdığı aparkat kendi omzunu bile incitecek kadar şiddetliydi. Brad'in çenesine çok fena oturmuştu. Brad geriye doğru sendeledi. Bir kül birikintisine basarak kaydı ve kabini saran endüstriyel çelik plakaya çarpan kafası kırıldı. Hareketsiz kalmıştı.

David adrenalinin etkisine girmişti. Saldırgan bir ayı gibi dişlerini çıkartıp gizlenmiş çocuklardan cesaretlenen birileri olmuş mu diye baktı. Gördüğü ilk yüz Will'inkiydi. Bütün siniri bir anda kayboldu. Will altı metre kadar ileride duruyordu. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Önce kıza, sonra David'e, sonra da Brad'e baktı; olup bitenler anlam veremediği bir bulmaca gibiydi.

Will fuayeye doğru uçar adımlarla ilerledi ve "Burada neler oluyor?" dedi. Hâlâ yerde yatan kızın yanına geldi ve onu omuzlarından tuttu. Will, "Lucy, iyi misin?" dedi.

Will, cevap vermeyen kızı sarstı.

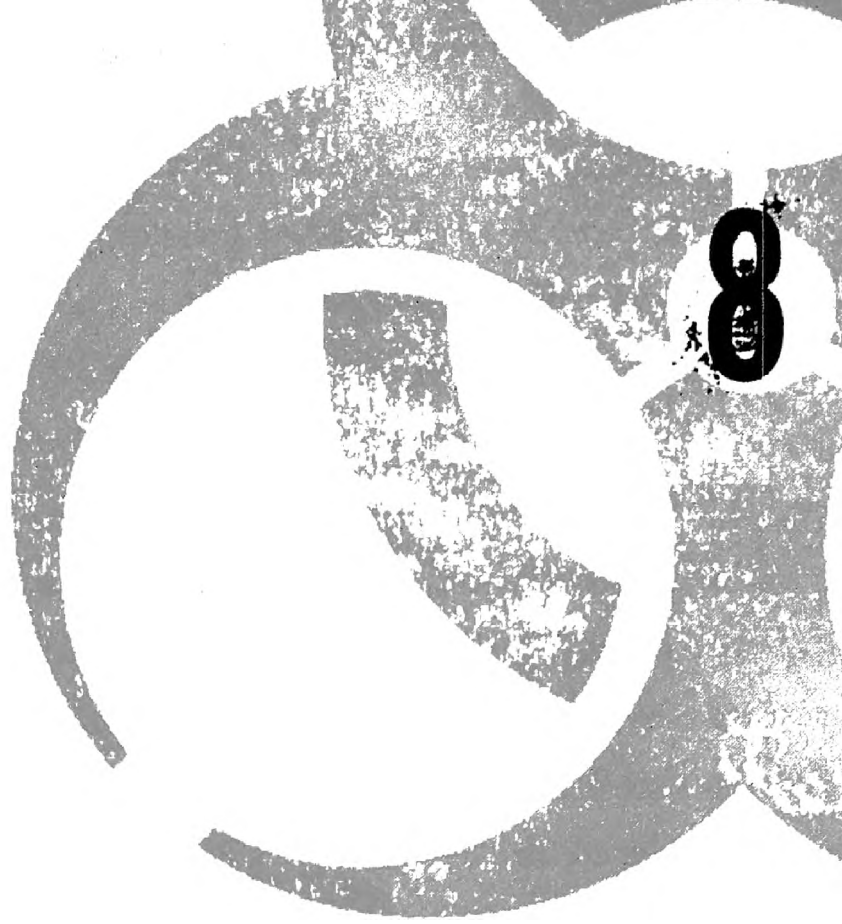
"Lucy?"

Kız dinlemiyordu. Kız, Will'in üzerinden David'e doğru bakıyordu. Gözlerine yaşlar dolmuştu.

David nefes nefese kalmış bir şekilde bocalıyordu. Okyanusların öte tarafından bir ses duyar gibi oldu. Tam olarak ne dediğini anlayamamıştı. David öbür tarafa döndüğünde gölgelere sinmiş olan Ucubeler'den birini gördü. Çocuk, Brad'in önünde çömelmiş duruyordu.

David, "Az önce ne dedin?" diye sordu.

"Brad ölmüş."

Koridor karanlıktı. Sadece David'in arkasından gelen kızın ve Will'in ayak sesleri duyuluyordu.

Will, "Acele et," diye fısıldadı.

David bir salyangoz hızıyla hareket ettiklerini fark etti. Fazla dikkatli olma lüksü yoktu. Olup biteni gören kişi sayısı fazlaydı. Burada laf çabuk yayılırdı. Uzaktaki floresan ışıklar, koridorun sonundaki bozuk asansörün alüminyum levhalarından yansıyordu.

Kız öksürdü. Adı Lucy'ydi. Will onu bir yerden tanıyordu. Kızın onlarla gelmesi konusunda ısrar etmişti. David'in en son ihtiyacı olan şey buydu şu an, bir ayak bağı. David, gölgelerden bir anda üstüne saldıracak birilerini bekledi. Saldıran olmadı.

Lucy ve Will'e gelmelerini işaret etti. Yavaş hareket etmeye çalışıyordu ama evlerine yaklaştıkça kendini adımlarını hızlandırmaktan alamıyordu. Koridorun sonuna ulaştıklarında üçü de koşmaya başlamıştı. David alüminyum asansör kapılarının yanındaki kontrol dolabının kapılarını açtı.

“İçeri girin,” dedi. Will, Lucy’yi nazikçe elinden tuttu ve içeri aldı. David koridoru son bir kez tarayıp gelen olup olmadığına baktı, ardından eğilerek içeri girdi.

Dolabın içerisinde Will, pizza kutusu büyüklüğündeki havalandırma boşluğundan yukarı tırmanmaya başlamıştı. Ayaklarını içeri attı ve Lucy’ye dönüp elini uzattı.

Will, “Tuttum seni,” dedi. Will’in yüzünde David’in unutmaya başlamış olduğu tatlı bir gülümseme vardı. Will Lucy’yi havalandırma boşluğundan yukarı çekti ve arkalarından David geldi. Havalandırma boşluğunda ilerleyen David kör gibiydi. Fuayede olup bitenler aklına kareler halinde geliyordu. Öfkeyle patlattığı aparkat. Brad’in kabinin metaline çarparak kırılan kafası. Ardından gelen korkunç sessizlik. Bütün Ucubeler David’e bakmıştı. Gözlerindeki korku muydu? Yoksa tikslenme miydi? Brad’in cesedinden uzaklaşıp arkasına döndüğünde, bazı çocukların kendilerine de saldıracağından korkarak geri çekildiklerini görmüştü.

David havalandırma boşluğundan sıyrılıp kapkaranlık olan asansör boşluğuna geçti. Servis merdivenlerine basarak birkaç adım aşağı indi ve asansör kabininin üzerine bastı. Kabin her hareketlerinde gıcırıyor, altları boşmuş gibi sesler çıkartıyordu. David indikten sonra yukarı uzanıp çantasını aldı.

İki adım ötesini dahi göremiyordu. Will üstünde durdukları asansör kabinin acil durum kapağını açtı. Kabinin içerisinde loş, kahverengi bir ışık vardı. Loş ışık David’in asansöre astığı çamaşırları aydınlatıyordu. Asılmış çamaşırlar, dün yıkanmış olduklarından henüz kurumamışlardı.

Will, Lucy’ye, “Ver elini, yardım edeyim,” dedi. Lucy’yi kollarından tuttu ve ayakları yere değene kadar onu aşağı sarkıttı.

Bu durum David'in hoşuna gitmemişti. Evlerinin yerini kimsenin öğrenmemesi gerekiyordu.

Will, Lucy'ye, "Lucy, David'le bir saniyeliğine konuşmam gerekiyor," dedi. "Keyfine bak. Hemen geleceğim. Konuşmak için sabırsızlanıyorum."

Will yüzündeki gülüşü sildi ve kapağı kapadı. David, Will'in kendisine doğru geldiğini duydu. Hemen bitişiğinde durmasına rağmen Will'in yüzünü zar zor seçiyordu.

Will, "Bunu yaparken ne düşünüyordun sen ya?" dedi. "Yapmak zorundaydın değil mi? Yine boğazımıza kadar boka battık, farkında mısın?"

"Bu... kendimi tutamadım, onun ne yapacağından emin olamazdım... Bir şeyler düşünürüz yine, merak etme sen."

Will'in zar zor seçilen yüzünde yargılayan bir ifade vardı. David, Will'in parmağını göğüs kafesinde hissetti. Asansör kabininin sonuna doğru sendeledi. Bir adım daha atsa boşluğa düşecekti.

"Bana bunu bir kez daha yapmana izin veremem."

David, "O burada kalamaz," dedi.

David, Will'in geri çekildiğini duydu. Kabinin kapağını açtı ve içeriye atladı.

Birini öldürmüştü. Dengesini sağlamak için asansör halatlarına tutundu. Elleri uyuşmuştu fakat sinirleri inanılmaz gergindi. Bu nasıl olmuştu? Tek bir yumruk atmıştı ama bu Brad'i öldürmeye yetmişti. Bir insanı öldürmüştü. Hayatı, geçmişi, her şey bitmişti artık. Onu büyük ihtimalle spor salonu yakınlarında bir dolabın içine tıkıyorlardı, o sırada da koridorda bulunan Takım üyeleri volta atıyor, bu işi kanlı bir şekilde düzeltme planları yapıyorlardı.

David kabinin ışığına doğru ilerledi. Yavaşça içeriye girdi.

David tıkış tıkış evlerine girdiğinde Will'in yüzünde yine o iyi huylu ve insanlara yardım etmeyi seven insan gülümsemesi vardı. Düşük voltajlı acil durum lambaları iki metrekairelik kabini loş bir ışıkla aydınlatıyordu. Öğrenci sıralarının üst kısımlarından yapılmış raflar duvarda yerden tavana kadar sıralanmıştı. En alt rafta David ve Will'in yiyecek stokları ve ikisi için de iki takım kıyafet bulunuyordu. Üstündeki rafta ise geriye kalan her türlü şey vardı; el yapımı silahlar, David ve Will'in dolaplarından getirdiği ıvır zıvırlar, kütüphane kitapları ve sahip oldukları geriye kalan her şey. David'in temizlik malzemeleri bir çuvala doldurulmuş ve yerden tasarruf etmek için tavana asılmıştı. Kabinin büyük kısmını yatakları kaplıyordu, yataklarını kullanılmayan elbiselerle yapmışlardı. Geriye yarım metrekairelik bir alan kalıyordu. Lucy, ayaklarını kendine doğru çekmiş, geriye kalan bu boşlukta oturuyordu.

Will bütün mumları yaktı. Mumlar değerli eşyalardı. Normalde olsa David onları boşa harcadığı için Will'i terslerdi ama şu durumda ne önemi vardı ki? Will kontrol panelindeki bir düğmeye bastı ve acil durum ışıkları söndü. Mumlar, asansör kabinini aydınlık ve sıcak tutuyordu. Will elini çantasına soktu, bir parça kuru ekmek buldu ve ikiye bölüp yarısını Lucy'ye verdi. Lucy ekmeği Will'in elinden alırken parmakları birbirine değmişti. David, Will'in elini çekmekte pek bir isteksiz olduğunu fark etti.

Will, "Lucy, endişelenecek hiçbir şey yok, tamam mı?" dedi.

Lucy'nin gözlerinde biriken gözyaşları akar gibi oldu ama çantasından çıkardığı pamuk mendil ile onları sildi. Ekmekten bir ısırık alıp kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Evinizi beğendim," dedi.

David'in elleri, yumruğu Brad'in çenesine yerleştiği andaki hisse tekrar kapılmıştı. Bir an için bundan zevk duydu. Kendi kendine ne düşünürse düşünsün, Brad'i yere yıkmaktan büyük zevk almıştı. O Ucube gelip Brad'in öldüğünü söyleyene kadar David yaptığından gurur duymuştu.

Will, "Teşekkürler," dedi. "Burada olduğuna inanamıyorum."

Lucy, "Farkındayım," diye cevap verdi.

Olduğu yerde titreyen Lucy, David'e baktı. Ona bir şeyler söylemek istiyor gibiydi, büyük ihtimalle olan bitenle ilgili. David diğer tarafa baktı, böyle bir konuşmaya dayanamazdı. Bir şey yapması gerekiyordu. Yukarı uzandı, raftan diş fırçası ve deterjan ile bir şişe su aldı. Çantasındaki tişörtü çıkardı ve yatağına geri oturdu. David deterjanı lekenin üzerine dökmüş, lekeyi çitilemeye başlamıştı.

Lucy, Will'e, "Çok değişmişsin," dedi.

Will, "Öyle mi? Sen harika görünüyorsun. Çok harika hem de," diye cevap verdi.

Lucy, "Seni pazarda görmüştüm," dedi. Ardından da özür dilemek istermiş gibi, "Sana merhaba demek istemiştım," diye ekledi.

Will, "Ben de," diyerek karşılık verdi.

David, Lucy'nin kendisine baktığını fark etti. O tarafa dönmedi.

Lucy, "Seni en son gördüğümde üzerinde o yırtık pantolon vardı," dedi.

Will, "Evet," dedi. "Çok havalıydı."

Lucy güldü. "Havalı falan değildi ama senin o pantolonu giyişin hoşuma gitmişti."

"Ne? İnanılmaz havalıydı ya!"

Lucy tekrar güldü ama bu kısa ve nezaket icabı bir gülüştü. Asansör sessizliğe bürünmüştü ve bu sessizliği tek bozan onun kısa ve düzensiz nefes alıp verişleriydi. David ise deli gibi çitiliyordu.

Will, “Bunu da atlatacağız,” dedi. “Bu aşmamız gereken bir engel, başka bir şey değil. Vahşi Deneyim gibi.”

David çitilemeyi bıraktı. Taşlar yerine oturmuştu. Will’in kızı asansöre getirmekte ısrar etmesinin sebebi buydu. Utah’daki kampta tanıştığı kız Lucy’ydi. Will ile bir yılı aşkın süredir bu lanet yerde yaşıyorlardı ve Will ona bu kızın McKinley’ye gittiğini söylememişti. Neden ondan bahsetmemişti ki?

Lucy, “Haklısın,” dedi. “Teşekkürler, Will. Sen iyi bir dostsun.”

Will, “Eee... anlatsana ne oldu?” diye sordu.

“Hilary beni Güzeller’den attı.”

David, Lucy’ye döndü.

Will, David’i kızdıracağını bilse de, “Evet, onun huysuz biri olduğunu duymuştum,” dedi.

Lucy, “Huysuz mu?” diye cevap verdi. “O kafayı yemiş.”

David, “Nasıl kafayı yemiş?” diyerek lafa dahil oldu. Lucy, David’in gözlerinin içine bakıyordu.

“Herkesin kiminle birlikte olacağını o söylüyor. Güzeller tamamen Takım’a bağlı. Bizler... yani onlar Takım’ı mutlu etmeden hayatta kalamazlardı.”

Will, “Sana ne yaptırdı?” diye sordu.

“Pek bir şey yaptıramadı. Buluşmalardan kaytarmanın yollarını bulmuştum, anlarsınız ya? Kendime meşguliyetler buldum. Kızlara ait banyo girişinde çalıştım, güzellik malzemelerinin yapımına yardım ettim. Bulduğum bir kutu kırmızı tükenmez kalem kullanarak yeni bir tonda ruj bile elde ettim.”

Lucy’nin bir an için gözleri parlamıştı.

“Hilary ya da dalkavuklarının beni izlediğini gördüğüm zamanlarda flörtleşıyordum. Ve ardından da...” Lucy aniden güldü. Will ayağa kalktı, kızın yakınına gitti. Bugün olan onca şeyden sonra böyle bir kahkaha David’i de şaşırtmıştı. Mum ışığı yüzünde dans etti. David’e baktı ve gülümsedi. Seksi bir gülümsemeydi bu. David de ona gülümsediğini fark etti.

Will, Lucy’nin elini tuttu ve “Ne? Ne yaptın?” diye sordu.

“Bu utanç verici bir şey,” dedi kafasını sallayarak. Ağzını kapayarak daha da büyük bir kahkaha attı. Kendini iyice kaptırmıştı.

Will ısrarcıydı, “Haydi ama, söyle artık!” dedi.

“Kızların bakmayıp Takım’dakilerin baktığından emin olduğum zamanlarda sağa sola tükürüyor ya da sağlam bir balgam atıyordum. Ne kadar iğrenç olursa o kadar iyi oluyordu. Onları kendimden uzak tutmak için her şeyi yapacak durumdaydım.”

Will, “Hah!” dedi gülerek. “İşte benim tanıdığım Lucy.”

Lucy belli belirsiz gülümsemişti.

“Yaklaşık bir ay önce, kızların soyunma odasında üzerimi değiştirişiyordum. Yalnız olduğumu sanmıştım ama değilmişim. Takım’dan biri içeri girmiş, beni izliyordu. Brad’in arkadaşlarından biriydi.”

David çenesini tuttu. Lucy, Brad’in ismini zikreder zikretmez gözlerini yere çevirdi.

Will, “Lanet olasıcalar,” dedi.

“Ben çılgılık atınca kaçtı. Ama o günden sonra, sağda solda beni sordurmaya başladı. Er ya da geç olacak şeyin farkındaydım. Hilary bir gün yanıma geldi ve onun kız arkadaşı olmam gerektiğini söyledi.”

David, “Gerçekten öyle mi dedi?” diye sordu. Lucy başıyla onayladı. Konuşurken David’in gözlerinin içine bakıyordu. Onun anlattığı Hilary iğrenç biriydi ve bu David’in hoşuna gitmemiştir.

“Bunu yapmayacağımı söylediğimde yüzünde garip bir ifade belirdi. Çok korkunçtu. Beni bıçaklayacağını düşündüm. Ama sonra yürüdü gitti. Başlarda sorun olmadığını düşündüm. Ama sonra kızların hiçbirinin benimle konuşmadığını fark ettim. Ardından bana tuvaleti kullandırmamaya başladılar. Ve en sonunda da bana yemek vermemeye başladılar. Hilary, herkesi benden uzak durmaya zorlamıştı, arkadaşım olduğunu düşündüğüm kızları bile.”

Lucy nefes nefese kalmıştı. Hızla konuşuyor, olup bitenleri tekrar yaşıyordu. Bir anda ağlamaya başladı. Will, kızın saçını okşadı. Lucy üzerine çullandı, Will de onu kucakladı.

Will, “Geçti,” dedi. “Her şey düzelecek.”

“Bir hafta boyunca herkes beni görmezden geldi. Pislik içindeydim ve karnım açtı. Benim muhtaç olmamı istiyordu, bunu biliyordum. Ve öyleydim de. Bana geldi ve o çocukla birlikte olup olmayacağımı sordu. Sadece karnımı doyurmak için bile evet diyebilirdim. Ama onu da yanında getirmişti ve o... Bana onun malıymışım gibi baktı. Yapamadım. Tekrar hayır dedim.”

Will, “İyi yapmışsın,” dedi.

David, “Peki ya sonra ne yaptı?” diye sordu. Lekeli tişörtü bir kenara koymuştu.

“Beni bütün kızların gözü önünde sürükledi. Üzerimdeki Güzeller amblemini söküp attı ve gruptan aforoz edildiğimi söyledi. Onlar için ölü olduğumu söyledi. Gözlerim arkadaşlarımı aradı ama hiçbiri bana bakmıyordu. Ve ardından Hilary Takım’a giderek benim artık Güzeller’in koruması altında olmadığımı söyledi.”

Lucy güçlükle derin bir nefes alıp kendini topladı. “Onların bana istediklerini yapmakta özgür olduklarını söyledi.”

Will, “O orospudan nefret ediyorum,” dedi. “Hep nefret ettim.”

David Will’e baktı ama Will ona bakmamıştı. David gözlerini kapadı ve şakaklarını ovuşturdu. Duyduğu her şeyi unutmak istiyordu. Brad’in ölmüş olduğunu da unutmak istiyordu ama bunu yapamadı.

“Oradan kaçtım. Çok korkmuştum. Her an arkamda belirmelerinden korkuyordum.”

Lucy kendini bıraktı. Konuştukça ağlıyordu. Hıçkırıklarının arasında, “Beni kurtardın,” dedi. “Üzgünüm. Bunun olmasını istemezdim. Ve o Brad olacak...”

Lucy tekrar hıçkırıklara boğuldu. David için böylesi daha iyiydi. Duyacağını duymuştu.

Lucy, “Sam kafayı yiyecek,” dedi.

David ayağa kalktı. İşi bitmişti. Aletlerini bir kenara koydu, tişörtü kaldırdı ve kendi köşesindeki mumları söndürdü.

“Erzaklarımız dayandığı kadar burada saklanacağım. Suların durulacağını umuyorum. Geceyi burada geçirebilirsin. Daha fazla bir şey yemeyin. Ben uyumaya gidiyorum.”

Yatağına uzandı ve ikisine sırtını döndü. Will’in Lucy’ye yiyeceklerinden alabileceğini söylediğini duyabiliyordu. Will istediğini söyleyebilirdi. Lucy’nin burada kalmasına imkân yoktu.

David, Takım’ın koridorlarda gezinip onu arıyor olduğunu düşünüyordu. Asansör kabininde aylarca yaşadığını, her günün kabin kapısının sökülüp açılma korkusuyla geçtiğini kafasında canlandırdı. Sanki bir anda kabinin tavanından içeri atlamaya başlayacaklar, gizli sığınaklarında yer kalmayana kadar içeri doluşacaklardı. Ardından onu ölesiye döveceklerdi.

David, hâlâ hayatta kalma şansının olabileceğine dair bir umuda tutunmuştu. Asansör gizli kalır ve Will de yiyecek getirmenin bir yolunu bulabilirse... Will'e çenesini kapalı tutması konusunda güvenebilir, kız çenesini kapalı tutabilir ve Will kimseye görünmeden girip çıkabilirse. Eğer bunların hepsi olursa belki de mezun olabilirdi. Kimse görmeden ön kapıya kadar ulaşmayı başarabilir, parmağını okutup dışarı çıkabilirdi. Belki de dayanırdı. Uykuya geçene kadar geçen saatlerde David'in aklı türlü türlü kâbuslarla doldu. Yaptıklarının hesabını vermeden buradan çıkabilme ihtimaline dair umuda sıkı sıkıya sarıldı.

Will uyuyamamıştı. Zaten nasıl uyuyabilirdi ki? Lucy yanındaydı. Vahşi Deneyim'den beri hayalini kurduğu kız ile arasında sadece bir metre vardı. Ve onun uyuyan bedeni ile David arasında ise santimetreler. Bu durum Will'i deli ediyordu. Lucy uyumadan önce Will onu kendi yatağını alması için ikna etmeye çalışmıştı. Lucy ise yerde yatma konusunda ısrar etmişti. Kimseye yük olmak istemediğini söylemişti. Uykuya geçtiğinde ise sanki bedeni David'in çekim alanına girmişti. Yatakta dönüyor, yuvarlanıyor ve gitgide daha da yakınlaşıyordu. Will, asansöre geldiklerinden beri Lucy'nin kendisine sadece bir kez baktığını fark etmişti. Geriye kalan zamanı David'i seyreterek geçirmişti.

Şu anda neredeyse tamamen David'in yatağında yatıyordu. Gerçekten uyuyor muydu? Uyuyor olmasının daha bile kötü olduğuna karar verdi. Eğer öyleyse bu Lucy'nin bilinçaltında Will'in ağabeyiyle sarılarak uyumak isteği anlamına geliyordu. Bu tam bir işkenceydi ve Will buna daha fazla dayanamayacaktı.

Ayağa kalktı, bir hırsız kadar sessizdi. Koyun koyuna yatan David ve Lucy'ye baktı. David'in uyuduğunun farkındaydı, her şeyden habersiz horluyordu. Will, Lucy'nin hareket edip etmediğine baktı. Elbisesindeki yırtık, nefes alıp verirken inip kalkan ipek tenli göğsünü ortaya çıkarıyordu. Acaba bütün kızlar uyurken bu kadar güzel miydi?

Orada durup bütün gece seyredebilirdi ama gitmek istiyorsa bunu hemen yapması gerekiyordu. Parmaklarıyla omzuna dokundu. Uyuyor olduğundan emin olması gerekiyordu. Bir daha dürttü ama bu sefer daha yavaşça. Geceyi birlikte geçirdikleri çadırdaki gece meltemini, onun başını göğsüne koyuşunu, üstlerindeki kumaştan sızan yıldızların parıltılarını, hatta saçındaki o tatlı limon kokusunu bile hatırlıyordu.

Lucy mırıldanarak David'e doğru biraz daha yaklaştı.

Off. Neden pazardan çıktıktan sonra tuvalete gitmişti ki? Geçen yıl boyunca hiçbir hamle yapmadığı, Lucy'ye hiç yaklaşmadığı için kendine kıızıyordu. Will, okulun ilk günü ona çıkma teklif etmeyi planlamıştı. Doğu kanadı patladıktan sonra planı çöpe gitmiş, ilerleyen günlerde ise doğru an hiç gelmemişti. Dünyanın sonu gelmişken bir kıza nasıl çıkma teklif edebilirdi ki? Teklifini yaptığında her şeyin mükemmel olmasını istiyordu ama gruplar kurulduktan sonra her şey için çok geç olduğunu fark etmişti.

Şimdiyse beklenmedik bir anda eline bir fırsat geçmişti ve David bu fırsatı elinden almaya çalışıyordu. Onu kurtaran kişi Will olmalıydı. Bunu yapabilirdi. Büyük ihtimalle bunu yaparken de kimseyi öldürmezdi. Bütün gece boyunca David'e değil de ona bakıyor olmalıydı. Bu adil değildi.

Will tuvalete gitmek zorunda kaldı diye David'in Lucy'yi almaya hakkı yoktu.

Will, David'in rafta duran kovalarından birini aldı, ters olarak yere koydu. Bir ayağıyla kova üzerinde yükselerek elinden geldiğince sessiz bir şekilde kabinden ayrıldı. David'in haberi olmadan aylardır dışarı çıkıyordu. Genelde etrafta dolanıp başını belaya sokmakla yetiniyordu ama bu gece bir görevi vardı. Bu, David'i hayatta ve Lucy'den uzaktan tutacak bir planın başlangıcıydı.

Will'in ilk olarak dolabına ulaşması gerekiyordu.

Aptal değildi. "Kahraman David" muhabbetini bitirmesi gerektiğinin farkındaydı. Bu, kızların deli olduğu bir durumdu. David onu hak etmiyordu, onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu bile. Onun harika *quesadilla* yapabildiğini bilmiyordu. Fransız aksanının inanılmaz komik olduğunu da bilmiyordu. Ama Will biliyordu. Will onun hakkında her şeyi biliyordu.

Will asansör kontrol kabininden çıktı ve karanlık koridora girdi. Gergin bir gülümseme belirmişti yüzünde. David'in yaptığı şeyden sonra böyle gezmek tam anlamıyla geri zekâlılıktı. Tehlike parmaklarını karıncalandırdı, kollarını ürpertti ve tüylerinin diken diken olmasına sebep oldu. Yüzündeki gülümsemeden kurtulamıyordu. Enerjik hissediyordu.

Will koridorda koşmaya başladı, ayağını yere her basışında kendine güveni artıyordu. O asansörde kapalı kalmaktan nefret ediyordu. Herkes uyurken boş koridorlarda tek başına koşmak neredeyse dışarıdaymış gibi bir his vermişti ona.

Karanlıktan ona doğru gelen bir şey vardı. Yakınındaki merdiven boşluğuna saklandı. Bir Kaykaycı, omzunda üç dolu çöp torbasıyla hızla geçti. Biraz ilerledikten sonra durdu. Will göz ucuyla onu izliyordu. Kaykaycı torbaları yere bıraktı ve duvarın üstündeki saate bir çıkartma yapıştırdı. Yapıştırmanın üzerinde tükenmez kalemle çizilmiş bir ördek resmi vardı. Kaykaycı tekrar

torbalarını sırtlandı ve koridorda kayarak gözden kayboldu. Will rahat bir nefes aldı. Bu işi başarmak istiyorsa kimseye görünmeden hareket etmeliydi. Gruplardan birinin Will'i kaçırıp Takım'la takas malzemesi veya David'i asansörden çıkarma kozu olarak kullanması olası bir senaryoydu.

Will koştu ve koşarken planının hayallerini kurdu. Asansöre David'in haftalarca yaşayabileceği kadar yiyecek ve geri gelecek ve ardından da Lucy ile kendisinin asansöre girip çıkmasının çok tehlikeli olduğunu söyleyecekti. İkisinin buradan ayrılıp kalacakları bir yer bulmaları gerekecekti. Birlikte yaşayacaklardı. Kafasında, ellerinde yiyeceklerle geldiğinde ikisinin yüzünde oluşacak ifadeleri canlandırdı. David ve Lucy, Will'in bunu yapabilmek için hayatını tehlikeye atmış olduğunu bilecekti. David küplere binecekti ama bu Will'in daha da cesur görünmesini sağlayacaktı.

Çöplerin içinden elma büyüklüğünde bir beton parçasını aldı ve fırlattı. Taş, eski bir hoparlöre çarptı ve yerinden çıkmasına sebep oldu. Hoparlör bir kabloyla asılı kalmış, bir sağa bir sola sallanıyor, duvarı çiziyordu. Bu kadar ses yapması aptalcaydı. Etrafındaki sınıflarda uyuyan yüzlerce çocuk vardı.

Will aklından, *hepsi gelsin, hepsiyle baş edebilirim*, diye geçirdi. *Denesinler de göreyim.*

On dakika sonra dolabına ulaşmıştı. Dolabın kilidinin hâlâ yerinde olduğunu görmek ona kendini iyi hissettiriyordu. Kilit demek içeride değerli eşya var demekti. Will kapının üzerine *Emmett, Huzur İçinde Yatsın* yazmıştı. İçinde ceset olma ihtimali olan bir dolabı kim açmak isterdi ki? Şifresini tuşladı ve kilit açıldı.

Will'in dolabında aylardır sağdan soldan çaldığı mallar vardı. Bazen pazardan çalışıyordu ama genellikle en sağlam parçaları geceleri gezintiye çıktığında buluyordu, grupların bölgelerine sızıp

açıkta kalmış malları çalıyordu. Ara sıra değerli şeyler de buluyordu ama genellikle ufak parçalarla idare ediyordu. Okul eşyaları, eski kıyafetler, kitaplar, işaret lazeri. Bu eşyalardan yeterince biriktiğinde hepsini verip karşılığında David'in ona almayı reddettiği telefon şarj aletini alacaktı. Bu durum değişmişti. Lucy'nin onun olması bütün şarj aletlerinden daha değerliydi.

Will hızla hareket etti, bir çöp torbası açtı ve dolaptakileri içine doldurdu. Dolabı kilitledi ve Smudge'in olduğu yere doğru yola çıktı.

Will ve Smudge ortaokuldan beri arkadaşı. Will kendini bildi bileli Smudge kırılgan ve zayıf bir çocuktü ama artık bu özelliklerine bir çocukta olmaması gereken kırıksıklıklarla dolu bir yüz de eklenmişti. Will yaşıtı birçok çocuk gibi boy atmıştı ama bu durum Smudge için geçerli değildi. Hâlâ ufak bir çocuk boyundaydı ve solmuş bir çiçek gibi sağlıksız görünüyordu. Ama o hayatta kalmasını bilen biriydi. Hamamböceğı gibi çocuktü.

Will onu her zamanki yerinde, birinci kattaki içinde bilgisayar kalmamış bilgisayar laboratuvarının dolabında bulmuştu. Dolabın içinde tek bir mum yanıyor, Smudge'in sıska yüzüne gölgeler düşürüyordu.

Smudge, "Willy! Nasıl gidiyor?" diyerek selam verdi.

"Nasıl olsun. Bu gece elimde çok iyi parçalar var adamım. Şanslı günündesin."

"Nasıl olsunmuş, heh. Olup bitenleri duydum."

Will, "Ne duydun?" diye sordu.

"Takım kafayı yedi. Kardeşini istiyorlar."

"Zamanla geçer diye tahmin ediyorum ya."

"Bilmiyorum, avluda Brad'in cenazesi var şu anda. Kardeşin intihara meyilli bence. Bunu intikam için yaptı, değil mi? Sam sizin gruplara girmenizi engellediğı için."

“Hayır, alakası bile yok.”

“Belki sana söylemiyordur ama ben çamaşır makinesi muamelesi gören eski bir futbol yıldızı olsam intikam almak isterdim herhalde.”

Will, “Çamaşır, bulaşık başladın yine, hep aynı şeyleri anlatıyorsun,” dedi.

“Onu öldürmek istiyorlar. Kesin. Kafasını kesip avluda top oynayacaklarmış.”

Will aklında David’in kopmuş kafasının havada uçuşunu canlandırdı.

Smudge pis bir gülümsemeyle, “Hey, iyi misin? Kriz falan geçirmeyeceksin değil mi? Etrafa işemeni istemem,” dedi.

Will, Smudge’in sinir bozucu yorumlarına katlanabiliyordu; onun bu saçma sözlerinin altında iyi biri olduğunu biliyordu. Böyle sinir bozucu davranmak onun savunma mekanizmasıydı. Smudge karşısına geçmiş kriz geçiriyormuş gibi hareketler yapıyordu.

Will, “Ben iyiyim,” dedi. Ama gerçek şuydu ki Will bir aydır kriz geçirmemişti ve bu da onu tedirgin ediyordu. Yeni bir kriz yakındı. Bunu kendi başına yapabilmesinin bir yolu olmasını umdu. En azından rahatlardı.

“Evet ama siz kesin korkudan altınıza yapıyorsunuzdur, öyle değil mi?”

Will, “Neyse ne... yanımızda kim kalıyor biliyor musun?” dedi. “Lucy.”

“Ne? Gerçekten mi?”

“Güzeller’den atılmış. Biz de ona yardım ediyoruz.”

“Kira için ne istiyorsunuz? Günde bir kez grup mu yapıyorsunuz?”

Will, "Salak salak konuşma ya," dedi ve o sırada bu dediğinin ne kadar saçma olduğunu fark etti.

"Şanslısın be adamım. Cidden ama, tebrik ediyorum seni. Bu işi pişirmenin zamanı gelmişti de geçiyordu."

"Mesele işi pişirmek değil be adamım."

"Ah. Benim hatam. Ne peki? Âşık mısın?"

Will, "Hayır," dedi.

Smudge o kadar büyük bir kahkaha attı ki ağzından salyalar aktı. Kafasını salladı ve çenesinden akan salyayı sildi.

"Sen ciddi ciddi ona âşık olduğunu düşünüyorsun!"

"Canın cehenneme. Bana elindeki yiyecekleri göster."

Smudge omuzlarını silkti ve birkaç konserve ile paketli yiyecekleri yere dizdi. Diğer eliyle de Will'in poşetini yanına çekip içeri karıştırmaya başladı. Will yiyeceklere baktı. Bunlar David'in en az iki hafta idare etmesine yetecek miktardaydı.

Will'in gözüne dolabın içindeki bir altın pırıltısı takıldı. Yakından baktı. Çalıntı mallar yığınının üzerinde duran, üzerini pislik kaplamış altın bir kolyeydi bu. Will kolyeyi dolaptan çıkardı. Mum ışığı elinde tuttuğu kolyenin üzerinde bir aşağı bir yukarı dans ediyordu.

Will, "Bunu nerede buldun?" diye sordu.

"Yıkıntılardaki tıkanmış bir tuvaletin içinde."

Will yüzünü buruşturarak kolyenin üzerindeki pislik tabakasını kokladı. Koku berbattı. Kolyeye bir kez daha baktı. Cilalayıp tekrar parlamasını sağlarsa kimse nereden geldiğini anlayamazdı. Bunu avucunun içine bıraktığında Lucy'nin gözlerindeki mutluluğu görür gibiydi.

Will, "Bunun için ne istiyorsun?" diye sordu.

“Bu çok kalite bir parça. Güzeller’den birine çok iyi bir fiyata bırakabilirim.”

Will, “Götüm gibi kokuyor,” diyerek cevap verdi.

Smudge omuzlarını silkti. “Senin çok zamanın kalmadığını düşünerek bir güzellik yapabilirim, elindeki her şeye karşılık bu kolye.”

“Şaka mı yapıyorsun? Sadece kolye için mi? Burada üç aylık alıntı mal var!”

“Hey, dinle. Kabul etmek zorunda değilsin. Vereceğin kişinin kolye yerine bir teneke konserve lahanaya hayır demeyeceğinden eminim.”

Adi herif. Will kararsız kalmıştı. Ya kolyeyi alacaktı ya da yiyecekleri. Kardeşi asansörden çıkamazdı; yiyeceğe ihtiyacı vardı. Ama Lucy. Will ikisinin asansörde yalnız kaldığını düşündü. David ve Lucy’nin, Will gittiği anda birbirilerinin elbiselerini yırtarcasına çıkarmaya başladığı an aklında canladı.

“Anlaştık,” dedi.

“Kolye senindir.”

Will kolyeyi cebine attı ve ardından yerde duran çöp poşetine uzandı. Poşeti ters çevirip içindekileri yere boşalttı.

“Hey, ne yaptığını sanıyorsun?”

Will poşeti kırıstırıp cebine sokarken, “Poşet anlaştığımızda yoktu,” dedi. “Haydi kolay gelsin.”

Will gitmeye hazırlanırken Smudge arkasından seslendi. “Hey, şu anda nerede yaşıyorsunuz?”

“Hah! Peki sen gündüzleri nereye gidiyorsun, Smudge?”

Smudge gülümsedi. İkisi de daha fazla sır paylaşmaya niyetli değildi.

Will dışarı çıkarken, “Konuşulanlardan haberdar ol ve beni de bilgilendir,” dedi.

Smudge, “Willy dostum, umarım kolyeyi beğenir!” diye bağırdı.

Will koridorda hoplaya zıplaya ilerlerken kolyenin üzerindeki pislik tabakasını tırnağıyla sökmeye çalışıyordu. Kolye onu öne geçirecekti. Çöplerin içinde elmas bulmuş gibi hissediyordu. McKinley’de kimsenin böyle yeni bir altın kolye bulmasına imkân yoktu çünkü bu eşsizdi. Lucy’nin dibi düşecekti. Daha hızlı koşmaya başladı, sadece koşmak istiyordu, koşmak ve damarlarına kan pompalamak.

Spor salonunun batı girişini gördüğünde zor da olsa durdu. Nasıl olmuştu da farkına varmadan Takım bölgesine kadar koşmuştu? Tam diğer istikamete doğru depar atacakken spor salonunun sessiz olduğunu fark etti. Hâlâ avludaydılar demek. Will, Takım’ın efsanevi partilerinden birine katılmayı istemişti hep. Alkol, kızlar, yemekler. Will’in aklına harika bir fikir gelmişti ve bu fikirle gelen korku dalgası onu iliklerine kadar titretmişti. Parmakları, cebinde durmakta olan çöp poşetinde gezindi.

Takım’ın spor salonunda devasa bir yiyecek stoku vardı.

Eğer Will altın kolyenin yanında bir torba dolusu yiyeceklerle dönerse, bitirici darbeyi vurabilirdi. Lucy David’i tamamen unuttu herhalde, değil mi? Aklına bir fikir gelmişti ve iyi bir fikir mi diye düşünmeden elini cebinden çıkardı ve kapıyı gürültülü bir şekilde tıklattı. Gölgede duran bir dizi dolabın arkasına koşup saklandı. Ses yoktu. Will yavaşça koridora çıktı. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacak gibiydi. Koridoru geçti, elini kapının kulpuna koydu ve kapıyı açtı. İçeri girdi. Spor salonunda hiç kimse yoktu.

Vay canına. Takım karargâhına girmişti. Etraf pislik içerisindedi. Parti bardakları basketbol sahasının her tarafına yayılmıştı.

Asılan havlularla ayrılmış odalar vardı; yerde boş boş bekleyen ağırlıklar, bir dinlenme salonu ve de dinlenme salonunun tam karşısında ek tribünlerden aşağıya doğru uzanan yiyeceklerden oluşan bir yığın vardı. Will bu kadar yiyeceğin okulun tamamına bir hafta yeteceğini düşündü. Korkunç bir tabloydu. Will'in kalbi, Takım'a karşı büyük bir nefret ve korkuyla atıyordu.

Yiyeceklere hücum etti. Hızlı çalışması gerekiyordu; ne kadar vakti olduğunu nasıl bilebilirdi ki? Yiyecekleri poşetine doldurdu. Elleri titriyordu. Kısa kısa ve zayıf nefes alıp veriyordu. Poşeti doldurması çok vakit alıyordu. Poşete ekmek attı, reçel, şeker, salam, kurabiye ve konserve kırmızı biber de arkasından geldi. O kadar çok şey vardı ki. Poşet dolmuştu. Will poşeti omuzladı ve çıkışa doğru depar attı.

Will'in gözüne sahanın ortasında duran bir basketbol topu takıldı. Durdu. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Aptalcaydı. Anlamsızdı. Şansı yaver gitmeyebilirdi. Ama şu bir gerçektir, kim buraya kadar gelip Takım'ın sahasında bir üçlük atmak istemezdi ki?

Will basketbol topuna koştu ve onu yerden aldı. Topa dokunduğu anda kendine bir güven gelmişti. Ana kapıya baktı. Ses yoktu. Topu bir kez sektirdi. Top parkeye değdiğinde çıkan ses, spor salonunun dört bir yanına şok dalgası gibi yayılmıştı. Ses o kadar güzeldi ki devam etmekten kendini alamadı. Will top sürdü. Oyununa devam ediyordu. Top sektikçe çıkan yüksek ses, Takım'ın yüzüne karşı çekilmiş bir hareket gibiydi. Kalp atışları topun her sekişinde daha da şiddetleniyordu. Bir an için durdu ve atışına hazırlandı. Derin bir nefes aldı. Top havada süzülerek hedefine doğru ilerliyordu. Tam top potadan geçtiği anda, ana kapının dışında bulunan pazarın kurulduğu koridordan vahşi böğürtüler gelmeye başladı.

Takım.

Will, top daha yere değmeden poşetini sırtlanıp batı girişine koşmaya başladı. Sesler hızla yaklaşıyordu. Hızını azalttı, yönünü değiştirdi ve tribünlerin arkasına saklandı. Ana girişin kapıları şiddetli bir şekilde açılmıştı. Bütün grup spor salonuna doluştu. Hiddetten köpürüyor, sandalyeleri tekmeliyor, ellerine geçirdikleri her şeyi parçalıyorlardı. Will yerinden kıpırdamamaya çalıştı ve tribünün açıklıklarından onları izledi.

Will, Takım üyelerinin yumruklaşıp kendi kafalarına vurmalarını izledi. Uluyorlardı. Aralarından bir grup tribüne doğru geldi ve Will'in saklandığı yerde tepinmeye ve etrafı tekmelemeye başladı. İnternette bir hayvanat bahçesindeki maymunların kafeslerindeki çılgına dönmüş hallerini gösteren bir video izlemişti. Bunun ondan çok farkı yoktu.

“KAN İSTİYORUM!”

Will'in midesi düğümlenmişti. Sam'in sesini tanıdı. Takım hep birlikte bağırarak ona karşılık verdi. Will, tribünlerdeki açıklıktan Sam'i izliyordu. Kollarını açmış bir şekilde sandalyede oturuyor, kafayı sıyırmış bir rahip edasıyla grubunu seyrediyordu. Sarı saçları tenine tezat oluşturan bir yapaylığa sahipti. Will'in hatırladığından daha büyük görünüyordu.

Sam, “Bunu yanına bırakmayacağız!” diye bağırdı.

Takım daha yüksek sesle karşılık verdi.

Hilary, Sam'in yanına süzüldü ve elini bacağının iç kısmına attı. Sam'e tatlı bir gülümsemeyle baktı ve ona Will'in duyamadığı bir şey söyledi. Sam'in yüz ifadesi biraz yumuşamıştı. Elini kaldırdı ve ona bir dakika izin vermelerini istediğini işaret etti. Sandalyesinden indi. Gruptakiler, David'e yapacakları vahşet dolu şeyleri konuşmakla meşguldü. Sam ve Hilary tribünlere doğru

geldi. Will onları göremiyordu ama konuştuklarını duyabiliyordu, çok yakınındaydılar.

Hilary, "Bundan emin misin?" diye sordu.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Onu yakalayıp hapsedsen nasıl olur peki?"

Sam, "Onun ölmesi gerekiyor," dedi.

"Ama eğer onu bir kafese kitleyip orada tutarsan, yaptıklarının bedelini her gün tekrar tekrar ödemesi gerekecek ve sonunda da bütün bunlara katlanmak yerine onu öldürmüş olmanı dilemeye başlayacaktır."

Ufak bir sessizlik olmuştu.

Sam, "Bunu neden istiyorsun?" diye sordu.

"Eğer onu öldürürsen bu diğer grupları korkutacaktır. Bizi ortadan kaldırmak isteyebilirler."

"Bizi ortadan kaldıracak güçte değiller."

Hilary, "Güç birliği yapabilirler," diye cevap verdi.

"Birlikte bile yenemezler! Sen neyin peşindesin?"

"Stratejik yaklaşıyorum bebeğim."

"Onu hâlâ seviyorsun."

"Hayır, o geçmişte kaldı. Bunu biliyorsun."

"Erkek arkadaşının canının yanmasını istemiyorsun ha, öyle mi sürtük?"

"Sam, yapma."

"Bir tek kelime daha etmeni bekliyorum. Haydi."

Hilary hiçbir şey söylemedi. Sam bir hışımla Will'in önünden geçti ve tekrar sandalyesine kuruldu. Bağırarak sürüsünü geri topladı.

"David yarın ölecek! Bunu herkes görecek. Bize ters düşenin başına ne geldiğini görecekler. Yarın sabah hakkımız olan kanı dökeceğiz, bundan emin olabilirsiniz!"

Kalabalıktan birisi Sam'i tekrarladı. "Yarın sabah hakkımız olan kanı dökeceğiz!" Kalabalık bunu bir slogan haline getirmişti. "YARIN SABAH HAKKIMIZ OLAN KANI DÖKECEĞİZ!"

Spor salonu bu tehditle yankılanıyordu. Kıdemli Takım üyeleri Güzeller'ini havlularla ayrılmış odalarına götürüyordu. Kıdemsiz olanlar ise Will'in üzerindeki tribünlere tırmanıp uzandılar.

"YARIN SABAH HAKKIMIZ OLAN KANI DÖKECEĞİZ!"

Will korkudan kaskatı kesilmiş, havaya bakıyordu. İyice yere yaklaştı, yerdeki çöp ve toz birikintilerinin arasına kıvrıldı. Gözlerini kapadı ve ses çıkarmamaya çalıştı, sonuçta tepesinde uyuyan kana susamış bir grup düşman vardı.

David beş yaşındaydı. Kanepede uzanmış, bir kâse kahvaltılık gevrek yiyordu. Eski evlerindeki oturma odası sabahleyin güneş alırdı. Annesinin koynuna kıvrılmış uzanırken kendini güvende hissediyordu. Mutfakta pişen tatlı bir şeyin kokusunu aldı. Annesi bir kolunu David'in üzerine koydu ve ardından sevgiyle karnını gıdıkladı. Her şey fazlasıyla mükemmel gibi görünüyordu.

Bu düşünce aklına girer girmez David rüya gördüğünün farkına vardı. Her şey bir anda kayıp gitmeye başladı. Elindeki kahvaltılık gevrek dolu kâseye, uzandığı kanepeye, annesine sıkıca tutunmaya çalıştı ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın o mükemmel anı geri getiremiyordu.

David gözlerini açtı ve burnunun sadece santimetreler uzağında duran asansör duvarının soğuk çeliğine baktı. Onu saran bir kol vardı ama bu annesine ait değildi. Lucy'nindi. Lucy ona arkadan sarılmıştı. Onun vücudundaki her kıvrımı hissedebiliyordu, soluk alıp verişini boynuna değiyordu. David çok yavaşça hareket etmeye

David beş yaşındaydı. Kanepede uzanmış, bir kâse kahvaltılık gevrek yiyordu. Eski evlerindeki oturma odası sabahleyin güneş alırdı. Annesinin koynuna kıvrılmış uzanırken kendini güvende hissediyordu. Mutfakta pişen tatlı bir şeyin kokusunu aldı. Annesi bir kolunu David'in üzerine koydu ve ardından sevgiyle karnını gıdıkladı. Her şey fazlasıyla mükemmel gibi görünüyordu.

Bu düşünce aklına girer girmez David rüya gördüğünün farkına vardı. Her şey bir anda kayıp gitmeye başladı. Elindeki kahvaltılık gevrek dolu kâseye, uzandığı kanepeye, annesine sıkıca tutunmaya çalıştı ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın o mükemmel anı geri getiremiyordu.

David gözlerini açtı ve burnunun sadece santimetreler uzağında duran asansör duvarının soğuk çeliğine baktı. Onu saran bir kol vardı ama bu annesine ait değildi. Lucy'nindi. Lucy ona arkadan sarılmıştı. Onun vücudundaki her kıvrımı hissedebiliyordu, soluk alıp verişini boynuna değiyordu. David çok yavaşça hareket etmeye

çalışıyordu. Lucy'yi uyandırmak istemiyordu. Derin bir nefes aldı ve rüyasındaki o tatlı kokunun burada olduğunu fark etti. Koku Lucy'ye aitti. Kurabiye ya da ona benzer bir şey gibi kokuyordu. Bunu yapmayı nasıl başarıyordu?

Kolunu atıp ayağa kalması gerektiğini biliyordu. Ona onun koruyucusu olmadığını ve gitme vaktinin geldiğini söylemeliydi. Ama çok tatlı bir sıcaklığı vardı.

İç geçirdi ve elini Lucy'nin kolunun üzerine koydu. Vücudunu eğerek kolunun altından kayarak çıkmaya çalıştı. Teni insanı baştan çıkaracak bir yumuşaklığa sahipti ve kabinin soğuğuyla tüyleri diken diken olmuştu. David ve Will buna alışalı uzun zaman olmuştu ama Lucy burada soğuktan donuyor olmalıydı.

Dikkatlice ayağa kalktı ve birbirilerine sarıldıklarını görmediğini umarak Will'in köşesine baktı. Karanlıktı ama Will yatağında değil gibi görünüyordu. Gözlerini zorlayıp daha dikkatlice baktı. Will orada değildi.

Uyku mahmurluğu bir anda kaybolmuştu. Kabinin orta yerinde ters bir şekilde duran kovayı gördü. Acil durum kapağına baktı. Nereye gitmişti bu çocuk? Kafayı mı yemişti?

David, sessizliği bozmadan elinden geldiğince hızlı bir şekilde Lucy'nin üzerinden atladı. Kabinden çıkmadan önce Will'in yatağından bir battaniye alıp Lucy'nin üzerine örttü.

David çantasından bir İnek'ten aldığı yeşil renkteki kirli kapüşonluyu çıkardı; kendininkini giymek istemiyordu. Bir ton balığı konservesi aldı ve cebine koydu. Kendini zor bir durumdan kurtarmak için takas yapması gerekebilirdi. Kendini kabinin dışına çekti ve karanlıkta kayboldu.

Asansör boşluğunun karanlığına, "Will," diye fısıldayarak seslendi. Cevap olarak duyabildiği tek şey yankıydı. Hay aksi.

David kenara kadar geldi ve kabinin yanına bantladığı bir metrelik metal boruyu aldı. Kalın ve ağırdı, vurdu mu kemik kıracak cinsten bir şeydi. David koridora çıkan havalandırmadan aşağı kayd.

Asansör kontrol dolabından çıktı, kapüşonunu kafasına çekerek gözünün önüne kadar getirdi. Metal boruyu kıyafetinin esnemiş olan kolunun içerisine sakladı. Omzu hâlâ Brad'e attığı yumruğun etkisiyle ağırıyordu ama bir sorun çıkarsa metal borunun gerekeni yapacağını düşündü.

Asansör birbirine dik iki koridorun kesişme noktasında bulunuyordu. Önce sağa sonra sola baktı. Şu anda kardeşi herhangi bir yerde olabilirdi. Nereye bakacağına dair en ufak bir fikre sahip değildi ve panik yapmaya başlamıştı. David başını ellerinin arasına almış sıkıyor, oradan bir fikir çıkarmaya çalışıyor gibiydi.

Kaykaycılar... eğer Will kaçırılmışsa Kaykaycılar bir şeyler duymuş olabilirdi. Çöp toplama rotalarının üzerinde dedikodu da dağıtıyorlardı. Brad'in ölümünü daha herkes uyurken yaymaya başlamış olduklarını tahmin ediyordu. Ama David onlara bir teklif yapabilirdi. Will'in yerini söylerlerse onlara hikâyenin kendi versiyonunu anlatabilirdi. Kaykaycılar'ın yaşadığı yer olan okulun yönetim bölümüne doğru yola koyuldu.

Fazla yol gidemeden birisiyle karşılaştı. Tam karşısında duran sınıftan beyaz saçlı bir çocuk çıkmıştı. David kazara çocuğun gözlerinin içine baktı. Bu, avluda gördüğü Kırıntı çocuktu. David'i gördüğünde çocuğun gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bükülmüş parmaklarıyla David'e işaret etti. Çocuk koridorda koşmaya başladı, sekiyordu ama hızlıydı, ardından durdu ve arkasına baktı. David'e eliyle işaret ediyordu, bu sefer daha telaşlıydı. Acaba ne istiyordu?

Bir anda kopan gürültü David'in dikkatini dağıttı. Ses, arkasındaki koridordan geliyordu. Birisi dolapları tekmeliyor gibiydi. Ardından erkek kahkahaları geldi, birden fazla kişi oldukları belliydi. Bunlar onu arayan Takım üyeleri olabilirdi. Bunu öğrenmeye niyeti yoktu. David, Kırıntı'ya doğru koştu. Çocuk koridorda sekerek koşmaya devam etti ve ekşimiş koltukaltı gibi kokan bir matematik sınıfına girdi. David korku içerisinde içeri girdi ve kapıyı olabildiğince yavaş bir şekilde kapadı. Sınıf çöplük olarak kullanılıyordu. Yığınlarca çöp, kan lekesi olmuş elbiseler, içinde kim bilir neler olan ağzı bağlanmış çöp torbaları ve de David'in ne olduğunu öğrenmeye hiç niyetinin olmadığı yağlı, kahverengi bir sıvı birikintisi vardı. Kırıntı, duvara yaslanmış eski ve menteşelerinden ayrılmış bir kapıyı kenara çekti ve kapının arkasındaki duvarda duran deliği ortaya çıkardı.

"Adım Mort," dedi. "Beni hatırladın mı?" Çocuk gururla gülümsemişti, yaptığı işten memnun görünüyordu. Mort kan ter içinde kalmıştı; burnundan ter damlıyordu, elleri terlemişti ama yine de yorulmuş gibi görünmüyordu. "Merak etme. Gel haydi."

Mort duvardaki delikten geçti. David takip etti, arkasında bıraktığı koridordaki dolapları tekmeleyenlerin korkusunu hissediyordu hâlâ.

Duvarın diğer tarafındaki odanın tavanında, etrafa su fışkırtan bozuk bir yangın söndürme sistemi fiskiyesi vardı. Fışkıran su odanın duvarlarındaki boyaları kabartmış, yerdeki taşların yamulmasına sebep olmuştu. Uzak köşede bulunan floresan ampül, zayıf ışığıyla altı Kırıntı çocuğu ortaya çıkarmıştı. David'i görünce konuşmalarını kestiler.

David yere bakmakta olan Koreli efemine çocuğu tanııyordu. Onun yanında ince uzun, biri kız biri erkek iki kardeş

bulunuyordu, ikisinin de uzun beyaz saçları vardı. David onları daha önce hiç görmemişti ama birinci sınıf olamayacak kadar genç yaşta gibi görünüyorlardı. İkisi de birer parmağını diğerinin kemer köprüsünden geçirmişti. Dağlık bölgelerde yürürken karşılaşmak istemeyeceğiniz türdeki pis, medeniyetten uzak çocuklara benziyorlardı.

Nelson Bryant ondan bir yaş küçüktü. Elma yanaklı ve yanlış yüzyılda doğmuş gibi görünen bir çocuktı, pantolon askısı taksa ve makosen ayakkabılar giyse cuk oturacak gibiydi. David, neredeyse tamamen sağır olduğu ve gördüğü en büyük eski moda işitme cihazlarından birini kullandığı için Nelson'ın haline çok üzülüyordu. Nelson pilleri bitince işitme cihazını atmış olmalıydı çünkü şu anda kulağında kimya laboratuvarından aldığı plastik bir huni vardı, İç Savaş döneminden kalma fotoğraflarda gördüğü kulak trampetlerine benziyordu.

Gördüğü son Kırıntı ise Belinda Max'tı. Tavandaki ışık, ıslak kafatasından parlıyordu. David, saçları karşılığında Hilary'den ne aldığını merak etmişti. Belinda, David'in üzerine doğru sıçradı.

Belinda, "Mort! Onu bulmuştun!" dedi.

Mort, "Tabii buldum," diye cevap verdi nefes nefese kalmış bir köpek gibi gülerek. Terli elini David'in omzuna koydu. David omzunu silkip eli oradan attı.

David, "Beni neden arıyordunuz ki?" diye sordu.

Belinda, "Leonard, ona içecek bir şeyler getir. Şey, yiyecek bir şeyler de ister misin?" dedi ve Koreli çocuk telaş içerisinde odada aranmaya başladı.

Nelson, "Sana kuru bir sandalye vereyim," dedi.

David'in duyduğu rahatsızlık hissi üzerindeki sabırsızlığı hızla artmıştı. Mort'un önünde durduğu duvardaki deliğe tekrar baktı.

“Sandalye istemiyorum. Siz... siz benden tam olarak ne istiyorsunuz?”

Belinda, “Ah, hayır, endişelenmeni gerektirecek bir durum yok,” dedi. “En azından bizim hakkımızda.”

Leonard, “Senin bizim...” diyerek sözüne başladı, cümlelerin ortasına geldiğinde sesinin şiddeti iyice azalmıştı. David gözlerinin içine baktığında utanıp bakışlarını kaçırdı. Elinde bir şişe kirli su vardı. David kafasını salladı ve Leonard geri çekildi.

Belinda, “Burada güvendesin,” dedi. “Kırıntılar’la birliktesin.” Belinda’nın gözleri yaşlarla dolmuştu. David onun mutlu mu yoksa üzgün mü olduğunu anlayamamıştı. Bu garip tipler grubu ona Will’i bulmakta yardım edecek gibi görünmüyordu. Asansörün dışında geçirdiği her saniye onun mezuniyete kadar hayatta kalma ihtimalini azaltıyordu.

David, “Gitmem gerekiyor,” dedi. Dolabı tekmeleyenler şimdiye kadar gitmiş olmalıydı.

Belinda, “Peki, tamam... ama sana yardım edelim,” dedi, konuşurken gözlerinden mutluluk gözyaşları akıyordu.

“Pekâlâ. Kardeşimi gördünüz mü? Will Thorpe? Onu tanıyor musunuz?”

Belinda dudağını ısırды. Sinir krizi geçirecek gibi görünüyordu.

David, “Ne oldu?” diye sordu, gözyaşları onu endişelendirmişti. “Onu gördün mü? Bir şey mi oldu?”

“Ben sadece... burada olduğun için mutluyum.”

Nelson, “İşte sandalyen,” dedi ve David’in arkasına bir sandalye itti. Sandalye dizlerinin arkasına değdi ve David bir anda oturuverdi.

David, “Nelson, Will’i gördün mü?” diye sordu.

Nelson, “Ah hayır, pilim falan yok. Ne oldu neden lazım?” diye cevap verdi.

Kulağındaki huni pek işe yaramıyor gibiydi. David’in sandalyesi de kuru falan değildi. Bu kadarı yeterliydi. Buradan çıkması gerekiyordu.

David, “Mort, saklanma yeri için teşekkürler ama gitmem gerekiyor,” dedi.

Uzun boylu ikizler bir anda gülmeye başladılar. Fısıldayarak konuşuyorlardı. Kız, kıs kıs güldü ve destek almadan yürüyemiyormuş gibi erkek kardeşinin koluna tutundu. Yere doğru eğilmiş kahkahalar atarken erkek kardeşi de aynı bir anne babun gibi kızın saçlarındaki pislikleri temizliyordu.

David arkasına dönüp deliğe yöneldi. Belinda koşup David’in önüne geçti, Mort’u kenara itti ve cüssesiyle deliği kapadı. David gerilmişti. Bu garipten öte bir durumdu, tehlikeli bir hal almaya başlamıştı.

Belinda, “Hayır, gidemezsin!” dedi.

David metal boruyu sıkıca kavradı.

“Peki nedenmiş o?”

Belinda, “Sana ihtiyacımız var,” diyerek cevap verdi, sesi çatallıydı. “Beklediğimiz kişi sensin.”

David bir tuzağın içine sürüklendiğini fark etti. Tişörtünün kolundaki boruyu çıkardı ve havaya kaldırdı, saldırmaya hazırды. David, Belinda’ya vurur gibi yaptı, kız korkuyla sindi.

David, “Beni Takım’a satmayı planlıyorsunuz ha? Sizin yemek kuponunuz olmaya niyetim yok,” dedi.

Belinda, “Bize liderlik etmeni istiyoruz. Grubumuza,” diye cevap verdi. David boruyu indirmişti.

“Ha?” Normalde olsa gülerdi ama o anda çok gergindi.

Belinda, “Kırıntılar için bir grup,” diyerek devam etti sözüne, gözleri yeniden yaşarmıştı. “Böylece bizim de haklarımız olabilir, hakkımız olan için savaşıabiliriz ve birbirimize sahip çıkabiliriz.”

Yüzündeki ifade inanılmaz ciddiye.

David, “Şu anda daha ciddi sorunlarım var,” dedi.

Belinda, “Evet ama...” dedi, sesi çaresiz bir tona dönüştü. “Mesele de bu ya. Ait olduğumuz bir grup olsaydı dün yapmak zorunda kaldığın şeyi yapmana gerek kalmazdı. O kızın gidecek bir yeri olurdu.”

David bunun iyi bir fikir olduğunu kabul etmeliydi. Birlikten kuvvet doğardı, hem o gittikten sonra Will’e sahip çıkacaklarını bildiği insanlar olur hem de Lucy’nin kalacak bir yeri olurdu. Ama nasıl? Takım ve diğer bütün gruplara sadece bu altı garibanla mı karşı duracaktı? Onları ezip geçerlerdi.

David, “Aradığınız kişi ben değilim. Özel bir vasfım yok,” dedi.

Belinda, “Hayır, hayır özelsin. Aradığımız kişi sensin! Onlara boyun eğmedin. Diğer Kırıntılar yaptıklarını bilseydi onlar da bize katılırlardı. Senin izinden gideceklerine eminim David,” dedi.

İkizlere baktı. Erkek olan kafasını eğmiş ve ağzını açmış, fıskiye gelen suları yakalamaya çalışıyordu. İkiz kız kardeşi de ellerini bir oluk gibi yanyana getirmiş, kardeşinin ağzına daha fazla su akmasını sağlamaya çalışıyordu.

David, “Gidiyorum,” dedi ve metal boruyu tekrar tişörtünün koluna soktu. Belinda’yı nazikçe kenara itti. David delikten geçmeye çalışırken Belinda iki eliyle onun ellerine yapıştı.

“Ne olursun gitme,” dedi.

David ona baktığında tanıdık bir acı gördü, bir işe kalbini ve ruhunu adamana rağmen her şeyin ters gitmesiyle oluşan hayal kırıklığıydı bu. Bir an için onlara evet demek istedi, onların

kaptanı olacağını, bütün okula karşı duracağını, haklarını geri kazanmalarına yardım edeceğini söylemek istedi ama yapamadı. O hissin geçmesini bekledi.

“Üzgünüm.”

Belinda ellerini gevşetti ve David’in pis kokulu matematik sınıfına gidişini izledi. David koridora çıkan kapıyı açtı ve kafasını uzattı. Etraf bomboştu. Saat daha erkendi. Takım’ın uyanık olduğunu ve etrafta dolandığını biliyordu ama okulun geriye kalanı uykudaydı. Biraz daha zamanı var gibiydi. Will’in iyi olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Kaykaycılar’ın bulunduğu tarafa doğru bir kez daha koşmaya başladı.

David merdivenlere çabucak ulaşmıştı. Birkaç dakika koştu. İnekler’in bölgesindeydi, toplantı salonuna az kalmıştı. David uzun koridora baktı. İnekler, koridorun iki tarafında bulunan sınıflarda uyuyordu. Koridorun sonuna olabildiğince çabuk bir şekilde ulaşmayı umarak koşmaya başladı. Yolun üçte birlik kısmını geçmişken, tepesindeki ışıklar yanmaya başladı.

Saat tahmin ettiğinden daha geç olmalıydı. David daha da hızlandı ama İnekler uyanmaya ve sınıflardan dışarı çıkmaya çoktan başlamışlardı. Kapüşonunu daha da aşağı çekti, kolundaki boruyu sıkıca kavradı ve hızını yürüme hızına düşürdü. Kafasındaki yeşil kapüşona rağmen herkesin onun kim olduğunu bildiğinden emindi. Kendini tamamıyla açık etmişti.

Yere bakarak ilerliyor, gerekmedikçe kafasını kaldırmıyordu. Birbirileriyle konuşan birkaç çocuğun yanından geçti. Bir şey demelerini bekledi. Laf atmalarını. Arkasından ayak sesleri geldi. Ama hiçbir şey olduğu yoktu.

Bir çift İnek daha yaklaştı, su taşıyorlardı. David nefesini tuttu. Onlar da tek kelime etmeden geçip gittiler.

Koridorun yarısına geldiğinde sınıflardan çıkan öğrenci sayısı artmıştı. Ve biraz daha arttı. Sonra biraz daha. Sınıflar hiç boşalmayacak gibiydi. Tam bir kâbustu. David kamburunu çıkardı ve adımlarını hızlandırdı. Az kalsın birine çarpacaktı, sıyırdığı kişi, “Dikkat et!” diye seslendi. Yürümeye devam etti ama tam köşeyi döndüğü sırada bir ses duydu.

“Hey, o sensin!”

Ses tam karşısından gelmiş gibiydi. David ürkerek kafasını kaldırdı, kafasında en kötü senaryo vardı. Sesin kaynağı müzik grubundan sivri burunlu ve yanaklarında çiçek bozuğu olan bir İnek’ti. Ama onun seslendiği kişi David değildi. David’in yanında duran ve elinde frizbi taşıyan başka bir çocuğa seslenmişti.

“Sen olduğunu biliyordum! Ne yani, onu geri vermeyi düşünmüyor muydun yoksa?”

David göz ucuyla yanında duran frizbi hırsızına baktı, çocuk diğer İnek’e verecek cevap arıyordu. Bir an için ne yapacağını bilemedi. Hâlâ yakalanmış gibi hissediyordu, olduğu yerde kaskatı kesilmişti. Hırsız, David ile göz teması kurdu ve gözleri onu tanıdığını belli eder gibi parladı. David gözlerini tekrar yere indirip gitmeye niyetlendi fakat artık çok geçti. Arkasından bir kameralı telefon sesi geldi. İki saniye sonra David, frizbi hırsızıyla birlikte yürüdüğünü fark etti.

“Hey, sen David’sin, öyle değil mi?”

David onu görmezden geldi ve adımlarını hızlandırdı. Çocuk bir an için geri çekilir gibi oldu ama sonra David’in yeni hızına ayak uydurdu.

David yalandan bir sinirle, “Hey adamım, senin sorunun ne? Bas git,” diyerek çocuğa diklendi. David çocuğun yüzüne bakmak

istemiyordu ama yere bakarken de “Bas git!” deyip birinin gözünü korkutmak pek kolay değildi.

Çocuk, “O sensin! Seninle birlikte İspanyolca dersi alıyorduk,” dedi. “Taylor. Adım Taylor, hatırladın mı?”

David, “İspanyolca almadım ben,” dedi ama yalan söylüyordu. Taylor’ı tanımıştı. Eskiden kendine “Tayloroso” derdi. Sinyora Pêrez sınıfı gezer, öğrencilere, “Adın ne?” diye sorardı. Sıra her Taylor’a geldiğinde aksanlı bir dille, “Merhaba, benim adım Tayloroso!” derdi. Sinir bozucu bir çocuktü.

Tayloroso telefonunu kaldırdı, David’in fotoğrafını çekmeye çalışıyordu. David koşmaya başladı.

Tayloroso arkasından koştu ve “Hey! Bekle! Seninle konuşmak istiyorum,” dedi. David durmayınca da bütün gücüyle, “Hey, Takım’dan çocuğu öldüren kişi o!” diye bağırdı.

David kendini zorlayıp biraz daha hızlandı. Diğer öğrenciler de onu tanımaya ve bağtırmaya başlamıştı. Birisi David’in kapüşonunu indirdi. Bir önemi yoktu artık. Koşmaya devam etmeliydi. Kafasını arkaya çevirip peşinde kaç kişi olduğuna baktı. Tayloroso’nun yanında koşan beş kişi daha vardı.

Tayloroso, “Bu o! Aradığınız kişi o!” diye bağırdı.

Uyku sersemi çocuklar sınıflardan kafalarını uzatıyorlardı. Bazıları tişörtünü çekiştirip gülüyordu. Arkasında bir sürü olmuştu. Yeterince hızlı koşamıyordu; olup bitenler bir kâbus gibiydi. David koluna sakladığı borunun kaymasına izin verdi ve onu eline aldı. Belki de silahı görürlerse geri çekilirlerdi.

Umduğu gibi olmadı. Birisi boruyu David’in elinden kaptı. Köşeyi dönerken onu kovalayan öfkeli kalabalığa baktı. Bir anda gözleri karardı. Yumruk yediğinin farkına varamadan yere yapış-

mıştı. Acı içerisinde yatarken gözlerini açtı ve tepesinde dikilen iki Takım üyesi çocuğu gördü.

Aralarında üçüncü bir kişi belirdi. Bu Sam'di. Sam'in sesi, David'in Takım üyelerinden birinin yumruğuyla bayılmadan önce duyduğu son şey olmuştu.

“Herkes e haber salın. David Thorpe'nin idamı on dakika içerisinde başlayacak.”

David uzun, soğuk ve elastik bir şeyin boğazını sıkmasıyla uyandı. Pazarın sıcak beyaz ışıkları bir an için gözlerini yakmıştı. İnsanlar toplanmış onu izliyordu. Boğazını sarmış olan şey gerilmişti; çenesinin biraz altına inmiş, boynunun bükülmesine sebep olmuştu. İnanılmaz acı çekiyordu, boynuna bir balta indirmişler gibi hissediyordu. Nefessiz kaldı. David boynundan asılı bir şekilde sallanıyor; ayak uçlarıyla yere dokunmaya, tırnaklarıyla nefes borusunu açmaya çalışıyordu. Nefes almayı denedi ama bu çabası boşunaydı.

Onu asıyorlardı. David ayaklarını salladı ve koridorun diğer tarafına doğru döndü. Futbol takımının golcüsü Fudgey'yi ve diğer üç Takım üyesini gördü, tuttukları turuncu bir uzatma kablosunu tavandaki su fiskiyesinden geçirmiş ve David'in boynuna dolamışlardı.

Halat çekme oyunu oynuyormuş gibi kabloya asılmışlardı.
“Pekâlâ, onu yere indirin.”

Kabloyu bırakmalarıyla birlikte David yere inmişti. Kusacak gibi oldu. Kan kafasına hücum etti ve dengesini kaybettiğini hissetti. Bir çift Takım üyesi ellerini arkasında birleştirdi ve onu ayağa kaldırdı. David'in ayakta duracak hali yoktu, dizlerinin bağı çözülmüştü.

Sam, "Hepiniz burada olma sebebimizi biliyorsunuz," dedi, sesi David'in arkasından geliyordu. "Dün, David Thorpe arkadaşım Brad Hammond'ı öldürdü."

David'in görüşü eski haline dönmüştü. Pazar, David'in bulunduğu dört buçuk metre çaplı çember haricinde tamamıyla doluydu. Bütün gruplar oradaydı. Etrafında tanıdık birçok yüz vardı, son sezonundaki cuma gecesi maçlarında ona tezahürat etmişlerdi.

Sam, "Bildiğiniz üzere burada pek kural yok," dedi, "ama ben bugün bir kural koyacağım. Kimse benim arkadaşlarımı öldüremez."

David nefesini düzene soktu ve tekrar ayakları üzerinde durabilecek hale geldi, kendini biraz daha iyi hissediyordu. İyiydi ve korkudan aklını kaçıracak gibiydi.

Sam sözüne, "Bizi öldüremezsiniz," diyerek devam etti. "Duydunuz mu? Eğer böyle bir şey denerseniz ona birazdan olacak şeyin sizinde başınıza da gelmesi için her şeyi yaparım."

David, "Kafasını vurdu!" diye bağırdı.

Bütün gözler ona çevrildi.

"Sadece bir yumruk atmıştım," diyerek devam etti. "Brad düştü ve kafasını vurdu. Onu öldürmedim!"

Sam, "Yalancı. Sen bir yalancısın!" dedi. "Fudgey, sustur şunu,"

Fudgey, David'in sağ kolunu bıraktı ve eliyle ağzını kapadı. David, Fudgey'nin parmağını ısırды. Fudgey çığlık attı ve geri çekildi. David dönerek dirseğinin sivri kısmını diğer çocuğun

kulağına geçirdi. Vurduğu kişi Anthony Smith'ti, David'den hep nefret etmiş olan bir defans oyuncusu. Sağında, David'in boynundaki uzatma kablosunu tutan Takım üyesi çocuklar kabloyu bırakıp ona doğru koşmaya başladı. David ileri atıldı. Kalabalığa doğru birkaç adım atmıştı ki boynundaki ilmeğin gerildiğini hissetti. Tam kalabalıktaki bir İnek kız ile yüz yüze gelmişti ki aniden durdu. Gözlerini neredeyse tamamen kapatan, siyah renkte bukleli saçları vardı.

David, "Kıza tecavüz edecekti!" diye bağırdı.

Önündeki kız korkudan kaskatı kesilmişti. David'e bakarken bakışları titriyordu, yüzünde soyguna uğruyor gibi bir ifade vardı. Kalabalıktan konuşma sesleri yükselmeye başlamıştı. Boynundaki ilmeği çekerek David'in sırtüstü yere kapaklanmasına neden oldular. Kalabalık, sekoya ağaçları gibi başına toplanmıştı. İlmeği çekerek onu kalabalığın içinden sürüklemeye başladılar. Kalabalıktaki yüzler, yukarıdan gelen ışıkla gölgelere karışmıştı.

David kalabalığa, "Orada yapayalnızdı, onu koruyacak hiç kimsesi yoktu!" diye bağırdı.

Onu yeniden çembere soktukları anda beş Takım üyesi üzerine çullandı. Kollarını arkasında birleştirdiler, onu itip kakarak eski bulunduğu yere, fiskiyenin altına götürdüler.

David, "Çocuklar, beni dinleyin," dedi. "Beni tanıyorsunuz. Böyle bir şey yapmayacağımı biliyorsunuz!"

Sam, David'in saçına yapıştı ve çekerek kafasını geriye getirdi. Sam'in gözleri öyle bir sinirle büyümüşü ki gözbebeklerinin üzerindeki beyazlık görünmüyordu. Sadece David'in duyabileceği rahatsız edici bir fısıltıyla konuşuyordu.

"Her şeyi tekrardan başa döndürmek zorunda mıydın?"

"Sam, bunu yapma."

Sam'ın alnında bir damar belirdi.

“Bunu sen kendine yaptın.”

“Dur, dur ve düşün. Ne yaptığının farkında mısın?”

Sam, “Kaldırın!” dedi.

David arkasındakilerin el birliğiyle onu kaldırdığını hissetti. Kablo boğazını öyle kötü sıkmıştı ki kafası vücudundan kopup gidecek gibi oldu. Bir kez daha ayakları yerden kesilmiş, ciğerlerinde hava kalmamıştı. Cellatları kabloyu biraz daha çekti ve David kalabalığın karşısında biraz daha yükseldi. Ayaklarıyla havayı tekmeliyordu.

Çılgılık atamadı. Kalabalığa bakıyordu. Birinin ona yardım etmesi gerekiyordu. Bunu yapmak zorundaydılar. Ama baktığı herkes ona yüz çevirdi, orada yokmuş gibi davrandı. Sanki gözleri önünde linç edilen biri yokmuş gibi davrandılar. Hiçbir şey yapmadılar.

Öğürtülerinin sesi bulanıklaşmaya başlamıştı, kulağına bir yastık dayamışlar gibi geliyordu. Gözleri karardı. Okyanusa atılmış ağır bir kaya gibiydi, hayattan uzaklaşıyor, soğuk ve karanlığa doğru ilerliyordu.

Will'i gördü.

Görüşü bulanıktı ama gözlerini iyice açmayı denedi. Will koridorun uzak tarafından kendisine doğru koşmaya başladı. Omuzunda tıkabasa dolu bir çöp poşeti vardı. Birkaç saniye sonra bağırıp çağırarak ilerleyen Takım üyeleri Will'in peşinden koridora girdiler. Will kalabalığa daldı ve peşindekiler de onun arkasından geldi. İtişip kakışmalar farklı grupların birbirine girmesine sebep olmuş ve sinirler gerilmişti. Will kalabalığı yarıp çembere ulaştı ve omuzundaki çöp poşetini havaya fırlattı. Açılan

poşetin içindeki yiyecekler etrafa saçıldı. Koridordaki kalabalık kontrolden çıkmıştı.

Her tarafta kavga vardı. İnsanlar birbirini yumrukluyor, tekmeliyor, yerlere düşüyordu. Oluşan hengame içinde bulunduğu boş çemberin insanla dolmasına sebep olmuştu. Fudgey ve diğerleri yere serildiler. David boynundaki ilmeğin geçirdikleri borudan kaydığını duydu. Yere çakılmadan önce derin bir nefes aldı; kendini bir anlığına da olsa tüy gibi hafif hissetmişti. Kavga edenlerin ayakları onu tekmeliyor, üzerine basıyordu.

Tombul elleri olan birisi onu ayağa kaldırdı. Bu Belinda'ydı. Kollarını beline sarmış, onu sıkıca tutuyordu. Mort'un terli elleri de kafasını ve omuzlarını tutuyordu. Hep birlikte, kavga eden kalabalığı yara yara ilerlediler ve David'i oradan çıkardılar. Leonard, Nelson ve tuhaf ikizler etraflarını sararak insanların David'i görmesini engelledi. Onu koridordaki kargaşadan uzağa, karanlık bir hole götürdüler. Koridordaki kargaşanın uğultusu giderek azaldı. Artık David'in duyabildiği tek ses Belinda'nın hırıltılı nefesiydi.

Will köşeyi hızla döndü. Hissettiği korkuyla daha hızlı koşmaya başladı. Arkasından koşan on beş kişi daha var gibi görünüyordu. Bir sonraki koridoru saniyeler içinde geçti ve karşısına çıkan kavşaktan sağa döndü. Peşindekiler okulun en iyi sporcularıydı; onları arkasında bırakmasına imkân yoktu.

Dolaptan bozma bir mezar gördü. Dolabın boyasına artık okunamayan bir isim kazınmıştı. Birileri dolabın üzerindeki bantları kopardığı için etraf ölü gibi kokuyordu. Will dolabı açtı. Çürümekte olan bir ceset Will'in ayaklarına bakıyordu. Kolları, dolaba asılı olan bir çantanın askılarından geçirilmişti. Koku midesini bulandırıyordu. Bağırarak gelen Takım üyeleri köşeye yaklaşıyordu. Burnunu tıkadı, ağzını kapadı ve kendini dolaba tıkarak kapıyı kapadı.

Takım üyelerinin dolabın yanından koşarak geçişini duydu. Eli, arkasında duran kurumuş, kanı çekilmiş bir et parçasına sürtündü. Nefesini tutmuştu. Takım'dakiler birbirleriyle konu-

şuyordu ama ne konuştuklarını duyamıyordu. Sırtına batan bir şey vardı. Bir dirsek olabilirdi. Ya da kırık bir göğüs kemiği. Koridordaki dolapları açmaya başladıklarını duydu. Derin bir nefes almak istedi. Will'in yanı başındaki dolapları açıyorlardı. Hızlıca nefes alıp verdi. Midesi ağzına kadar geldi ama yutkunmak zorundaydı, asit boğazını yaktı. Yanındaki dolabın açılışını ve aynı hızla kapanışını duydu. Kendini saldırıya hazırladı. Ama içinde bulunduğu dolap açılmadı.

Sesler kesilmişti.

Gitmişler miydi?

Nefesini daha fazla tutamayacaktı.

On saniye diye geçirdi aklından, en fazla on saniye daha tutabilirdi.

Beş saniye geçmişti ki ölecek gibi oldu. Yedinci saniyenin sonunda Will kapıyı iterek açtı ve kendini koridora attı. Takım'dakileri görmeyi bekleyerek koridora göz gezdirdi. Etrafta hiç kimse yoktu.

Will güldü. Tek başına Sam'in gösterisini mahvetmiş ve kardeşini kurtarmıştı. Megafonlardan David'in idam edileceği anonsunu duyduğu anda spor salonunda daha fazla kalmasına imkân olmadığını anlamıştı.

David'i oradan uzaklaştıran çocuklar kimdi peki? Büyük ihtimalle Kırıntılar'dı ama daha önce Kırıntılar'ın böyle cesurca ve grup halinde çalıştığını görmemişti. Hem David'i nereye götürmüşlerdi ki?

Will, David'in Takım'ın elinde olmadığı sürece başının çaresine bakabileceğinden emindi. Asansörde bekleyen Lucy'ye dönmeliydi. Ona olup biten her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyordu. Yaptıklarını hatırlayınca heyecandan titremeye başlamıştı, bütün bunları nasıl anlatacağını prova ederken dudakları titriyordu.

Koridorun sonunda neşeli konuşmalar ve kahkahalar yankılanıyordu. Will en yakınındaki merdiven altına sindi ve kendini duvara yapıştırdı. Önünden geçenler Ucubeler'den birkaç kızdı. Yüzlerindeki külden maskara gözlerine yaptıkları mavi makyaja uyumluydu. Pazardan evlerine dönüyorlardı.

“Bu hayatım boyunca gördüğüm en manyak şeydi.”

“İyi anlamda mı?”

“Tabii ki. Ona âşık oldum.”

Will gülümsemişti, yaptıklarının takdir edilmesi çok hoşuna gitmişti.

“David çok tatlı değil mi?”

Ne?

“Boynundaki kablonun beni tahrik etmesi çok mu garip? O anda onun üzerine çıkmak isterdim...”

“Tanrım, sen kafadan hastasın resmen!”

Kızlar gülüyordu.

“Herkes bütün bu olanları David'in planladığını konuşuyor. Takım'ı aptal durumuna düşürmek için kendini yakalatmış.”

Will dudak bükmüştü.

“Vay canına. Cidden mi? Vay be. Kesinlikle işe yaradı.”

“Bu tam onun yapacağı bir şey. Onu eskiden tanırdım. Tam bir dâhiydi.”

David'in dâhi olduğunu nasıl düşünürlerdi? Hiçbir şey planladığı yoktu.

Kızlar merdivene ilerlediler. Will'in merdivenlerden yukarı kaçacak vakti vardı ama bunu yapmadı. Ellerini cebine soktu, merdivenin yanındaki duvara yaslanarak en havalı pozunu verdi. David'in hayatını kurtaran kişiyi gördüklerinde inanılmaz heyecanlanacaklardı. Kızlar merdivenin eşiğinde belirdi.

Will onlara sırtarak baktı ve “N’aber?” dedi.

İlk kız ona döndü, “İyyy... Kırıntı seni,” dedi.

Diğer kız ise arkadaşını çekiştirdi ve birlikte merdivenlerden yukarı çıktılar.

Şaka yapıyor olmalıydılar. Onun orada ne yaptığını görmemişler miydi?

Üçüncü kız ise merdivenleri çıkarken söze girdi: “David’in sahip olduğu prensipler var. Nasıl desem, o tam bir iyilik timsali.”

Kızın arkadaşı, “Biliyorum,” diye cevap verdi. “O tam bir aziz, kardeşinin onca problemine rağmen onunla ilgileniyor. Acınası bir durum.”

Will, “Acınası olan sensin!” diye bağırdı.

Kızlar Will’e hareket çektiler ve merdivenlerde koşarak gözden kayboldular.

Will kendi kendine, *İnanmıyorum ya*, diye geçirdi aklından. *Ucubeler berbat bir grupmuş*. Koridora geri döndü ve evinin yolunu tuttu.

On dakika sonra asansöre varmıştı. Kontrol dolabından girdi ve havalandırma boşluğundan yukarı tırmandı. Çıkması gereken birkaç basamağı tırmandı ve karanlığın içine nereye ineceğini biliyormuş gibi rahatlıkla atladı. Ayaklarının asansörün tepesine değışıyle birlikte metalik bir güm sesi çıkmıştı. Ses bir süre yankılandı. Kabinin içinde ışık yoktu. Kapağın kenarlarına sıkıca tutunarak kafasını içeri uzattı. İçeride kimse yoktu.

Will birkaç kez, “Lucy?” diye seslendi.

Cevap yoktu.

Will kendini tekrar yukarı çekti ve asansör kabininin üzerine oturdu. Burada olmamasına mantıklı bir cevap bulmaya çalışıyordu.

David konusunda da panik yapmaya başlamıştı. David pazardan kaçtıktan sonra belki de işler tahmin ettiği gibi iyi gitmemişti.

Hayır, her şey yolunda, diye düşündü. Lucy merakından dışarı çıkmıştır belki ama o zeki bir kız. Fazla uzağa gitmez. Geri dönecektir.

Sakinleşmeye ve oturup beklemeye karar verdi. Kabine geri indi, bir mum yaktı ve David'in okuduğu bir kısa öykü kitabını eline aldı. Asansörün çelik kablolarının şaftın içerisinde bir aşağı bir yukarı oynarken çıkardıkları ses, bass gitarın teline sürülen tırnak sesine benziyordu. Will hikâyeye odaklanmaya çalıştı ama bunu başaramadı. Kitabı bir kenara attı ve muma bakmaya başladı. Parmaklarını yavaşça yere vurdu. Bunu ne kadar süredir yaptığını bilmiyordu.

Buradan çıkmam gerekiyor.

Will, asansör kabininden çıktı ve merdivenleri inerek havalandırma boşluğuna ulaştı. Hiçbir şey yapmadan beklemesine imkân yoktu ve eğer etrafta yeterince uzun süre gezerse Lucy ya da David'le karşılaşacağını düşünüyordu. Havalandırma boşluğundan geçerek dolaba ulaştı ve kapıyı açıp koridora çıktı.

Karşısında, birbirinin aynısı iki beyaz surat vardı.

“Ahh!”

Will dolaba geri girdi ve kapıları kapadı. Kapının kulpuna sıkıca sarılmıştı. Çocukların kapıya asılmasını bekliyordu. Ya da tıklamasını. Ya da her neyse artık. Ama hiçbir şey olmadı. Will kapı ile pervazın birleştiği yere doğru yaklaştı.

“Merhaba,” dedi.

Çocuk, “Imm... Sen,” diyerek konuşmaya başladı.

Yanındaki kız ise, “Sen Will misin?” diyerek çocuğun sözünü tamamladı.

Will yüzünü buruşturdu, kafası karışmıştı. “Evet,” dedi.

“Sana bir mektup getirdik.”

“Kapının altından atın.”

Ayağının önünde bir kâğıt parçası belirdi. Will mektubu aldı ve açtı, karanlıkta okuması pek mümkün görünmüyordu. Cebinden bir çakmak çıkarıp yaktı. Çakmak bitmek üzereydi ve sadece cılız, mavi bir ateş veriyordu. Kâğıdın üzerinde yazılı olan şey şuydu: “Lucy benimle. Çocuklar seni bana getirecek. D.”

Will, David’in elyazısını tanıdığı anda rahatlamıştı. Kapıyı açtı ve garip görünümlü ikizlerle yüzyüze geldi. İkisinin yüzünde de dalkavukça bir gülümseme vardı; dişlerinden çok burun deliklerini gösteriyorlardı.

İkizlerden erkek olanı, “Merak etme ısırmayız,” dedi.

Kız ağzını kapatarak kıkırdadı. Will kâğıdı katlayıp cebine koydu, yüzünde bir tiksinti ifadesi vardı.

“Siz ikiniz epey acayip görünüyorsunuz ya,” dedi, “ve yani böyle bir yerde acayip görünmek kolay iş değil.”

Çocuğun yüz ifadesi sabitti ama bu aşağılamayı anlayan kız dudak büktü ve Will’e tükürdü. Tükürüğü kendi üzerine akmıştı. İkizler aynı anda döndüler ve Will’den uzaklaşmaya başladılar. Will onları takip etmesi gerektiğini anladı.

“Cidden ama bakın, iyisiniz değil mi? Ne zamandır ölüsünüz mesela? Bir süre önce dolabın birinde arkadaşlarınızdan biriyle biraz vakit geçirmiş olabilirim.”

Kıkırdadılar. Will boynunu büktü, verdikleri tepki onu şaşırtmıştı. Ama ikizler onu dinlemiyordu. Onlar birbirleriyle duyulması neredeyse imkânsız fısıltılar ve belli belirsiz el işaretleriyle konuşuyorlardı. Will hızlanarak ne konuştuklarını anlayıp anlamayacağını görmek istedi.

“... hege högö hege he...”

Kız bu sefer daha coşkulu bir şekilde kıkırdamıştı. Burnunda sümükten bir balon oluştu ve patladı. Üzerindeki büyük beden tişörtün alt kısmı bir mendil gibi katlanmıştı. Kız, tişörtü o kısmından tutup kaldırdı ve burnunu temizledi. Will hemen bir şaka patlattı.

Will, “Dur, tahmin edeyim. Erkek arkadaşın yok, değil mi?” dedi.

Will, “Çöplük,” dedi kendi kendine. “Tahmin etmeliydim.”

Bodruma giden merdivenlerin başında duruyordu. Merdivenin sonunda bodruma giden iki açık kapı vardı. Kapının etrafına çöp torbaları saçılmıştı. İğrenç kokuyordu, çürümüş ceset gibi kokmuyordu belki ama Will’in sinirini bozacak kadar kötüydü.

Will homurdandı, derin bir nefes alarak çöp ve moloz yığınlarının arasına girdi. Bodruma giden kapılardan geçti. Oda bir basketbol sahası büyüklüğündeydi. Patlamadan önce burası okulun deposuydu ama işe yarar her şey uzun zaman önce çalınmıştı. Oda, siyah plastik çöp torbalarından oluşan yığınlar, kötü durumdaki mobilyalar ve molozlarla doluydu. Etrafta yüzlerce çöp yığını vardı, bazıları dizine kadar geliyor, bazıları tavana kadar yükseliyordu. Will’i şaşırtan şey, biri haricinde odadaki bütün ışıkların yanıyor olmasıydı. Hani bir işe yaradıkları yoktu ama olsun. Işıklar duvardan duvara çöple dolu odaya mavi bir ton veriyordu.

Will’in solundaki duvarda toplanmış olan ufak bir grup beyaz saçlı çocuk vardı. Odaya girdiği kapının haricinde odada bulunan tek kapının başında duruyorlardı, kapı kapalıydı. Kapının üzerinde KAZAN DAİRESİ yazıyordu. Will kapının önünde duranların çoğunu tanımıştı, David’i kurtaran tiplerdi. Leonard ve hunili

çocuğu görmüştü ama David'den ya da Lucy'den hiçbir haber yoktu. İkizler bir kez daha Will orada değilmiş gibi davranarak durdular, üç ayaklı bir masanın üzerine oturdular ve çantalarından pis bir pembe iplik çıkartarak sepet oynamaya başladılar.

Will ikizlere, "Eh, peki o zaman, sonra görüşürüz... sizinle takılmak güzeldi... bu arada sümüklü tişörtünü çok sevdim," dedi ama ikizler onu bir kez daha görmezden geldiler.

Will üzerinde kazan dairesi yazan kapıya ilerledi. Leonard Jong kapıda nöbet bekliyordu. Will, David'i pazardan kurtaranlardan birinin Leonard olduğuna hâlâ inanamıyordu. Will bir keresinde Leonard'ın, kendisine yaklaşan bir sincaptan korkup kaçtığını görmüştü.

"Leonard... merhaba. Beni tanıyorsun, öyle değil mi?"

Leonard omuz silkti. Evet der gibiydi ama bu utangaç bir evetti.

"David'i arıyorum."

"Şu anda içeride."

Leonard'ın sesi kısık ve melodikti.

Will kapının kulpuna elini atarken, "Teşekkürler," dedi. Leonard Will'in elini itti.

"Kimse içeri..." diye mırıldandı, Will dediklerinin geriye kalanını anlayamamıştı.

"Ne?"

"Kimse içeri giremez," diye tekrar etti, bu sefer sesi biraz daha yüksek çıkmıştı.

"Evet ama ben onun kardeşiyim."

"Onu bilemeyeceğim."

Leonard'ın sesi cümlelerin ortasında bir oktav düşmüştü. Will bu numarayı yememişti.

“Onu pazarda kurtaran bendim. Sen de oradaydın. Beni içeri al.”

“Şu anda David’i görmek isteyen birçok kişi var.”

Will gözlerini devirdi ve bir kez daha kapıyı açmaya davrandı. Leonard onu bileklerinden yakaladı. Will kendini kurtardı ve ellerini yumruk yaptı, kavga etmeye hazırdı. Leonard tiz bir sesle bağırdı.

Orada bekleyenlerden biri, “Görünüşe bakılırsa burada borun ötmüyor, mankafa,” dedi.

Will etrafta duran Kırıntılar arasında konuşan kişiyi aradı ve duvara yaslanmış, kendisine sırtmakta olan Smudge’ı gördü. Will’in morali bozulmuştu. İçeri alınmadığını görebilecek en kötü kişi oydu.

Will, “Burada ne işin var senin?” dedi.

Smudge yanında duran Kırıntılar’a parmağıyla vurdu. “Bunlar buraya korunmak istedikleri için geldiler. Ben de... bugün olanlardan sonra ne olacağını görmek için geldim.”

“Korunmak mı?”

“Evet. Ağabeyin yeni Musa olup çıktı.”

Will, Leonard’a ve yardımına koşan diğer dört Kırıntı’ya baktı. Will’e şüpheyle bakıyorlardı.

Will bozulmuş olan imajını düzeltmek istercesine, “Sanırım içeride elbiselerini değiştiriyor,” dedi. “Yoksa beni içeri alırlardı.”

Smudge’ın yüzündeki gülümseme büyüdü.

“Lucy de orada.”

Will, “Öyle mi?” dedi.

Smudge, “Elbiselerini çıkartıyor olabilir ama hemen giyinir mi bilemem,” diyerek cevap verdi.

“Kes sesini.”

“Hemen hiddetlenme yahu. Önce kızın hayatını kurtardı, şimdi de okulun en güçlü adamına kafa tuttu. O odada olup da ıslanmayacak kız olduğunu sanmıyorum.”

Will, koridorda konuşmalarına kulak misafiri olduğu Ucube kızın kurduğu fanteziyi hatırladı. Aklından, *David hayatta olduğu için şükretmelisin*, diye geçirdi. Ama yine de içinde büyüyen kıskançlığın farkındaydı.

Will, “Onu ben kurtardım,” dedi.

“Ben öyle duymadım.”

Will onu kurtarıken herkes gözlerini mi kapatmıştı? Akıl almaz bir durumdu.

Will, “Sana inanmıyorum,” dedi. “Lucy içeride değil.”

“Kolyeyi beğendi mi bari?”

Will elini cebine soktu. Kolyenin pantolonunun yıpranmış kumaşına sürtünen zincirinin zerafetini hissetti. Olan bunca şeyden sonra onu tamamen unutmuştu. Ve bir anda, kolyenin eski önemine sahip olmadığını fark etti.

Will, “Ben, şey, onu daha görme fırsatım olmadı,” diye geveledi.

Will’in girmesine izin verilmeyen kapı açıldı.

Smudge, “Eh, al işte sana fırsat,” dedi.

Odadan ilk çıkan Belinda oldu. Herkes sessizdi. Çocuklar, müzik gruplarının genç hayranları gibi etrafa toplandılar. On kişi vardı.

Belinda, “Birazdan konuşma yapacak,” dedi. Ses tonunda büyük bir saygı ifadesi vardı. Kenara çekildi ve yanında Lucy ile David belirdi. Will gerilmişti. Lucy elini David’in beline sarmış, o da kolunu Lucy’nin omzuna atmıştı. Will’in onların birbirlerine dokunmalarına engel olması gerekiyordu. Hem de hemen.

Lucy David'e destek oluyordu, acıyla attığı adımlara nazik bir şekilde eşlik ediyordu. Boynu mosmordu ve bir gözü şişmişti. Lucy ona çok yakın davranıyordu. Will, Vahşi Deneyim'de ona en zor anlarında nasıl tatlı bir şekilde yardım ettiğini, güzel sözlerini, ona olan inancını hatırladı. Ve şimdi bütün bunların sahibi David'di.

Bu, Will'in beklediği sonuç değildi. Arkasını döndü ve en yakınındaki çöp yığınının gölgesine sığındı. Şimdilik onu görmelerini istemiyordu. David'in onu görmediğinden emindi ve Lucy de bütün dikkatini David'e vermişti. Ama Will, Smudge'in onu izlediğinden ve büyük ihtimalle bundan büyük zevk aldığından emindi.

David konuştu. Sesi, yıpranan boğazından dolayı hırıltıyla çıkıyordu. Ama bu durum Kırıntılar'ın onu daha büyük bir dikkatle dinlemesini sağlamıştı.

"Ne gün oldu ama."

Etrafta birkaç ufak gergin gülüşme oldu.

"Birçoğunuz Belinda'nın yeni bir grup kurma fikrinden haberdarsınız, sizin bizim gibi Kırıntılar'ın haklarını koruyacak, karınlarını doyuracak bir grup. Şu anda burada olma sebebinizin bu olduğunu biliyorum. İhtiyacınız olan kişi ben miyim bundan emin değilim ve işlerin kolaylaşmadan önce iyice zorlaşacağını da adım gibi biliyorum ama yine de hiçbirimiz yalnız başımıza savaşmak zorunda olmamalıyız. Grubumuz burada olan herkes ile başlayacak. Belinda'nın lideriniz olmam konusunda yaptığı teklifi kabul ediyorum."

Herkes tezahürat etmeye başladı. Will hiç ses çıkarmadı.

Bakır rengi ışık Lucy'nin yatağına sıcak bir renk vermişti. Işığın elbisenin üzerinde yağmur damlaları gibi parlayışını izledi. Lucy gülümsedi. Sağ tarafında, yattığı yeri oluşturan kırık okul sıralarından oluşan kalenin dışında, Leonard bir acil durum battaniyesini katlamakla meşguldü. Halojen masa lambasının ışığı battaniyenin kırıkmış metalik yüzeyinden yansıyordu.

Lucy derin bir nefes aldı ve ardından nefesini dışarı verdi. David, Takım'ın elinden kaçalı neredeyse bir buçuk hafta olmuştu. Bugün ilk kez kendini güvende hissetmişti. Ayağa kalktı ve etrafına baktı. Bir yastığı olmasından mutluluk duyuyordu. Eski çorapları buzdolabı poşetinin içindeydi. Poşeti hava geçirmeyecek şekilde bantlayarak kapadı. Burada geçen her gün kokuya karşı verilen büyük bir savaş gibiydi. Kaldığı bölgenin içinde bulunan en kuytu yerleri bile iyice temizlemişti.

Bunu yapmak zorundaydı. Pislik rüyalarını bile etkiliyor gibi hissetmeye başlamıştı. Geçen hafta neredeyse her geceyi Brad

hakkında kâbuslar görerek geçirmişti. Tekrar o kabinin içindeydi ama David onu kurtarmaya gelmiyordu. Ardından yaşananlarsa korkunçtu. Bütün gücüyle savaşıyordu ama her seferinde Brad'e yeniliyordu. Titreyerek uyandığı her kâbus onu çöp ve pislikle sarılı bir dünyaya döndürüyor, eski kaldığı yerdeki yumuşak yatakları özlemesine neden oluyordu. Kırıntılar'ın yaşamını gördükten sonra Güzeller'in inanılmaz bir lüks içerisinde yaşadığı fark etmişti. Bu durum onun Hilary'ye karşı gelmekle bir hata yapıp yapmadığını sorgulamasına neden oluyordu.

Lucy esnedi. Beyaz renkli, yıpranmış çantasını açtı ve içinden cam bir kavanozda bulunan kahverengi renkteki saf vanilya özünü çıkardı. İki kulağının arkasına da bir miktar sürdü. Etraftaki sıraların birinden kırık bir ayna parçası çıkardı. Bu, gruplarına geçen hafta katılan, sanat meraklısı eski bir İnek olan Dorothy'ye aitti. Dorothy, birkaç ay önce avluda diğer İnekler'in haberleri olmadan çektiği çıplak fotoğraflarla bir sergi yapmıştı. Bu sergiyle insan vücudunun çıplaklığını kullanarak mensup oldukları gruplar ne olursa olsun aslında herkesin aynı derecede savunmasız olduğunu anlatmayı amaçladığını söylüyordu. İnekler'in verdiği cevap ise onu gruptan atmak olmuştu.

Lucy aynada kendine baktı. Ayna çizik içerisindeydi ama yine de ona nasıl berbat görüldüğünü görme imkânı veriyordu. Saçlarındaki limon sarısı renk gitmişti. Yakında saçları tamamen beyaz olacaktı. Lucy saçlarını tepede topuz yaptı. Elbisesinin nasıl görüldüğüne bakmasına gerek yoktu. Bu elbiseyi haftalardır her gün giymiş ve geceleri de onunla yatmıştı. Nasıl görüldüğünü çok iyi biliyordu. Berbat. Aynayı aldığı yere geri koydu. Üzerindeki süveter de en az elbisesi kadar kirliydi. Parmaklarını Hilary'nin kopardığı Güzeller ambleminin eskiden bulunduğu yerde gezdirdi.

Onlardan nefret ediyordu. Karantinanın başlarında, Hilary'nin davetini kabul etmek mantıklı gelmişti. Ailesi kasabaya daha bu yaz taşınmıştı. Burada kimseyi tanımıyordu. Hilary ona "güzel" olduğu için gelmişti ama Lucy hiçbir zaman Güzeller'e tam olarak uymamıştı. Hiç sorgulamadan emirlere uymayı kendine yediremiyordu. Diğer kızlar Hilary ne derse yapıyordu çünkü Hilary hepsini onun koruması olmaksızın hayatta kalamayacaklarına ikna etmişti.

Odaya giren biri, "Bugün çok iyi eşya topladık," dedi.

Lucy, sıralarla çevrelenmiş bölgesinden kafasını uzattı ve topallayarak gelen Mort ile arkasındaki ikizleri gördü. Çöplerin arasından geçerek odadaki en büyük çöp yığınının arkasına kurulmuş olan kamplarına ulaştılar. Her biri ellerinde taşıdıkları çöp torbalarını dökerek içinden çıkanları diğer Kırıntılar'a gösterdiler. Mort'un torbasında yiyecekler vardı. İkizlerin torbalarında ise kirli çamaşır. Elinde bir kova ile gelen Belinda kirli çamaşırları aldı. Will yiyecekleri karıştırdı ve bulduğu bir şişe sirkeyi eline alıp Mort'a garip garip baktı.

"Sirke mi? Şaka mı bu? Ordu bizim burada turşu kurduğumuzu falan mı sanıyor?"

Lucy gülümsedi. Will'in burada olmasından memnundu. Will o olaydan beri her gün yanında olmuş, Lucy'nin huzur bulmasını sağlamıştı. İyi bir arkadaştı. Bir zamanlar, beraber kampa gittiklerinde, Lucy arkadaşlığın ötesine geçebileceklerini ummuştu ama Will hiçbir hamle yapmamıştı. Lucy'yi arkadaştan fazlası olarak görmüyordu demek ki.

Tebeşirle çizdikleri futbol sahasında bulunan Will'in yanında bir futbol topu duruyordu. Nelson topu çöplerin arasında bulmuştu.

Grubun kaynaşmasına ciddi anlamda yardımını olan bir dört kare² turnuvası düzenlemişti. Turnuvanın tek kuralı dikkat çekmemek için fazla ses çıkarmadan oynamaktı. Kaykaycılar çöpleri dökmek için geldiklerinde kazan dairesi odasına saklanarak kamplarını bu güne kadar gizli tutmayı başarmışlardı.

Lucy yaşam alanından dışarı çıktı. Şu ana kadar dört kare gibi grup aktivitelerine katılmamayı tercih etmişti çünkü Brad’le ilgili olup bitenlerden sonra zamana ihtiyacı vardı. Ama bunu daha fazla bahane etmesi mümkün değildi. Gruba katılma zamanı gelmişti. Belinda, bulaşık kovasında bir süveter yıkıyordu. Süveteri kovadan çıkartıp suyunu sıktı. Lucy onun yanına gitti.

Lucy, “Yıkama işin bittiyse çamaşırları asmana yardım edebilirim,” dedi.

Belinda onu görmezden geldi, süveteri arkası dönük bir sandalyeye astı ve rengi bulanmış köpüklü suyla dolu kovasına geri döndü. Lucy dudağını ısırdı.

Lucy, “Yardı mı dokunur mu dersin?” diye sordu.

Belinda sinirli bir şekilde elindeki çamaşırı yere vurdu.

“Bunu hayır olarak mı kabul etmeliyim?”

Belinda, “Biraz geç kalmadın mı ha?” diyerek cevap verdi.

“Geç mi?”

Belinda homurdanarak işine geri döndü. “Ufak prensesimiz sonunda yardımlarını lütfetti diye...”

“Ne dedin sen?”

2 Dört küçük kareye bölünmüş kare bir alanda oynanan, oyuncuların topu kendi alanlarında sadece bir kere sektirerek diğer karelere atmayı amaçladığı, topu birden fazla sektiren oyuncuların elendiği oyun. (ç.n.)

Belinda kafasını kaldırıp çenesini uzattı. “Dediğimi duydun işte. David senin özel olduğunu düşünüyor diye bizim de öyle düşüneneceğimizi sanmadın herhalde... Güzellik.”

Lucy şok olmuştu. Bu tahmin ettiğinden daha da kötüydü. Kendini savunmak için bir şeyler söylemek istedi ama söyleyecek bir şey bulamadı. Herkesin onun bilerek tembellik ettiğini düşünmesi onu çok üzmüştü. Geçen zamanda yeni arkadaşlıklar kurmak için canla başla çalışıyor olması gerekirdi.

Will, “Hey, koca popolu, Lucy’yle alıp veremediğin nedir?” dedi.

Lucy döndü ve Will’e baktı. Yüzünde küçümseyen bir ifade vardı ve gözlerini kısmıştı. Kafasını tutuşu, omuzlarını geriye çekışı, Lucy’nin Will’in vücudunun ne kadar kaslandığını fark etmesine sebep olmuştu. Hoş bir vücuda sahipti. Belinda da bunu fark etmiş olmalıydı, geri çekilip homurdanmaya başladı.

Lucy, “Will, buna gerek yok... iyiyim ben,” dedi.

Will, “Hayır, gerek var. Sen yardım etmeye çalışıyordun,” dedi ve odada bulunan diğer çocuklara döndü. “Hey, beni dinleyin, Lucy’ye sataşan bana sataşmış demektir. Anladınız mı?”

Lucy, “Will, yapma...” dedi kızararak. Lucy Will’in kolunu tuttu ve Will de Lucy’nin beline sarıldı. Bu Lucy’nin hoşuna gitmişti. Kırıntılar’ın geriye kalanı onlara bakıyordu.

Kazan dairesinin kapısı açıldı ve David dışarı çıktı. Lucy’ye bir anda ateş basmıştı. Elbisesini çekiştirip düzeltti.

David, “Burada neler oluyor?” dedi. Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Lucy, “Hiçbir şey,” dedi. “Her şey yolunda.”

Belinda, “Will bana koca popolu dedi,” dedi.

David Will'e baktı ve iç geçirdi. "Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi.

Will, "Lucy'yi dışlamaya çalışıyordu," diyerek cevap verdi.

David sesini herkesin duyacağı şekilde yükseltti ve "Hey," dedi. "Birbirimizle iyi anlaşmalıyız, tamam mı? Birbirimizden başka kimsemiz yok. İyi geçinmeye bakın."

David yaşananlar onu yormuş gibi görünüyordu.

"Tamam mı?"

David ellerini birbirine vurdu ve kazan dairesine geri döndü. Will peşinden gitti.

Will, "Bu kadar mı? Lucy'ye kötü davrandı," dedi.

David, Will'i kolundan tuttu ve odaya soktu. Lucy de peşlerinden içeri sürüklendi. Kapı arkalarından kapandı. Sanayi tipi devasa kazan odanın yarısını kaplıyordu; kazanın yanından çıkan borular tavana kadar ulaşıyordu. Sıcaklık Lucy'yi rahatsız etmişti.

Lucy, "Olay nasıl böyle büyüdü, anlamadım. Daha da büyüsün istemem," dedi.

"Biliyorum," dedi David. "Will, bana bir iyilik yap. İnsanlarla iyi geçin. Herkesin elinden gelenin en iyisinden bile fazlasını yapmasına ihtiyacımız var ve sen insanlara *koca popolu* demeye devam edersen bunu başaramayız."

David canı yanmış gibi görünüyordu. Çenesini ovdu. Lucy bunu onun yerine yapmak istedi. Dudaklarıyla.

Will, "Grubun dağılma sebebi bir çöplükte yaşıyor olmamız olacak," dedi.

"Bunu düzeltmeye uğraşıyorum."

"Belki de Lucy ile ben ayrılısak daha iyi olur."

Lucy, "Hayır," dedi, sesi istediğinden biraz daha sert çıkmıştı.

Will, “Ama onlar seni anlamıyor,” dedi. “Sana Güzellik diyorlar ama sen Güzeller’den ayrıldın. Saygısızca davranıyorlar. Bu da beni sinirlen...”

Lucy, Will’i sakinleştirmek için elini onun kolunun üzerine koydu.

“Dert değil,” dedi, sonra da David’e döndü. “Onların fikrini değiştirebilirim. Olmak istediğim yer burası.”

David rahatlayınca endişeyle kırıışmış alnı normale döndü. Lucy’ye başıyla teşekkür etti ve kardeşine odaklandı.

“Beni yarı yolda bırakma, tamam mı?” dedi. “Bu işi kıvırabilirim. Bizim gibi daha fazla Kırıntı bulabilirsem bu işi başarabiliriz. Grubumuz olabilir, adamım.”

Will, “Tempoyu artırman gerekiyor,” dedi.

Will daha kötü bir şey diyemeden Lucy onu kolundan tuttu. “Gidelim,” dedi ve David’e dönerek, “Görüşürüz,” diye ekledi.

David, “Görüşürüz,” diye cevap verdi. Gözleri kapı kapanana kadar temas halinde kalmıştı. Vay be. Bakışları boş değildi. David’le bir şeyler yaşama ihtimali Lucy’nin kalbinin hızla atmasına neden oldu.

Kamptaki herkes dönüp onlara baktı. Mort ve Nelson ortada durmuş, bugün buldukları yiyecekleri saklamakla uğraşıyorlardı. Aklına gelen fikir Lucy’yi heyecanlandırmıştı.

Will’in elini sıktı ve “Ne yapmamız gerektiğini biliyorum,” dedi. Heyecandan yerinde duramayıp zıpladı. Lucy, Pale Ridge’e taşındıklarında kendine yabancı bir yerde, yeni bir evde yaşayacak olmaktan hiç hoşnut değildi. Yeni odasını sevmemişti ama bütün bunların geçip gitmesini sağlayan ailesiyle yeni evlerinde yedikleri ilk yemek olmuştu.

Will, “Buradan gitmemiz gerekiyor,” dedi. “İçeride ciddi-
dim. Sen ve ben asansöre dönsek kendi başımıza gayet iyi idare
edebiliriz. Bu çöplüğe ait değilsin. Bu David’in çöplüğü.”

Lucy yüzünü astı. “Will, David senin ağabeyin. Seni seviyor
ve yardımını istiyor. Gitmiyoruz.”

Lucy, yerde duran büyük bir tabaka kontrplakı gözüne kestirdi.

“Bana yardım et,” dedi ve Will’i tahta parçasına doğru çekiş-
tirdi. Eski İnekler’den sanat meraklısı Dorothy, yüzüne düşmüş
olan saçlarını kenara attı ve onlara doğru döndü.

“Ben yardım ederim,” dedi.

Will, “Gerek yok sağ ol,” diyerek cevap verdi.

Lucy, Will’i kenara itti ve Dorothy’yi yanlarına çağırdı. “Çok
mutlu oluruz.”

David sıcak odada volta atıyordu. Kan ter içinde kalmıştı. Will ve
Lucy’yle konuştuğundan beri kazan dairesinden çıkmamıştı. Lucy
olmasa kim bilir ne yapardı. Will’i burada tutan tek şey Lucy’ydi
ve David bunun farkındaydı. Geçen hafta boyunca birçok kez
Will’e hayatını kurtardığı için teşekkür etmeye çalışmıştı ama bir
etkisi olmuyor gibi görünüyordu. David’in yaptığı her şey Will’in
sinirine dokunuyor gibiydi.

Kazan dairesi cehennem gibiydi ama bir plan bulmadığı sürece
buradan çıkamazdı. Bir oyunu çevirmek için iyi bir plandan iyisi
yoktu ama kafasını çalıştırmayı bırakalı çok oluyordu. Sorun Will’le
bitmiyordu; diğerleri de huzursuzlaşmaya başlamıştı. Her birinin
onun gözlerine baktığında akıllarından ne geçirdiğini biliyordu.
*David liderimizse, liderlik yapmaya ne zaman başlayacak? Sıradaki
hamlemiz ne olacak?*

David’in hiçbir fikri yoktu.

Nasıl hâlâ hayattalar onu bile bilmiyordu. Herkes, Takım'ın şu ana kadar saldırmamış olma sebebinin kendilerinden başka kimsenin burada yaşadıklarını bilmemesi ya da Takım'ın David'den korkması olduğunu düşünüyordu. David onlara katılmıyordu. Sam'in avluda olanlardan sonra bu işin peşini bırakmayacağından emindi. Sam'in saldırmadığı her gün David daha da endişeleniyordu. Acaba ne planlıyordu?

David önündeki çamaşır kovasını devirdi. Yere dökülen pis su ayakkabısına sıçramıştı. Çamaşır işinin gruplarının mesleği olabileceğini düşünmüştü ama çok geçmeden yanıldığını fark etti. Will ve David birlikteken bile çamaşır yıkayarak geçimlerini sağlamaları çok güç olmuştu. Bu, on beş kişinin birlikte yapabileceği ve kâr elde edebileceği bir iş değildi. Geçen bir buçuk haftada ellerine geçen iki gram erzak bunu açıkça ortaya koymuştu. Bir de bu işi bir çöplükte yapmaya çalıştıkları gerçeği vardı. Buraya gelen her şey geldikleri zamankinden daha bir kötü kokuyla ayrılıyordu.

McKinley'de yapabilecekleri herhangi bir meslek kalmamıştı. Ve eğer on beşi birlikte sonraki erzak talanına katılmaya karar verirlerse Takım'ın onları beş dakikaya kalmadan paramparça edeceğinden emindi.

David'in midesi guruldadı. Boynunda hâlâ onu linç etme girişimlerinden kaynaklanan ağrılar vardı. En az diğerleri kadar aç ve korkmuş olduğu gerçeğini düşünmemeye çalıştı. Belki de onlardan kötü durumdaydı. Onların güvendiği kişi kendisiydi. Korkusuz olmalıydı.

Kapının arkasından grubunun kendi aralarındaki heyecanlı konuşmalarını duydu. Ardından kapı çaldı. David kapıya baktı. Belki de cevap vermezse giderlerdi.

“David? Benim, Lucy. Akşam yemeği vakti geldi.”

David, “Ya... ben gelmeyeyim. Karnım tok,” diye yalan söyledi.

Lucy, “Öyle mi?” dedi. “Ama Will ve benim sana bir sürprizimiz vardı.”

Kahretsin. Sürprizleri sadece hıyarlar geri çevirirdi.

“Pekâlâ...”

Kapıyı açtı. Yığınlar halindeki çöplerin kokusu burnunun içini acıtıyordu. Lucy, yüzüne ağzını ve burnunu kapatan bir şal bağlamıştı ama gözlerindeki kırıışıklardan gülümsediğini anlayabiliyordu.

David’in olup biteni anlaması biraz zamanını almıştı. Etrafta kimse yok gibiydi, en azından ilk bakışta öyleydi. En büyük çöp yığınının arkasında yeni bir yapı vardı; üç buçuk metre uzunluğunda, siyah çöp torbasından yapılmış bir çadır. Konuşmalar çadırdan geliyordu.

Lucy, “Hazır mısın?” diye sordu ve David’in eline uzandı. “Herkes içeride. İçeri girince elini çabuk tut, tamam mı. Kokuyu daha ne kadar dışarıda tutabilirim bilmiyorum.”

“İkizler içeride değil galiba.”

Lucy güldü. Onun gülüşü David’in kendini biraz daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Lucy, çöp torbalarından yaptıkları perdeleri ayırdı ve eğilerek içeri girdiler.

İçeride, herkes kontrplak bir masanın etrafında oturuyordu. Tek ışık kaynağı masanın üzerinde mum gibi yukarı dönük şekilde duran üç el feneriydi. Birinin pili azaldığından sönmeye yüz tutmuş bir ateş gibi titriyordu. Evsizler ziyafet veriyorsa buna benziyordur herhalde diye geçirdi aklından. David’in girişıyle birlikte herkes sustu. Nelson ayağa kalktı ve David’i selamladı. Leonard, Nelson’ı kolundan tuttu ve oturmasını işaret etti.

David masanın başına geçerken herkesin gözü üzerindeydi. Lucy onun sağına oturdu. Will ise masanın diğer ucunda oturuyordu. Bunun sonucu olarak da David onu zar zor görebiliyordu, sadece gözlerini seçebiliyordu.

David, Lucy'yi mutlu etmek için derin bir nefes aldı. Gerçekten de kokunun olmaması onu şaşırtmıştı. Kokunun yerinde kendini belli eden, tanıdık başka bir koku vardı.

“Sirke mi bu?”

Lucy ağzındaki şalı indirdi ve “Her şeyi sirkeyle silip temizledik,” dedi.

David önünde duran tabağı inceledi. Tabak olarak eski bir klasörün kapağını kullanmışlardı. Üzerinde tükenmez kalem ile karalanmış bir anarşi sembolü ve bazı eski ıvır zıvır şekiller vardı. Tabağındaki yemek, birkaç dilim salam üzerine serpiştirilmiş çubuk kraker kırıntısıydı. Derin bir nefes aldı ve grubuna baktı.

David, “Herkes merhaba,” dedi. “Hmm... sanırım ilk olarak bu yemeği düzenledikleri için Will ve Lucy'ye teşekkür etmem gerekiyor...”

Will aniden, “Bu Lucy'nin fikriydi, benim değil,” dedi.

“Her neyse, sonuçta bu ihtiyacımız olan bir şeydi. Öyle değil mi?”

Dediğini onaylayanlar olmuştu ama geriye kalanının yüzünde kendi korkusunun yansımalarını görüyordu. Cevap bekliyorlardı. Ulusa sesleniş gibi bir konuşma bekliyorlardı. Onlara ne diyeceğine dair en ufak fikri yoktu.

David, “Yeni bir şeyler var mı?” diye sordu.

Nelson, “Dün Kaykaycı'nın biri bana çöp torbalarını fırlattı,” dedi.

Mort, “Kötü koktuğumuz için takas miktarımız azalıyor olabilir,” dedi.

Will, "Haydi canım," diyerek lafa girdi.

Dorothy, "Yakın zamanda elimize yiyecek geçecek mi çünkü eğer geçmeyecekse ben bunları saklayabilirim," dedi tabağına bakarak.

David, "Eh..." dedi.

Will, "Planımız nedir David?" dedi. Bunun bir sorudan çok meydan okuma olduğunun farkındaydı. David masanın öbür tarafında oturan ve son zamanlarda çekilmez bir hale gelmiş olan kardeşine baktı. Will titreyen ışığa yaklaştı. "Sizi bilmiyorum ama ben bir fare gibi yaşamaktan sıkıldım."

Masadakiler sinirlenmiş, Will'in küstahlığından homurdanarak şikâyet ediyorlardı. David'in cevabı yapıştırıp Will'e haddini bildirmesini beklediler. Saniyeler geçti. Smudge güldü. David'in Will'in ettiği laftan kaynaklanan siniri, doğru dürüst düşünmesini zorlaştırıyordu.

"Ne yazık ki durum şu an için..."

David'in cümlesinin orta yerinde Takım çadırı yarararak içeri girdi. Masadakiler bir anda ayağa fırladı ve etrafa dağıldılar. Çadır paramparça olmuştu. Birisi David'e arkadan saldırmıştı. Öne doğru sendelendi, parçalanmış siyah poşetlere takıldı ve yere düştü. Çöp poşetlerinin arasından çıktığında kaldıkları yerin geniş çaplı bir saldırı altında olduğunu gördü.

Takım önüne gelen her şeyi yok ediyordu. Aralarından üçü, kızların kaldığı yerdeki masayı götürüyordu. Will yerde biriyle güreşiyordu. David, ikizlerden erkek olanın kız kardeşini son anda çekerek birinin savurduğu borudan kurtarışını izledi. Nelson'ın, yanında duran çöp yığınının itilişini gördü. Nelson acı içerisinde göğsünü tutuyordu. Bir Takım üyesi, elindeki lakros sopasıyla başında dikiliyordu.

David'in gözüne ayağının dibinde duran çöp yığınının içerisinde bir çekmece ilişti. Çekmeceyi tuttu ve bütün gücüyle Takım üyesinin kafasına geçirdi, çekmecenin metal kulpu çocuğun kulağına gelmişti. Kulağının yarısı koptu.

David, Nelson'a yardım etmek için elini uzattığı sırada göğüs kafesinde keskin bir acı hissetti. Tek dizinin üzerine düştü. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde arkasını döndü. Ona saldıran çoktan kaçmaya başlamıştı, elinde bir hokey sopası vardı. Yüzünü görememişti ama David her kimse onun bir korkak olduğunu düşünüyordu; ta ki bütün Takım üyelerinin merdivenlere açılan kapılara doğru koştuğunu görene kadar. David'in grubunun çoğu yerde yatmış, aldıkları darbelerin etkisiyle acıyla inliyordu.

Çıkışın yanında birikmiş çöplerden kahverengi dumanlar yükseliyordu. Sonra birden turuncu alevlerin ilki görüldü.

David, "Yangın!" diye bağırdı.

Ateşe doğru koştu. Will ve Mort ayağa kalkmışlardı. Diğerleri de zor da olsa ayağa kalktılar. David ilk gördüğü ateşi üzerine basarak söndürdü, yanmakta olan dolu bir çöp torbasıydı. Onu çıkışa doğru tekmelemişti ama kapılar kapanıyordu.

David onları durdurmak için koştu. Kapılar tam kapanırken, David'in gözleri diğer tarafta duran Sam'e kilitlendi.

Sam, "Erzak talanına kadar dışarı çıkmayacaksınız!" diye bağırdı.

"Avluda bekliyor olacağım!"

İşaretiyle diğer Takım üyeleri de onu takip ederek uzaklaştı. Kapılar kapalıydı. David ellerini her iki kapı kulpuna birden sardı ve çekti. *Lütfen açıl.* Kıpırdamıyordu. Ayağıyla bir kapıdan destek alıp diğerine tüm gücüyle asıldı. En ufak kıpırdama yoktu.

David arkasına dönüp bodrumda neler olduğuna baktı. Will herkese emirler yağdırıyordu. Ateş gördükleri yere gidip söndürüyorlardı. Yanan çöplerden çıkan dumanı tepelerindeki ışıkları gölgelemişti. Yangının tamamını söndürmek yirmi dakikalarını aldı. Herkes öksürüyordu. Her tarafları is ve ter içinde kalmıştı. Yangınla oluşan küller havada asılı kalmıştı. Çöp torbalarından oluşan yığınlar, eriyik siyah tepelere dönüşmüşlerdi.

Will, kapıya yaslanmakta olan David'e baktı. Bunu söylemek dahi istemiyordu ama içinde bulundukları durum oldukça açıktı.

“Burada kısılı kaldık.”

Lucy'nin parmakları yanağından aşağı inerken Will'in gözleri kapalıydı. Yüzüne biraz daha boya sürdü. Hava soğuktu ama parmaklarının teması onu ısıtıyordu. Çenesinden aşağı bir çizgi çizdi.

Savaş boyaları sürmek Lucy'nin fikriydi. Boyaları sulandırılmış tutkal ve külü karıştırarak elde etmişti ve bütün sabahı gruptaki herkesin yüzlerini boyayarak geçirdi. Lucy'nin yaklaşan savaşa yapacağı katkı buydu. Vahşi insanlar gibi görünürlerse diğerlerinin gerçekten de öyle olduklarını düşünebileceklerini umuyordu. Bu fikrine karşı çıkan olmamıştı; şu anda alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları vardı.

Will, Lucy'ye baktı. Lucy, Will'in çenesine bakıyordu. Sıcak nefesini burnunda hissediyordu. En son birbirilerine bu kadar yaklaştıklarında Will ne yapacağını bilmeyecek kadar genç ve aptaldı. Utah'da geçirdikleri her gece, çadırın içerisinde el ele tutuşmuş, burunları neredeyse birbirine değecek şekilde uzanarak geçmişti. Fırsat varken neden onu öpmemişti ki?

Lucy dolgun dudaklarını ısırđı. Will, onun konsantre olduğunda bu kadar tatlı olmasına dayanamıyordu. Yüzüne sürdüğü keskin hatlı boyalar bile güzelliğini gizleyemiyordu. Beyaz teni yüzündeki siyah savaş boyalarının yanında bir ayrı parlıyordu. Lucy her şeyiyle mükemmeldi.

Will'in eli cebindeydi. Aynı kolyeyi parmaklarının arasında dolandırıyordu. Kolyeyi çıkarmak istedi. Kolyeyi çıkarmak ve ona bütün hissettiklerini söylemek istiyordu. Will'in burnundan aşağı doğru bir çizgi çizerken Lucy'nin elleri titriyordu. Korkmuştu. Hepsi aynı durumdaydı. Son dört geceyi aç susuz ve Takım'ın kapıları yumruklayıp onları erzak talanında öldürme tehditlerini dinleyerek geçirmişlerdi. Lucy böyle bir hayatı yaşamak zorunda kalmamalıydı; korkmuş ve çöplerin içinde yiyecek kııntısı aramakla geçen bir hayat. Will onu teselli etmeyi denedi ama Lucy ona iyi olduğunu söyledi. Geriye kalan herkesin moralini yükseltmeye odaklanmaları gerektiğini söyledi. Lucy hep böyleydi zaten. Ama Will'in tek umursadığı kişi Lucy'di, gerisi umurunda değildi.

"Lucy..."

Lucy, "Evet," dedi, sesi boğazında düğümlenerek çıkmıştı. Will, kolyeyi avucuna aldı ve elini cebinden çıkardı.

"Sana söylemem gereken..."

David Lucy'nin arkasında belirdi. Elinde bir sıranın kalın tahta ayağı vardı. Ucunda vidalı duran metal bir L dirsek bulunuyordu. Will durakladı.

David, "Kapıları birazdan açacaklar. Hazırlanmaya başlayalım," dedi.

Lucy, David'e baktı ve göğsü sıkışır gibi oldu. Başıyla onayladı. David kapıya yönelmeden önce Lucy'nin omzuna dokundu. Lucy, David'in dokunuşuna kafasını ona doğru yatırarak tepki vermişti.

Will'e karşı böyle bir yakınlık göstermiyordu. Lucy'nin David'e olan hislerini değiştirecek, küçük ya da büyük hiçbir hediye olamazdı. Eğer Lucy'ye nasıl biri olduğunu göstermek istiyorsa bunun için bir şey alması değil bir şey yapması gerekiyordu.

Will kolyeyi tekrar cebine tıkıştırdı. *Ne yeri, ne de zamanı* diye azarladı kendini. Başından beri her şeyi yanlış yapıyordu. Yıldızların altındaki çadırın içinde yatmaya onu nasıl ikna etmişti? Bütün gün boyunca deli gibi çalışmıştı. şeytan Sırtı'nı kılavuz halatına dokunmadan geçmişti. Chazz ona çok sinirlenmişti, bunun aptalca bir risk olduğunu söylemişti ama Lucy bu olaydan sonra ona farklı bakmaya başlamıştı. Bunu tekrar yapması gerekiyordu. Bugün onun kahramanı olmalıydı.

Lucy, "Ne diyordun?" diye sordu.

"nemli değil."

Lucy, Will'in savaş boyalarını aceleyle bitirdi. Will'den uzaklaştı ve grubun toplandığı kapılarının önüne David ile birlikte yürüdü. Will onun peşinden gitmek istedi ama biri onu tuttu.

O kişi Smudge'dı.

Smudge, "Yüzüne köpek sımış gibi görünüyor," dedi.

"Senin nasıl hissettiğini artık daha iyi anlıyorum."

"Korkuyor musun?"

"Hayır."

Smudge, "Ben gelmiyorum," dedi.

"Ne? Gelmen gerekiyor. Elimizdeki herkese ihtiyacımız var."

"Erzak talanında şansınız olduğunu düşünüyorsan delirmiş olman gerek. Bile bile lme koşuyorsun be adamım. Benim ağabeyin için ölmeye niyetim yok."

"Evet ama..."

"Senin kıza ne demeli? Onun da ölmesine izin mi vereceksin?"

Will, "Onun savaşmasına izin vermeyeceğim," dedi.

"Dostum bak, orada kafadan yüz Takım üyesi olacak. şaka gibi bir şey. Eğer onlarla oraya gidersen ölürsün. Hepiniz ölürsünüz."

David kilitli kapıların önünde dururken grubuyla yüzleşti. Erzak talanı birazdan başlayacaktı. Kararmış yüzler ona bakıyordu. Yüzlerindeki boyalar hissettikleri korkuyu gizleyemiyordu.

David, "Başaracağız," dedi.

Bu bir yalandı. Erzak talanı tam bir danışıklı dövüş olacaktı. Sam onları bodrumda günlerdir aç susuz bir şekilde kapana kısırmıştı. Onların yorgun ve aç olmasını istiyordu. Morallerini bozarak onları kolayca alt etmeyi amaçlıyordu. David'in Sam'in oyununu oynamaktan başka seçeneği yoktu.

David, çift kanatlı kapının arkasından gelen ayak seslerini duydu. Yüzünde öfkeli bir ifadeyle kapılara döndü. Kapı kulpları hareket etti ve kapılar dışarıya doğru açıldı. Kapının önü çer çöple kaplıydı. Kapıyı açan Takım üyeleri gölgede duruyordu ve merdivene ilk adımını atan David oldu.

Hepsinin üzerinde çöplerin arasında buldukları kullanılmayacak haldeki giysilerden beş kat vardı, yedikleri darbelerin etkisini azaltmalarını umuyorlardı. Hatta bazıları, yerdeki linolyum döşemeleri söküp ekstra koruma olsun diye üzerilerine bağlıyordu. Herkesin elinde bir silah vardı; hatta bazılarında iki tane. Borular, bıçaklar ve zincirleri silah yapmışlardı. İkiizlerin ellerinde kırılmış bir makasın iki bıçağı vardı. Belinda taş dolu bir çantayı sırtlanmıştı. Yüzlerindeki siyah boyalar kurumuş ve çatlamıştı. Berbat kokuyorlardı.

Karanlıkta bekleyen bir Takım üyesi, "Yürümeye devam edin Kırıntılar," dedi.

Merdivenleri çıktılar ve birinci kata ulaştılar. Girişin her iki tarafında, üzerilerinde zırhları ve ellerinde sopalarıyla bekleyen birer Takım üyesi vardı. Bunlar Rhodes Dixon ve George Diaz'dı. Bir zamanlar David bu adamlarla oturur saçma sapan şeylere güler, çirkin kızlara isimler takıp dalga geçerdi. Bugün dalga geçilen kişi kendisiydi.

“Ooo Rhodes, şunların yüzlerine bir bak.”

Rhodes alaycı bir gülümsemeyle, “Bakamıyorum Diaz,” dedi. “Çok korktum.”

İkisi de kahkahalara boğuldular. David onları görmezden geldi ve arkasındakilere onu takip etmelerini işaret etti.

Rhodes, David'in arkasından, “Öleceksin, Thorpe,” diye mırıldandı.

Önlerinde bulunan koridor uzundu. David'in arkasından gelen Nelson hızlı ve derin nefesler alarak ilerliyordu. Belinda ise Nelson'ın kulağındaki huniye onu sakinleştirecek sözler fısıldıyordu. David, Lucy'ye baktı. Lucy gülümsemeye çalıştı ama ağzını dümdüz bir çizgiden ötesine götüremedi. David grubun geriye kalanını kontrol etti.

Sadece sekiz kişiydiler.

David'in kalbine bir korku yerleşti. Kendisiyle birlikte, yüz kişiye karşı sadece dokuz kişilerdi. Gelmeyenlerden onlara ihanet ettikleri için nefret ediyordu ama onları suçlayamıyordu.

Yanında duran Will, “Gelmiyorlar,” dedi. “Smudge, Dorothy ve birkaç kişi daha... onlar hâlâ bodrumdalar.”

David, Will'in yan tarafına göz attı. Sınıfın birinden koridora çıkan, futbol kasklı bir Takım üyesi gördü. David koridorun diğer tarafına baktığında dolapların başında konuşlanmış olan başka bir Takım üyesi olduğunu gördü. Koridor boyunca dolapların başına

karşılıklı olarak dizilmişlerdi. Devasa cüsseli adamlar sınıflardan çıkıp dolapların başına geçiyorlardı.

Takım üyeleri, David ve grubu geçerken hırlayıp havlıyorlar, onlara tükürüyorlardı. David ve grubu birbirilerine yaklaşıp yürümeye devam ettiler. Yanlarından geçtikleri her Takım üyesi, Rhodes ve George'un önderliğindeki bağırıp çağıran sürüye katılıyordu.

David sonuna kadar açık olan kapılardan geçerek avluya çıktı. Bütün gruplar oradaydı: Kırmızı saçlı Kaşarlar krom ve çivili kıyafetlerine bürünmüştü; Nerdler'in rengi hakiydi; Ucubeler mavi saçlarının altına siyah kıyafetler giymişti; Güzeller ise her zamanki kusursuz beyaz kıyafetleri ile gelmişlerdi. İnekler müzik grubu enstrumanlarını bir köşeye kurmuş, bu kanlı savaşın müziğini yapmaya hazırlanıyordu. Bazıları erzak talanı için gelmişti. Ama gelenlerin çoğu bugün olacakları izlemek için oradaydı.

David avluya çıktığında insanlar kendi aralarında konuşmaya başlamıştı. Ne görmeye gelmişlerdi? Katliam mı? David bir korkak gibi kaçmak istedi. Smudge ve Dorothy gibi çöplerin içinde saklanmak istiyordu. Ama ilerlemeye devam etti, adımlarının uzun ve kendinden emin görünmesi için çabaladı. Kalabalık sessizliğe büründü. Yüzlerce göz ona odaklanmıştı, David'in varlığı onları adeta oldukları yere çivilemişti. Akıllarından ne geçiyordu? Onun buraya gelmekle aptallık ettiğini mi düşünüyorlardı? Yoksa onun bilmediği bir şey mi biliyorlardı? David uzaklardaki kırık bir cama odaklandı, kimsenin gözüne bakmak istemiyordu. David'in arkasında, Nelson'un nefes alıp veriş sesi yerini Nelson'un kusma sesine bırakmıştı. Kaykaycılar'dan bazıları güldü. David yürümeye devam etti.

Grupların dizildiği sırada boş kalmış bir yer olduğunu gördü. Grubunu o boşluğa götürdü. Yerlerine geçtiler, sırtlarını duvara vermiş ve birbirilerine yakın bir şekilde duruyorlardı. David avluya baktığında onlara ayrılan yerin rastlantı eseri olmadığını fark etti. Takım tam karşılarına geçmişti.

Takım'ın ön sırasında duranlar kasklarına vuruyor, birbirilerini yumrukluyordu. Sayıca çok fazlalardı. David Sam'i göremiyordu. Bütün gruplar bir Takım'a bir David'e bakıyor, her an bir şeylerin patlak vermesini bekliyordu.

Takım kalabalığından yükselen bir ses, "Baksanıza şu şişkoya!" dedi.

Gülüştüler.

"Bu hiç adil değil! Fillerin erzak talanına katılması yasak!"

Gülüşmeler kahkahalara dönüşmüştü.

Diğer gruplardakiler ağızlarını kapatmıştı, onların durumuna üzülüyorlardı belki ama yine de gülüyorlardı. Sam'in sesi kalabalığın konuşmalarını kesti.

"Burada yeni bir grup varmış diye duydum!"

Sam elindeki çelik zinciri aylak aylak sallıyordu.

"Bunu duyduğumdan eminim hatta. Ama etrafa baktığımda grup falan göremiyorum," dedi.

Takım, Sam'in lafı biter bitmez kahkahayı bastı. Kalabalıktan da gülenler olmuştu.

"Benim tek gördüğüm ölmeye meraklı dokuz Kırıntı."

Helikopterin pervane sesleri duyulmaya başlamıştı. Zaman gelmek üzereydi. Takım'dakiler kendilerini saldırıya hazırlıyorlardı. David'in tek düşüncesi onların kendisini kovalamasını sağlamaktı. Sam bir tek onu istiyordu. Eğer David avludan kaçıp okula girerse onları atlatma şansı olabilirdi ama onları atlatamasa bile Will

ile Lucy'nin hayatını kurtarmayı başarabilirdi. David, Takım'ın ön hattını inceledi, en iyi koşucuların kim olduğunu görmeye çalışıyordu. Keith Anderson'ın kendisinden hızlı olduğunu çok iyi biliyordu. Ve Wesley James'in de en az kendisi kadar hızlı olduğunu, uykusuzluk ve açlığı da hesaba katınca ondan daha hızlı olacağını biliyordu.

Sam, Anthony Smith ve diğer defans oyuncularına işaret etti. Çıkışların başına geçtiler ve pozisyon aldılar. Kahretsin. Sam planını tahmin etmişti. David'in avludan kaçma şansı kalmamıştı. Bu işten kurtuluşu yoktu. Ölümü burada olacaktı.

Helikopterin uzaktan gelen sesini bastıran yeni bir ses vardı. Bu, Takım üyelerinin beyzbol sopalarını tuğla duvara vurarak çıkardıkları sestti. Sopaların sıradaki hedefi David'in kafası olacaktı.

David sekiz kişilik grubuna döndü. Onlar burada ölmeyi haketmiyorlardı.

David, "Bu sizin kavganız değil," dedi. Herkesin yüzüne tek tek bakarken ettiği sözlerin ciddiyeti artıyordu. Karşı çıkan olsun istemiyordu. "Duvara yakın durun. Ardından dağılın. Diğer gruplar ayrılırken onların arasına karışın ve içeri sızın. Koşun ve saklanın. Bu iş kocaman bir hataydı..."

Büyük bir el David'in omzuna indi. David'in yüreği ağzına gelmişti. Arkasını döndü. Bu Gonzalo'ydu. Gonzalo devasaydı. İki metre boyundaydı. İriyarı, cüsseli bir vücudu vardı. Omuzunda bir yangın baltası taşıyordu. Uzun ve kuru, metalci tarzı saçları yüzünü kapıyordu. Eskiden, David futbol takımının kaptanıyken Gonzalo'yu takıma almak için çok uğraşmıştı ama onun umurunda olmamıştı. Yalnızlığın sözlük anlamı gibi bir adamdı. Gonzalo erzak talanlarında tek başına savaşmasına rağmen istediğini alabilen tek kişiydi. İki haftada bir erzak talanı için avluya çıkar, istediğini

alır giderdi. Kimse ona bulaşmak istemiyordu ki bunu yapmaları için geçerli bir sebep de yoktu. Sadece kendisine yetecek kadar erzak alma derdindeydi.

Gonzalo, “Seni pazarda asmaya çalıştıklarını duydum,” dedi. “Bu hiç hoş bir hareket değil.”

David şoktaydı. Gonzalo tepesinde dikiliyordu. Tek yapabildiği başıyla evet anlamında onaylamak olmuştu.

Gonzalo, “Böyle şeylere müsaade etmeyecek bir grup kurduğun doğru mu?” diye sordu.

David, “Evet doğru,” dedi.

“O zaman ben de varım.”

Will, “Vay anasını,” dedi. Will, tam da David’in aklından geçen şeyi söylemişti.

Gonzalo, elinde baltasıyla David’in arkasına geçti ve yüzünü kalabalığa döndü.

Gonzalo’yu Kırıntılar’ın yanında görmek kalabalığı karıştırmıştı. Herkes şoktaydı. Sopaların gümbürtüsü artmıştı. Bıçakların çınlaması da öyle. Beyaz saçlı bir Kırıntı kalabalığının önünden koşarak geçti ve David ile Gonzalo’nun karşısına geçti. Ufak tefek, sıska bir çocuktü. Yüzü, kesiklerle oluşmuş çapraz çizgilerle doluydu.

“Adım Ritchie. Sizinle savaşmak istiyorum. Uygun mudur?”

David kafasını salladı. Bir mucize gerçekleşiyordu.

Nelson Ritchie’ye bir çekiç uzattı. Ritchie teklifi geri çevirdi ve parmaklarını kütletti.

“Gerek yok, ben böyle iyiyim.”

Ardından daha fazla Kırıntı geldi. Başta diğer grupların arasında kalmış üç beş beyaz saçlı varken, bir anda etraf avluya akın eden Kırıntılar’la dolmuştu. David, bazılarını daha önce görüp görmediğinden emin bile değildi. Bunlar gölgelerde ya-

şayan, okulun ıssız köşelerinde hayatta kalmaya çalışan, çoktan unutulmuş çocuklardı.

Helikopter tepelerinde gürlüyordu. Kubbe aralandı ve devasa paletler aralıktan aşağıya sarkıtıldı.

David'in etrafı beyaz saçlı bir çemberle sarılıydı. Yaklaşık seksen kişi olmuşlardı. Grubu olmayan bu kadar çok çocuk olduğu aklının ucundan bile geçmezdi. İçinde uzun zamandır hissetmediği bir duygunun kıvılcımını hissetti. Yeniden bir takımı olmuştu, artık eşit şartlarda savaşıacaklardı.

David, "Beni dinleyin!" diye bağırdı. "Artık yalnız değilsiniz. Birlikte savaşıcağız!"

Yumruklarını havaya kaldırdılar ve bağırdılar.

David, "Bu bizim grubumuz! Ve şunlar da," dedi ve eliyle sallanan paletleri gösterdi, "BİZİM erzaklarımız!"

Paletler düşmeye başladı.

Tahtaların çatırtısı paletlerin yere inişinin haberini veriyordu. Parçalanmış konteynırlardaki yiyecekler etrafa saçıldı. David'in grubu saldırıya geçti. Takım ve okulun geriye kalanı da aynı şeyi yaptı. Avlu, erzak için savaşan vücutların oluşturduğu bir girdabı andırıyordu. Herkes birbirine çarpıyordu. David sopasını eski takım arkadaşı Rhodes'un koluna indirdi ve bir çatırtı duydu. Rhodes kolunu tuttu ve kendini yere bıraktı.

Biri David'i hazırlıksız yakaladı ve bir yığının üzerine fırlattı. Tanımadığı parmaklar David'in ağzına girmiş, yanaklarını yırtarak açmaya çalışıyordu. David ağzındaki parmakları ısırды. Parmakların sahibi her kimse fena bir çığlık atmıştı. David'in üzerine koşan olan George Diaz'ın elinde üzerine çiviler geçirilmiş bir lakros eldiveni vardı. George David'e peşi sıra yumruklar savuruyordu. Çiviler David'in burnunu sıyırdı. David'in şansa

vurduğu yumruk George'un eldivenli elinin altına gelmiş, çivili tarafın yüzüne saplanmasına sebep olmuştu. George çığlık atarak geriye düştü, çivili eldiven hâlâ yüzündeydi.

David ayağa kalktı. Hilary'nin Güzeller'in olduğu yerden fırlayıp kavgaya daldığını gördü. Sam'in savaştığını anlayabilirdi ama Hilary daha önce hiçbir erzak talanına katılmamıştı. David, Hilary'nin Belinda ile birlikte yiyecekleri çıkışa taşımakla uğraşan Lucy'ye doğru gittiğini gördü.

Hilary Lucy'yi saçından tuttu ve onu yere fırlattı. David onu durdurmak için yola çıkmıştı ama Will ondan önce davranmıştı. David koşarak Will'in hızına ayak uydurdu. Will'in Hilary'ye yapabileceklerinden endişe duyuyordu.

David, "Ben hallederim," dedi Will'i iterek. "Yiyeceklere odaklan."

Will, "Bırak beni," diyerek David'i geri itti. "Ciddiyim."

David sendeledi ve Will öne geçti. Hilary Lucy'yi altına almış ve saçlarına yapışmıştı, onu kulaklarından tutarak köpek gibi etrafta süründürüyordu. Lucy'ye ilk ulaşan Will oldu ve onu tuttu. David Hilary'ye doğru koştu ve onu belinden yakaladı. David, Hilary'yi Lucy'den uzaklaştırdı ve onu diğer tarafa itti. Elini sıkıca tutuyordu. Ayrıldıkları geceden beri Hilary'nin ellerini ilk kez tutuyordu. Bırakmayı hiç istemiyordu.

Ona, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı. Gözlerinde kavganın getirdiği vahşi bir ifade vardı ama David'in sesi onu sakinleştirmiş gibiydi.

Hilary, "Bana dokunma," dedi ve kendini David'den kurtardı.

Onu tutmak için uzandığı sırada atılan bir taş David'in alınına isabet etti. Bilincini yitirmemişti ama gözlerini yumdu ve acıyla eğildi. Gözlerini açtığında Will'in Lucy'yi avludan içeri

götürdüğünü gördü. Her tarafta taşlar, tuğlalar, kalemıraşlar, zımbalar ve türlü türlü ufak objeler uçuşuyordu.

David yukarı baktığında bunları atanların ikinci ve üçüncü kat camlarına çıkmış olan beyaz saçlı çocuklar olduğunu gördü. Hedefleri, hasar görmemiş devasa bir paleti spor salonuna götürmeye çalışan Takım üyeleri idi. Camlardan atılanların sonu gelmeyecek gibi görünüyordu. Atılan objeler Takım üyelerinin kasklarından sekiyordu. Kaskı olmayanlar içeri kaçmaya başladı ve bir süre sonra paleti taşıyabilecek sayıda adam kalmamıştı. Ritchie onları takip ediyordu ve yanına aldığı bir grup beyaz saçlıyla birlikte paletin yönünü değiştirdiler. Bütün erzaklar toplanmıştı ve kavgalar dinmeye başlamıştı.

David, “Kırıntılar!” diye bağırdı, ellerini zaferlerinin coşku-suyla kaldırmıştı. “Toplanıyoruz!”

David güney çıkışına dönünce karşısında elinde sallanan ağır çelik zinciriyle ona yaklaşan Sam’i gördü. David yere eğilerek Takım üyelerinin kullandığı sopalardan birini aldı. Gardını almış, hazır bir şekilde bekledi.

Sam hızla yaklaşıyordu. Kendini David’e ispatlamak isteyen Kırıntılar, Sam’i durdurmak için önüne atlamaya başladılar. Her biri yaptıklarının karşılığı olarak şiddetli bir zincir darbesi yedi. Fakat bu onları yıldırmamıştı. David’in hemen önünde duran Sam, öfkeli Kırıntılar’ın gazabına uğramıştı.

Sam’den nefret ediyorlardı. Ona vurabilmek için birbirleriyle kavga ettiler. Suratını tekmelediler, göğüs kafesini yumrukladılar, derisini yüzmeye çalıştılar. Onu öldüreceklerdi. David bu kargaşanın içinde Sam’in yüzünü zar zor görüyordu. Sam acı içerisindeydi. David’in gözlerinin içine baktı. Sam korkmuştu. Hem de inanılmaz bir şekilde.

David, "Kalkın üzerinden!" diye bağırdı.

Onu dinleyen olmadı.

"Durun dedim!"

Öfkeli kalabalık geriye çekildi, Sam yerde kanlar içinde yatıyordu. David, Sam'in başına dikilmişti. Geçen bir yıl boyunca ona acı çektirmiş olan zorbanın bitik bir halde yerde yattığını görmek, alabileceği bütün kupalardan daha değerliydi. David onu öylece bırakarak uzaklaştı. David'in grubu fuayenin yanında toplandı. Başta dokuz olan sayıları şimdi neredeyse yüz olmuştu, kanlar içindeki yüzleri gülüyordu.

David, "Haydi gidip yemek yiyelim," dedi.

David batı kanadına ilerlerken, arkasında onu takip eden bir ordu vardı.

Üç erzak talanı geçmişti. David, arkasında takımından yirmi kişiyle birlikte metal kapının önünde duruyordu. Hepsinin üzerinde el yapımı zırhlar ve ellerinde silahlar vardı. Kendilerine Yalnızlar demeye başlamışlardı. Ritchie ve Gonzalo, David'in iki yanında duruyordu. David'in elinde bir radyatör levhasını balyozla düzleştirerek yaptığı pala vardı. Havalandırmaları çalışmayan koridordaki hava ağırlaşmış, David'e sanki bir başkasının verdiği nefesi soluyormuş gibi hissettirmişti.

David, önünde duran geniş metal kapıya üç kez vurdu ve ardından palasının ucuyla kapıyı baştan başa çizdi. Arkasında duran Yalnızlar silahlarını sıkıca kavradı ve gözlerini koridorun arkalarında kalan kısmına diktiler.

Kapı aralandı, içerideki ağır zincir kilit hâlâ üzerindeydi. Leonard kafasını uzattı.

"Hoşgeldiniz," dedi ama cümlesinin geriye kalan kısmını duyulamayacak kadar kısık sesle söylemişti. Leonard cümleleri

yarıda bırakarak konuşmaya devam ediyordu ama eskiye nazaran büyük gelişme kaydetmişti, kapıda nöbet tutması kabuğundan çıkmasına yardımcı oluyordu.

Kapıyı açtı. Yirmi iki Yalnız, David'i takip ederek üç kat merdivenden oluşan evlerine doğru ilerledi.

David palasını en alt merdivenin altındaki boşlukta bulunan cephaneliğin duvarına astı. Diğerleri de aynısını yaptı, herkes silahlarını cephaneliğe bıraktı.

Arkalarındaki kilitli kapı David'in kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Bu yeni yeni alışmaya başladığı bir histi. David bir kat yukarı çıktı. Doksan dörde ulaşmış mevcutlarının yaklaşık on beşi merdivenlere oturmuş, sessizce oyunlar oynuyor ve konuşuyorlardı. Bir gruba mensup olmak onlar için çok yeniydi, hâlâ Kırıntı içgüdüleriyle hareket ediyorlardı. Ani ses duyduklarında ürküyorlar, bu durumun ne kadar devam edeceğinden emin olmadıkları için yiyeceklerinin sadece onlara yetecek kadarını yiyip gerisini saklıyorlardı. Birbirilerine güvenmeyi yeni yeni öğrenmeye başlamışlardı ama hepsinin David'e olan güveni tamdı, bu onlar için iyi bir başlangıçtı. David yanlarından geçerken merdivenlerde oturan on beş kişinin hepsi ayağa kalktı. Kızlar duydukları sevgiyi belli etmek istercesine uzanarak ona dokundular. David gülümsedi.

David yukarıdan gelen heyecanlı konuşmaları duyuyordu. İnsanlar onun gelişini sabırsızlıkla bekliyordu. Kendini ünlü biri gibi hissetti. Merdiven sahanlığına ulaştı. Beyaz saçlı Yalnızlar oturmuş yemeklerini yiyorlardı. Bulundukları on sekiz metrekaarelik alan, gruplarının hem erzak deposu hem de mutfağıydı. Nelson, konserve mandalinaları ve soğuk sosisli sandviçleri idareli bir şekilde paylaşdırmakla meşguldü. David şimdiden tuz ve şekerli su karışımının ağız sulandıran tadını dilinde hissedebiliyordu.

Nelson ona el salladı. Yiyeceklerin adil bir şekilde dağıtılması için en uygun kişi oydu, bunun da asıl sebebi kimsenin şikâyetlerini duymuyor oluşuydu.

David salona ulaştı ve “Toplanın millet!” diyerek kalabalığa seslendi. Yemeklerini bırakıp ona döndüler. Bu durumdan memnun olmaktan kendini alıkoyamıyordu. Ona duydukları saygı, sahip oldukları minnet duygusu onu çok mutlu ediyordu.

“Kaşarlar’la yaptığımız toplantıdan geliyoruz. Size çok iyi haberlerim var. Bugünden itibaren, Yalnızlar’dan biri okulun doğu kanadında bir sorunla karşılaşırsa kafeteryaya sığınabilecek, Kaşarlar yardım gelene kadar size sahip çıkacak.”

Yalnızlar yemek dolu ağızlarıyla tezahürat yaptılar.

“Ama bakın, çok ciddi, hayat memat meselesi durumlardan bahsediyorum. Tuvaletiniz geldi diye kapılarına dayanmayı falan düşünmeyin, tamam mı?”

Salonda gülüşmeler oldu. Onları doğru zamanda yakalamıştı. Yemek yemek insanların keyfini yerine getiriyordu.

Ritchie, “Bilemiyorum,” dedi. “Onların tuvaletleri tertemiz.”

David gülümsedi. Ritchie’nin omzuna vurdu.

“Bu herif kızların tuvaletini kullanılmaz hale getirdi. Yapaçağımız anlaşmayı berbat edecekti.”

Salonda bu sefer daha büyük bir kahkaha koptu. David konuşmalarında sık sık Ritchie’ye takılırdı. Sevilen bir rutin halini almıştı bu durum.

“Cidden ama Ritchie, hepimiz aynı şeyi yiyoruz. Senin yaptığın nasıl böyle kokuyor ya?”

Gülüşmeler devam etti. Ritchie kafasını salladı, bu duruma alıştı. David, grubundakilerin gülen yüzlerini gördüğünde kendini önemli hissetti. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Şu

ana kadar başına gelen her şey buna değerdı. Ritchie'nin koluna şakayla dokundu. Ritchie ve Gonzalo'nun onun yanında olması harika bir histi. Yanında güvenebileceği sağlam insanların olması uzun zaman önce unuttuğu bir duyguydu. Onlar bir takımın parçası olmanın anlamını biliyorlardı.

Will merdivenlerden indi ve kalabalığın arasından geçti, üzeri çıplaktı.

David'in gülüşü kayboldu. Will David'i umursamamıştı, hatta ona bakmamıştı bile. Dikkatini David'e vermiş kalabalığın arasından geçti, kendine ait olan yemek hakkını aldı ve merdivene geri döndü. David kendini zorlayarak gülümsedi.

"Neyse, diyeceğim şudur, artık okulun diğer tarafında da arkadaşlarımız var ve nasıl Violent ve grubu bize yardım etmeyi kabul ettiyse, biz de onun kızları bizden yardım istediğinde yardım edeceğiz. Anlaşıldı mı?"

Kalabalığın cevabı coşkuluydu.

David, "Harika. Herkese afiyet olsun," dedi ve yanından geçtiği insanlara beşlik çakarak ve sırtlarını okşayarak ikinci kata doğru yola çıktı. Nelson'dan akşam yemeğini alıp merdivenlere yöneldi. Aklında tek bir şey vardı: Kendini yatağa bırakmak. Odasının köşesindeki yatağa kendini bırakmadan önce çıkması gereken iki kat merdiven kalmıştı o kadar. Uzun bir gün olmuştu. Yalnızlar'a liderlik etmekten oldukça memnundu ama bu iş onu ziyadesiyle yoruyordu.

"David?"

David arkasına döndü ve Dorothy'yi gördü. Yağlı, beyaz saçlarını bir tarafa taramıştı, tişörtü kırış kırıştı ve parmaklarında mürekkep lekeleri vardı.

David, "Merhaba, nasılsın?" dedi.

Elini uzattı ve üzerinde ufak bir portre olan kare şeklindeki kâğıdı gösterdi. Dorothy kâğıdı David'in avucunun içine koydu.

"Bu sensin," dedi.

"Öyle mi? Çok güzel olmuş. Teşekkür ederim."

Birkaç günde bir gelip ona kendi yaptığı hediyeleri veriyordu. David, bunu kendini suçlu hissettiği için yaptığını düşünmeye başlıyordu.

"Dorothy, dinle, erzak talanında her ne olduysa geçmişte kaldığını bilmeni istiyorum. Sen artık bizden birisin..."

Dorothy'nin yüzünde beliren korku ifadesi David'in ağzından çıkan her kelimeyle daha da kötü bir hal alıyordu. Arkasını döndü ve hızla merdivenlerden aşağı indi.

David, "Peki," dedi.

Elindeki portreyi inceledi. Çizgileri hafif ve belli belirsizdi. Yüzünde sert bir ifade vardı ve uzaklara bakıyordu. Bütün bunlarla ne yapacaktı? Resmi pantolonunun cebine tıktı ve trabzanı takip ederek ikinci kattaki dinlenme salonuna ulaştı.

On sandalye düzensiz bir yarım daire şeklinde dizilmişti. İnekler'den ödünç alınan kitaplar yığınlar halinde etrafa dağılmıştı. Mort yığınlarından birinin üzerinde oturmuş, ince kapaklı bir kitap okuyordu. Terli parmaklarının kitabın sayfalarını lekeliyor olması muhtemeldi. Belinda duvarda asılı olan grubun tek aynasından saçlarının ne kadar uzadığına bakıyordu. Bir düzine Yalnız köşede toplanmış tek bir telefonun ekranına odaklanmışlardı. Kulaklarını telefona uzatmış, küçük hoparlörden gelen müziği dinlemeye çalışıyorlardı. Gruptaki üç telefonda biriydi bu. Üç telefonda yüklü olan bütün şarkıları ve videoları ezberlemişlerdi belki ama yine de dinlemeye devam ettiler.

Will merdivenleri üçer beşer inerek salona girdi.

“Buum,” dedi. Elinde, üzerine dört tane şarj aleti takılı olan bir uzatma kablosu vardı. Şarj aletlerinin kabloları ölü yılanlar gibi yere uzanıyordu.

“Şu güzelliklere bir bakın.”

Telefonu izleyen bir düzine çocuk döndü ve Will’i onaylayan bir oh çekti.

David, “Bunları nereden buldun?” diye sordu.

David’i görünce Will’in yüzü asıldı.

Will, “Meraklanma patron. Bilmen gereken tek şey artık onların bize ait olduğu,” dedi.

Patron. Bu sözü kinayeli bir şekilde söylediğini biliyordu. Grup kurulduğundan beri Will’e çok müsamaha göstermişti; aralarındaki buzların erimesini umuyordu. Biraz yalnız kalmak ve gruptaki arkadaşlık ortamına alışmak Will’in sinirlerini yatıştırır diye düşünmüştü. İşler hiç düşündüğü gibi olmamıştı.

David, “Dört şarj aleti. Biraz aşırıya kaçmışsın sanki ha, ne dersin?” dedi.

“Şu an için öyle olabilir. Ama ciddi bir grup olacaksak gruptaki her Yalnız’ın bir telefonu olmalı.”

David, bir arada oturan çocukların gözlerinin umutla parladığını gördü.

David, “Sen bir gelsene,” dedi ve Will’i kenara çekti. Will ve David, ikinci katın barikatlarla kapatılmış girişine kadar yürüdüler. David boğazını temizledi ve sert bir fısıltıyla konuşmaya başladı.

“Şu anda zar zor geçiniyoruz, insanların aklına herkesin bir telefonu olacak gibi boş hayaller sokmanın alemi yok.”

“Bu merdivenlerde kapalı kaldık ve yapacak hiçbir işimiz yok. Böyle şeylere ihtiyacımız var. Sadece yemek ve yatacak yer ile bitmiyor bu işler.”

“Onlarla vakit geçir biraz. Hik yeler anlat. Ne bileyim, kamp şarkıları falan söyle. Ama gelip de ‘herkese bir telefon,’ deme. Sen böyle deyince ben söz vermi im gibi oluyor. Anlıyor musun? Onlara cevap vermesi gereken kişi benim. Herkes bana bakıyor.”

“Evet, bundan nefret ediyorsun, öyle değil mi?”

David ne yaparsa yapsın Will ona böyle davranmaya devam edecekti.

David, “Onları çaldın mı?” diye sordu.

“alsam ne olur ki? Bana altın ocuk ayakları yapma dostum. Senin ciğerini bilirim ben.”

Will onu tahrik etmeye çalışıyordu. David’in herkesin gözü önünde kendisine patlamasını istiyordu.

David odadakilerin duyabileceği bir tonda, “Telefon almıyoruz,” dedi. Homurdananlar vardı. Bu durumla şu an uğra mayacaktı. Will’i konuştukları yerde bırakarak olduğu yerden fırladı ve yukarı kata ıktı. Bir kat daha çıktığında evine varmış olacaktı.

Merdivenleri ıktı ve bazısı toplu bazısı dağınık yatakların üzerinden atlayarak yoluna devam etti. Burası grubun çoğunluğunun uyuduğu yerdı.  nce gelenler burada yatıyor, geriye kalanlar da merdivenlerle idare ediyordu. Merdivenler yarım metre kareydi ve pek de rahat değillerdi ama hiç yoktan iyiydiler.

Üst kata çıkan merdivenlerde canla ba la çalışan birçok Yalnız vardı. Erzak talanındaki paletlerden topladıkları tahtaları iki basamak aynı seviyede olana kadar üst üste diziyorlardı. Zamanla, yeterince tahtaları olduğunda bütün grubun uyuyabileceği daha geniş yatakları olacaktı. Lucy dizleri üzerine  km  , tahtaların dizilmesine yardım ediyordu. David ona yöneldi.

Lucy, “Merhaba David,” dedi. Sesi David’i  a ırtıcı bir şekilde heyecanlandırmı tı.

“Selam.”

Ayağa kalktı ve elindeki tozları silkeledi, kahverengi gözleri her zaman olduğu gibi kocaman ve büyüleyicilerdi. Saçının sarısı gitmişti; geriye parıldayan beyaz bir renk kalmıştı. Uçları, çilli omuzlarını okşuyordu. Üzerinde daha önce görmediği yeni bir elbise vardı. Elbise beyaz renkteydi ve bu ağır işlerle uğraşıyor olmasına rağmen ilginç bir şekilde tertemizdi.

Lucy, “Şey, Dorothy... Dorothy’yle konuştun mu? Seni arıyordu,” dedi. David’in arkasına geçmiş merdivenin trabzanına tutunuyordu.

David cebinden Dorothy’nin ona verdiği portreyi çıkardı. Lucy’ye Dorothy’nin ona verdiği diğer hediyeleri de göstermişti. Lucy ellerini ağzına götürdü, kaşları durumu anlarcasına ayrılmıştı. “O sana âşık,” dedi.

David, “Tanrım, bu olamaz,” dedi.

“Ama bu çok hoş bir şey. Umarım o hediyeleri saklıyorsundur.”

David başını salladı ama son birkaç parçayı nereye koyduğunu hatırlamıyordu; ataşlardan yapılmış bir madalya ve fişlerden yapılmış bir diorama.

Lucy, “Keşke ben de böyle şeyler yapabilseydim. Yaratıcılık vasfına sahip değilim,” dedi.

David, “Bu doğru değil,” dedi tahtaları göstererek. “Burada harika bir iş yapıyorsun.”

Lucy büyük gözlerini David’e Hilary’yi hatırlatan bir edayla kırıştırdı.

“David,” dedi, “tahta dizmek pek yaratıcı bir iş sayılmaz.”

Ve bunu dediği anda David, Lucy’nin Hilary’ye aslında hiç benzemediğini bir kez daha hatırladı. Bu görmüş geçirmiş birinin söyleyeceği türden bir sözdü. Geçen birkaç haftada David Lucy’yi

çok daha yakından tanıma imkânı bulmuştu. Mezuniyet kabininde gördüğü kırılğan kıزدan fazlasıydı o.

Lucy, David'in arkasındaki trabzana tutunmuş kollarını esnetirken, "Ha bu arada sorunun cevabını buldum!" dedi.

"Ne sorusu?"

"Sabah konuştuğumuz konu hani... Rocky Dağları'ndaki en iyi pisti bulmaya çalışıyorduk. Bence cevap Points Peak. Tartışmasız hem de."

Snowboardçularla dolu bir grupta Lucy kayak yapanların sadece David ve kendisi olduğunu öğrenmişti. David ona katılıyordu ama yalandan bir ifadeyle gözlerini devirip emin değilmiş gibi yaptı. Lucy şaşkınlıkla ağzını açtı.

Lucy, "Sana inanmıyorum!" dedi. "Bu dediğimden nasıl emin olamazsın. Haklı olduğumu biliyorsun."

"Olabilir."

Lucy, David'in göğsüne bir yumruk attı, ağzı hâlâ açıktı. David az kalsın sırtüstü düşecekti.

"Olabilir mi?"

David güldü. "Sakin ol! Bütün faktörleri göz önünde bulundurmam gerek. Hem herkesin fikri kendine, öyle değil mi ama?"

"Yanılıyorsan öyle değil! David, onun gibi bir pist bulsan bile o dağlardaki manzaranın eşi benzeri yok. Bunu biliyorsun." Ardından gözlerini kıstı, bir anda heyecanlanmıştı. "Bu gece orayı ziyaret edeceğim."

"Ziyaret mi?"

"Evet, gözlerimi kapatıp uykuya geçmeden önce aklıma bir yer ya da bir anıyı getiriyorum, sonra da uykuya geçene kadar onu düşünüyorum."

Lucy gözlerini kapadı ve bir adım daha attı, David'e yaklaşıyordu. "O anıyı bütün canlılığıyla yaşıyorum. En ufak detayına kadar inceliyorum. Sonra da uykuya geçiyorum."

Gözlerini açtı ve derin bir nefes aldı. "Gördüğüm kâbusları bir nebze de olsa engelliyor."

Aralarında bir çekim oluşmuştu. David'in odası sadece birkaç basamak ötedeydi. Üçüncü katın tamamı onundu, araya asılan battaniyeden bozma perdeler ile geriye kalan herkesten ayrılmıştı. Perdelerin arkasına geçtiğinde onu kimsenin görebilmesi mümkün değildi. Lucy'yi oraya götürebilirdi ve istedikleri her şeyi yapabilecek mahremiyete sahip olabilirlerdi.

Aşağıdaki merdivenlerden Will'in kahkahası geldi. Keskin ve biraz da düşmanca bir tınısı vardı.

David, "Ben en iyisi..." dedi odasını göstererek.

Lucy, "Tamam," dedi gözlerini yere çevirerek. "Haklısın."

David bakışlarını kaçırmamıştı bu sefer. Will'in ondan hoşlandığını biliyordu. Ama gruptaki en seksi kız Lucy'ydi ve onunla flört etmek istiyordu. Ne çıkardı ki yani? Sonuçta onun hayatını kurtarmıştı.

David, "Pistte görüşürüz," dedi.

Lucy, "Seksi bir şeyler giyeceğim," diye cevap verdi.

Bunu der demez yüzü kızardı, ardından gülüp geçti ve merdivenlerden aşağı indi.

David, son birkaç basamağı çıktı ve odasına girdi, sonunda oturup yemeğini yiyebilecekti.

Lucy uyuyamamıştı. Point Peak'i aklında canlandırma planı pek bir işe yaramamıştı. Her detayı hatırlıyordu, pistten aşağı kayışının her anını aklında canlandırmıştı ama etrafında uyuyan çocukların kokusu dikkatini dağıtıyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, aklında ne kadar canlı bir şekilde canlandırırsa canlandırırsın, kendini tamamıyla veremiyordu. Merdivenlerde kısıp kalmıştı.

Önünde duran on beş basamağı tırmanıp perdelerin arasından geçmek ve David'in odasına girmek istiyordu; Belinda'nın horlamasını, ikizlerin uykularında konuşmalarını, Gonzalo ve kız arkadaşı Sasha'nın birleştirdikleri iki uyku tulumu içerisinde yapmamaları gereken şeyleri yaparken çıkardıkları sesleri ardında bırakmak istiyordu. Lucy, David'in odasında kaybolmak, kendini onun güçlü kollarına bırakmak istiyordu.

Bir ses, "Buradan çıkmak mı istiyorsun?" diye fısıldadı.

Lucy sesin geldiği yöne baktı. Will yerde yatan vücutların arasında duruyordu. Gülümseyerek ona bakıyordu. Lucy gözlerini kısarak ona baktı.

Lucy, “Ne demek istiyorsun?” dedi.

“Merdivenlerden ayrılalım. Ufak bir gezintiye çıkalım.”

“Olmaz. David, kimse merdivenleri...”

“... on beş kişiden az sayıda gruplarla terk etmeyecek dedi. Evet biliyorum. Ama ben burada kafayı yiyecek gibiyim. Bir arı kovanında yaşıyor gibi hissediyorum.”

Lucy, “O hissi biliyorum,” dedi.

“E haydi o zaman.”

Lucy, Will’e baktı. Bunu yapmamalıydı. Burada kalıp grup arkadaşlarının kokusuna katlanmalı ve boş boş uzanarak uykuya geçmeyi beklemeliydi.

Will yüzünde daha büyük bir gülümsemeyle, “Haydi ama. Heyecanlı olur hem,” dedi.

“Kısa bir gezinti.”

Will elini uzattı.

Lucy, Will’in elini tuttu. Will haklıydı, heyecanlamıştı gerçekten de. Birlikte ilerlediler, bütün hareketleri mükemmel bir uyum içerisindeydi ve parmak uçlarında sekerek uyuyan vücutların arasından geçerek alt kata indiler; salondan geçtiler, mutfaktan geçtiler ve bütün bunları yaparken ağızlarından tek kelime çıkmadı. Will sessizce cephanelikten bir silah aldı, ucunda pirinçten yapılmış bir kartal bulunan kırık bir bayrak direğiydi.

Leonard nöbette uyuyakalmıştı. Onun gibi sessiz birine göre fazla sesli horluyordu. Will kapının üzerindeki zinciri çok dikkatli bir şekilde kaldırdı. Ellerinin her hareketi dikkatli fakat bir o kadar da hızlıydı. Kapı ufak bir tıkırtıyla açıldı. Will, Lucy’ye

baktı ve kaşıyla ona işaret etti. Lucy bunun aptalca, hem de çok aptalca olduğunu farkındaydı. Ama eğleniyordu. Koridordaki hava ağır ve iğrençti ama merdivenlerden çıkmış olmak o kadar güzel bir duyguydu ki bunu umursamadı.

Will, “Merak etme,” dedi, “Geceleri yolumu bulma konusunda iyiyimdir.”

Lucy daha önce hiç gece vakti yürüyüşe çıkmamıştı. Kendini haylazlık yapıyor gibi hissetmişti. Will ile birlikte koridorda ilerliyorlardı. Garip bir durumdu, koridorlar inanılmaz sessizdi. En ufak bir ses bile yankı yapıyordu. Lucy, onları dinleyen birileri olduğundan emindi.

“Bunu bana havalı görünmek için mi söylüyorsun?” diye sordu.

“Hayır, her gece dışarıdayım ben.”

“Neden?”

Will, “Bilmiyorum. Eğer çıkmak istiyorsam neden çıkmayayım ki?” dedi.

“Korkmuyor musun?”

Will, “Neden korkacaktım?” dedi, ses tonu korkmak hem zaman hem de enerji kaybıymış gibi çıkmıştı.

Bu, Şeytan Sırtı’na çıktıkları günü hatırlatmıştı ona. Dar, taş bir doğal köprüydü. Köprü, nehirden iki yüz on metre yüksekteydi. Lucy inanılmaz korkmuştu, herkes onunla aynı durumdaydı. Chazz onları rüzgârlı hava şartları konusunda uyarmış, köprüyü elleri ve dizleri üzerinde geçmeleri gerekebileceğini söylemişti ama sözünü bitirmesine fırsat dahi olmadan Will yerinden fırlayıp köprüye varmıştı. Lucy’nin kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu, onun öleceğinden emindi. Chazz, Will’in arkasından bağırarak durmasını söyledi ama o durmadı. Will diğer tarafa kadar koştu

ve ellerini kaldırarak başarısını kutladı. Daha önce böylesi cesaret isteyen hiçbir şey görmemişti ve bu onu tahrik etmişti.

Will köşeyi döndü. Lucy, onu takip etmeden önce otuz metre gerisinde kalmış olan Merdivenler'in kapısına baktı. Bir an için huzursuz hissetti ve aceleyle Will'in yanına gitti.

Lucy, "Will... belki de bunu yapmamalıyız," dedi. "David'in koyduğu kural bana şu an çok mantıklı geliyor." Lucy durdu. Will iç çekti.

"David anlamıyor. Bizim yerimizde olmak nasıl bir duygu bilmiyor," dedi.

"Bizim yerimizde olmak derken?"

"David birkaç ay içerisinde buradan çıkacak. İkimizinse burada geçireceği yıllar var."

Yıllar. Bütün dikkatini önündeki koridora verdi. Hava kirliydi. Çok az ışık vardı. Dolaplar ezik içerisinde kalmıştı. Geçen her ayla birlikte dolaplar daha fazla hasar görüyor, duvarlarda yazan küfürlere artıyordu. Son zamanlarda insanlar duvarları söküp tahta ve izolasyon malzemelerini kullanmaya başlamışlardı. Duvarları söküyorlardı. Buradan çıkacağı vakit geldiğinde okul kim bilir ne halde olacaktı?

Will, "Onun kendini güvene almaya çalışması gayet normal," diyerek devam etti. "Buradan gitmek üzere. Ama bizim burada yaşamaya alışmamız gerek çünkü bildiğin üzere, bundan başka şansımız yok."

Lucy, David'in gideceği fikrini aklına bile getirmek istemiyordu.

Will, "Senin ihtiyacın olan şeyi biliyorum," dedi. Gülümsedi ve kaşlarını kaldırıp indirdi. Sevimli görünmüştü gözüne. "Senin koşmaya ihtiyacın var."

Will onu kolundan çekti. Her kapı girişinde, her köşede korkuyordu. Ama hepsi kafasının içindeydi. Karanlıkta onlara saldırmayı bekleyen kimse yoktu. Will'in elini bıraktı. Derin nefes alıyor ve büyük adımlarla koşuyordu. Okulun yanından uçar gibi geçişini görmek hoşuna gitmişti. Buraya geldiğinden beri koşamıyordu. Ya Merdivenler'de takılıyordu ya da kalabalık bir grup ile yürüme hızında hareket ediyordu. Erzak talanıyla ilgili en güzel şey de buydu zaten: Etrafta koşuşan çocuklar.

Will buraları bildiğini söylerken şaka yapmıyordu. Bazı köşelerden koşarak geçtiler, bazılarında durup etrafı kolaçan ettiler. Lucy koştukça kendini onu kimse yakalayacakmış gibi hissetmeye başlamıştı.

Fuayenin üçüncü kat balkonuna geldiklerinde durmasının tek sebebi buna ihtiyacı olmasıydı. Nefes nefese kalmıştı.

"Bekle." İki ay önce başından geçen o kötü olayın gerçekleşmiş olduğu mezuniyet kabinine yukarıdan bakan balkonun korkuluğuna tutunmuş, hızlı hızlı nefes alıyordu. Will durdu ve eğilip ellerini dizine koyarak gülümsedi.

"Şunu izle," dedi ve balkonun korkuluklarına tırmandı.

Lucy, "Will!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

Fuayeden on iki metre yüksektydiler. Will, üzerinde durduğu sekiz santimetrelik metal levhaya odaklanmıştı.

"Şişşt," dedi nazikçe. "Konsantre olmaya çalışıyorum."

İleri doğru bir adım attı.

Lucy, "Elimi tut," dedi. Elini Will'e uzattı. Will onu görmezden geldi. Lucy onu tutup kendine doğru çekmek istiyordu ama ya bunu yaparken diğer tarafa düşerse diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Will çılgın bir gülümsemeyle, "Şunu izle," dedi.

“Will yeter! Kes şunu.”

Bir adım daha attı. Bu seferki daha büyüktü. Bir dizini havaya kaldırdı ve tek ayak üstünde dengede durmaya çalıştı.

Lucy’nin gözü önünde ölecekti.

Lucy, “Beni korkutuyorsun,” dedi.

Will ayağını indirdi, ileriye doğru birkaç adım daha attı. Gözleri faltaşı gibi açıldı. Dengesini sağlamak için vücudunu kastı. Lucy ufak bir çığlık attı. Will iki kolunu açtı ve dengesini sağladı. Lucy’ye baktı, gözleri heyecanla açılmıştı.

“Yaptığımı gördün mü?”

“Evet gördüm! Will, dinle beni bak, ölürsen!..”

Will keyifli bir kahkaha attı.

Lucy, “Senin sorunun ne?” dedi.

“Bilmem. Bir sürü sorunum var.”

Will korkulukta zıplamaya devam etti, bir ayağıyla zıplayıp diğerinin üzerine iniyordu. Lucy nefesini tutmuştu.

“Epilepsi hastasıyım.”

Bir kez daha zıpladı. Lucy korku içindeydi.

“Bir de âşık olduğum bir kız var ve sanırım onunla aramda bir şey olması için elime geçen tek fırsatı da harcadım.”

Lucy, Will’in gözlerinin içine baktı. Bahsettiği kız kendisi miydi?

“Kendimi bildim bileli şanssız biri oldum.”

Will zıpladı ama ayağı korkuluğun demirini ıskaladı. Kaydı, hem de aşağıya doğru kaymıştı. Koltukaltı korkuluğa gelecek şekilde düştü. Bütün vücudunu çekmeye çalışıyordu. Onu havada tutan tek şey korkuluktaki koluydu, vücudunun geriye kalanı fuayeden aşağıya sallanıyordu.

Lucy, “Hayır!” diye bağırdı.

Will'e doğru atladı, kolunu tuttu ve çekti. Ayaklarıyla balkon duvarlarından destek alıyordu. Will'in ayaklarıyla basacak bir yer aradığını duyabiliyordu. Bütün ağırlığını ileriye verdi ve kendini korkuluktan içeri attı, yanyana yere düştüler. Lucy, Will'in göğsüne sinirle vurdu.

"Bunu bir daha yapma!"

Will, "Üzgünüm," dedi kıkırdayarak.

Lucy, "Ciddiyim," dedi. "Bunu bir daha yapma."

Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

Will, "Yapmayacağım," dedi. "Kızmana gerek yok."

Lucy, "Merdivenler'e geri dönmek istiyorum," dedi.

Başıyla onayladı. Ayağa kalktılar ve yola koyuldular. Will konuşmaya çalışıyordu ama Lucy çok sinirliydi. Lucy onu cesaretlendirmek istemiyordu ama aylardır hiç bu kadar hayat dolu hissetmemişti. Hâlâ adrenalinin etkisindeydi, Will'in ayağının korkuluktan kayışı, onun kollarını yakalayışı, ellerinin vücudunu tutuşu. Will'le sevgili olmanın nasıl olacağını merak etmişti.

Evlerine yaklaştıklarında Lucy, üzerine kendine büyük gelen bir McKinley tişörtü giymiş minyon birini gördü. Merdivenler'in başında durmuş, kapıyı çalmaya hazırlanıyordu.

Will, "Hey," dedi. "Ne istiyorsun?"

Minyon figür korkuyla yerinden sıçradı ve Will ve Lucy'ye döndü, bir perçem sarışın saç kafasındaki kapşondan dışarı çıkmıştı. Işık yüzüne yansdı. Lucy kızı tanımıştı.

"Tara?" dedi.

Güzeller'deki atletik kızlardan biriydi ve Lucy'nin de arkadaşaydı, tabii Hilary gelip tek hareketiyle bütün kızları Lucy'ye düşman ettiğinde Tara da diğerleri gibi ona sırtını dönmüştü.

Tara, "Buraya David'i görmeye geldim," dedi.

Lucy, “Neden?” diye sordu.

Tara, “Ona teslim etmem gereken bir mektup var,” dedi, elleri kapüşonlusunun cebinde bir şeyi tutuyordu. “Ve bunu sadece ona verebilirim.”

Mektup, Hilary’den geliyor olmalıydı.

Lucy, “Bana ver,” dedi.

“Hayır. Sadece David’e vermem...”

Lucy, “İçeriye girmene imkân yok,” dedi. “Senin ya da Hilary’nin aklından geçen neydi bilmiyorum ama David’i görmene imkân yok. Bu işler senin istediğin gibi olmuyor.”

Lucy, Tara’nın özgüveninin kaybolmaya başladığını görebiliyordu. Hemen atladı. Sorunun ne olduğunu anlamıştı.

“Hilary’ye mektupla birlikte dönmek istemediğini biliyorum,” dedi, sözleri sert ve kendinden emindi. “Yani seni öyle görünce kim bilir sana ne yapacak. Ama o mektubu ben alabilirim. David’e teslim ederim. Ve sen de Hilary’ye gidip mektubu bizzat David’e verdiğini söyleyebilirsin.”

Tara, Lucy’ye baktı, ne yapacağına hâlâ karar verememişti. Dudağını ısırdı ve Lucy’nin sözlerini aklında tarttı. Lucy, *Onu bana ver*, diye geçirdi aklından. *Onu bana ver, seni küçük fahişe.*

“Hayır.”

Lucy, Tara’nın saçma sapan görünüşlü, genişlemiş cebine doğru atıldı. Tara kaçtı.

“Geri gelme! Duydun mu? Burada istenmiyorsun!” diye bağırdı Lucy.

Bu onun grubu, onun eviydi. Hilary’nin tırnaklarını buraya geçirmeye hakkı yoktu. Hem o mektupta ne yazıyordu ki?

Will'in arkasından bir cam kırılma sesi geldi. Hiç olmadığı kadar hızlı koşuyordu. Peşindekiler ona yaklaşıyordu. Will üzerinde düz ekran televizyon ve dvd oynatıcı olan bir alışveriş arabasını itti. Aşağıya sarkmış olan kablolar kıvrılıyor, yerlere sürünüyor ve ayaklarına çarpıyordu. Arabanın tekerleklerinden biri sıkışmış, araba antenine takılı bir bayrak gibi savruluyor ve arabanın titreşmesine neden oluyordu. Televizyon zıplayarak kenara kadar geldi ama Will onu düşmeden yakalamayı başardı.

Arkasına baktı. Ucubeler. Bir sürü halinde, ellerinde ikiye dörtlük kalaslarla ona doğru geliyorlardı. On beş metre uzaktardı. Mavi saçları dalgalanıyor, sinirli bir ifadeye bürünmüş yüzlerine çarpıyordu. Çığlık atıyorlardı. Attıkları çığlıklar uzun koridor boyunca dizili olan boş metal dolaplardan yankılandı. Havadaki ses yaklaşan felaketin habercisi gibiydi.

Sakın nöbet geçirme.

Ciddi bir epileptik nöbet geçirebilirdi. Hem de hemen o anda. Ama tabii aynı nöbeti herhangi başka bir zaman da geçirmesi mümkündü. Kahvaltı yaparken bile aynı riski yaşıyordu. Ağzında bir ekmek parçası varken vücudu kasılabilir, boğularak ölebilirdi. Daha da hızlı koşmaya başladı. Kendini hayat dolu hissediyordu. İçinde bulunduğu tehlike, kaçış, peşindeki psikopatlar... bütün bunlar içinden bir elektrik dalgası gibi geçiyordu.

Will alışveriş arabasını Merdivenler'in kapısına geçirdi.

"AÇIN ŞU LANET OLASI KAPIYI!" diye bağırdı.

Kapıyı yumrukladı, tekmeledi. Kızgın kalabalık, frenleri tutmayan bir tren gibi çılgınlık atarak üstüne doğru geliyordu.

Will, "Benim, Will!" diye bağırdı. Kapı aralandı ve Leonard aralıktan baktı, zincir kilit hâlâ kapının üzerindeydi.

Leonard, "Neler oluyor..." diye başladığı cümlesini yarıda bıraktı.

Will, "ÇABUK!" diye bağırdı ve Leonard yerinde zıpladı.

Zincir kilit aradan kalktı ve Will alışveriş arabasını hızla içeri soktu. Kapıyı duvara savurdu ve kendini içeri attı. Fırlattığı alışveriş arabası cephaneliğe çarptı. Will hemen arkasını döndü ve kapıyı kolunu içeri uzatmış olan bir Ucube'nin üzerine kapadı.

Ucube, içeride kalan kolunu deliler gibi sallıyor, eliyle Will'e ulaşmaya çalışıyordu. Will omzunu kapıya dayadı ve bütün gücüyle yüklendi.

BAM! Kapının diğer tarafından vurulan ağır bir cisim, yedi santim kadar açılmasını sağlamıştı. Ucube kolunun tamamını içeri soktu. Elleriyle Will'i saçından yakaladı ve çekti.

"Leonard, yardım et!"

Leonard, heykel gibi olduğu yerde taş kesilmişti. Üç Yalnız merdivenlerden aşağı koştu ve Leonard'ı kenara itti. Aralarından

biri Gonzalo'ydu. Gonzalo ileri atıldı, kocaman elleriyle kapıya yüklendi. Kolları da en az bacakları kadar kalındı.

Gonzalo, "Kim var orada?" diye bağırdı.

Will, "Ucubeler," dedi. "Hem de bir sürü."

BAM! BAM! Daha fazla Ucube kapının önüne yığıldı. Gonzalo gücünü topladı ve kapıyı ittirdi. Will'in saçını tutan el açıldı. Kolun sahibi merhamet dilercesine bağırdı ve kolunu geri çekmeye çalıştı. Acı veren bir gayretle kolunu aralıktan geri çekti ve kapı kapandı. Will çabucak zinciri taktı ve kapıyı kilitledi.

BAM! Diğer taraftan kapıya son bir darbe geldi. Belli belirsiz konuşmaların ardından...

"Ölünüz! Hepiniz ölünüz Yalnızlar!"

Kapıdan çekildiler ve geldikleri yere geri döndüler. Will kendini yere bıraktı ve nefesini düzene sokmaya çalıştı. Yalnızlar merdivenlere döküldü. İlk kat merdivenleri korkmuş ve meraklı yüzlerle doldu. Kalabalık açıldı ve aralarından geçen David'e yol verdi.

Will, "Kahretsin," dedi.

Gonzalo bıyık altından güldü.

David, "Burada ne oldu böyle?" dedi. Öne çıktı.

Will, "Televizyon getirdim," dedi, bakışlarını televizyona çevirmişti.

Leonard, cephanelikte duran arabayı çekerek herkesin, üzerinde duran teçhizatı görmesini sağladı. Odadakilerin gözleri sihirbazlık numarası görmüş gibi parlamıştı. İzleyenler şaşırmış ve alkışlamaya başlamıştı.

"Bu televizyonu aldın mı, yoksa çaldın mı?"

"Bu televizyonu çaldım, David. Ucubeler'in ücretsiz kargo hizmeti vermek için mi geldiklerini sandın?"

David, gözünü Will'e dikmişti ama onun gözü Lucy'deydi. Lucy, bir Will'e bir de televizyona bakıyordu, Will'in böyle bir şeyi başarmış olmasına inanamıyor gibiydi.

"Bir televizyon için Ucubeler'le aramızda savaş mı çıksın istiyorsun?"

Will, "Film de getirdim," diye cevap verdi.

Gonzalo yaslandığı duvardan arabaya doğru ilerledi ve "Hangi filmler var?" diye sordu.

"Bilmiyorum, orada bir ton film var işte..."

"Filmleri falan unutun! Daha fazla düşmana ihtiyacımız yok."

David bir kez daha Will'in babasıymış gibi davranmaya başlamıştı ama bu sefer Will'in Lucy'nin karşısında David'e boyun eğmeye niyeti yoktu.

"Avluda onların aktivitelerine el attığımız için bize zaten kızgınlar, Kaykaycılar da aynı şekilde. Madem bela istemiyordun, o zaman grup kurmayacaktın."

"Sen DVD izleyeceksin diye Yalnızlar'ın ölmesini mi istiyorsun?"

David çaresiz görünüyordu. Will, ağabeyinin söylediğinde bir haklılık payı olduğunun farkındaydı. Lucy'yi etkilemek için belki de biraz fazla ileri gitmişti. Bir an için pişmanlık duydu ama işi bu noktaya kadar getirdikten sonra önemi yoktu.

Will, "Bunları geri vermemiz gerektiğini mi söylüyorsun?" dedi.

Bütün grup nefesini tuttu. David odadakilere baktı. Bütün gözler üzerindeydi. David bakışlarını tekrar Will'e çevirdi ve ölü kadar soğuk bir şekilde, "Televizyonu salona çıkarıp fişe takın," dedi.

Herkes rahat bir nefes almıştı. David sinirliydi, hem de daha önce Will'in hiç görmediği kadar. Will'in tüyleri diken diken olmuştu. David, Will'e arkasını döndü ve merdivenleri tırmandı.

Will kazanmıştı ama bunun için bir bakıma bel altı çalışması gerekmişti. Suçluluk duymaya başlamıştı ama David gidince başlayan konuşmalar kafasını dağıttı. İnsanlar etrafına toplanmıştı, sırtına vuruyor ve ona teşekkür ediyorlardı. Ardından alışveriş arabasına ilerlediler, yeni doğmuş bir bebek gibi onunla oynuyor ve ilgi gösteriyorlardı. Yerinden kıpırdamayan tek kişi Lucy'ydı. Endişeli bir şekilde Will'i izliyordu.

Will, belinde sakladığı DVD'yi çıkardı. Karayipler'deki vahşi yaşamla ilgili bir belgeseldi bu. DVD'yi Lucy'ye fırlattı.

Lucy DVD'yi yakaladı ve gülümsedi.

Will yüzündeki gülümsemeyi kontrol altında tutmak için dudağını ısırarak zorunda kalmıştı. Havalı görünmek istiyordu. Bu, şu ana kadar yaptığı en havalı işti. Dilinin uyuştüğünü fark etti, uyurken nöbet geçirdiği anlamına geliyordu bu. Belki geçen gece olmuştu. Belki de ondan önceki gece. Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. Kendini harika hissediyordu.

Smudge, "Evet, bugün David'in yerine seni seçti," dedi. "Neden peki biliyor musun? Çünkü canı öyle istedi. Yarına fikri değişir belki. Belki öyle bir şey yapar ki sırf bunu düşünmemek için üçüncü kattan atlayıp beynini avluya akıtmak istersin. Ve o da orada bütün cazibesi ve masumiyetiyle durur, "Zavallı Will. Çok, çok yazık oldu," der. Kancıklar böyledir. Adam bile öldürseler yanlarına kalacaklarını biliyorlar, o yüzden hiçbir şeyi kafaya takmıyorlar."

"Smudge, yok artık ya."

Will, Smudge'in küçük dairesinde karşısına oturdu. Odadaki tek ışık kaynağı bilgisayar laboratuvarının uzak köşesinde bulunan tavandaki bir lambaydı. Zayıf ve soğuk tonda bir ışıktı, Will'in

etrafındaki her şeyi solmuş gibi gösteriyordu. Dolap, pis elbise ve kurumuş fasulye gibi kokuyordu. Smudge'in çalıntı eşyaları genelde düzenli olurdu ama şu anda yerlere saçılmış, çöplerle karışmış durumdaydılar. Smudge, Will'in karşısında oturmuş ensesindeki bir yaranın kabuğunu kaşıyordu.

"Seni uyarıyorum sadece o kadar," dedi, sesi titriyordu.

"İyi misin dostum?"

"Harikayım."

Smudge yanaklarını sildi. Will loş ışıktaki görmekte zorlanıyordu. O yüzündeki şey gözyaşı mıydı?

Will, "Bildğin üzere, Dorothy geri geldi," dedi. "Sen de gelebilirsin. Yalnızlara katıl. Telefon şarj aletlerine bayıldılar. Onları verenin sen olduğunu bilseler çok hoşlarına giderdi."

Smudge, "Ooof kapat çeneni ya," dedi.

"Tamam tamam, demek istediğim, seni aramızda görmekten mutluluk duyarız. Neden gelmeyesin ki? Eğlenceli olur."

"Ben burayı seviyorum."

Smudge yerden kuru üzüm alıp yedi.

Will, "Eh, neyse.... Lucy'yi bir yere götüreyim diyorum," dedi. "Ama çok özel bir yer olmalı. Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Benim bir fikrim var."

Will ayağa kalktı, fikri duymak için sabırsızlanıyordu.

Smudge, "Benim pantolonumun içine girebilir," dedi.

"Haydi ama ya. Ciddiyim ben."

"Ben de ciddiğim. Kendine bir iyilik yap. Güzeller'den birine kapılma. Kapılma işte ya. Sana gülerler belki ama samimi bir gülücük olmaz o, sadece dikkatini çekmek isterler. Onlara yürüdüğün an sana gülerler."

"O artık Güzeller'den değil."

“Öyle mi? Bütün o saçmalıklar hemen kaybolur mu dersin? Güven bana, o tam olarak sana söylediğim gibi biri.”

Will, “Lucy onlar gibi değil,” dedi.

“Eh, evet ama hiçbirimiz eskiden olduğumuz gibi değiliz, öyle değil mi?”

“O farklı biri. Onun hakkında böyle konuşma.”

Smudge elindeki lazeri açıp kapadı, Will’in gözüne kırmızı ışığını yansıttı.

“Willie, onun da diğer kancıklardan farkı yok.”

Will ona bakmaya dayanamıyordu, dolabın bir köşesine kıvrılmış, küçük bir solucan gibiydi. Kızlardan ne anlardı ki o? Will ayağa fırladı.

“Siktir git ya. Seninle niye takılıyorum ki zaten ben?” dedi.

Smudge, “Hey, bekle!” dedi.

“Cehenneme git.”

“Öyle demek istememiştim.”

Will yürümeye devam etti. “Eh, sen de bir fetusa benziyorsun. Ama dur, ben de böyle demek istemedim aslında.”

Smudge kapıya geldiğinde Will’e yetişti ve zayıf, tavuk kemiği gibi parmaklarıyla Will’in dirseğine sarıldı.

“Hey, üzgünüm! Gitmen gerekmiyor,” dedi.

“Neden benim mutluluğum seni mutlu etmiyor?”

“Fazla ileri gittim, tamam mı? Lucy’yle aranızda bir sorun çıkmaz diye tahmin ediyorum. Belki de sen haklısın. Ne bileyim... Dediğin gibi seni sevebilir.”

“Her neyse dostum. Özür dilerken bile itlik yapıyorsun.”

Will, Smudge’ın kolunu itti ve kapıdan dışarı çıktı.

Smudge, “Onu götürebileceğin bir yer biliyorum,” dedi.

Will durdu. Arkasına döndü. Smudge'in gözleri büyümüştü, çaresiz görünüyordu.

"Kimsenin bilmediği bir yer. Aklını başından alacağından eminim," diye devam etti.

"Şaka mı yapıyorsun?"

Smudge kafasını salladı. Alnı endişeyle kırıışmıştı.

"Ona kefil olabilir misin?" diye sordu. "Sır tutabileceğinin garantisini verebilir misin?"

Will'in aklına Lucy'den daha fazla güvenebileceği hiç kimse gelmiyordu. Ve Smudge'in bahsettiği şey ilgisini çekmişti.

"Evet. Kesinlikle."

Smudge cebinden katlanmış bir kâğıt ve tükenmez kalem çıkardı. Kâğıdın üst tarafına bir şeyler karaladı ve ardından o kısmı kopardı.

Smudge gözlerini yere çevirdi ve "Beni ziyaret etmeye devam edeceksin, değil mi?" dedi.

Yırtık kâğıt Smudge'in parmakları arasında sallanıyordu. Will bahsettiği yerin neresi olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Will, "Niye geleyim ki? Benimle daha fazla alay edesin diye mi?" diye sordu.

Smudge bakışlarını kaldırdı.

"Benimle konuşan tek kişi sensin."

Will üzölmüştü. Smudge belki fazla saçmalıyordu ama Will onun aslında ne kadar yalnız olduğunu unutmuştu.

"Yarın uğrarım belki, tamam mı?" dedi.

Smudge, "Tamam, nasıl istersen," diye cevap verdi.

Elindeki kâğıdı Will'e verdi.

Will, "Pekâlâ seni salak, sonra görüşürüz," dedi ve hızla uzaklaştı.

Smudge, “Evet, sonra görüşürüz moron,” dedi hevesle.

Will aceleyle köşeyi döndü ve koridordaki ilk çalışan lambanın altına geldiği anda katladığı kâğıdı açtı. Bu bir kilit kombinasyonuydu. Kombinasyonun altında, büyük ve biçimsiz harflerle şöyle yazıyordu:

733 numaralı dolap.

David'in palası attığı her adımda sırtına çarpıyordu. Kalın, katlanmış kartondan bir kın yapmış, yaptığı kını da sırtına asmıştı. Karmaşa içindeki pazara baktı; bağırانlar, kızانlar, fiyatla anlaşıانlar. Burada fazla vakit geçirmek istemiyordu. İşini halledip gitmek istiyordu. Arkasında duran otuz Yalnız, takasta kullanacakları erzakları taşıyordu; geriye kalanları ise sonraki erzak talanına kadar kullanacakları yiyeceklerle birlikte Merdivenler'e göndermişti.

"Ritchie, Nelson ve takımını alıp Kaşarlar'a gidin. Gerekenlerin çoğunu onlardan almaya çalışın. Tuvalet kâğıdı, sabun gibi temel ihtiyaç maddeleri. Geriye kalanlar, kafanıza göre takas yapabilirsiniz ama birbirinizden fazla ayrılmamaya çalışın."

Birisi, kalabalığın ardından, "Yalnızlar!" diye bağırdı. David'in bağırانının kim olduğunu görmek için bakmasına gerek yoktu çünkü bu kendisine bir süredir Çakal denmesi konusunda ısrar eden, Ucubeler'in lideri Bobby Corning'di. Yüzünü beyaza boya-

mıştı. Onu bir yaşayan ölü gibi gösterdiğini düşünüyordu. David ona Çakal Bobby demek istemiyordu. Kendini satanist bir şarkı sözü yazarı olarak tayin etmeden önce, Bobby ilk sömestrını her gün farklı pastel renklerde polo tişörtler giyerek geçirmişti. Bu, unutulması kolay bir görüntü değildi.

Bobby arkasına kattığı bir sürü Ucube ile kalabalığı yararken, “Ölmek için iyi bir gün seçtiniz!” dedi. Diğer gruplar durdu ve olup biteni izlemeye başladı.

David içindeki endişeyi saklayan bir gülümsemeyle, “Bula bula bu lafı mı buldun?” dedi. “Umarım bütün günü bunu düşünerek geçirmemişsindir.”

Bobby’nin yüzü ekşimişti. “Hayır, bunu az önce buldum!” dedi. Gözlerine gelen mavi buklelerini sivri siyah tırnaklı parmaklarıyla kenara attı.

David biraz rahatlamıştı. Başlangıcı iyi yapmıştı.

Bobby, “Bize bir televizyon borçlusun!” dedi. David’in dibine kadar gelmişti.

Will, Bobby’ye doğru hamle yaptı. David son anda Will’i pantolonunun kemerinden yakaladı. Onu yanına çekti.

Will, “Televizyon mu istiyorsun? Gel de al o zaman! O numaracı arkadaşlarını da yanında getir!” dedi, bir yandan da David’le mücadele ediyordu. David, Gonzalo’ya onu götürmesini işaret etti. Gonzalo vakit kaybetmeden gelip Will’i tuttu ve grubun arkasına doğru ilerlemeye başladı. Ama Will son bir laf atmayı başarmıştı. “Gelsinler de senin suratını nasıl dağıtıyorum görsünler!”

Bobby, Will’in arkasından ağzından salyalar saçarak “Adım Çakal!” diye bağırdı. Keskin bir şekilde David’e döndü. “Peki ya siz kimsiniz? Yalnızlar mı? Grup falan değilsiniz siz, hiçsiniz.”

Ucubeler ilerledi, Bobby'nin onlara işaret vermesini bekliyorlardı. Bobby'nin gözleri David'e palanı çek haydi der gibiydi. David'in yanında sadece otuz kişi vardı, geriye kalanlar okulun diğer tarafındaydı. Bobby'nin onunla karşılaşmak için avluyu değil de pazarı seçmesinin sebebi buydu. Bobby'nin yanında en az altmış Ucube vardı. Yalnızlar kazanamazdı.

David, "Sakin ol Çakal," dedi.

Bobby, "Erzak talanlarından uzak durun. Bizim ekmeğimizle oynuyorsunuz," dedi bütün grupların duyacağı şekilde sesini yükselterek. "Buranın düzenini bozmaya çalışıyorsunuz! Şu an dediğimi onaylamayı istiyorum! Yalnızlar'ın avluya bir daha çıkmayacağını duymak istiyorum!"

David, "Siktir," dedi. Elini palasına götürdü.

Ucubeler silahlarını kaldırdı ama kullanma fırsatı bulamadılar. Takım, Ucubeler'in etrafını sardı. Takım arkadaşlarının arasında çıkan Sam'i gören Bobby'nin suratı ekşmişti. David şoke olmuştu. Herkes şoke olmuştu. Sam, avluda Kırıntılar'ın saldırısına uğrayıp ölümden döndüğünden beri ortalıkta görünmemişti.

Sam'in yüzü solgun görünüyordu, David'in buna dikkat etmesi garipti çünkü sonuçta hiç kimse bir yılı aşkın süredir adam akıllı güneş ışığı görmemişti. Ama bu solgunluk farklıydı. Hasta gibiydi; derisinin doğal rengi yoktu. Sam'in gözleri de farklıydı, gözbebekleri akmış da korneasını lekelemiş gibilerdi. Sam, David ve Bobby'ye doğru koştu. David hızla palasına davrandı, tam ellerini kabzasına koymuştu ki Sam Bobby'yi kavradı.

Tek bir hareketle Bobby'yi havaya kaldırdı ve sürükleyerek bir sınıfın kapısına kadar götürdü. Kapının üzerinde, baş hizasında ikiye ikilik bir pencere bulunuyordu. Sam, Bobby'nin kafasını o pencereye geçirdi. David camın kırılma sesini duydu. Ucubeler

öne atıldılar, bağııyorlardı ama Takım onları kontrol altında tutuyordu. Sam'in Bobby'nin yüzünü kırık cama bastırışını izlediler. Sam yaklaştı ve Bobby'nin kulağına bir şey fısıldadı ama bu sırada bakışları David'e kilitlenmişti. Sam'in gözleri öfkeyle parlıyordu.

PAT.

Penceredeki çatlak büyüyordu, Bobby'nin yüzüne yakın köşeye kadar ulaşmıştı. Bobby çatlakla göz göze gelmişti, bir çingiraklı yılanla karşılaşmış gibiydi. Sam, Bobby'nin yüzünü cama daha sert bir şekilde bastırmaya başlamıştı, kulağına fısıldamaya da devam ediyordu. David'e baktı. Eğer camdaki kırık açılır da kafası oradan geçerse, Bobby'nin derisini yüzebilirdi. David, aklında Bobby'nin kafasını kırık camdan çıkartmaya çalıştığını ve yanaklarının yarısını orada bıraktığını canlandırdı.

PAT.

Penceredeki çatlak cam daha küçük parçalara ayrıldı. Parçalardan biri Bobby'nin burnuna denk gelmişti. Hafifçe inledi. Ucubeler Takım'dan kurtulmaya çalışıyorlardı. Sinirlenmişlerdi ve bağııp onlara karşı çıkmaya çalışıyorlardı. Bobby'nin gözleri yuvalarından fırlamıştı. Sam fısıldamayı kesti. Bobby'nin kafasını bıraktı.

Bobby'yi bırakıp oradan uzaklaştı. Bobby ilk başta olduğu yerde hareketsiz kaldı. Yüzünü cama dayalı tuttu, suratını paramparça edebilecek cam parçalarına bakıyordu. Ucubeler ona doğru koştu. Hiçbirinin gözünün içine bakamıyordu.

Pazardaki herkes, Ucubeler'in Yalnızlar'ın yanından geçerek kendi takas bölgelerine gidişlerini izledi. Sam, David'in olduğu tarafa yürümeye başlayınca David de elini hazırda beklettiği palasını çekti. Palası elinde bekliyordu ve Yalnızlar da iki tarafına dizilmişti. Sam, David'in yanından yürüyüp geçecek gibi görünmüştü ama

bir anda durdu. Durduğu yerde yavaşça döndü ve David'e doğru ilerledi. Yüzü inanılmaz pisti. Günlerdir yıkamıyor olmalıydı.

Sam, "Seni benden başkası öldüremez," dedi. "İyi alışverişler."

Sam yoluna devam etti ve Takım üyeleri onu takip ettiler.

David bu olaydan sonraki yirmi dakikayı kafası bulanık bir şekilde geçirmişti. Sam'in etrafta olmamasına kendini fazla alıştırmıştı. Takım onlara koridorlarda saldırmaya devam ediyordu ama Sam'in liderliğı yokken bu saldırıların herhangi bir odak noktası olmuyordu. Yalnızlar-Takım çekişmeleri rutin halini almıştı belki ama Sam'in dönüşü ona bunun kişisel bir mesele olduğunu ve aralarından biri ölene kadar da devam edeceğini hatırlatmıştı. David'in morali bozulmuştu. İster yarın olsun ister bir ay sonra, David'in bu işi sonlandırabilmesinin tek yolu Sam'i öldürmektir.

Ama bunu nasıl yapabiliirdi ki?

Ritchie, "Gitmeye hazırız," dedi. Arkasında duranlar ellerinde Kaşarlar'dan aldıkları erzaklarla bekliyordu.

David başıyla onayladı. "Güzel. Diğerleri Nerdler'in orada. Haydi eve dönelim."

David yaslandığı duvardan ayrıldı ve marketin kalabalığına karıştı. Kalabalıkta birisi bir anda elini tuttu ve sıktı. Bu, David'in tanımadığı Kırıntı bir kızdı. Beyaz saçları pislikten griye dönmüştü ve yüzüne geliyordu. Üzerinde kendine iki beden büyük gelen eski bir mont vardı ve montun arkasındaki kesikten yere dökülen naylon parçaları sanki arkasında kuş tüylerinden iz bırakıyormuş gibi bir hava veriyordu. Dökülen tüylerden bazıları ayağına bağladığı bezlere yapışmıştı. Yalnızlar'a katılmayan Kırıntı sayısı pek fazla değildi. O, aklını kaçıran çocuklardan biri olmalıydı herhalde.

David içgüdüsel olarak elini çekti ve Kırıntı kız da hiçbir şey olmamış gibi arkasına bile bakmadan yürümeye devam etti.

Ritchie, “Geriye kalan Kırıntılar olduğunu bilmiyordum,” dedi.

Will omuz silkti. “Bazı insanlar yalnız kalmaktan hoşlanıyor.”

David eline ilişmiş olan bir şey olduğunu fark etti. Avcunu açtığı anda içinde dikdörtgen şeklinde katlanmış bir kâğıt olduğunu gördü ve parmağıyla kâğıdı açtı. Üzerinde, “Beni takip et,” yazıyordu. “H.”

H.

David elyazısını tanımıştı. Hilary’ydi bu. Delice kalabalığa göz gezdirdi ve kızı aradı. Bir sonraki şovlarının reklamını yapan birkaç İnek ve Kaykaycı’nın arasından geçtiğini gördü. Eğilerek Nerdler’in takas mekânına girmişti.

David, “Şey...” diye kekeledi. “Şey, çocuklar... siz devam edin en iyisi, sizinle marketin girişinde buluşuruz. Geriye kalanları ben toplar getiririm.”

David cevap vermelerini beklemedi. Kalabalığın içine daldı. Hilary onunla konuşmak istemişti ve o da bir yıldan fazla süredir onunla konuşmayı bekliyordu. Bu akıllıca bir hareket değildi. Onu aldatmıştı. Onun kışına tekme basmıştı. David’in ölmesini isteyen çocukla çıkıyordu. Sam onu astığında yardım etmek için kılını bile kıpırdatmamıştı. David’in yürümeyi kesip geri dönmesi için bir sürü sebep vardı ama bunu yapmadı.

Hilary’yi Nerdler’in takas mekânındaki bir elektronik eşya tezgâhının önünde görmüştü. Vahşi buklelerinin ardındaki yüzü is ile lekelenmişti ama gözleri parlıyordu. Bozuk bir laptop arıyormuş gibi yapıyordu. David yanında durdu ve kullanılmış telefon bataryalarına bakınmaya başladı.

David, “Beni buraya neden çağırdın?” dedi.

“Bunun çılgınca olduğunu biliyorum ama çok zor durumdayım David. Senin dikkatini çekmenin başka bir yolunu bulamadım. Sana bir mektup göndermeye çalıştım ama mektubum geri gönderildi.”

Geri mi gönderildi? Kim yapmıştı bunu? Neden onun haberi olmamıştı? Ve neden zor durumdaydı? Sam ne yapmıştı? Ses tonu David’i bütün bunları sorma isteğiyle doldurmuştu. Ama bunu yapmadı. Sessizce bekledi.

David, “Sana neden güvenecekmişim?” diye sordu.

Ona güvenmek istiyordu. Vereceği herhangi bir sebep, ufacık bir bahane bile ona yeterdi.

“Beni tanıyorsun David. Öyle değil mi? Ben değişmedim, eskisi gibiyim.”

David kafasını kaldırdı ve Hilary’nin yüzüne baktı. Ondan sadece birkaç santim ötede dururken, kirli beyaz saçlarının bir peruk olduğunu fark etmişti. Dudaklarını büktü. David’in bir yanı elini uzatıp yüzünü okşamak, ona aynı annesi öldüğünde onun kendisine yaptığı gibi her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu.

Hilary, “Bana bakma,” dedi. “Birileri seni görebilir.”

“Hil, zor durumdayım dedin. Neler oluyor?”

Hilary, odaya girdiğinden beri ilk kez David’in yüzüne bakmıştı. İs ve kir içinde kalmış olmasına rağmen yüzünün kızardığı belli oluyordu. Ona ihtiyacı vardı. Sebebini bilmiyordu ama yüzündeki ifadeden bunu anlamıştı. Ona onu özlediğini söylemek istiyordu. Birkaç Takım üyesi odaya girince Hilary’nin gözlerindeki özlem yerini korkuya bırakmıştı. David uzandı ve elini tuttu. Elleri hâlâ yumuşaktı. Eğer herhangi biri onun tenine dokunursa, Kırıntı olmadığını rahatlıkla anlayabilirdi.

Hilary, “David, bırak beni,” dedi, ses tonu ısrarcı değildi.

David, “Konus benimle,” dedi.

Hilary elini kurtarmaya çalıştı ama David’in bırakmaya niyeti yoktu. Cevabını alana kadar elini bırakmayacaktı.

Hilary, “Bu gece buluşacağız,” dedi.

Lucy bir Nerd olmayı diledi. En azından onlar gidip kütüphaneye saklanabiliyor ve bütün gün boyunca kitap okuyabiliyorlardı. Kulağa harika geliyordu. Nerdler'in toplantılar düzenleyip önemli edebi eserleri ya da geçmişten günümüze meydana gelmiş olan tarihi olayları tartışıp tartışmadıklarını merak etmişti. Acaba iki kat yukarıda ütöpik bir yaşam mı sürüyorlardı? Aşağıda insanlar kafalarını birbirlerine vururken onlar felsefe mi yoksa kuantum fiziği mi diye mi tartışıyorlardı?

Bunların bir önemi yoktu. Lucy onlardan biri değildi. Sorun da buydu zaten. O bir Yalnız'dı, Yalnız kızlardan oluşan bir grubun içerisinde, Nerdler'in pazar tezgâhındaki kitapları karıştırıyordu. Will'in de söylediği gibi onun burada geçireceği en az iki buçuk yıl vardı, belki daha da fazla. Ya okuyacak bir sürü kitap bulacaktı ya da buraya, etrafındakilere adapte olmanın, onları kabullenmenin bir yolunu bulacaktı. Gonzalo'nun kız arkadaşı Sasha yanında duruyordu. Yanaklarında çiller olan, İran asıllı bir

kızdı. Davranışları haricinde her şeyi minyatördü. Lucy başından beri Sasha'dan uzak durmuştu ama belki de arkadaş edinmenin vakti gelmişti de geçiyordu.

Lucy, "Bunun çok güzel olduğunu duydum," dedi. Kapağı pas renginde bir kitabı eline aldı. Kitabın güzel olup olmadığını bilmiyordu. Sadece bu kitabın annesinin yazlıkta okuduğu kitapların bulunduğu rafta olduğunu hatırlıyordu ve muhabbet açacak bir cümleye ihtiyacı vardı.

Sasha, "Hımm," dedi, sadece bir saniyeliğine dikkate alıp sonra işine devam etmişti. Muhabbeti kuramamıştı. Sasha'nın Lucy'ye ihtiyacı yoktu. Sasha'nın yanında Gonzalo vardı ve bu da hayatta kalmasına yetiyordu. Belinda diğer tarafındaydı ve ona bakmaya yeltenmedi bile. Belinda aralarında kendine ısındırması en zor olacak kızdı ve Lucy eğer onu yanına çekerse diğerlerinin de geleceğinden emindi.

Dorothy, Lucy'nin arkasından iç karartıcı bir ses tonuyla, "Gerçekten güzel mi?" dedi. "Ucuz bir hikâye olduğunu duymuştum."

Lucy, "Tabii ki ucuz. Yoksa eğlenceli olmazdı ki," dedi. Duruma doğru yaklaşmış olduğunu umuyordu.

Belinda, "Ucuz şeylerden bıktım," dedi.

Lucy onun yanından gitmek istedi. Arkadaş edinme çabaları buraya kadardı. Belinda'nın gözünde Lucy, Dorothy'den daha aşağı seviyedeydi. O, Yalnızlar'a en çok ihtiyaç duydukları zamanda sırt çevirip sonradan geri gelmiş bir kızıdan bile daha değersizdi. Durum böyleyken niye uğraşıyordu ki? Bir sene boyunca bile uğraşsa, fark eden bir şey olacak mıydı?

"Lucy."

Lucy bakışlarını elindeki kitaptan sesin geldiği yöne çevirdi. Kızıl saçları olan Asyalı bir kız ona bakıyordu. Burnunun ucu

korkunç bir şekilde kopmuştu. Bu Julie Tanaka'ydı ve yanında altı Kaşar vardı. Belinda, Sasha ve Dorothy dikkatlerini ona çevirdi ve tezgâhta duran silahlarını ellerine aldı.

Lucy, "Şey... merhaba?" diyerek cevap verdi. Lucy'nin babası Julie'nin babasıyla liseden arkadaştı. Küçükken bir ya da iki kez Pale Ridge'e onları ziyarete gelmişlerdi. Lucy'nin babası Mason Montgomery Teknoloji'de işe girip ailesiyle birlikte Pale Sırtı'na taşındıklarında, Lucy'nin ailesi o ve Julie'nin çok iyi arkadaş olabileceğini düşünmüştü. Lucy ve Julie'nin bunu gerçekleştirme fırsatları olmamıştı.

Lucy anı kurtarmak için, "Bir Kaşar olduğunu bilmiyordum," dedi. Ama kulağa pek de hoş gelmemişti bu. Ne niyetle söylemeye çalışırsa çalışsın, Lucy'nin ağzından çıkan şeyler kulağa hep kötü geliyordu. Eski Kaşar. Asyalı Kaşar. Burnu düşmüş Kaşar.

Julie, "Seninle bir saniye konuşabilir miyiz?" dedi.

Lucy, "Tamam," dedi, olduğu yerde duruyordu.

"Özel bir yerde konuşsak?"

Lucy grup arkadaşlarına baktı. Bunu yapması pek mantıklı gibi görünmüyordu, babaları arkadaş bile olsa Lucy'nin bu kıza güvenmek için hiçbir mantıklı sebebi yoktu. Akıllarında onunla ilgili nasıl bir plan olduğunu nereden bilebilirdi ki? Kaşarlar'la ilgili duyduğu şeylerin çoğu Güzeller'de yaptıkları dedikodulardan ibaretti. Kaşarlar'ın hepsinin lezbiyen olduğunu ve birbirleriyle kavga edip yüzlerinde izler bıraktıklarını duymuştu. Lucy bunlara inanmamıştı ama Julie'nin burnunu görünce bu ihtimali düşünmekten kendini alamamıştı.

Julie beklemekten sıkılmış bir şekilde iç çekti. "Peki tamam. Gruba alım yapıyoruz ve her üyenin bir kişi getirme hakkı var. Ben seni seçtim."

Lucy, “Ha, öyle mi, teşekkür ederim,” dedi.

Julie, Lucy’nin arkadaşlarına baktı ve sonra bakışlarını tekrar Lucy’ye çevirdi. “Eh, bize katılmak ister misin?”

“Katılmak mı? Anlamıyorum. Benim bir grubum var.”

Julie, “Evet ama senin arkanı kollayacak insanlarla dolu bir gruba girmek istemez misin?” dedi, Belinda’yı baştan aşağı süzmüştü. Lucy ne diyeceğini bilememişti. Kaşarlar’ı kendisi için bir seçenek olarak değerlendirecek vakti olmamıştı. Güzeller’den ayrıldığı gibi mezuniyet kabinindeki olay gerçekleşmiş ve David onu kurtarmıştı. Lucy ona gerçekten saygı duyan ve onu yanlarında isteyen bir grubun olduğunu duymaktan hoşnut olduğunu kabul etmeliydi. Yalnızlar’daki kızların birçoğu ona sırf Will’in sesini kesmek için katlanıyordu. Lucy, Belinda’ya döndü. Belinda gözlerinin içine baktı, Julie Tanaka’ya vereceği cevabı merak ediyor gibiydi.

Lucy, “Hayır,” dedi. “Teşekkür ederim.”

Belinda, “Evet kaybol şimdi,” dedi, Lucy’nin hemen ardından konuşmuştu.

Sasha da, “Evet, o iğrenç burnunu tekmelemeden kaybol,” diye ekledi.

Julie, “Keyfin bilir,” dedi. Kaşarlar’a eliyle işaret etti ve hep birlikte ayrıldılar.

Lucy tuttuğunu bile fark etmediği derin bir nefes verdi. “Bu bayağı garip oldu.”

Dorothy, “Bu saldırıya uğrarsak kafeteryaya sığınamayacağımız anlamına mı geliyor?” diye sordu.

Belinda, “Kimin umurunda?” dedi Dorothy’ye bakarak. “Bunu onlar başlattı. Bela arıyorlar, Lucy’yi bizden almaya çalıştılar.”

Lucy kafasını sinirlenmiş gibi çevirdi. “Evet.” Ama sinirli değildi. Olanlar hoşuna gitmişti. Bu, Belinda’nın onun hakkında ilk kez olumlu bir şey söyleyişiydi.

Sasha, “Size bir şey söyleyeceğim,” dedi ve parmağını salladı. “Ben bu kızları sevmiyorum. Bence çok kötü kişiliklere sahipler, hem de hepsi. Ve bir de o kızıl saç hiç olmuyor. Kullanılmış pedlere benziyorlar.”

Belinda, “Sasha, midemi bulandırdın,” dedi.

Dorothy, “Bence Violent panik yapmış durumda,” dedi. Lucy’nin tezgâha geri koyduğu kitabı inceliyordu. “Grubunda çok fazla son sınıf var. Sadece bu ay bile sekiz kişinin mezun olduğunu duydum.”

Belinda, “Evet ama sırf sayın azaldı diye diğer gruplardan adam çalamazsın,” dedi ve kafasını salladı.

Lucy, “Eh, sanırım bende Kaşar olacak potansiyel yokmuş ha,” dedi. Belinda kıkırdadı. Lucy gerginliği azaltmak istemişti ama bu Sasha’ya pek işlememişti. O hâlâ sinirliydi.

Alçak sesle, “Violent’in gruba o adı vermesinin sebebini biliyorsunuz, öyle değil mi?” dedi. “Duyduğuma göre... tecavüze uğramış.”

Bunu duymak Lucy’yi sarsmıştı. Bu hepsinin en kötü kâbusuydu, özellikle de Lucy’nin ve eğer okuldaki en güçlü kızın başına geldiyse aralarından herhangi birinin de başına gelebilirdi. Lucy bunu çok iyi biliyordu.

Sasha, “Çok kötü olduğunu duymuştum,” diye devam etti. “Gruplar kurulmadan önceymiş. Son sınıflardan biri yapmış, onu bayağı da hırpalamış. Birkaç hafta sonra yanına bir grup kız almış ve bunu yapanı bulmaya kalkışmış. Onu öldüreceklermiş. Ama ölü bulmuşlar. Virüs onlardan önce davranmış.”

Sessiz kalmışlardı. Diyecek ne vardı ki? Bu, hayatları boyunca taşımaları gerekecek iğrenç hikâyelerden biriydi artık. Bunu duymak Lucy'nin Kaşar olmakla ilgili yaptığı ufak espriyi geri almak istemesine sebep olmuştu. Konuyu değiştirmek için herhangi bir şey düşündü. Ciltli bir kitap gözüne takıldı. Kitabı aldı.

“A-ha! Bunu alacağım.”

Belinda kitaba baktı. “*Büyük İskender* mi?”

Dorothy, “Okulu ele geçirmeyi mi düşünüyorsun?” dedi.

Lucy, “Will sever diye düşünmüştüm,” dedi.

Sasha, “Will mi? David’in olmayı hayal ediyorsun diye düşünmüştüm,” dedi.

Lucy, “Sasha! Iyy!” dedi.

“Haydi ama tatlım, aynı ikizlerin bir türlü geçmeyen kokusu gibi David’in peşini bırakmıyorsun. Bence sen abayı fena yakmışsın.”

“Hiç de bile!”

Belinda, “E o zaman Will’den mi hoşlanıyorsun?” diye sordu.

Lucy, “Will benim arkadaşım,” diye cevap verdi.

Belinda, “E o zaman kimden hoşlanıyorsun?” dedi.

David. Cevap David’di. Ama önceki gece Will’le birlikte koridorlarda koşarken kendini cesur, tehlikeli ve canlı hissetmişti. Onlara ne söyleyeceğini bilemedi.

Sasha yüzünde geniş bir gülümsemeyle, “Eh, sanırım Will ile idare etmesi gerekecek, büyük kardeşini sahiplenen var,” dedi. Odanın diğer tarafında birine bakıyordu. Lucy o tarafa döndü.

David başka bir Nerd tezgâhının önünde durmuş, kitapları karıştırıyordu. Yanında garip beyaz saçlı ve kabarık montlu biri vardı. Yanındaki bir Yalnız değildi, ondan eminlerdi. Evsiz birine benziyordu. Belinda bir kez daha kıkırdadı. Dorothy bile bu garip ikiliye bakıp kıkırdamıştı.

Dorothy, "Acayip Peggy mi o?" diye sordu.

Belinda, "Hayır, o geçen hafta mezun oldu," dedi.

Sasha iyi niyetli bir şekilde, "Yarıştan çekildiğin iyi olmuş Lucy. İşler kızıışmış gibi görünüyor," dedi. Lucy rahatlamıştı. "Aman Tanrım, yüzünü görmem gerekirdi. Sen abayı fena yakmışsın!"

Kitapları karıştıran David'i izlerken Lucy'nin içini bir sıcaklık kaplamıştı. Neleri karşılaştırıyordu? Hangi türleri okumaktan hoşlanıyordu? Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordu. Bir sonraki görüşmelerinde bu konudan bahsetmeye karar verdi. Belki birlikte bir kitap okuyabilirlerdi, sonra da tartışırlardı. Salonlarını kütüphaneymiş gibi canlandırdı aklında. Böyle şeyleri Merdivenler'de ve Yalnızlar'la niye yapmayacaktı ki? David'le birlikte yapardı hem.

Lucy'nin fantezileri toz olup uçmuştu. David o garip kızın elini tutuyordu.

David'in dudakları hareket ediyordu. Kızla konuşuyordu. Kızın eline tekrar baktı. O eli tanıyordu. O uzun parmakları ve manikürlü tırnakları tanıyordu. Odadaki en çirkin kız aslında en güzeliydi. Hilary neyin peşindeydi? David neden ona dokunuyordu? Hilary, David'den uzaklaştı ve aceleyle odadan ayrıldı. Lucy, odadan ayrılan Hilary'nin arkasından bakakalan David'e baktı.

"Onu alacak mısın?"

İneklerden biri elinde duran ciltli *Büyük İskender*'e işaret ediyordu.

Lucy, "Evet, sanırım alacağım," dedi.

Zayıf olduğumu düşünüyorlar.

Sam'in kafasında dönüp dolaşan düşünce buydu. Herkesin böyle düşündüğünü biliyordu. Kendi grubu. Bütün okul. Herkes avluda olanları görmüştü. David ve grubunun Sam'in kışını tekmelediklerini görmüştü.

"Haydi Sammy, gel de bizimle top oyna biraz! Azıcık hareket et, vücuduna kan pompalansın!"

Sam tribünlerden, şişman ellerinde bir futbol topu tutmakta olan Alan Woodward'a baktı. Yuvarlak yanakları kıpkırmızıydı. Sam, içinden onların paramparça olmasını geçirmişti.

"Hayır," dedi.

Defol git seni şişman ahmak. Alan kötü biri değildi. Ama tam bir geri zekâlıydı. Sam'in gününün büyük çoğunluğu geri zekâlılarla uğraşmakla, onları mutlu edip kendisini öldürmelerini engellemeye çalışmakla geçiyordu. Bu onun sinirlerini bozmaya

başlamıştı. Ama şu anda pes edemezdi. Herkesin beklediği şey buydu çünkü.

Alan omuzlarını silkip yoluna devam etti. Gerildi ve topu spor salonunun öbür ucundaki gruba fırlattı. Sam, spiral çizerek giden isabetli atışı beğenmişti. İyi bir atıştı. Diğer uçta bekleyenler topu yakalamak için birbirilerine dirsek atıp itişiyorlardı. Ayakkabıları cilalı parke zeminde ciyaklıyordu. Çıkan ses aynı bir köpeğe vurduğunuzda çıkan ciyaklamaya benziyordu.

Sam yedi yaşındayken Trixie adında kıvırcık tüylü bir köpeği vardı. Trixie aptalca bir isimdi çünkü Sam'in köpeği bir erkekti. İsmi annesi koymuştu. Kız çocuk istemesine rağmen sadece bir oğlu olunca aldığı köpeğin adı Trixie olmuştu. Bu, kadınların çanta gibi yanlarında taşıdığı minyatür köpeklerdendi. Huysuz. Kırılgan. Onu her okşayışında kaburgalarını hissedebiliyordu. Köpek evin etrafında onu kovalar, bacağına sürtünmeye çalışırdı. Ufak, haylaz bir yaratıktı. Onun o küçük ve tüylü vücuduyla bacağına sürtünmesi kadar iğrenç bir şey olamazdı. Arkasına saklandığı her kapıyı tırmalar, ona daha fazla sürtünmek isterdi. Ve kimse Sam'e yardım etmezdi, yetişkinler sadece gülmekle yetinirdi. "Şuna bakın, Sam Trixie'den korkuyor. Çok tatlı ya!" Üzerine basıp belini kırdığında herkes gülmeyi bırakmıştı. Çıkan ses hâlâ kulağındaydı. Babası onu böyle bir şey yaptığı için dövmüştü. "Senin sorunun ne?" diye bağırırmıştı ona. Onu anlayan kimse yok gibiydi. Ufak, ahlaksız yaratık onu tâciz ediyordu. Sam sadece kendini savunmuştu.

"Selam bebeğim."

Hilary tribünlere tırmandı. Sam'in yanına oturdu ve elini şortundan içeriye, dizine ve kasıklarına soktu. Üzerindeki geniş

şortuna sürtünen tırnakları çekilen bir fermuara benzer bir ses çıkarmıştı. Sam'i yanağından öptü.

“Neden onlarla birlikte değilsin?” dedi.

Sam, “Neredeydin sen?” diye sordu. Kendini Hilary'nin yalanlarından yeni bir tanesine hazırladı.

“Aşağıdaydım. Gruptakilere havuz başında erzak talanı sonrası parti yapabileceklerini söyledim. Pazar nasıldı? Kendini daha iyi hissetmeni sağladı mı?”

“Erkek arkadaşını gördüm.”

Hilary elini geri çekti. “Neden böyle şeyler söylüyorsun?”

Sam güldü. “Rahat ol bebeğim. Şaka yapıyordum.”

Hilary, “Bundan hoşlanmıyorum,” diyerek cevap verdi, kaşlarını çatmıştı.

Bu tam da ihtiyacı olan şeydi, Hilary ona gıcık olmuştu. Elini tuttu ve tekrar dizine koydu. Diğer eliyle yüzünü okşadı ve biraz güç kullanarak da olsa yüzünü kendine doğru çevirdi. Kaşları hâlâ çatıktı ve dudaklarını birleştirmişti. Sinirliymiş gibi yapıyordu, yine bir yalan peşindeydi.

Sam, “Şaka sevmiyor musun sen?” dedi.

Hilary, “Komik değil Sam. Hem de hiç komik değil,” dedi, alınmış gibi yapmaya devam ediyordu. Onun güzelliğine erişebilecek başka kimse yoktu. Sam, Hilary'yi öpmek için eğildi ama öpmedi. Çenesinin altında iki santimlik bir kir tabakası vardı. Parmağıyla temizledi.

Sam, “Bu ne böyle?” diye sordu.

Parmağının üzerindeki kir parçasına baktı. Hilary de bakıyordu. Kir ve pislik McKinley'de sıkça rastlanan bir şeydi ama Hilary bir istisnaydı. O her zaman için temiz, makyajlı ve güzel kokulu olurdu.

“Kir gibi duruyor Sam.”

Sam, “Senin yüzünde duruyordu,” dedi, sinirlenmeye başlamıştı.

Hilary, “Ee yani,” dedi ve bıkkınlığını gösterir türde bir iç çekti. “Böyle davranmayı ne zaman bırakacaksın?”

Soruya cevap vermekten kaçınıyordu. Sakladığı bir şeyler vardı. Yalan söylemeye devam ediyordu.

Hilary sesini alçalttı. “İnsanları korkutmaya başlıyorsun.”

Birileri gülüyordu. Sam, parmaklarını Alan’ın saçma futbol maçının yapıldığı spor salonuna çevirerek çatırdattı. Takım, basketbol sahasının faul çizgisinde toplanmıştı. Alan saçma bir şakaya eşek gibi anırırcasına gülüyordu. Alan’ın gülüşünden nefret ediyordu. Sam, Alan’la göz göze geldi. Bu şans eseri olacak türde bir şey değildi. Alan onun hakkında konuşuyordu. Bundan emindi.

Alan spor salonunun diğer tarafından, “Kaptan, gelip bizimle biraz oynamaz mısın?” diye bağırdı. Açığını örtmeye çalışıyordu.

Hilary biraz endişeli bir ses tonuyla, “Gitsene,” dedi. “Sana ihtiyaçları var Sam.”

Sam hareket etmedi. Alan iç çekti ve el salladı, topu eline aldı ve diğerlerine maça başlamaya hazır oldukları işaretini verdi. Çocuklar birbirleriyle bir şey konuştular ve gülümsediler. Konuştukları şey oynadıkları oyunla alakalı değildi. Bu oyunlar kimin umurundaydı ki artık? Hepsinin doğru an geldiğinde başlatacakları planları vardı.

Onun artık bu işi yapamayacağını düşünüyorlardı. Sam, avludaki Kırıntılar’ın onu tırmalayışlarını hâlâ hissedebiliyordu. David onları geri çekmese durmayacaklarından emindi. David. David ve grubu koridorlarda gezmeye devam ettiği sürece hiç kimse onun düştüğü durumu unutmayacaktı.

Sam, “Alan’ın kızı kim?” dedi.

Hilary, "Roberta Fennessey," diye cevap verdi.

"Ona onu terk etmesini söyle."

"Ne?"

"Ona bizim birinci sınıflardan birini ayarlarız."

"Bunu yapamam. O Alan'dan hoşlanıyor. Onlar birbirlerini seviyorlar."

"Yap dedim."

Hilary, "Hayır," dedi. Ses tonu gayet netti. Sam ona baktı. Sam'e ihanet etmişti. Ne yaptığını bilmiyordu ama bir şey yaptığından emindi. Sam eskisi gibi değildi. Hilary'yi ona ihanet etmeye zorluyordu. Adeta darbeye davetiye çıkartıyordu. Ondan Danny Liner'ı öldürdüğü günkü gibi korkan kimse kalmamıştı. Pazarda Bobby'ye yaptıklarının gözlerinde hiçbir önemi yoktu. Bunu çaresiz bir hareket gibi görmüşlerdi.

Sam, "İyi peki," dedi.

Ayağa kalktı. Alüminyumdan yapılmış beyzbol sopasını eline aldı. Spor salonunda onsuz dolaşmazdı. Tedbiri elden bırakmamak gerektiğini düşünüyordu. Tribünlerden indi, beş büyük adım atarak spor salonu zeminine ulaştı.

Hilary'nin uzaktan ona, "Sam," diyerek seslenişini duydu.

Anthony takımı için bir sayı daha yapmıştı. Alan, onun oyun kurucusu olarak oynuyordu.

Alan, "EVET!" diye bağırdı ve heyecanla ellerini havaya kaldırdı. Oyunun ardından takımının atak hattı Alan'ın üç metre kadar ilerisinde duruyordu. Alan tribünlere doğru döndü, Sam'in oturduğu yere bakarak gülümsemişti. Sam'in üzerine doğru koşmakta olduğunu gördüğünde gülümsemesi kayboldu.

Sam alüminyum sopasını Alan'ın suratına geçirdi.

Alan yere düştü. Sam'in ayakları önünde titriyordu. Acıyla inledi. Aklı karışmıştı, elini kafasına götürüyor, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kulaklarından kan gelmişti. Elleriyle havayı avuçlamaya çalıştı.

Sam arkasından gelen bağırmalar olduğunu duydu. Hilary'nin ona bağırarak durmasını söylediğini duydu. Sopasını bir kez daha kaldırdı ve kafasına indirdi. Alan'ın suratı dağılmıştı. Kan ve dişler etrafa saçıldı. Üçüncü vuruştan sonra Alan'ın Alan'a benzer hali kalmamıştı. Altıncı vuruşta ölmüştü. Ama Sam onuncu kez sopayı indirene kadar durmadı.

Korkunç bir manzara çıkmıştı ortaya. Sopayı yere attı ve sopa Alan'ın dağılmış suratının yanındaki parkeye düştü.

Sam toplanan kalabalığa döndü. Güzeller yüzlerini Takım'dan sevgililerinin kollarına dayamışlardı. Aralarından hiçbirisi Sam'in yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu. Yüzlerindeki korkuyu bir kez daha görmüştü.

Yapılması gerekeni yapmıştı.

David gizlice pazara girdi. Bütün ışıklar kapalıydı. Bütün grupların odaları kilitliydi. Etrafta itişmeler, hırsızlık ya da kavga gürültü yoktu. Herkes gitmişti.

Ayakkabılarının yere sürterken çıkardıkları ses onu germiştir. Birileri onu görse, sadece birkaç Kaykaycı bile olsa onu rehin alıp fidye isteyebilirlerdi. Yaptığı aptallıktı. Yalnızlar ya boyun eğmek zorunda kalır, belki de bütün yiyeceklerini falan vermeleri gerekirdi ya da onu geri almak için savaşmak zorunda kalırlardı. Her iki şekilde de sırf kendini kontrol edemediği için herkesin başını belaya sokmuş olacaktı.

Hilary onu geri istiyordu. Düşünebildiği tek şey buydu.

Onunla ilgili fantezileri hâlâ devam ediyordu, eskisi gibi değildi belki ama onu her gördüğünde ellerinin göğsüne değişini, boynunun ve kulaklarının arkasının o güzel kokusunu hatırlıyordu. Ve şimdi, geçen bu kadar vaktin ardından, Hilary onunla

David gizlice pazara girdi. Bütün ışıklar kapalıydı. Bütün grupların odaları kilitliydi. Etrafta itişmeler, hırsızlık ya da kavga gürültü yoktu. Herkes gitmişti.

Ayakkabılarının yere sürterken çıkardıkları ses onu germiştir. Birileri onu görse, sadece birkaç Kaykaycı bile olsa onu rehin alıp fidye isteyebilirlerdi. Yaptığı aptallıktı. Yalnızlar ya boyun eğmek zorunda kalır, belki de bütün yiyeceklerini falan vermeleri gerekirdi ya da onu geri almak için savaşmak zorunda kalırlardı. Her iki şekilde de sırf kendini kontrol edemediği için herkesin başını belaya sokmuş olacaktı.

Hilary onu geri istiyordu. Düşünebildiği tek şey buydu.

Onunla ilgili fantezileri hâlâ devam ediyordu, eskisi gibi değildi belki ama onu her gördüğünde ellerinin göğsüne değişini, boynunun ve kulaklarının arkasının o güzel kokusunu hatırlıyordu. Ve şimdi, geçen bu kadar vaktin ardından, Hilary onunla

buluşmak istemişti. Yalnız başına. Gece vakti. David böyle bir fırsatı uzun zamandır bekliyordu.

O tam bir manyak.

Bunlar Lucy'nin sözleriydi. Bu sözleri hiçbir zaman unutamayacaktı. Lucy, onun hatıralarının aksine inanılmaz kötü kalpli, kindar bir Hilary tarif etmişti. *Manyak* tabiri, Hilary'nin Belinda'nın saçını keserken yüzündeki keyifli ifadeyi açıklar nitelikteydi. Lucy'ye avluda vahşice saldıran kıza da gayet uyuyordu.

Lucy.

Bir insan neden Lucy'ye saldırmak isterdi ki? O çok harika biriydi. Çok nazik. Will'in onun neden bu kadar mükemmel olduğunu düşündüğünü anlamıştı. Lucy'nin çok farklı bir havası vardı; insanı mest eden, inanılmaz bir güzelliği vardı. David onun yanındayken kendini çok rahat hissediyordu. Zaman geçtikçe mezuniyet kabininde Brad'e yapmak zorunda kaldığı şeyi kabullenmişti. Brad'in ölümü korkunçtu ama David araya girmese olacakları düşünmek bile istemiyordu. Birinin Lucy'ye zarar verdiğini ve onun o saf ruhunu incittiğini düşünmek bile onu hiddetlendiriyordu. Yine aynı durumda kalsa aynı şeyi yapacağından emindi. Onu korumak için gereken şey buysa Brad'i tekrar tekrar öldürmeye hazırdı.

David, Güzeller'in odasının kapısına uzandı. Kapıyı tıklatmak üzereydi ama bir anda durdu.

Gerçekten de istediği şey bu muydu? Kendine ait bir grubu olmuştu. Tamamen unutulmuş biriyken geri dönmüş, okulda gerçek bir güç halini almıştı. Ve şimdiyse grubundakilere korkunç davranmış birini yatağa atma hayalleri kuruyordu. Eğer Lucy öğrenirse...

Lucy'nin ne düşündüğünün bir önemi yoktu. Bu, bir buçuk senedir yapmak istediği bir şeydi.

David kapıyı yavaşça tıklattı ve geri çekildi. Gelmemiş olabilirdi. Korkmuş olabilirdi. Buna şaşırmasdı. David'in gözleri tepesinde duran fiskiye borusuna takıldı. Bu, Sam'in onu astığı boruydu.

Kapı tıkırdayarak açıldı. Hilary, kapı ile pervaz aralığından ona baktı.

David, "Merhaba," dedi.

Hilary kapıyı savurarak açtı ve David'i kemerinden tutup içeri çekti. Onu mum ışığında aydınlanmakta olan odaya soktu. Kapıyı kapayıp kilidi çevirdiği anda Hilary onu odadaki öğretmen masasının üzerine fırlattı.

David, "Hey, sakın ol," dedi.

Hilary hiçbir şey söylemedi. Onu yiyecek gibi görünüyordu. David'i öptü. Tişörtünü yırttı. Üzerindeki tişört kaliteli bir tişörttü ve David onu durdurmaya çalıştı. Hilary, David'in ellerini uzaklaştırdı. Bacaklarını beline ve ellerini boynuna doladı. Mumların alevi çok düşüktü, Hilary'nin yüzünü zar zor görebiliyordu.

David, Hilary'nin kulağına, "Yavaş ol biraz," diye fısıldadı. Bu böyle olmamalıydı. David, uzun zaman beklediği bir günün her anının tadını çıkarmak istiyordu. Her şeyin bu olaylar olmadan önce, odalarında yaptıkları zamanki gibi olmasını istiyordu.

Hilary, "Şu an sana ihtiyacım var," dedi. Kemerine yapıştı, açmaya çalışıyordu. David kendi kendine, *istediğini yap gitsin* dedi. Neden şikâyet ediyordu ki?

Hilary'nin elbisesini çıkardı ve onu sıkı baldırlarından tutarak kendine çekti.

Hilary inledi ve gözlerini kapadı. Kulağına, "Seni çok özlemişim," diye fısıldadı. Kemerini çıkarmayı başardı ve pantolonunun

düğmelerini çözmeye başladı. David, Hilary'nin boynunu öpüyordu, o sevdiği noktayı bulmaya çalışıyordu. Kokusu eskisi gibi değildi. Belki de başka bir şeyle karıştırmıştı... ya da Lucy'yle, asansörde birlikte uyurlarken, kolları onu sarmış, sıcaklığını hissederken yaşadıklarını hatırlamıştı. Hilary'yle aralarında geçenleri öğrenirse onu hiçbir zaman affetmezdi.

Kes sesini.

Hilary, "Durma," dedi. David durduğunu fark etmemişti. Hilary pantolonunun düğmelerini çözmeyi başardı. Parmakları içerideydi artık. Eli soğuktu ama harika hissettiriyordu. David, Hilary'den beri hiç kimseyle birlikte olmamıştı. Ama Hilary olmuştu. Sam'le birlikte olmuştu. Bunu hatırlamak David'in midesini bulandırdı.

David, Hilary'yi kendinden uzaklaştırdı, Hilary de ayaklarının üzerine düşmüştü.

Hilary, "Ne yapıyorsun?" dedi.

David pantolonunu düğmeledi ve masadan uzaklaştı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"David?"

David, "Bana bir saniye izin ver," dedi. "Burada ne yapıyoruz?"

Hilary, "Bunu," dedi. Kendini David'e bastırdı ve onunla yi-yişmek istercesine ağzını yüzüne bastırdı. David kafasını geri çekti.

Bir anlığına birbirilerine baktılar. Gözyaşları gözünde birikti ve mumun ışığıyla parıladı.

David, "Ağlama," dedi.

"Sam bugün Alan'ı öldürdü."

"Ne?"

"Onu öldürdü. Hem de sebepsiz yere. Bir sopayla suratını..."

Daha fazla devam edemeyecekti, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Kendini David'den uzaklaştırdı. David'e bir titreme gelmişti. Alan. Takım'da o kadar adam varken neden Alan? David'in şu ana kadar tanıdığı en neşeli çocuklardan biriydi o.

David, "Alan öldü mü?" diye tekrarladı. Böyle bir şeyin mümkün olmayacağını düşünmüştü.

Hilary bir sandalyeye yığıldı, ayaklarını topladı ve çenesini dizlerine dayadı. David onun yanına bir sandalye çekti ve oturdu. Ona doğru uzandı ve ellerini bacaklarının üzerine koydu.

"Sam kafayı yedi. Onu avluda yendiğinden beri hiç iyi değil. Herkesin onu yerinden indirmek istediğini düşünüyor. Güzeller'e her şeyin yolunda olduğu imajını vermeye çalışıyorum ama korkuyorum. O beyzbol sopasını bana ne zaman savuracak?"

Hilary bir kez daha hıçkırıklara boğuldu. David'in istediği şey bu değildi. Onunla hisleri hakkında konuşacaklarını düşünmüştü. Onun kendisine bir buçuk yıl içerisinde düşündüklerini söylemesini bekliyordu, David de aynısını yapacaktı. Böyle olacağını hiç düşünmemişti.

"Bana çok iğrenç şeyler yaptırdı. Hiçbir şekilde yapmayacağım şeyler."

David, "Peki bunları neden yaptın?" dedi. Gaddarca bir soruydu belki ama sorması gerekiyordu. Ona kırılmış gibi baktı.

"Nasıl bir hayat yaşadığımı bilmiyorsun."

David, "Sanırım biliyorum," dedi. "Beni asmaya çalıştı."

"Eh, hepimiz senin kadar onurlu olamıyoruz, David."

"Bahane bulma."

Hilary, "Hayatta kalmam gerekiyordu," dedi. David, Hilary'nin bunu daha önce hiç kimseye söylememiş olduğunu fark etti. "Ve o benim erkek arkadaşımdı."

“Artık öyle değil mi?”

“O durum biraz karışık.”

David, “İnsanları öldürüyor. Ve başkalarını da aç bırakıyor. Neden onunla birlikte olmak isteyesin ki?” dedi.

“Sen de öldürüyorsun.”

Bunu duymak David’i sinirlendirmişti.

David, “Belki de bu kötü bir fikirdi,” dedi.

Hilary kapıya doğru bakıyordu.

Sonunda kendini topladı ve “Ne yapacağımı bilemedim,” dedi.

Bu odaya gelirken hissettiği heyecan kaybolmuştu. Bu, Sam’in partisinde kaybettiği kız değildi. Ya da belki öyleydi ama o his gitmişti. Birbirlerine ait değillerdi. Ama onu hâlâ önemsiyordu. Onun korku içerisinde yaşamasını istemiyordu.

David, “Yalnızlar’a katılmak ister misin?” diye sordu.

Hilary, “Onu öldürebilirsin,” dedi. “Seni içeri sokabilirim. Takım’ı ele geçirebilirsin. Sana destek olurum. Kızlar benim yanımda. Her şey yoluna girer. Eskisi gibi olabiliriz.”

David ona baktı. Bütün bunları dediğine inanamıyordu. Bu kız kimdi böyle? Ondan ayrılmış, onu görmezden gelmiş ve şimdi de gelip ondan erkek arkadaşını öldürmesini mi istemişti?

“Hiç kimseyi öldürmeyeceğim, Hilary.”

“Neden? Sana yaptığı onca şeyden sonra da mı? Herkese yaptığı onca şeyden sonra da mı?” Hilary sinirlenmişti. “Ama o senin gibi değil. O seni öldürecek!”

“Eh, o planını yapmış gibi görünüyor o zaman.”

Hilary ayağa kalktı. Parmağını bir bıçak gibi ona salladı.

“Sen bir aptalsın. Sana her şeyi değiştirme şansı veriyorum, David. Herkes yeni bir sayfa açabilecek!”

“Ben yeni bir sayfa açtım bile.”

Hilary kafasını salladı ve kapıyı açtı.

David, “Üzgünüm,” dedi. Ve gerçekten de öyleydi.

Hilary kapıdan geçerek koridora çıktı ve gitti. David derin bir nefes aldı.

Kendi kendine, “Of be adamım...” dedi. “Ne konuşmaydı ama.”

David arkasına yaslandı ve elleriyle saçını taradı. Tavana bakıyordu. McKinley Lisesi’yle ilgili söylenebilecek tek bir şey varsa o da burada yeterince vakit geçiren herkesin gerçek kimliklerinin ortaya çıktığıydı.

Will, 733 numaralı dolabın kulpunu tuttu.

Her şeyin sonuca ulaşacağı an gelmişti. Lucy'ye baktı. Ona gülümsüyordu. Ama saf bir gülümseme değildi. Lucy'nin gerçekten mutlu olduğunda nasıl görüldüğünü biliyordu ve şu an öyle değildi. Onu bu gece dışarı çıkarmayı planlamamıştı. Dolabın içinde ne olduğuna bile bakmamıştı. Bunu yarın yapacaktı. Ama bu akşam Lucy ona Büyük İskender hakkındaki kitabı verdiğinde, daha fazla bekleyemeyeceğini anlamıştı. Lucy ona Büyük İskender'in epileptik olmasına rağmen eski dünyayı fethettiğini söylemişti. Lucy, Will'in kendine inanmasını istiyordu, ona inanıyordu ve bu da onu gerçekten önemsedici anlamına geliyordu. Will daha fazla dayanamamıştı. Ona bir sürprizi olduğunu ama bunun için bir kez daha gizlice kaçmaları gerektiğini söylemişti. Lucy başta gitmek istememişti ama Will onu ikna etmişti.

Bu gece hamlesini yapacaktı.

Kilidin tutma yerini kaldırırken paniklemişti. Ya içeride hiçbir şey yoksa? Ya bütün bunlar Smudge'ın yaptığı kocaman bir şakadan ibaretse? İçeride ne olduğunu bilmiyordu. Belki de başka bir yere giden yolu gösteren bir harita vardı? Ya da kimsenin geçemeyeceği bir kapıyı açan bir dizi anahtar? Derin bir nefes aldı.

Lucy, "Ters giden bir şey mi var?" diye sordu.

Will, "Hayır," dedi. Dolabı açtı.

Dolabın içerisinde devasa bir açıklık vardı.

Dolabın içindeki metal levha içe doğru kıvrılmış ve arkasındaki izolasyon malzemelerinde bir delik açmıştı. Aşağısı karanlıktı. Lucy nefesini tutmuştu.

"Bu da ne?" diye sordu.

Will, "Sürpriz demiştim, öyle değil mi?" diye cevap verdi.

Lucy'nin bu cevabı yemiş olduğunu umuyordu. İşler umduğundan daha iyi gidiyordu. İçinde bulunduğu şok halini gizlemek için inanılmaz çaba gösteriyordu.

Will, "Hazır mısın?" dedi.

"Sanırım. Nereye çıkıyor burası?"

"Birazdan göreceksin."

Elini tuttu. Dolaba ve önünde duran deliğe girdi. Will, Lucy'yi diğer taraftaki karanlığa sürükledi. Telefonunu açtı ve ondan gelen ışık, dolaplar ile beton duvarlar arasında kalmış bir boşlukta olduklarını ortaya çıkardı. Dar bir aralıktı, yaklaşık bir metre enindeydi. Uzunluğunu söylemek güçtü, inanılmaz karanlıktı. Havada bayat bir koku vardı. Birisi, büyük ihtimalle Smudge, duvara büyük siyah bir ok işareti çizmişti. Solu gösteriyordu.

"Will, korkmam gerekiyor mu?"

"Hayır ya. Eğlenceli olacak."

Haklı çıkması için dua etti. Delikten dışarı uzandı ve dolabı arkalarından kapadı. Bir tabutu içeriden kapatıyor gibi hissetmişti. Dolabın hava deliklerinden sızan koridorun ışıkları içeriye zar zor aydınlatıyordu. Will biraz korkmuştu. Okulun tam anlamıyla içine girmişlerdi ve nereye gittiklerini bilmiyorlardı. Lucy'nin elini bırakmadı. Elleri birazcık da olsa ıslanmıştı, terlemiş gibiydi.

Will, "Bu taraftan," dedi.

Ok işaretini takip etti ve Lucy'yi de arkasından sürükledi. Telefonunun yetersiz ışığı sadece önlerini görmelerini sağlıyordu.

Lucy, "Sen burayı nasıl buldun?" diye sordu.

"Senin gitmediğin bir sürü yeri biliyorum ben."

"Öyle mi? Neresi mesela?"

"Bunları düşünme şimdi."

Lucy güldü. "Sallıyorsun basbayağı."

Yolun sonunda geldiklerinde karşılarına üzerinde benzer bir delik bulunan bir izolasyon duvarı ile beton duvar çıkmıştı. Deliğin arkası bir öncekinde olduğu gibi karanlıktı.

Will delikten geçti. Telefonunun ışığı duvardaki bir elektrik düğmesini aydınlatmıştı. Düğmeye bastı. Tavanda duran parlak ışıklar yandı. Will ve Lucy, orta katın merkezinde bulunan ve içinde kapak benzeri metal bir ulaşım paneli bulunan dokuz metre yükseklik bir odaya gelmişlerdi. Kapak açık duruyordu, içindeki merdiven bodrum katına iniyordu. Odanın uzak ucunda bir kapı vardı ama kulpu yerinde değildi.

Lucy, "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Evet, sana içinde hiçbir şey olmayan rahatsız edici bir oda göstermek istemiştım."

Lucy gözlerini devirdi.

Will, "Biraz daha sabret. Beklediğine değecek," dedi.

Will, söylediği her yalanda kendini biraz daha derine gömdüğünü düşünmeye başlamıştı. Smudge'in sözüne güvenerek hareket ediyordu ve onun sözü şu ana kadar hiçbir işe yaramamıştı.

Lucy, "Sasha'ya buradan bahsetsem iyi olur. Gonzalo'yla sevişmek için özel bir yer arıyordu," dedi.

"Belki de söylemelisin. Her yapışlarında onları dinlemekten sıkıldım."

"Değil mi ya?"

Will aşağıya baktı. Metal merdiven pis bir beton zemine çıkıyordu. Buranın kötü bir yere çıktığını düşünmeye başlamıştı. Lucy üzerinde kulp olmayan kapıyı açmaya çalıştı ama kapı yerinden bile oynamamıştı.

Will, "Bu taraftan," dedi.

Merdivene çıktı ve her seferinde bir adım atarak soğuk metal merdivenden inmeye başladı.

Lucy, "Sakın altıma bakma," dedi ve onu takip ederek merdivenden aşağı inmeye başladı.

Will, Lucy'nin altına bakmıştı. Ama yukarıdaki odanın ışığı karşısında siyah bir siluetten başka bir şey görünmüyordu. Merdiven, üzerilerinden metal havalandırma boruları yükselen, ışıklı kontrol panelleriyle dolu küçük ve sıcak bir odaya çıkmıştı. Will merdivenden indi. Bir ok işareti daha gördü. Bu seferki ok, yere yakın duran kare şeklindeki bir havalandırmayı işaret ediyordu. Havalandırmanın kapağı yoktu.

Lucy merdivenden indi ve odaya baktı. Ciddi anlamda hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

"Şimdi ne olacak?"

Will havalandırmadaki boşluğu gösterdi. "Şuradan geçeceğiz."

“Oradan mı? Haydi ama. Şaka yapıyorsun. Bunun için elbisemi kirletmeme değmez. Orada ne olduğunu söyleyen olmaz mı?”

İlgisini kaybetmeye başlamıştı.

Will, “Buna degeceğine söz veriyorum,” dedi. Lucy dudaklarını bir sağa bir sola oynatırken vereceği kararı düşünüyordu.

“Çok uzakta mı?” diye sordu.

“Gelmek üzereyiz.”

Kendini vursa yeriye şu an. Daha ne kadar gideceklerine ya da gittikleri yerin neresi olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Romantik buluşma planları kontrolden çıkmıştı. Tabii Lucy bunun bir buluşma olduğunu bile bilmiyordu.

Will cevabını beklemedi. Havalandırmaya ilk tırmanan o oldu. Telefonuyla ileriye baktı. Havalandırma uçsuz bucaksız gibi görünüyordu ve içeride sıcak ve kuru bir hava vardı. Esinti onunla aynı yönde ilerliyordu, bilgisayarlarla dolu odadan gittiği yöne doğru geliyordu. Lucy’nin havalandırmaya tırmandığını duydu.

Lucy, “Aman Tanrım, burası çok sıcakmış,” dedi.

Will, “O kadar da sıcak değil ya,” dedi.

Ama öyleydi. Süründükçe sıcaklık artıyordu. Umarım terli erkeklerden hoşlanıyordur diye geçirdi içinden. Havalandırmanın metali sıcaktı ve dirseklerini acıtmaya başlamıştı.

“Will, yanmaya başladım. Bu durumdan hiç memnun değilim.”

Will, Lucy’nin sesinden çileden çıktığını anlayabiliyordu.

“Çok az kaldı.”

Süründükleri her santimde Lucy’nin ondan biraz daha uzaklaştığını hissedebiliyordu. Büyük ihtimalle buraya gelmeyi kabul etmemiş olmayı diliyordu şu anda. Bu yolculuğun sonunda karşılırlarına çıkacak şey her neyse çok büyük bir şey olmalıydı. İnanılmaz bir şey.

Lucy, “Geri dönmek istiyorum,” dedi. Will onu duymazdan geldi.

Yaklaşmış olmalıydılar. Eğer öyle değilse bunun anlamı Smudge’in ona çok büyük kazık atmış olduğuydu. Hem de çok fena. Bir çıkmazla karşılaşabilir ya da çöplüğün içine düşen bir havalandırma kapağına denk gelebilirlerdi. Smudge büyük ithimalle şu an karnını tutarak kahkahalar atıyor, Will’in sıcak havalandırma borusunun içinde Lucy ile aralarında bir şey olması için son şansını harcıyışını düşünüp yerlere yatıyordu.

“Will, bana cevap verecek misin?”

Havalandırma bir kez daha yön değiştirdi. İleride loş mavi bir ışık gördü. Sonunda. Smudge’i aklında tuttuğu öldürülecekler listesinden sildi.

Will, “Geldik,” dedi.

“Gerçekten mi?”

Öyle olmalıydı. Öyle olup olmadığını bilmiyordu ama öyle olmalıydı.

“Evvvet.”

Will daha hızlı süründü. Mavi ışık önünde duran havalandırma kapağının siyah ızgaralarından sızıyordu. Süründü ve yüzüyle ızgarayı itti. Izgara kapağı yerinden çıktı ve gürültülü bir şekilde yere düştü. Çıkan ses havada yankılanmıştı.

Will, “Vay canına,” dedi yavaşça.

Havuzda gelmişlerdi. Devasa, altı şeritli bir havuzdu. Suyun yüzeyi kusursuz bir durgunluğa sahipti. Mavi bir cam gibi görünüyordu. Vay be, kokusu bile temizdi buranın. Etrafta hiç kimse yoktu. Havuzun spor salonunun altında, Takım’ın bölgesinde olduğunu biliyordu. Ama umurunda değildi. Bu sıcak tünelden çıkıp kendini o serin sulara atmalıydı. Havalandırma tünelinden çıktı.

Onun arkasından Lucy kafasını dışarı çıkardı. Yüzündeki bıkkın ifade tam tersine dönmüştü. Gözleri parlıyordu. Rahatlama hissi Will'in kaslarındaki gerilimi götürmüştü. Lucy'nin yüzünde gerçek gülümsemesi vardı.

Lucy, "Havuz!" dedi. "Will! Beni havuza mı getirdin?"

Sesi fayansla kaplı odada yankılandı. Will gülümseyerek parmaklarını dudağına götürdü ve sus işareti yaptı. Takım'ın burada olup olmadığını bilmiyordu. Lucy sesini alçalttı.

"Saat kaç?" diye sordu.

"Bilmiyorum, dört olabilir mi?"

"Bu harika. Hilary sabah yüzmesine saat altı buçuktan önce gitmiyor ve o yüzene kadar da havuz açılmıyor. Bu yüzden kimse-
nin buraya geleceğini sanmıyorum."

Will, ağzı açık bir şekilde, "Yüzüyor muydunuz?" dedi. "Her gün yüzme imkânınız mı vardı?"

"İnan bana, Takım'dakiler etrafımızda köpekbalığı gibi yüzüp bizi ellemeye çalışırken pek eğlenceli olmuyordu."

"Şanslı pislikler."

Lucy, "Will!" dedi gülerek.

Will de gülmüştü. Beklediği an buydu. Lucy mutluydu, kendisi de mutluydu. Başını ellerinin arasına alması ve onu öpmesi gerekiyordu.

Ama bunu yapmadı. Lucy, Will'in önünde elbisesinin fermuarını açıp üzerinden çıkardı, elbise yere düştü. Will donmuştu.

Çıplak ayaklarının altındaki fayanslar çok serin ve taze gelmişti. Lucy yerde duran elbisesinin içinden çıktı, elbiseyi de yerde bıraktı. Havuzun yanına doğru iki adım attı ve suya daldı.

Soğuk su her tarafını sarmıştı. Suyun altında olmaya bayılıyordu. Kollarını açtı ve suda ilerledi. Daha derine. Kusursuz sessizlik en az su kadar ferahlatıcı gelmişti. Gözlerini kapadı ve ağırlıksızlığının keyfine vardı. Kollarını geriye attı ve kendini ileri itti.

Daha derine gitti. Çok tanıdık bir histi bu. Yazları ailesinin yazlık evine gittiğinde gölde yüzerdi. Lucy ve kuzenleri kıyıda duran tahta salın üzerine yatar, dayanamayacak hale gelene kadar güneşlenirlerdi. Ardından suya atlar, göl tabanına ilk kim ulaşacak diye yarış yaparlardı. Bunlar onun en sevdiği hatıralardan bazılarıydı.

Lucy, havuzun tabanına ulaştı ve elleriyle dokundu. Dizlerini çekerek cenin pozisyonuna geçti ve ardından kendini ileri itti,

uzayda ilerleyen bir astronot gibiydi. Bir anlığına hareketsiz kaldı. Aklında kuzenlerinin gülüşmeleri canlanmıştı. Babasının motorla getirdiği soğuk, tatlı limonatanın tadı bir kez daha ağzındaydı. Öğle güneşi her şeye bir başka canlılık katardı o zamanlar. Lucy gülümsedi.

Bu, Will'in verebileceği en güzel hediye idi.

Ciğerleri acımaya başlamıştı. Gözlerini açtı ve ayaklarıyla zeminden destek alarak yukarı çıktı. Suyun vücudunu taşımasından büyük zevk alıyordu. Yüzeye çıktı ve derin ve taze bir nefes aldı. Gözleri Will'i aradı.

Bir bacağı çıkmış pantolonunun diğer bacağına çıkartmak için tek ayağının üzerinde sekiyordu. Üzerinde komik desenler olan, mavi renkte kırıışık bir boxer giyiyordu. Kasığında bir yırtık vardı. Will'in boxer'ı en az Lucy'nin sutyen ve iç çamaşırı kadar eski püsküydü.

Lucy gülümsedi. "Boxer'ının üzerindeki ne?"

Will aşağı doğru baktı ve homurdandı.

"Şey... Noel Baba şapkaları. Bunu bana büyükannem almıştı. Yıllar boyunca burada kilitli kalacağımı bilsem büyük ihtimalle başka bir şey giyerdim."

Lucy güldü. Tatlı bir şeydi bu. Will etrafına göz attı ve "Güzelmış, öyle değil mi?" dedi.

Lucy, "Mükemmel," dedi. "Ödül senin."

Will başıyla onayladı. Lucy'nin karşısında yarı çıplak kalmaktan utanıyormuşçasına pantolonunu önünde tutuyordu. Lucy, Will'in duruşundan onun gergin olduğunu anlayabiliyordu.

Lucy, "E gelsene artık," dedi. "Su çok güzel."

Will pantolonunu kenara bıraktı ve suya atladı. Will'in onu buraya getirmiş olmasından çok memnundu. Onu önemseyen,

koruyan, eğlendirmek isteyen birinin olduğunu bilmek harika bir histi. Takım'dakilerin yanındayken böyle bir durum söz konusu değildi. Onlar kaba ve düşüncesiz öküzlerdi. Onlarla suya girdiği zamanları hatırladı, Brad gibi tipler suyun altında onları elleyip dururdu. Bundan rahatsız olduğunu hatırlıyordu ama aynı zamanda tahrik olmaktan da kendini alamazdı. Devamını yaşamalarına hiçbir zaman izin vermedi ama bazı anlarda yaşadığı heyecan fiziksel anlamda devam etmişti. Şu anda her şeyi Güzeller'in hiç görmediği şekilde görüyordu. Çiftlerin duşta seks yaptığını görmüştü birkaç kez. Buraya geldiklerinden beri seks yetişkinlerin yaptığı bir şey olmayı bırakmıştı. İsteddiği takdirde onun da yapabileceği bir şeydi artık. Ve istiyordu da. Sadece Takım'da bunu yapacak kadar güvenebileceği hiç kimse yoktu.

Will hâlâ yüzeye çıkmamıştı. Onun yanında yüzerek geçip diğer uca gidip gitmediğini merak etti. Ardından Will onu elleriyle ayak bileklerinden yakalayıp suyun dibine çekti. Suyu girmeden önce ufak bir çığlık atmıştı. Will onu gıdıklıyordu. Ağzından hava kabarcıkları çıktı. Onu tekmeledi ve tekrar yüzeye çıktı. Will çoktan yüzeye çıkmıştı ve gülümsüyordu. Bunu beklemiyordu ama umursamamıştı da.

Lucy yüzünde abartılı bir yalandan sinirle, "Hey!" dedi.

"Tutamadım kendimi."

"Ahlaksız."

Will, "Önümde soyunan sendin, asıl ahlaksız sensin," dedi yüzünde bir gülümsemeyle.

Lucy, "Eh, bilemiyorum ama bütün bunların beni iç çamaşırlarımla görmek için bir numara olduğunun farkındayım," dedi.

Will, "Hayır öyle değildi," dedi, biraz kırılmış gibiydi. Çok tatlı görünmüştü. Lucy ona az daha inanıyordu.

“Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Teklifini kabul ettiğim için çok mutluyum,” dedi.

Will’in yüzü aydınlandı. “Ben de öyle.”

“Ama sen çıtayı bayağı yükselttin. Bana benim bilmediğim bir sürü yer bildiğini söyledin. Bundan daha iyisi varsa ne zaman göstereceksin?”

Will gözünü bile kırpmadan, “Dışarı çıkarız,” dedi. Bunu öylesine kendinden emin bir şekilde söylemişti ki Lucy tekrar sormadı bile.

“Tabii canım.”

“Kim bilir.”

Will sürprizlerle doluydu. Kim bilir? Belki de onları dışarı çıkarabilirdi.

Lucy, “Evet ama yolunu bulsan bile dışarı çıkamayız,” dedi. “Birilerini öldürebiliriz. Sıramız gelene kadar burada beklememiz gerekecek.”

“Kimseye yaklaşmadan dağlara gidebiliriz diye düşünüyorum biliyor musun. Kendimize dağcılık malzemeleri alırız, tırmanır sonra da ormanda kamp yaparız.”

“İki buçuk yıl boyunca mı?”

“Olabilir. Bu cehennemde yaşamaktan iyidir.”

Lucy kollarını açtı, döndü ve sırtüstü yüzmeye başladı. Tavana bakıyordu. Havuzun mavi rengi tavana yansımış dalgalanıyordu. Belki de göl evine gidebilirlerdi. Kışları orada kimse olmazdı. Lucy derin bir iç çekti, uzun zamandır ilk kez bu kadar rahat hissetmişti. Ellerini suyun içerisinde yavaşça hareket ettirmeye başladı. O sırada yavaşça vücudunun ne kadarının suyun yüzeyinde, Will’in görüş alanında olduğunu fark etti. Daha önce hayatı boyunca hiç bu kadar idareli yemek yememiş olmasına rağmen,

vücudu geçen bir sene içerisinde hiç olmadığı kadar dolgun bir hâl almıştı. Will'in gözlerinin vücudunun gizli tuttuğu yerlerinde gezindiğini hissetti. Yüzü kızardı ve bunu gizlemesine imkân yoktu. Will'in arzularını hissedebiliyordu. Vücudunun Will üzerindeki etkisi onu heyecanlandırmıştı.

Lucy, Will'e baktı ve onu kendisini izlerken yakaladı. Ona gülümsedi. Will bakışlarını kaçırdı. "Birazdan gelirim."

Lucy kafasını kaldırdı ve vücudunu tekrar suya gömdü. Will havuzun kenarına doğru yüzüyordu. Suyu uzun ve sert kulaçlarla aştı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sürpriz, söyleyemem."

"Bir sürpriz daha mı?"

Daha başka ne sürprizi olabilirdi ki? Will havuzdan çıktı. Islak boxer'ı tenine yapışmıştı. Elbiselerinin olduğu yere eğildi ve pantolonunun cebine ulaştı. Lucy, su içerisinde hareket etti ve sola kayarak ne aldığını daha rahat görmeye çalıştı.

Will ayağa kalktı, avcunun içinde bir şey vardı. Gözleri bu-
luştı. Will gülümsedi. Lucy, Will'in havuza geri gelişini büyük dikkatle izledi. Elinde ne vardı? Kondom olmalıydı herhalde.

Hayır, olamaz. Lucy iç çamaşırlarıyla kalmak için bu kadar acele etmiş olmamalıydı. Yoksa böyle gülümsemesi de mi yanlış olmuştu? Ona onu istediği hissini mi vermişti yoksa? Will sakın bir şekilde suya girdi.

Lucy'nin kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Dengesini sağlamak için derin bir nefes aldı. Will ona doğru ilerliyordu, su göğsüne çarpıyordu. Ona bakışlarının bir sebebi var gibiydi. Kendisini gıdıklamasına izin vermemeliydi. Her şey çok hızlı geliyordu. Aklında tek bir soru vardı: Eğer Will bir şey yapmayı denerse,

ona izin vermeli miydi? Lucy bundan emin değildi. Will'in eli sudan çıkmıştı. Elinde altın zincirli, pırlanta bir kolye duruyordu. Tekrar suyun altına dönmeyi istedi.

“Bu ne böyle?”

Will konuşmadı. Lucy'ye yaklaştı, kolyeyi boynuna takarken yanakları birbirine değiyordu.

Will, “Senden çok hoşlanıyorum...” dedi.

Lucy nefes alamıyordu. Onun tek istediği biraz eğlenmekti. Will'in niyeti ise çok ciddiye. Ağzını Lucy'nin ağzına yaklaştırdı, dudaklarını ayırmaya başlamıştı.

Onu üzmemekten başka bir işe yaramam, diye geçirdi aklından. Will'in burnu kendi burnuna değdiği sırada başını eğdi. Will dudaklarına ulaşmaya çalıştı. Lucy kafasını çevirdi. Tanrım. Az önce ne yapmıştı?

Will ağzı açık bir şekilde olduğu yerde kalmıştı, olup bitenlerin gerçek olmamasını istiyor gibiydi. Lucy, Will'in gözündeki umut ışığının söndüğünü gördü. Yerini büyük bir utanç almıştı. Lucy'den uzaklaştı. Su bir anda inanılmaz soğuk gelmişti ona.

Lucy, “Üzgünüm,” dedi. Söyleyecek başka bir şey gelmemişti aklına.

David grubunu çok seviyordu.

Hilary'yle aralarında geçen garip buluşma ona herhangi bir şey öğrettiyse bu da etrafında güvenebileceği bu kadar çok insan olduğu için kendini şanslı hissetmesi gerektiği idi. Etrafındaki Yalnızlar ondan kimseyi öldürmesini istemiyordu mesela. Onlar onun ailesiydi ve David, ailesiyle gurur duyuyordu.

Kahvaltı için toplanmış insanların Will'in getirdiği televizyonun başında bir National Geographic belgeseli izlediği salona girdi. Merdivenlerde oturan Gonzalo ve ikizlerin yanından geçti, kahvaltıda fasulye yiyorlardı. İkizler fasulyelerini eziyor ve ardından ceplerinden çıkardıkları krakerlerin üzerlerine sürüyorlardı. Krakerlerin üzerinde yeşil küf olduğunu fark etti. Gonzalo homurdanmıştı.

“Lanet olsun! O krakerler ne zamandandır cebinizde?” dedi.

Kız, “Bir süredir,” diye cevapladı.

Gonzalo, “Bozulmuş onlar,” dedi. “Yemeyin onları.”

Oğlan, “Bozulmuş olsalar renkleri siyah olurdu,” dedi.

Kız, “Siyahsa bozuktur, geri gönder; yeşilse candır, mideye indir,” dedi ve kıkırdadı. İkizlerden erkek olanı, kraker, fasulye ve küfle dolu ağzıyla güldü.

Gonzalo, “Ya, şuradan gitsenize siz,” diye gürledi. “Kahvaltımı mahvediyorsunuz.”

İkizler bu sefer daha da fena gülmüşlerdi, ardından da kahvaltılarını alıp kol kola girdiler ve yukarı çıktılar. David gülümsedi. İkizleri seviyordu. Pis, pasaklı ve inanılmaz garip tiplerdi ama birbirlerine bağlıydılar. David’in grubunun yarısı garip tiplerdi zaten. Drew vardı; durduk yere koşmaya başlardı, insanların gidip onu geri getirmesi gerekirdi. Sal ise cesaret edebildiği her türlü şeyi yedi. David onun kemer, izolasyon malzemesi, tüy ve Ritchie’nin hamamböceklerinden birini yediğini görmüştü. Ve bir de Vincent vardı tabii ki; onun özelliğiye istemsizce yalan söylemesiydi. Söyledikleri zararsız şeylerdi ve dinlemesi eğlenceliydi. Tek yumrukla bir ineği yere serdiğini söylemişti. Ve anlattığına göre babası Amerika Birleşik Devletleri başkan yardımcısının özel uyuşturucu taciriydi. Bir keresinde de üzerinden bir tank geçmiş. Yalnızlar, David’in eski futbol takımındaki arkadaşlarıyla taban tabana zıttı belki ama onları hiçbir şeye, hiç kimseye değişmezdi.

David kalabalığın ortasına geldi ve kollarını havaya kaldırdı. “Hey, millet! Bir dakikalığına beni dinleyebilir misiniz?” dedi.

Herkes susmuştu. Birisi televizyonu kapadı, belgeseldeki ayı somon balığını kapmak üzereydi.

“Buradaki herkes Yalnızlar’ı okulda saygı duyulan bir güç haline getirmek için var gücüyle mücadele etti. Tanınan bir grup haline geldik. Bir takım halinde savaşıyoruz ve bu sayede de hiç

kimse aç kalmıyor... eh, yani tam olarak doymuyor olabilirsiniz ama en azından açlıktan kırılmıyoruz.”

Herkes hevesli bir şekilde güldü.

“Geceleri yatacak güvenli bir yerimiz var. Kendimizi savunabiliyoruz. Ve her biriniz buradan mezun olacaksınız, bunun sebebi de bu gruba bağlılığınız olacak. Benim hayatımı değiştiriniz ve bu yüzden size teşekkür etmek istiyorum. Sıradaki erzak talanında açıklarımızı kapatmak için biraz daha çok çalışmamız gerekecek. Ama bunun öncesinde size iyi bir haberim var, bu sabah İnekler’le bir anlaşma yaptım ve yarın akşam hepiniz İnek Şov’a gidiyorsunuz.”

Kalabalığın tezahüratları David’in sözünü kesmişti. Ellerini havaya kaldırarak gürültüyü dindirmek zorunda kaldı.

“Nerdler’den telefon alımı için cevap bekliyorum, anlaşmanın bu öğleden sonra sonuca kavuşacağını tahmin ediyorum. Herkese bir telefon düşmeyecektir büyük ihtimalle ama zamanla o da olacak, tamam mı?”

Kalabalığın coşkusu devam ediyordu.

“Tek bir kötü haberim olacak. Yarın geceki İnek Şov’una vardiyalar halinde gideceğiz. Aynı pazara gittiğimiz günlerde olduğu gibi bir grup Merdivenler’de kalıp burayı koruyacak. Diğer grubun işi bitince de değişim olacak, böylece herkes izleyebilmiş...”

Will, “Sen hariç herkes nöbet tutacak, öyle değil mi?” dedi.

David durdu. Will birinci kattan bulundukları kata çıktı. Trabzana yaslandı ve elleriyle kıvırcık saçlarını taradı. Lucy arkasında duruyordu, bir sebepten dolayı çıkmaya çekiniyor gibi görünüyordu. Onun saçları da Will’inki gibiydi. Birlikte ne yapmışlardı acaba? David ufak bir kıskançlık krizine girmişti.

David Will’e, “Neredeydin sen?” diye sordu.

“Sorumu duymazlıktan gelme. Gerçeği söyle. Sen hariç herkes nöbet tutacak, öyle değil mi? Kral David’in isteği böyle, değil mi? Sırf sen keyfini çıkar diye biz bir tarafımızı yırtalım...”

Lucy, “Will, sus artık,” dedi.

David Will’e, “Ne var biliyor musun?” dedi. “Nerede olduğun umurumda değil. Geldiğin yere dönsen iyi olur aslında.”

Will, David’den yüz çevirdi ve gruba seslendi.

“Bu adamın dediği hiçbir şeye inanmayın. Size yaptığı bu ‘sizi önemsiyorum’ ayakları hep hikâye. Sizi düşünüyormuş gibi yapıyor ama kendi yaşadıklarımından bildiğim için söylüyorum, ona ihtiyacınız olduğunda yanınızda olmayacak.”

David duyduklarına inanamıyordu. Böyle şeyler söylemeye nasıl cüret ederdi?

David, “Canın cehenneme. Şu güne kadar benden geçindin hep! Ne yaptıysam senin için yaptım!” dedi.

Will, David’e patladı.

“Öyle mi? Annemiz öldüğünde neredeydin peki?” dedi.

Will’in yüzü sinirden mosmor olmuştu ve kendini kasiyordu. Kriz geçirebilirdi. David’in umurunda değildi.

David, “Ölen benim de annemdi!” dedi. “Ne yani, odasına kapanıp bebek gibi ağlayan tek kişi sen misin sandın? Sen tam bir geri zekâlısın. Seninle uzaktan yakından alakası olmayan bir hayatım vardı ve ne var biliyor musun? Hayatımdan memnundum da.”

Will iğneleyici bir şekilde alkışladı.

“Teşekkürler! Herkese nasıl biri olduğunu gösterdiğin için sana teşekkür ediyorum.”

David, Will'in üzerine yürüdü. Onun burnunu kıracaktı. Ama ona ilk ulaşan Ritchie olmuştu, Will'in boyuna ulaşmak için parmakları üzerinde yükselmişti.

"Sen ne konuşuyorsun ya? David bu grup için kışını yırtıyor!"

Will, "Bana bulaşma Ritchie. Ağabeyimle konuşuyorum," dedi.

"Hayır, liderimizle konuşuyorsun ve hiçbirimiz senin saçmalıklarını dinlemek zorunda değiliz, seni küçük serseri."

"Sen kime küçük diyorsun, yer cücesi? Çekil önümden."

Will, Ritchie'yi itip geçti ama Ritchie de geçtikten sonra onu arkasından itti.

Will sinirle arkasına döndü. O da Ritchie'yi itti. Ritchie'nin ayağı kaydı ve merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Herkes merdivenlere koştu. Kızın biri çığlık atmıştı. David kalabalığı yararak ilerledi ve Will'i tişörtünden tuttu.

Yumruğunu gerdi.

Lucy, "Hayır!" diye bağırdı. "Dur lütfen!"

İki kardeş de onları izleyen Lucy'ye döndü. Gözleri kocaman olmuştu ve yalvaran bir ifadeyle bakıyordu. David, Will'i bıraktı. Herkes onları izliyordu.

David, Will'i azarlamaya başladı. "İnek Şov'una gelmiyorsun ve bir hafta boyunca nöbet görevini sen yapacaksın."

"Bir ay olsa olmaz mı?"

David, "Oldu bile," dedi ve diğer Yalnızlar'a döndü. "Grup içindeki kavgalara tolerans gösterilmeyecek. Bunu şu an benden duyduunuz. Cezası bir ay boyunca nöbet görevi olacak. Bizim gücümüz birlikte olmamızdan geliyor."

David, Will'i bıraktı ve oradan uzaklaştı.

“Kusura bakmayın millet, silahlarınızı görmem gerekiyor.”

Ritchie, alnında yeni açılmış yarasıyla kendisine seslenen İnek’e delirmiş gibi bakmıştı.

David, “Sorun değil,” dedi Ritchie’ye ve arkasında duran Yalnızlar’a dönerek. Gruptaki herkes silahlarını tek tek masaya bıraktı ve karşılığında birer bilet aldı. Beş dakika sonra bilet gişesinin yanındaki tezgâh bıçaklar, mızraklar, zincirler, borular, sapanlar ve telden yapılma muştalarla dolmuştu. İnekler’in bilmediği şey ise neredeyse her Yalnız’ın bir tarafına sakladığı bir iki bıçak daha olduğuydu.

Biri bugün İnek Şov’da David’i öldürecekti. En azından dedikodular öyle diyordu. Kaykaycılar’ın dediğine göre, Sam onu topluluk içinde rezil ettiğinden beri Bobby iyice dengesizleşmişti. David, Bobby’nin markette olanlardan sonra Sam’den korkmuş olduğundan emindi ama asıl korkusunun Ucubeler bölgesine girdiğinde kendi grubunun ona yapacakları olduğunu düşünüy-

yordu. Bobby'nin bütün okula Çakal'dan korkmaları gerektiğini göstermesi gerekiyordu. David'i ortadan kaldırmak gayet iyi bir mesaj verirdi.

Okulun ses sistemi bir anda canlandı ve gür bir ses bütün okula seslendi.

“İnek Şov! İnek Şov! Bu bölümümüzü kaçırmak istemezsiniz. Şimdi kışınızı kaldırın ve biletler bitmeden konferans salonuna gelin.”

David grubuna bir söz vermişti ve bu sözden dönmeye niyeti yoktu.

Yalnızlar konferans salonuna girdi ve David etrafa göz atarak sıkıntı yaratabilecek kimse var mı diye baktı. Renkli ışıklar ve patlayan flaşlar emin olmasına engel oluyordu. Yay ve oklarla çalışan Ucubeler olduğunu duymuştu. Bu gece bu dedikoduların gerçek çıktığını görmeyi hiç istemiyordu.

David, gözleriyle önünde duran manzarayı inceledi. Kapının dışındaki gri duvarlarla alakası bile yoktu. Nasıl oluyorsa artık, buradaki hava bile daha taze gibiydi. İnekler saç uçlarını sanat sınıflarından aldıkları akrilik boyalarla renklendirmişti. Turkuvas, macenta ve mandalina rengi görmüştü; bunlar McKinley'de rastlanması zor renkleri. Konferans salonunun ne kadar büyük olduğunu unutmuştu. Bütün öğrenci kapasitesini içine alabilecek ve ilerleyen yıllarda okulda yapılabilecek her türlü organizasyonu yerine getirebilecek şekilde yapılmıştı. Altın sarısı bir ışıkla aydınlanan kırmızı perdeli önsahne, uzak duvarın tamamını kaplıyordu. Sahne ile David'in oturduğu yer arasında elli sıra koltuk vardı. Duvarların arasında ufak ve el yapımı çadırlar bulunuyordu. Her çadırın önünde, çadırın içindeki sürprizler ve eğlencelerden bahseden birer İnek vardı.

Burada tam bir karnaval havası vardı ve David'i asıl şaşırtan, içerideki çocukların girişte sadece silahlarını değil, gruplarına olan bağlılıklarını da bırakmış olmalarıydı. Daha önce böyle bir şey görmemişti çünkü ilk kez İnek Şov'a gelme imkânı bulmuştu. Herkes serbestçe birbirileriyle kaynaşıyordu. Takım üyelerinin ve Güzeller'in etrafa dağılmış olduğunu gördü. Ucube bir çocuk ona nefret dolu bir bakış atmıştı. David kalabalığın neresine baksa potansiyel hedefler, eğleniyormuş gibi görünüp canına kastedebilecek insanlar görüyordu.

Ritchie'ye, "Yakın dur," dedi, o da Yalnızlar'ın geriye kalanına işaret etti.

David cırtlak bir çığlık ve ona doğru hızla yaklaşan ayak sesleri duydu. Gardını aldı ve eğildi, olabilecek her şeye hazır gibi görünüyordu. Bir kucaklama hariç her şeye. Bu Zachary'di. Alev turuncusu bir Marie Antoinette peruğu, uzun bir fötr şapka ve bükleli süslemeler takıyordu.

"Baksanıza, nerelere gelmiş!"

Ritchie, Zachary'yi tişörtünden tuttu ve David'den uzaklaştırdı.

"Hey, çek ellerini!"

İnekler bir anda toplandı ve yavaşça Yalnızlar'ın etrafını sardı. David onları sakinleştirmek için ellerini kaldırdı.

"Hey, hey, ufak bir yanlış anlama oldu! Sakinleşsin herkes," dedi.

Ritchie ellerini geri çekti. Elleri, üzerine gelen her ışıkla parlayan simler içinde kalmıştı. Zachary tekrar doğruldu ve üzeri, kırılmış ve ufatılmış camların kumaşa yapıştırılmasıyla oluşan simlerle kaplı siyah tişörtünü düzeltti. Üzerindeki simler etrafa döküldü.

Ritchie, "Bu da ne böyle?" dedi.

“Buna moda deniyor seni ahmak. Bundan öncekine de kucaklaşma deniyor. Sizin gibi mağara adamları böyle şeyleri pek yaşamıyor sanırım ha?”

David, “Biraz paslanmış olabiliriz,” dedi. “Ama doğru hatırlıyorsam, parti yapmak bisiklete binmek gibiydi, öyle değil mi?”

Zachary gülümsedi ve İnekler’e geri çekilmelerini işaret etti. David’e göz kırptı ve parmağını ona doğru salladı.

“Eğer sarhoş bir üvey anne gibi müsriflik yapmamış olsaydın, seni hemen şu an kapı dışarı ederdim David’ciğim,” dedi ve elleriyle çadırlara işaret etti. “Anlaşmamız şöyle olacak: Asıl şov ve ondan sonraki ufak şovlar ücretsiz ama oyunlar ve hediyelik eşyalar için bilet almanız gerekecek. Şurada duran tatlı kızlarımız, bir koçan bilet karşılığında takas yapabileceğiniz şeylere bakacak.”

Zachary ellerini birbirine vurdu ve İnekler’den biri büyük bir bilet koçanını David’e fırlattı.

“Bunlar da bizden.”

David, “Hey, gerek yoktu,” dedi ve biletleri Ritchie’ye verdi.

“Biliyorum. Cidden gerek yoktu ama hey, zaten bu gece donunuza kadar alacağız. İyi eğlenceleeeer, Yalnızlar!”

Zachary elleriyle ufak bir hareket yaptı; İnekler’iyle birlikte arkasını dönerek uzaklaştı ve yeni müşterilerine doğru yol aldı. David gülümsedi. Ölüm tehditleri almasına rağmen Zachary’nin neşesi ona da bulaşmıştı. Yalnızlar’ı kurduğundan beri, grubunun saygısını kazanan grup liderlerine dikkat ediyordu. Bunlardan biri Zachary’ydi ve onun tarzına saygı duyuyordu.

David grup arkadaşlarına döndü. Seksen tanesi gelmişti ve on ikisi de Merdivenler’de kalmıştı. Hepsi başka bir İnek Şov aktivitesine ağızlarının suyu aka aka bakıyordu. Serbest kalmak için sabırsızlanıyorlardı.

David, “Pekâlâ,” dedi. “Güvenlik için beş kişilik bir takım oluşturacağız ve dönüşümlü olarak işleyecek. Başka da bir şey yok. Geriye kalan herkes istediği gibi takılabilir. Gidip eğlenmenize bakın, yoksa bu kadar kaynağı boşuna harcamış olacağız.”

Beş kişi David’i korumak için öne çıktı ve geriye kalanlar çil yavrusu gibi etrafa dağıldılar. Ufak bir sahnede bekleyen müzik grubu yeni bir şarkı çalmaya başladı. Ufak bir kalabalık sahnenin etrafına toplandı. Grup hem klasik enstrümanlar hem de el yapımı parçalar kullanıyordu. Tubalar ve kemanlar, odun sesleri ve yazı tahtasına sürülen tırnak sesleriyle harmoni içindeydi. Bir çekmece ve üzerine gerilen elektrik kablolarından yapılmış, ayakta duran tipte bir bass viyolonsel vardı. Seslerin çarpışmasından ortaya şamatalı bir ezgi çıkıyordu. Lucy önde durmuş, tek başına dans ediyordu. İnek Şov’da yapabilecek yüzlerce farklı şey varken Lucy dans ediyordu. Ritchie, “Onunla dans etmelisin,” dedi. “Yoksa ben edeceğim.”

“Onunla dans etmeyeceksin.”

Ritchie, “Sen tereddüt etmeye devam edersen gidiyorum,” dedi, başıyla Lucy’nin kalçalarının hareket edişini takip ediyordu. “Yüzümü oraya gömüp orada yaşayabilirim.”

David güldü. Yanında beş öküzle durup kızı gözleriyle yiyen başka bir öküz gibi hissetti kendini.

“Birazdan geleceğim.”

“Tabii.” Ritchie başıyla onayladı.

“Bir de başka tarafı izle biraz, tamam mı?”

“Seni güvende tutmaya çalışıyorum, Dave.”

David, dans eden çocukların arasından geçti. Normal davranmak için kendini ne kadar kastiğının farkına vardı. David, Lucy’nin yanına sokuldu ve çalmakta olan gruba baktı, buraya

gelme sebebi onlarmış gibi yapıyordu. Kafasıyla ritim tutuyordu. Ayaklarıyla ritme ayak uydurmaya çalıştı ama kendini aptal gibi hissetti. Dans etmekten anlamazdı. Lucy kalçalarını döndürürken ona doğru baktı.

Sesli bir şekilde, “Daha önce hiç İnek Şov’a geldin mi?” diye sordu.

Grup şarkılarını bitirdi ve sorduğu sorunun son kısmı etrafta yankılandı. Enstrümanlarını yere bıraktılar ve molaya çıktılar.

Lucy, “Hmm?” dedi.

“Dedim ki daha önce...”

“Evet.”

“Ah.”

Lucy’nin etrafındayken garip hissedeceğini düşünmemişti. Ama öyle hissediyordu.

“Bana etrafı gösterir misin?” diye sordu.

Lucy de “Hilary’yle mi birliktesin?” diye sordu.

David şaşkın bir şekilde, “Hey,” dedi. “Bu da nereden çıktı şimdi? Yani eskiden çıkıyorduk onunla ama.”

Lucy, “Seni pazardayken onun yanında gördüm,” dedi.

“Eh, hmm... evet, Hilary’yle konuştum ama onunla birlikte olmadığımı emin olabilirsiniz.”

Lucy dudağını ısırды ve David’in yalan söyleyip söylemediğini düşündü. Belki bütün detayları anlatmamıştı ama kesinlikle yalan söylemiyordu. David güven verici bir gülümsemeyle Lucy’ye baktı. Lucy gerçekten de ev ödevini iyi yapmıştı. Kendisi hakkında bu kadar bilgi sahibi olduğunu bilmiyordu.

Lucy, “Haydi gel,” dedi ve koluna girdi, onu kalabalıktan ayırdı. Eliyle, hafif ama sağlam bir şekilde David’in dirseğini tutuyordu. Onu bir grup Ucube’nin içinden geçirirken David

kendini bir anda huzursuz hissetti. Yalnızlar'ın arkasında kaybolmaya başladığını fark etti. Ona yetişmeye çalışıyorlardı ama Lucy hızlı hareket ediyordu. Onu şu anda izleyen biri var mıydı? Lucy'yi tehlikeye mi atıyordu?

David, "Ya aslında," diye söze girdi, "bizim çocuklara yakın dursak iyi olur, yani her ihtimale..."

Lucy, "Merak etme, bize yetişirler," dedi.

Diğer elini de David'in koluna koydu ve onu Ritchie ve diğerlerinden uzaklaştırdı. Altı süt kolisinden oluşmuş bir sahnenin üzerinde gezinen bir komedyeni izlemeye başladılar. Etrafında onu izleyen ufak bir topluluk vardı. Çocuk inanılmaz kısa boyluydu ve bulldog'a benzer bir yüzü vardı. Böyle bir görünüşe sahip olunca insanları güldürmekten başka seçeneği kalmamıştı herhalde.

David'i görünce komedyenin gözleri parladı.

Çocuk, "Bakın kim gelmiş," dedi. "Yanında sivilce kremi olan var mı? İcabına bakmam gereken beyaz kafalılar var da."

Kalabalık kıkırdadı. David gülmemişti. Oradan ayrılmak istedi ama Lucy onu tuttu. Lucy de kıkırdıyordu.

"Hey, yan yana duran iki Yalnız'a ne denir?"

David komedyene baktı.

"Gelecekteki karım ve... eziğin biri diyorum ben."

Gülüşmeler artmıştı. Komedyen çocuk Lucy'ye çaktırmadan *Seni seviyorum* demiş ve ucuz da bir şaka yaparak kalabalığı güldürmüştü.

"Sadece şaka yapıyorum David. Sorun yok, değil mi? Burada olduğun için çok mutluyum. Boxer'ımda bir leke var da, vaktin varsa bir bakabilir misin?"

Kalabalık bu şakaya çok fena gülmüştü. David'in yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. Lucy'nin kolunu tutan eli titriyordu.

David, Lucy'ye baktığında gülmemek için kendini tutmaktan yüzünün kızardığını görmüştü. Daha fazla tutamadı.

Lucy, "Haydi ama ya," dedi ve onu komedyenden uzaklaştırdı. "Sadece şakaydı. Şaka kaldıramıyor musun?"

"Hey, komik olsa kaldırırm, hatta ilk ben gülerim."

"Ooo, sanırım damarına bastı."

"Ne, şaka mı yapıyorsun? Bütün sabahı diş fırçasıyla nefret ettiğim insanların kıyafetlerinden kan lekesi çıkarmaya çalışmakla geçirdiğim günleri hatırlamaya bayılıyorum."

Lucy ne cevap vereceğini bilememiş gibi görünüyordu. David kinaye yapmak istemişti ama söyledikleri ağzından sinirle çıkmıştı.

David, "Artık öyle biri değilim ben," dedi.

"David, hiç rahatladığın oluyor mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiç ara vermiyorsun. Hepimiz için tahmin ettiğinden daha çok şey yaptın zaten. Bu gece rahatla, biraz eğlenmene bak. Bırak işlerle Ritchie ilgilensin, şu anda zaten senin işini yapıyor."

Lucy, David'in arkasına geçti ve David arkasına baktığında Ritchie'nin üç metre kadar gerilerinde olduğunu gördü. Onları takip ediyordu ve yakalandığını fark etmişti. Büyük adımlar atarak yanlarına geldi.

"Eee... ne yapıyorsunuz bakalım?"

Lucy kaşlarını kaldırarak Ritchie'ye baktı.

Ritchie, "Neyse ya, bakın ne diyeceğim. Burada yokmuşum gibi davranın," dedi ve geri çekildi.

Ritchie tamamen gözden kaybolduğunda Lucy, David'in elini sıktı.

"Ne diyorsun, anlaştık mı?"

"Anlaşma mı?"

“Bu akşam keyfine bakacak mısın? Senin birazcık eğlenmenle dünyanın sonu gelmeyecek.”

David konferans salonuna göz gezdirdi. Etrafta iyi vakit geçirmeyen hiç kimse yoktu. Eğer çocuklar burada grupları unutup kaynaşabiliyorsa bunu neden normalde yapamıyorlardı ki? Okul her gün burada olduğu gibi olabilir mi diye düşündü.

David, “Pekâlâ,” dedi. Lucy’ye döndü. “Anlaştık.”

Lucy sevinçle zıplayıp ellerini çırpı. David’i içecek satan bir standı götürdü. Erzak talanlarından elde ettikleri azalınca Takım sadece kendilerine özel olan bir şeyi satmaya başlamıştı: elma sulu ev yapımı içki.

“İki bardak lütfen.”

Lucy iki bileti masanın üzerinde bıraktı ve tezgâhın arkasındaki İnek onlara iki dolu tenekede içki verdi.

Lucy elindeki tenekeyi David’e doğru kaldırdı.

“Muhteşem bir geceye,” dedi.

David, “Sen içer miydin?” diye sordu.

“Aslında pek içmem ama senden kendini serbest bırakmanı istiyorsam sana katılmamam iki yüzlülük olur.”

Bu dediği David’in hoşuna gitmişti. Tenekesini kaldırdı.

David, “Muhteşem bir geceye,” dedi ve ikisi de içkilerini yudumladılar. Boğazlarını yakarak midelerine indi.

Lucy, “HOFF!” diye bağırdı. Ağzını kapayarak kendini yutmak için zorlaması gerekmişti. Parmaklarını oynattı ve içki aşağıya rahat insin diye birazcık dans eder gibi yaptı. Yutmayı zor da olsa başardı ve David’e sırnaştı. “Bunun içinde ne var ya?”

“Eski usûl ev yapımı içki, elma suyuyla karıştırmışlar.”

“Ev yapımı içki mi? Huckleberry Finn Takım’a mı katılmış?”

David güldü.

“Evet, ev yapımı içki. Anthony Smith, kazandığımız maçların ardından takım otobüsünde bana getirirdi bundan. Sırf şeker ve maya aslında, damıtılıyor diye biliyorum. Eğer Takım yapabiliyorsa çok da zor olmasa gerek.”

“Şeker, maya ve ateş demek istedin sanırım. Boğazımı hissetmiyorum.”

David, “Ben de öyle. Bu içkinin işe yaradığı anlamına geliyor,” dedi ve bir yudum daha aldı.

İçki onu rahatlatmıştı. Huzursuzluğu uçup gitmişti. David, Lucy’nin kolunu tutmak için elini uzattı ama bir anda kendini ona sarılırken buldu. Onu kollarına almak harika bir histi. Hiç bırakası gelmiyordu.

Gece baş döndürücü bir karmaşaya dönüşmüştü. Işıklar, maytaplar, ateşler. David, Lucy’yi kendine yakın tutuyordu. Gülüşü kısa ve bir çocuğunki gibiydi. Sadece gülümsediğinde görülen, sivri bir dişi vardı. Parmaklarını David’in bileklerinde gezdiriyordu. Biraz daha içki aldılar. Etrafta gezinen performansçılar, ziyaretçilere doğaçlama gelişen gösteriler sergiliyorlardı. Sanatla uğraşan İnekler’in başında durduğu bir kısımda, bir bilet vererek tehlikeli maddeden koruma kıyafetleri giymiş asker şeklindeki kâğıttan yapılma hedefleri vurmaya çalışan çocuklar vardı. David hedeflerden birini vurunca Lucy sevinçle ona tezahürat etti. İnekler’den biri kıyafetlerini çıkardı ve konferans salonunda koşmaya başladı. Müzik coşmuştu.

Işıklar parladı, ziyaretçilere yerlerine oturmalarını işaret ediyordu. David ve Lucy mekândaki en iyi koltuklara oturmuşlardı, Zachary’nin jestiydi bu. Işıklar sönüp koltuklarına yerleştikten sonra Lucy, parmaklarını David’in parmaklarıyla birleştirdi. Perde

açıldı ve sahne aydınlandı. Zachary sahneye çıkarak okulun en popüler ve süregelen oyununu takdim etti: *Pazar Sabahı*.

David, Zachary'nin böyle iyi bir aktör olmasına şaşırılmıştı. Sahnedeyken normalde sergilediği şatafatlı hal ve hareketlerinden eser yoktu. Kendini karakterine vermişti. Varoşlarda bir pazar gününü yaşayan, Paul adında sıradan bir çocuktuktu o. Paul manava gitti, kitap okudu, köpeğini gezdirdi. David, McKinley'deki çocukların Paul'ün dünyasına dalmaktan bıkmamalarının sebebini anlamıştı. Bu dünyada hiçbir tehdit ya da tehlike yoktu, sadece gerçek dünya hayatı ve gündelik işler vardı, Onlara kavuşup tekrardan sıkılmayı dört gözle bekledikleri işler.

Sahnedeki zarif dünyaya bıraktı kendisini. Paul, David'di artık. David de Paul. Ve hiçbir şeyin önemi yoktu. McKinley'de değildi. Paul'ün yatak odasındaaydı, ardından Paul'ün arka bahçesine gitti, üzerinde mavi gökyüzü vardı.

David, "Lucy," diye fısıldadı.

Lucy, "Efendim, David," dedi, başını David'in omzuna yaslamıştı.

"Will ile aranda bir şey var mı?"

Lucy başını David'in omzundan kaldırdı.

Lucy, "Ben... Will ile sadece arkadaşız," dedi.

David, Paul'ün dünyasında esen meltemi yüzünde hissederken Lucy'ye doğru uzandı ve onu uzun ve tatlı bir şekilde öptü.

Will kusmak istiyordu. David'in Lucy'yi öpüşünü izlemişti. Dudakları Lucy'nin dudaklarıyla birleşmişti. Dili Lucy'nin ağzındaydı. Lucy'nin eli göğsünde, Will'in ona verdiği kolyeyi tutuyordu. O an Lucy'nin yüzündeki ifadeden nefret etmişti; harika hissediyor gibi görünüyordu. Gözleri kapalıydı. Kollarını David'e dolamıştı. David, Lucy'nin yüzünü ellerinin arasına almıştı.

"Hey dostum," birisi yumruk yaptığı eliyle Will'in kafasına arkadan dokundu. Will arkasına döndü. Bu Ritchie'ydi. Will'e baktı, hayret içindeydi. "Will, burada ne yaptığını sanıyorsun?" dedi, sesi kısık ama sinirle dolu bir fısıltıyla çıkmıştı. "Nöbette olman gerekiyor."

Will'in verecek cevabı yoktu. David ve Lucy'nin oturdukları yere baktı. Lucy'nin eli David'in omuzundaydı.

Will nefes almakta zorlandığını fark etti. Konferans salonu kocamandı ama bütün duvarlar üzerine geliyor gibi hissediyordu. Ritchie'den kurtuldu ve nöbetçi bir İnek'i iterek geçti. Yangın çıkış

kapısından dışarı fırladı ve konferans salonuna giden koridorda koşmaya başladı. Arkasından koşmaya başlayan nöbetçi bağırıyordu ama koridordaki İnekler durumu anlayana kadar Will aralarından, labutların arasından geçen bir bowling topu gibi geçmişti.

Soyunma odalarının yanından koşarak geçti, sevişmekte olan bir çifti, üst üste yığılmış kostümleri, bir an için dev bir boy aynasında kendisini gördü, hatta bu şu ana kadar tek parça halinde gördüğü en büyük aynaydı. Pazarda bir servet edebilirdi.

Will sanat stüdyolarına girdi. Üzeri çıplak bir çocuk başından aşağı siyah boya döktü ve ardından başını duvara gerilmiş olan çarşafa sürdü. Will, yere dökülmüş olan boyaya basarak kaydını ve belini metal bir masanın köşesine vurarak yarı. Acıyla bağırıyor ve koşmaya devam etti. Dikenli telden yapılmış heykellerin, tekrar düzenlenmiş mobilyaların, yakılarak şekillendirilen tuvalerin ve son olarak da bir dizi kömürden yapılmış resmin yanından geçti. Bu resimler eski fakülte üyelerine aitti ama resimlerdeki herkes kan kusuyordu.

Atölyeye giren bir grup İnek, “Yakalayın şunu!” diye bağırıyordu.

Tişörtlüz çocuk, “Siz yakalayın, benim işim var!” diye cevap verdi.

Will çoktan odadan çıkmıştı. Koridorun sonuna ulaşarak köşeyi döndüğünde İnekler’in bağırımları kesilmişti. Bir dakika sonra okulun fuayesine ulaşmıştı. Etraf boştu. Daha fazla koşamayacaktı, nefessiz kalmıştı ve kalbi kırıldı. Kendini bir köşeye sürükledi ve kırık bir pencerenin altına oturdu. Will dişlerini öyle sert bir şekilde birbirine sürtmüştü ki, kırılacaklarını düşündü.

David, Will’in nasıl hissettiğini bilmesine rağmen ona ihanet etmişti. İntikamını almıştı; kalpsiz, soğuk ve planlanmış bir

şekilde. Will'in gözleri dolmuştu. Gözyaşlarını silmeyi denedi ama akan yaşların yerine yenileri geliyordu.

Will sonunda erkek kardeşinin ondan ne kadar nefret ettiğini anlamıştı. David bunu uzun zaman boyunca içinde tutmuştu ama artık dışa vurmuştu. Ve işin en kötü yanı da Lucy'nin David için hiçbir önemi olmamasıydı. Onu takım kaptanı karizmasıyla tavlayacak, Lucy'nin Will'i hatırlayacak vakti bile olmayacaktı. Havuzda olan şey de buydu, Lucy'nin ona yüz çevirme sebebi buydu. Önünde duran David'in küçük kardeşi, bakirin önde gideniydi. David'in her şeye sahip olması gerekiyordu. Will pencerenin çerçevesini tekmeledi.

Smudge'in onun gitmesine izin vermemiş olmasını diledi.

Bir saat önce, Will Merdivenler'in üçüncü katında nöbet görevindeydi. Herkes şova gitmişti, yani neredeyse herkes, geriye Merdivenler'i ve giriş çıkışları korumakla görevli olan Will ve kemik bir kadro kalmıştı. Bütün bunların hiç adil olmadığını düşünürken kapının diğer tarafından gelen bir ses duymuştu.

"Benim, Smudge."

Will sessiz kaldı. Merdivenlere koştu ve trabzanlardan aşağı bakarak diğer nöbetçilerin duymadığından emin olmak istedi. Kimseyi görememişti. Aceleyle kapıya geri döndü.

Smudge, "Söyleyeceklerim Lucy hakkında. Beni içeri al," dedi.

Will'in gözleri büyümüştü. Meraklanmıştı. Barikatı Smudge'i görebileceği kadar açtı. Smudge dışarıda durmuş ona bakıyordu. Smudge'in burnu simsiyahtı. Kötü görünüyordu. Bu tarz Smudge'a yakışmamıştı. Olduğundan daha da çirkin görünüyordu.

"Bu akşam bir şey gördüm. Senin de bilmen gereken bir şey olduğunu düşünüyorum."

Smudge, ona David ve Lucy'yi İnek Şov'da birlikte gördüğünü söyledi. Herkesin önünde birbirilerine çok yakın bir şekilde gezdiklerini. Will ona inanmamıştı ama Smudge anlatmaya devam ettikçe ve detayları verdikçe Will daha fazla korkmaya başlamıştı.

“Will, güven bana. Sevişen çok insan gördüm. Dudakları birleşmek üzere olan insanları iyi tanırım. Bu duruma gelmelerine çok az kalmıştı. Kim bilir şu anda ne yapıyorlardır?”

David ve Lucy'nin öpüştüğünü düşünmek, Will'i Smudge'in saatler boyunca Güzeller'in havalandırma boşluğunda kaldığının farkına varmaktan daha çok iğrendirmişti. Büyük ihtimalle havalandırmanın içinde masturbasyon yapıyordu.

Smudge, “O senin dostun değil,” diyerek devam etti, “senin dostum benim ya adamım. Beni sinirlendiren şey ise o puşa bu kadar uzun süre sadık kalmış olman. Yani erzak talanı olan o gün benimle gelebilirdin ama gelmedin. Onunla kaldın çünkü siz kardeştiniz.”

Will kapıyı yumrukladı.

“Üzgünüm dostum. Sana söylememeliydim.”

Will, “Hayır,” dedi. “Sen doğru olanı yaptın.”

Tam bu sırada Smudge on dakikalığına onun yerine nöbet tutmayı teklif etti. Ve Will de konferans salonuna doğru koşmaya başladı. Ve onları gördü. Koyun koyunaydılar. Dilleri birbirlerinin ağızlarındaydı. Will o an ölmek istemişti.

Will ayağa kalktı. Gözyaşları kurumuştı. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

David'in kışına tekmeyi basacaktı.

Lucy henüz âşık olmadığının farkındaydı. Bu daha yolun başıydı ve inanılmaz hissediyordu. O kadar harika bir histi ki ayakları

yerden kesilmişti. David'in de aynı onun gibi hissettiğini görmüştü. İçindeki ahmak dışarı çıkmıştı. Lucy, gecenin yarısını ağzı açık bir şekilde geçirmişti. David'in onu güldürmek için yaptığı komikliklere ya da sarhoş zürafa taklidine inanamıyordu. Kulağına eğilip aklındaki her şeyi ona söylemek geldi içinden.

Lucy köşeyi döndü ve eski bir süs havuzundan geriye kalanların yanına çömeldi. David arkasından geliyordu. Gülmekten yanakları ağrımıştı ama kendine hâkim olamıyordu. Derin derin nefes alıyordu ve bütün vücudu titriyordu. Arkasına saklandığı süs havuzundan kafasını uzattı ve koridora baktı. David ortalıkta yoktu. Herhangi bir yerde olabilirdi.

Bulunduğu yerden çıktı ve koşmaya başladı. Merdivenler'e kadar koşacaktı elbet ama şu anda çok eğleniyordu. Her köşeye baktı, David'i bulamamıştı. Kalp atışları heyecanla artıyordu.

David'in onu yakalayacağı anı sabırsızlıkla bekliyordu.

Korkuyor olması gerekiyordu ama hiç korkmuyordu. David'le birlikteydi ve David ona hiçbir şey olmasına izin vermezdi.

Karanlıktaki köşeye doğru koştu. Bir şeye çarpmıştı. Görünmeyen kollar bedenini sardı. Çığlık atmak istemişti ama hissettiği korku onu nefessiz bırakmıştı. Saldıran kişi onu yere indirmişti ama kafasını çarpmaması için elini başının altına koymuştu. Bu David'in eliydi. Dudakları, dudaklarıyla birleşmişti. İlk öpücük yumuşak ve nazikti, sanki fısıldaşarak konuşuyorlarmış gibiydi. Ardından David vücudunu Lucy'nin vücuduna bastırdı. Dudakları sabitlenmiş ve birbirine açtı; David'in inleyişi Lucy'yi ter içinde bırakmıştı.

Lucy zaman kavramını kaybetmişti. Kendini ufak ve narin hissediyordu. David geriye çekildi ve gözlerine baktı. Hiçbir şey söylemedi. Lucy gözlerini kaçırmamıştı. Bu anın büyüsunü

kaçırma riskine girmek istemiyordu. Ona bağılı hissediyordu, ona ait hissediyordu, zayıf noktasıymış gibi hissediyordu. Bu duygu Lucy'yi kontrolü altına almıştı. Kendini David'e bırakmıştı.

David ayağı kalktı ve Lucy'yi nazıkçe ayağı kaldırdı. Kimseye tek kelime etmeden Merdivenler'e gittiler. Bir süre kolunu Lucy'ye atarak ilerledi, sonrasında da elini tuttu. Lucy, ikisini de çok iyi yaptığını düşünüyordu. Her şey harikaydı.

Merdivenler'deki nöbetçilerin ve barikatların yanından geçtikten sonra cephanelikte durdular. İçinde bulundukları rüya halinden çıkmışlar, karşılarında duran üç katlık muhabbet, tartışma ve dedikodu yığınıyla yüzyüze kalmışlardı. Merdivenler Lucy'nin yaşam enerjisini çekmişti.

Lucy David'e baktı, David de Lucy'ye. Lucy grubun geriye kalanıyla uğraşmak istemiyordu. Oraya gidip aralarında bir şey olduğunu herkese ilan etmek istemiyordu ama aynı zamanda hiçbir şey yokmuş gibi davranmak da istemiyordu. Ve bir de Will vardı tabii. Suçluluk duygusu Lucy'nin dört bir yanını sarmıştı. Will'i aklından attı.

David, "Asansöre gitmek ister misin?" dedi.

Lucy, David'e döndü, rahatlamış gibi görünüyordu. David'in ellerini sıktı.

"Evet."

"Burada bekle. Gidip birkaç mum alacağım. Hemen gelirim."

David merdivenleri koşarak çıktı. Asansöre gitmek harika bir fikirdi. Saklanmak için daha romantik bir yer olamazdı. Sadece onlar olacaktı, başka hiç kimse değil. Bu mükemmel gece henüz bitmemişti.

David'in perdelerin arkasındaki odasında, grubun gürültüsü daha uzaktaymış gibi geliyordu. David, duvara çivilenmiş olan teneke bir kutunun içinden üç mum aldı. Bir kondom bulana kadar diğer tenekeleri karıştırdı. Konferans salonunda Lucy'yi öptüğü sırada yaptığı bütün planları unutmuştu. Her şeyin iyi gideceğini düşünerek yaşamak istemiyordu. Ve tetikte olması da gerekmiyordu. Sadece kendisi olması gerekiyordu. Lucy'nin tek istediği de buydu. Bu, David'i mutlu etmişti.

Ve bir de Will vardı tabii.

David, odasına çıkarken nöbet yerinde somurtan Will'in yanından geçeceğini düşünmüştü. Ama orada değildi, David'in de umurunda değildi. Will ile yarın uğraşacaktı. Hani aslında uğraşacak da bir şey yoktu. Lucy, David'e açık ve net bir şekilde Will'le ilgilenmediğini söylemişti. Bu kadar basitti, bunun hari-cindeki her şey teferruattı.

Lucy'ye geri dönmek için sabırsızlanıyordu.

Kafasının arkasına sert bir şey çarptı. O anda yere yığıldı. Kafasını yere çok fena çarptı.

Tanımadığı eller her tarafını sarmıştı. Tırnaklar derisine saplanmıştı. Meyve ve çiçek kokusu alıyordu. Üzerinde bir kumaş hissedebiliyordu. David debelendi ama başında en az dört kişi vardı. Onu ters çevirip yere yapıştırdılar.

Ucubeler, diye geçirdi David aklından. Buraya kadardı. Tanrım. Onu öldüreceklerdi.

David karanlıkta görmek için kendini zorladı. Etrafında dolanan ayaklar vardı. Kendi yaptığı dolaplar açıldı ve elbiseleri yerlere dökülüyordu. Saklandıkları yer burası olmalıydı. Nasıl bu kadar dikkatsiz davranmıştı?

Birisi yüzüne tokat attı ve onu kafasından tuttu. Ellerin ezildiğini hissetti. Çığlık atmak istedi ama birisi ağzına bir sporcu çorabı tıkmıştı.

Melodik bir ses, “Daaaviiiiid,” diye fısıldadı, “dikkat et, seni Yalnız parçası.”

David gözlerini açtı ve saldırganlarına dikkatle baktı. Loş ışık altında altı zarif figür görmüştü. Bunlar Güzeller’di. Bacakları, David’in yanbaşıında yükselen ipeksi sütunlar gibiydi. İki tanesi ellerinin üzerinde duruyordu. İkisi bacaklarını tutuyordu. Diğer biri de avuçlarını alnına basmış, kafasını yere sabit tutmaktaydı. Sonuncusu ise hepsinden ayrı durmuş, kimsenin duyamadığı bir şarkıyı dinliyor gibi bir o yana bir bu yana yürüyordu. Yürüdükçe eteği açılıyor ve David her şeyi görebiliyordu. David kollarını ve bacaklarını sıktı ama gücü yetmiyordu. Ona boş boş baktılar, yüzlerinde kötü kalpli plastik bebeklerinki gibi bir gülümseme vardı.

Kızlar, David’in bacaklarını ayırdı ve Hilary ortaya çıktı. Dizleri üzerine çöktü ve onun üzerine çıktı. Saçı yüzüne düşmüştü. David, bacağına bacağının üzerinde hissetti. Hilary titriyordu.

Güzeller’den biri, “Mmm, seksi,” dedi. Diğerleri de sessizce kıs kıs güldü.

Hilary üzerine tırmandıkça David’in kalp atışları artıyordu. Sadece birkaç saniye sürmüştü belki ama bu birkaç saniye David’e bir ömür gibi gelmişti.

Hilary bedenini yukarı çekti ve David’in göğüs kafesine ilerledi. Ağırlığı David’in ciğerlerindeki havayı dışarı atmasına sebep olmuştu. Perdelerden sızan ışık Hilary’nin yüzüne yansımıştı. Yüzü laçkalaşmış, sağ gözü morarmış ve şişmişti. Ateşlenmiş gibi görünüyordu.

Hilary esnek vücudunu öne doğru eğmişti. Serbest kalmış elbisesinin içindeki göğüsleri, David'in görebileceği şekilde duruyorlardı. David diliyle çorabı dışarı itmeye çalıştı, biraz hareket ettirebilmişti. Gözlerini Hilary'nin gözlerine sabitlemişti, burnundan derin derin nefes alıyordu.

Hilary, "David," dedi, "Geçen gece olanlar... bir hataydı. Ben zayıftım ve sen de benim zaafiyetimden faydalandın." Ses tonu duygusuzdu, soğuktu.

Sözlerine devam etti: "Şu anda olanlar senin suçun. Haddini bilmeyi öğreneceksin."

Sesi azalmaya başlarken karanlığa doğru bakıyordu. "Siz Kırıntılar'ın hepsi haddini bilmeyi öğrenecek." Sesi tam bir fısıltıya dönüşmüştü. "Bu okulun sahibi Takım'dır."

David ağzındaki çorabı diliyle itmeye devam ediyordu. Grubunun tamamı perdenin diğer tarafında, sadece birkaç basamak ötedeydi. Çığlık attı ama sesi duyulmayacak kadar boğuk çıkmıştı. David tekmeleyip bacaklarını salladı ama Güzeller onu tekrar kavramıştı.

Hilary titreyen elini uzattı ve Güzeller'den biri avcunun içine fildişi bir tarak koydu. Parmaklarını çevirdiğinde elindekinin bir hançer olduğu ortaya çıktı.

Hilary bir kez daha karanlığa doğru baktı ve titredi.

Karanlıktan gelen bir fısıltı ona, "Yap şunu," dedi.

Olamaz... Sam. O, buradaydı.

Hilary gözlerini yumdu.

David kafasını şiddetle bir o yana bir bu yana sallıyordu. Başında duran Güzeller onu kafasından sıkıca tuttular. Dilini bastırmaya devam etti, çorabı çıkarmak üzereydi.

Karanlıktaki kişi, "Haydi bebeğim, yap şunu," diye fısıldadı.

David'in yüzüne bir damla düştü. Sonra bir damla daha. Bunlar gözyaşlarıydı, Hilary'nin çenesinden akıyorlardı.

Hilary elindeki hançeri kaldırdı ve güzel yüzü, işkence görmüş ve çirkin bir şeye dönüştü. David çığlık attı ve az da olsa sesi çıkmıştı.

Biri perdeyi açtı ve odaya daldı. Merdivenler'den gelen ışık odaya dolmuştu. David'in kalbi umutla doldu.

Gelen Will'di.

Yüzündeki ifadeyi tanımıştı. Saf bir öfke vardı yüzünde. Ardından Will epilepsi nöbeti geçirdi. Karnı üzerine düştü, kriz geçiren yüzü David'den birkaç santim ötedeydi. David, Will'in boğazından gelen öğürtüleri duyabiliyordu. David tekrar Hilary'ye baktı.

Hilary elindeki hançeri David'in gözüne sapladı.

Istırap. David'in uzun zamandır hissettiği tek şey buydu. Bıçak gözünün içine girmiş, göz yuvasını bıkmadan usanmadan kazırcasına dönüp durmuştu, öylesine bir histi ki bu Hilary hâlâ üzerinde, fildişi hançeriyle gözünü deşiyor gibi hissediyordu. David karanlıkta debelenip onu üzerinden atmaya çalışmıştı ama bu hiçbir işe yaramamıştı.

Acı rüyalarını da sarmıştı, ne zaman uyanık ne zaman uyuyor olduğundan emin olmasına engel oluyordu. Etrafında ona yardım etmeye çalışan insanlar olduğunu hissedebiliyordu. Onu teselli eden sözler duymuştu ama bunlar bu akıl almaz zonklamanın içinde kayboluyor, anlaşılmaz bir hal alıyordu.

Zamanla, acı onu tüketmeyi bıraktı. Daha rahat uyumaya başladı. Tekrar uykuya dalmadan önce birkaç saniyeliğine uyanıyordu o kadar.

Lucy sessizce, "Enfeksiyon kaptığın için ateşlenmiştin," dedi, David'in elini tutuyordu. "Şimdi daha iyisin David."

Lucy yüksek sesle kitap okumaya devam etti. Ritmik ve huzur verici bir ses tonuyla okuyordu. Kitap, pikniklerden ve gün ışığından bahsediyordu. Lucy'nin sesi kayboldu.

David'in bilinci bir süre sonra geri geldi. Lucy'nin sesi bu sefer farklı bir yönden geliyordu.

Lucy, "Aman Tanrım," dedi. "Buna inanmayacaksın ama ben Dorothy'yi cidden çok kıskandım. Bütün bunları o mu sana hediye etti? Ben bir keresinde senin resmini çizmeye çalıştım, görmen lazım ama korkunç olmuştu. Neyse, umarım bunları dinlemiyorsundur."

Dinliyordu, yani en azından dinlemeye çalışıyordu ama sonra tekrar bayıldı.

Gonzalo, "Çenen ağırıyor olabilir ama çok bağıırıyordun, seni bayıltmam gerekti," dedi kıkırdayarak. "Seni ameliyat eden İnek'in kafasını kopartacaktın az daha. Çok çılgın bir andı."

David gülmeyi denedi ama bir kez daha uykuya daldı.

Hilary gözümü oydu. David'in düşünebildiği tek şey buydu.

David'in bilinci yeniden yerine gelmişti. Cesaretini topladı ve eliyle sağ gözünü yokladı. Parmakları sargı bezinin üzerinde gezindi.

David, bir kez daha *Hilary gözümü oydu*, diye geçirdi aklından. *Biz bir çifttik. Annem haftada iki kez onun sevdiği yemekleri pişirirdi. Onu sevmiştim. Ve o gelip benim gözümü oydu!*

Dişlerini birbirine sürttü. David inanılmaz sinirlenmişti. Üzerine kim bilir kaç kere düşünmüştü ama yine de bu durumu kabullenememişti. İstese onu öldürebilirdi ama bunu yapmamıştı, onun yerine onu küçük düşürmeye karar vermişti. Onu yaralamıştı. Zayıf görünmesini istemişti.

Bunu Sam yaptırmıştı. Bütün bunları isteyen Sam'di, Hilary'yi de korkutarak zorlamıştı. Ona başka seçeneği yokmuş gibi hissettirmişti.

Ama onun bir seçeneği olmuştu. David ona Güzeller'den ayrılıp Yalnızlar'a katılmasını söylemişti. David onu korurdu. Ama Hilary kabul etmemişti. Güçten vazgeçmek istememişti. David, Hilary'nin onu hiçbir zaman sevmediğini anlamıştı artık.

Çünkü hiç kimse sevdiğini deşmezdi.

David'in içindeki öfke hoşuna gitmişti. Gözlerindeki ateşi dindiriyor gibiydi. Yan yatmış, gören gözüyle etrafı izliyor, aklında intikam senaryoları kuruyordu. Sönük renkli ışıklar perdenin aralığından sızıyordu.

Odasının düzeni değişmişti. Yatağının yanında bir ilkyardım seti, şişeler dolusu su ve bir yığın kitap duruyordu. Köşede duran ezilmiş bir yastık vardı. Orası, Lucy'nin onun yanında oturup kitap okuduğu ve ona refakat ettiği yerdi.

Çocukluğundan anıları, ailesini ya da hayatla ilgili düşüncelerini anlatırdı. Bir keresinde onun için şarkı söylediğini hatırlıyordu. Bir tür folk şarkısı ya da ona benzer bir şeydi. Şarkının sözlerini hatırlamıyordu ama Lucy'nin sesi çok tatlı ve sakinleştiriciydi.

David'in aklı İnek Şov'un gerçekleştiği geceye gitmişti. Bir rüya gibiydi.

Lucy loş bir ışıkla içeri girdi, David'i rahatsız etmemek için ses çıkarmamaya çalışıyordu.

David, "Ben uyanığım," dedi.

Lucy, yatakta David'in yanına oturdu.

"Bandajını değiştirmem gerekiyor."

"Pekâlâ."

Lucy, David'in yüzündeki bandajı kaldırdı. Nemli bir pamuk ile bandajın altında kalan yere dikkatlice pansuman yaptı. David, gören gözünü yere çevirmişti. Bu halinden utanıyordu. Lucy ona nasıl bakabiliyordu? Korkunç bir görüntü olmalıydı.

Lucy, "Çok daha iyi görünüyor," dedi.

Yeni bandajı paketinden çıkardı, ardından bir makas yardımıyla keserek uygun boyutlara getirdi. David sessizdi.

David, "Bana bu kadar iyi baktığın için teşekkürler," dedi.

Lucy'ye baktı. Lucy yanıbaşındaydı, gözleri büyük ve sevgi doluydu. David, her gün yanında olmasına rağmen onu özlemişti. Hayatlarının en güzel anları onlardan çalınmış gibi hissediyordu. David, Lucy'nin elini sıkıca tuttu. Lucy'nin gözleri yaşarmıştı. Ağlayacak gibi oldu. Canı yanıyordu.

"Seni kaybedemezdim," dedi. "Bunun olmayacağına yemin ettim."

David böylesi bir bağlılık karşısında ne diyeceğini bilememişti. Onu tanımış olduğu için kendini şanslı hissediyordu.

"Ne kadar süredir baygınlım?"

"Neredeyse üç haftadır."

Bunu duymak David'i sarsmıştı.

"Will nerede?"

Lucy susuyordu.

"Bana iyi olduğunu söyleyen yeter."

"İyi. Sadece... artık bizimle yaşamıyor."

"Anlamıyorum. Nereye gitti ki?"

Lucy, "Kimse bilmiyor," dedi. "Saldırıdan kısa bir süre sonra ayrıldı ve o günden beri onu kimse görmedi."

"Üç haftadır hiç kimse Will'i görmedi mi? Onu nerelerde aradınız?"

“Birkaç kez gruplar halinde aramaya çıktık ama bulamadık. Grubu onu aramaya ikna etmek pek kolay olmadı.”

“Neden?”

“Senin saldırıya uğradığın gece Will nöbet yerini terk etmişti. Hilary içeriye böyle girebilmiş. Ritchie, Will’i İnek Şov’da görmüş.”

David bunun ne anlama geldiğinin farkındaydı. Will onları görmüştü.

Lucy, “Bu benim hatam,” dedi. “Sen bana Will ile aramda bir şey olup olmadığını sordun, aslında her şey o kadar karışıktı ki nasıl anlatayım bilemedim.”

“Eh, şimdi dene bir de?”

“Ben belki... ona... ona biraz umut vermiş olabilirim, daha açık olmam gerekirdi. Duygularını incittim. Bütün bunlar benim hatam.”

David kafasını kaldırdı. Yumruğunu yatağa indirdi. Lucy korkuyla yerinden fırladı.

David, “İnan bana sana kızgın değilim. Bu senin hatan değil,” dedi.

Bu David’in hatasıydı.

Lucy, “Onu durdurmaya çalıştım ama beni dinlemedi,” dedi. “Yalnızlar’ın onu asla affetmeyeceğini söyledi. Hatta onu öldürmeyi bile düşünebileceklerini söyledi.”

“Böyle bir şey yapmazlardı.”

“Herkes çok üzgündü David. Sen çok kötü durumdaydın. Geceler boyunca aralıksız çılgınlıklar attın. Will’in buna daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum. Ama onu bulacağız. Bundan eminim.”

Lucy bandajı kesmeyi bitirdi ve David’in gözüne koymak için eline aldı. David onu durdurdu.

“Görmek istiyorum.”

Lucy, David'e kararsız bir bakış attı. "David..."

"Görmek istiyorum."

Lucy ayağa kalktı, odadan ayrıldı. Elinde ufak bir aynayla geldi ve aynayı ona verdi. David derin bir nefes aldı ve aynayı yüzüne tuttu. Oyulmuş gözü ona bakıyordu. Sarı ve kırmızı renkte kabuk tutmuştu ve göz bebeği opak bir renk alarak kabarmıştı. Haşlanmış bir soğana benziyordu.

David aynayı indirdi. Midesi bulanmıştı. Kendini zayıf hissediyordu. İğfal edilmiş gibi. David, Sam'in istediğinin bu olduğunun farkındaydı ama böyle düşünmekten kendini alamıyordu. Lucy tekrar yanına oturdu ve ona tatlı bir şekilde baktı.

"David, sen hâlâ aynı kişisin. Herkes seni bekliyor. Herkes sana inanıyor."

O bu kadar süredir yatarken düşmanları hiçbir şey yapmadan beklemiş olamazdı, değil mi?

Lucy, "David," dedi, dikkatini çekmeye çalışıyordu.

David, Lucy'ye döndü. Lucy ona baktı ve David onun gözlerinde İnek Şov'da gördüğüyle aynı ifadeyi gördü. O hâlâ Lucy için aynı kişiydi.

David bir anda, "Çok güzelsin," deyiverdi. Lucy utandı ve yere baktı.

Şu anda onu İnek Şov'un olduğu gecedен daha çok istiyordu.

Lucy, "David," dedi. "Bir şey daha var. Gonzalo'yla ilgili. Yarın mezun oluyor."

David güldü.

"Bana söyleyeceğin başka neler var? Birisi bütün yiyeceklerimizi çaldı mı yoksa?"

Lucy gülmemişti. David'in yüzü asıldı.

"Böyle bir şey olmadı, öyle değil mi?"

Lucy kafasını salladı ve “Onun adına mutlu olman gerek. O iyi bir arkadaş oldu bize. Sen yaralıyken hepimizle ilgilendi.”

Lucy, David’in elini tuttu.

“Hep yanında olacağım. İhtiyacın olan her şeyi yapacağım. Her şey güzel olacak.”

Lucy, David’in elini sıktı.

“Sana vermek istediğim bir şey var,” dedi.

Lucy, ilkyardım setinin olduğu yere doğru uzandı ve on ikilik bir tebeşir kutusunu eline aldı. David kutuya garip garip baktı.

“Açsana.”

David kutuyu açtı ve içinden deri bir göz bandı çıkardı. Gülümsüyordu.

“Bunu sen mi yaptın? Defterini mi kullandın yoksa?”

Lucy kafasını salladı.

“Takalım da bakalım nasıl olmuş,” dedi.

Lucy, kestiği bandajı gözünün üzerine koydu ve yapıştırdı. Göz bandını David’in elinden aldı ve nazikçe bandajın üzerine yerleştirdi. Parmaklarıyla beyaz renkte ayakkabı bağcığından yapılmış ipleri tuttu ve saçlarından geçirdi. Bağcıkları bağlarken elbisesi vücudunun kıvrımlarını ortaya çıkaracak şekilde gerilmiş, sıcak bedeni David’e yapışmıştı.

Lucy geri çekildi ve David’e baktı.

“İşte oldu,” dedi dudağını ısırarak, eserinden memnun kalmış gibi görünüyordu. Kıkırdadı. “Ooo-la-la.”

David güldü ama ardından kendini bir anda çok yorgun hissetti, bütün enerjisi tükenmiş gibiydi.

“Yorulдум,” dedi.

“Uzansan iyi olur.”

David kafa salladı ve uzandı. Lucy de onunla birlikte uzanmıştı. Kollarını David'e sardı ve onu sallamaya başladı. David onu öpmeyi düşündü ama bunu yapmadı. Lucy'nin ona sarılıyor olması çok iyi gelmişti, bir kez olsun onu koruyan başka biri olması harika bir duyguydu.

David sert adımlarla koridorda yürüyordu. Bu yaptığı daha dengesini yeni yeni sağlamaya başladığı düşünülürse dikkatsiz bir hareketti ama şu ana kadar düz bir şekilde yürümeyi başarmış gibi görünüyordu. Yalnızlar ona yetişmekte güçlük çekiyordu. David yavaşlamadı. Yavaşlayamazdı.

Gonzalo, "Buradan çıkan sen değilsin benim, farkındasın değil mi?" dedi.

David, "Evet, kalmak istemediğinden emin misin? Bize çok yardımın dokunurdu. Ölmüş olsan bile senin cesedinle bile insanları korkutabilirim," dedi, yüzünde zoraki bir gülümseme vardı. Gonzalo, David'in sırtına sevecen bir şekilde vurdu. David az kalsın duvara yapışacaktı.

Bugün iyi görünmesi çok önemliydi. Saldırıdan sonra David'in ilk kez dışarı çıkışıydı ve henüz bunun için fazlasıyla erkendi. Gözünden kaynaklanan dayanılmaz acı nöbetleri henüz geçmiş değildi. Acıyı dindirmesi için iki bardak içki içmişti. Ama içki kendine olan güvensizliğini geçirmemişti. Kendini ezik biri gibi hissediyordu. Gözü oyulmuştu ve birazdan insanların onu izlemesine ve arkasından dedikodu yapmasına izin verecek, kendini açık edecekti. Ama ne yapabilirdi ki? Bugün, Gonzalo'nun mezuniyet günüydü.

Mezuniyet McKinley'de yaşayan öğrenciler için en önemli olaydı. Başarıydı. Özgürlüğünü geri kazanmaktı. Ve geriye kalan

herkes için hâlâ bir umut olduğuna dair önemli bir hatırlatma; inanması zor da olsa içerideki hayatın gerçek olmadığı, gerçek hayatın dışarıda olduğunu zor da olsa tekrar anımsatma imkânıydı. Eğer David, Gonzalo'nun mezuniyet törenine gelmeseydi sadece en güvendiği insanı, sağ kolunu ona veda etmeden göndermekle kalmayacak, bütün okulun onun Takım'a boyun eğdiğini düşünmesine sebep olacaktı.

Bugün hiçbir sorun çıkmaması için dua ediyordu. Tek gözle yumruk atabileceğinden bile emin değildi. Kavga etmeyi göze alamazdı ama Yalnızlar da dahil olmak üzere bunu yapmaya hazır olduğuna herkesi ikna etmesi gerekiyordu.

Fuayeden gelen konuşma sesleri gökgürültüsünü andırıyordu. David fuayeye yaklaştıkça, sesler ona bütün okul oradaymış gibi hissettirmeye başlamıştı. Her köşede gruplaşmış halde duran öğrencileri görür gibiydi. Herkes David'in dönüşünü görmek için gelmişti.

Lucy David'e, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, onunla birlikte yürüyordu. David'in alnı endişeyle kırıştı.

"Mükemmel hissediyorum," diye cevap verdi. Bu biraz kısa ve samimiyetsiz bir cevap olmuştu ama Lucy'yi incitmeden yanlış zamanda yanlış soruyu sordun demenin tek yolu buydu.

Fuayeye kadar ekspres bir tren gibi durmadan ilerlemişti. Toplanma yerine yöneldi, yoluna çıkan birkaç çocuğu kenara itti. Dokuz metre kadar ilerleyene kadar durmadı. Herkes susmuştu.

Bronz bir Roma dönemi heykeli gibi olduğu yere dikilmişti. Yalnızlar, bir halka şeklinde etrafına dizilmiş, gözlerini McKinley'nin geriye kalanına dikmişlerdi. David kendisine bakan çocukları izliyordu. Bilmedikleri şey ise David'in sadece onların

fısıldaşmakla meşgul olan ağızlarını izlediği idi. Gözlerine bakmaya henüz cesaret edememişti.

Göz bandının dikişleri yüzünü kaşındırıyordu. Bandı yerinden oynatmak istiyordu ama herkesin gözünün üzerinde olduğunun farkındaydı. Bulunduğu durumdan rahatsız olduğunu gösteren en ufak bir belirti bile Takım'ın kazanması anlamına gelirdi.

David'in gözü kalabalığın içinde Hilary'yi aradı. Gözlerine baktığı ilk kişinin o olmasını istiyordu. Güzeller'i görmüştü ama Hilary orada değildi. Takım yakındaydı ve Sam önlerinde duruyordu. Sam, David'e bakarak sırtıyor ve bıyık altından Diaz ve Dixon ile konuşuyordu. David bir anda Sam'in üzerine yürüme isteğiyle doldu. Onu oracıkta öldürmek istiyordu. Sam'i öldürürse bu iş biter miydi? Daha büyük bir savaşa sebep olabilirdi. Yalnızlar'dan kaç kişi ölürdü? Eğer David misilleme yapacaksa bu net bir hamle olmalıydı. Bütün Takım'ı ortadan kaldırmalıydı ki karşılık verme imkânları kalmasın. Tek hamlede kazanması gerekiyordu.

Peki bunun anlamı neydi? Hepsini öldürmesi mi gerekiyordu?

Bunu düşünmesi bile delice geldi. Ama ya eğer bir dahaki sefere Lucy'yi hedef alırlarsa? Ya Will'i ondan önce bulurlarsa?

Peki ya diğer gözünü de almaya kalkarlarsa?

Gonzalo eğildi ve "Gitmeden önce çabucak Sam'i öldürmemi ister misin?" dedi.

David yüzündeki haşın ifadeyi daha fazla tutamadı. Yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Sana zahmet olmasın?"

"Ne olacak yahu, hemen bir supleksle ya da uçarak dirsek atıp icabına bakarım. O ölür, ben de kaçarım. Ne dersin?"

David'in yüzündeki gülümseme yerini saf bir kahkahaya bırakmıştı. David arkadaşına döndü ve ona minnettar bir şekilde baktı. Gonzalo'nun yüzünde buruk bir mutluluk vardı. İki ay öncesinde David, Gonzalo'nun duyguları olduğunu bile düşünmüyordu. Onun için ruhsuz bir devden farksızdı. Şimdiyse yakın arkadaşıydı ve yüzünden endişeli olduğunu anlayabiliyordu. Gonzalo onun durumunu anlıyordu. David'in üzerindeki baskının farkındaydı. Aynı zamanda bulundukları yerin şu anda tam bir saatli bomba olduğunun da farkındaydı. David, Gonzalo'nun en az dışarı çıkmayı istediği kadar içeride kalıp savaşılabildiği kadar savaşmayı istediğini düşünüyordu.

David içten bir şekilde Gonzalo'nun omzunu sıktı, bu aynı zamanda ona gidebilirsin demektir. Gonzalo mezuniyet kabininin önündeki kapıya ilerledi. Kapı önceki mezunların üzerine karaladıkları imzalarla doluydu. Kapının menteşesine asılı duran araba anahtarını aldı ve boş bulduğu bir yere adını karaladı: GONZALO. Kabine döndü, içeri girdi ve parmağını parmakizi okuyucusuna yerleştirdi. Kısa bir süre sonra kabinin dışındaki ekran parladı:

İŞLEMİN DEVAMI İÇİN ÇIKIŞA YÖNELİN.

Gonzalo kapıya doğru yürüdü ve açılmasını bekledi ama hiçbir şey olmadı. Kapının açılmış olması gerekiyordu. Gonzalo'nun kafası karışmıştı. Kalabalık fısıldaşmaya başlamıştı. Gonzalo kabine geri döndü, bir kez daha parmağını okuttu ama kapı hâlâ açılmamıştı.

Yalnızlar'dan bir feryat yükseldi. Bu Sasha'ydı. Sabahtan beri perişan haldeydi, ağlıyor ve ayakta zor duruyordu. Belinda'nın ona destek olması gerekmişti. Kabinin çalışmıyor oluşu şu an dayanabileceği türde bir durum değildi. Gonzalo Sasha'ya baktı ve parmağını bir kez daha okuttu.

"Merak etme, Sash. Sorun yok bebeğim."

Sasha kafasını salladı, gözlerinden yaşlar boşalıyordu.

David bir ses duydu. Herkes bir anda dışarıya doğru açılan kapılara döndü. David, kapının arkasında olması gereken, tabut boyutundaki karantina hücresinin yerinde olmadığını, kapının daha büyük beyaz bir odaya çıktığını fark etmişti. İçinden o odaya doğru koşmak geldi. Özgürlüğe giden yol karşısındaydı ve kapıları sonuna kadar açık duruyordu.

Siyah renkte tehlikeli maddeden korunma kıyafeti giyen bir asker öne çıktı. Ardından onunla tıpatıp aynı görünüşe sahip otuz asker, düzenli bir dizilişle kapılardan içeri girdi. David'i korku sardı. On sekiz aydır dışarıdan hiç kimseyi görmemişlerdi, kabinin takıldığı günden beri. Ters giden bir şeyler vardı. David içgüdüsel olarak Lucy'yi tuttu ve kapılardan uzaklaştırdı. Gonzalo, Yalnızlar'ın yanına koştu. Sasha deli gibi çılgılık atıyordu.

David, Yalnızlar'a, "Geri çekilin!" diye bağırdı. David'in etrafında sıkı bir çember oluşturarak fuayenin uzak uçlarına çekildiler. Diğer gruplar da onların yaptığını yaptı, fuayedeki sütunların arkasına saklandılar.

Öğrenciler askerlere bakıyordu. Sessiz bir yüzleşmeydi bu.

Askerler önlerinde üzerinde tüfeklerini uzatacak bir deliğin bulunduğu şeffaf kalkanlar taşıyorlardı. Bir hat oluşturdular ve şeffaf kalkanlarıyla bir duvar halinde yayıldılar. Kapı ile askerlerin kurduğu duvarın arasına bir takım asker daha geldi ve iki grup halinde ayrılarak kalkanlarıyla kapıya çıkan bir koridor oluşturdular.

Askerlerden biri, "Mezuniyet sisteminde bir sorun oluştu," diye bağırdı. "Eğer mezuniyet gününüz bugünse hemen sıraya geçin! Hepinizi taramadan geçireceğiz! Taranmadan çıkmaya çalışırsanız üstünüzde tam güç kullanma yetkisine sahibiz!"

Ve bu açıklama yeterli değilmiş gibi başka bir asker, “Hele bir deneyin! Siz fareleri delik deşik ederiz!” diye bağırdı.

Askerlerin girişi, hal ve hareketleri inanılmaz bir sinirin dışavurumu gibiydi. Patlamaya hazır bomba gibilerdi ve bu durum David’i huzursuz etmişti.

Gonzalo David’e baktı, en az onun kadar huzursuzdu.

Gonzalo, “Sen ne düşünüyorsun, D?” dedi.

“Bence fikirlerini değiştirmeden buradan defolup gitsen çok iyi olacak.”

Gonzalo kafa salladı. Son bir öpücük vermek için Sasha’ya döndü ve o anda Sasha üzerine atladı. Gonzalo’nun yüzüne sarıldı ve yüzünü yapıştırdı.

Sasha, “Seni çok seviyorum, bebeğim,” dedi. “Seni deliler gibi özleyeceğim.”

Gonzalo’nun gözü yaşlarla dolmuştu, kendini bırakmamak için dudaklarını ısırıyordu.

“Yakında görüşeceğiz, Sash. Çok yakında, tamam mı?”

Sasha, Gonzalo’yu bıraktı ve arkasını döndü. Gonzalo askerlere doğru yürümeye başladı. Diğer gruplardan mezun olacaklar da öne çıktı ve fuayenin ortasında Gonzalo’nun arkasında bir sıra oluşturdu.

Şeffaf plastik levhalardan yapılmış yürüyen bir dolaba benzeyen ve altındaki metal iskelete bağlı tekerleklerle ilerleyen küp şeklinde bir araç dışarıda görüldü ve askerlerin oluşturduğu koridordan içeri girdi. Motorunun çıkardığı ses elektrikli bir kalemtırışa benziyordu.

David, “Bu da neyin nesi?” dedi.

Kübik araç Gonzalo’nun bir buçuk metre kadar ilerisinde durdu.

Lucy tereddütsüz bir şekilde, “İçinde şişman bir adam olan plastik bir kutu,” dedi.

Aracın içinde ufak direksiyonun ve kontrol panellerinin başında bir adam oturuyordu. Bir tür biliminsanı olabilirdi ya da belki de üzerinde laborant önlüğü olduğu için böyle düşünmüşlerdi. Şişman bedeni aracın içine zor sığmıştı. Ve deli gibi korkuyordu. İşinin bu olmadığı her halinden belli oluyordu. Etrafına bakarken tir tir titriyordu. Gözlerini o kadar büyük açmıştı ki sanki biri gözkapaklarının altına kürdanlar yerleştirmişti.

“Şey... ilk öğrenci gelsin. Öne çıkar mısın.”

Gonzalo kübe yaklaştı. Şişman adam korkudan oturduğu yere sinmişti.

Şişman adam, “Elini eldivene geçir,” dedi.

Gonzalo, elini makineden bir inkübatör gibi uzanmakta olan uzun, sert ama elastik olan eldivene soktu. Eldiven bileğini sararak mühürlendi. Gonzalo bekliyordu. Şişman adam önünde duran ekrana baktı ve aceleyle tıraş edilmiş, yuvarlak yanaklarındaki teri sildi.

Uzun bekleyişin ardından, şişman adam, “Adın?” dedi.

“Gonzalo Mendez.”

“Elini eldivenden çıkar.”

Gonzalo adamın dediğini yaptı. Çalışmakta olan makineden kısık bir uğultu geliyordu ve ardından üzerindeki delikten eldivenin Gonzalo’nun bileğini saran kısmını tükürdü. Çıkan şey iğrenç bir şekilde yere yapıştı.

Gonzalo şişman adamın bir şeyler söylemesini bekliyordu. Adamsa bir sonraki prosedürle meşgul gibi görünüyordu.

Gonzalo sonunda dayanamadı, “Haydi ama adamım,” dedi.

Şişman adam kafasını kaldırdı, şaşırılmıştı.

“Ah, pardon, artık özgürsün. F bölgesine nakledileceksin. Artık çıkışa yönelebilirsin.”

Kalabalıktan şişman adamın beceriksizliğinden ötürü yuhalamalar yükseldi.

Birisi, “İŞE YARAMAZSIN!” diye bağırdı.

Başka birisiyse odanın arka taraflarından elindeki yağlı bezlerden oluşmuş topu fırlattı. Atılan bez küpün yan tarafına gelmişti. Şişman adam oturduğu yerde zıpladı, içinde bulunduğu aracı yerinden oynatmıştı. O anda adamın nabızı tavan yapmış olmalıydı. Çocuklardan gülenler oldu. Askerler silahlarını daha sıkı tuttu. Küpe yapışan bez kayarak aşağı indi, ardında yağlı bir iz bıraktı.

Gonzalo, “Öbür tarafta görüşürüz, McKinley,” dedi.

Gonzalo kalkanlardan oluşan koridordan geçti. Beyaz odaya bakarken yüzündeki ifade tamamen değişmişti. Temiz, ferah bir ışık Gonzalo’nun yüzünü aydınlattı. Derin bir nefes aldı. Yüzündeki gülümseme çok farklıydı. David’in Gonzalo’da görmediği türde bir ifadeydi bu. Hayatının geriye kalanı onu bekliyordu. Gonzalo kapıdan içeriye adımını attı.

Ve artık Gonzalo gitmişti.

David, kendini bir kez daha açıkta ve zayıf hissetti. Odadaki herkesin dikkatinin yeniden kendisinde toplandığını hissediyordu. Eskiden birlikte olduğu bir kız gözünü oymuştu, tek gözü kördü, erkek kardeşi kayıptı ve grubundaki en güçlü savaşçıyı kaybetmişti.

Mezuniyet sırasında beş öğrenci daha vardı. Sıradaki kişi Dickie Bellman’dı. Bir yanlışlık olmalıydı.

Dickie’nin hastalıktan kurtulmasına bir sene daha olmalıydı. Şu ana kadar mezun olanların hepsi son sınıflar olmuştu. Dickie’ye şu anda daha üçüncü sınıf öğrencisiydi. David paniklemişti.

Lucy, "Dickie ne yapıyor?" diye fısıldadı.

Dickie'nin arkasında duran Ucube onu tişörtünden tutarak sıradan çıkarmaya çalışıyordu ama tavırlarından askerleri huzursuz etmek istemediği belliydi. Dickie, Ucube'yi itti ve kutuya yaklaştı. Direktifi beklemeden elini eldivene soktu. Dickie şişman adamdan cevap beklerken kalabalık içerisinde konuşmalar başlamıştı. İnsanlar, David ve Lucy'nin yaptığı çıkarımı yapmışlardı.

Şişman adamın gözleri panelde gezindi ve yüzünde korkmuş bir ifadeyle kafasını kaldırdı.

Şişman adam, "Sen çıkmaya uygun durumda değilsin," dedi.

Dickie, "Efendim, sorun çıkartmış gibi olmak istemiyorum ama yanılıyor olmalısınız," dedi.

Dickie elini sert bir şekilde oynattı, bu hareketi siyah eldivenin küp içerisinde bir ileri bir geri sallanmasına neden olmuştu. Şişman adam çığlık attı, korkudan kaskatı olmuştu, arabanın içinde bir kobra yılanıyla kapalı kalmışçasına kendini olabildiğince geriye itti.

Dickie, "Affedersiniz, şu lanet olası testi bir kez daha yapar mısınız acaba?" dedi. Sesinin şiddeti konuştuğu bir artıyor bir azalıyordu.

"Hayır! Git buradan!"

Koridoru oluşturan askerler silahlarını Dickie'ye doğrulttu, diğerleri ise kalabalığa odaklandı. Dickie olup bitenlerin farkında değil gibiydi. Bütün dikkatini şişman adama vermişti.

"Sizinle bir insan gibi konuşmaya çalışıyorum efendim, bağırmanıza gerek yok. Eğer Pentagon'u ararsanız size benim buradan ayrılma işlemlerimin tamamlanmış..."

Şişman adam, "Sana git dedim!" diye bağırdı.

Emir veren asker, "Geri çekil çocuk!" diye hönkürdü. Dickie sonunda kendine gelmiş gibiydi. Arkasını döndüğünde bütün

okulun ona baktığını fark etti. Dickie onlara iğrenerek baktı. Tekrar şişman adama döndü.

Dickie, “Seni işten attıracağım,” dedi ve elini eldivenden çıkardı.

Arkasını döndü ve küpten uzaklaştı. Eldiven mekanizması tıkırdadı ve eldivenin Dickie’nin bileğini saran kısmını tükürdü. Bilekliğin yere düşerken çıkardığı ses Dickie’nin yüzünün buruşmasına sebep olmuştu.

Şişman adam, “Sıradaki,” diye anons etti.

Sıradaki Ucube küpün içindeki adama doğru kasıla kasıla yürüdü ve elini soktu. Eldiven bileğini mühürledi.

Dickie bir anda arkasını döndü ve küpün içinde duran adama doğru koşmaya başladı. Askerin biri tek el ateş etti. Dickie’yi ıskalayarak makineyi kullanan Ucube’yi kalçasından vurdu.

Vurulan Ucube acıyla bağırdı. Dickie’nin durmaya niyeti yoktu. Şişman adamın yanından geçerek kalkanlardan oluşan koridora daldı. Askerler ateş açtı. Kalkanlara sıçrayan kanlar kapağı açık bir blender’ı andırıyordu. Eskiden Dickie dedikleri çocuktan geriye tanınmaz halde bir et yığını kalmıştı.

Ucube inlemeye devam ediyor ve elini çekiştiriyordu, küpe bağlı olan elini kurtarmaya çalışıyordu.

Ucube, “Bırak beni! Beni serbest bırak!” diye bağırdı.

Elini her çekiştirdiğinde küp daha fazla sallandı ve içindeki şişman adam bağırmaya devam etti. Ön sırada duran askerler Ucube’ye ateş ederek onu infaz etti. Bunu gören Ucubeler deliye döndü. Bobby grubundakileri yanına aldı ve küpe çılgınca hücum ettiler. Ucubeler kendilerini kübp vurmaya başladı. Küp devrilerek yere düştü. Bunun ardından bir grup çocuk kapıya koşmaya başladı.

Askerler, kapıya koşan öğrencilerin kafalarına, vücutlarına ve bacaklarına kurşun yağdırmaya başladılar. Etraf kan revan içinde kalmıştı. Çocuklar acı ve öfke içinde bağılıyor, askerler birbirilerine emirler yağdırıyor ve bütün bunlar olurken yerde yatan küpün içindeki adam hepsinden daha yüksek sesle çığlıklar atıyor, aracının tekerlekleri boşa dönüyordu.

“BENİ BURADAN ÇIKARIN! LÜTFEN SİZE YALVARIYORUM! BENİ BURADAN ÇIKARIN!”

Birkaç asker küpü kaldırıp tekerlekleri üzerine koymayı denedi. Beceremeyince bundan vazgeçtiler ve aracı kapıdan dışarıya sürüklemeye başladılar, bu sırada da geriye kalan askerler silahlarıyla kalabalığa kurşun yağdırmaya devam ediyordu. Üç çocuk bir askeri yere indirdi. Tel örgünün altını kazan köpekler gibi yere sırtüstü yatmış olan askerin kıyafetini tırnaklarıyla parçalamaya çalışıyorlardı. Kıyafetini yırtmayı başardılar ve saniyeler sonra askerin yüzündeki şeffaf maske kan ve akciğer parçalarına bulandı. Başka bir Ucube daha kapının önündeki şaşkın ve sinirli asker kalabalığının içine daldı. David, kapının dışından yetişkin insan çığlıkları geldiğini fark etti.

Yalnızlar, oluşan kaosun etkisiyle etrafa dağılmıştı. David, Lucy’yi koridora doğru itti.

David, “Git haydi! Ben de geliyorum!” dedi.

Lucy kafasını salladı ve David fuayeye son bir kez bakarak geride kalan Yalnız var mı diye kontrol etti. Kimseyi göremedi. Koridora koşmak için sağa döndü ve göremediği tarafında duran birine çok kötü çarptı. Çarptığı kişiden kendi eksenini etrafında dönerek uzaklaştı ve yere yığıldı.

David ayağa kalkmaya çalışırken makineli tüfek sesleri kulağında yankılanıyordu. Tekrar tekrar yere kapaklanıyordu; sağ

tarafında olup biten hiçbir şeyi göremiyordu. Sonunda kendini toparlayıp ayağa kalktığıında kalabalığın içinden ona bakan tanıdık bir yüz olduğunu fark etti. Onu izleyen kişi Sam'di, David'in çaresiz çırpınışlarından zevk alıyor gibi görünüyordu.

İkizler, David'i bileklerinden tutarak kalabalıktan uzaklaştırdılar.

David kendini göstermek istediye, bunu kesinlikle başarmıştı.

Will bir çöp kutusundan dışarı tırmandı.

Şu ana kadar vaktinin çoğunu havalandırma boşluklarında, dolaplarda ve bir geceyi de doğu kanadındaki ikinci kat kızlar tuvaletinde geçirmişti. Tuvaletin evyeleri, oturakları ve klozetleri sökülmüştü. Hatta duvar ve yerdeki fayanslar bile yer yer eksikti. Hırsızların klozetlerle ne yapmayı amaçladığını düşünmekten uykusu kaçmıştı.

Geçen gece bir çöp kutusunda geçirdiği ilk geceydi. Bu büyük bir çöp kutusuydu ve hademelere ait olmalıydı. Kutuyu yere devirdi, içini boşalttı ve çantasından çıkardığı temiz bir çöp torbasıyla kapladı. Kutunun içinde küçük plastik bir koza oluşturmuştu. Bacakları dışarıda kalmıştı ama onları da çöplerle kamufle etmişti.

Her tarafı tutulmuştu. Ayağa kalktı ve belini kıtlattı. Çöp kutusundan çantasını aldı ve içine baktı. Sadece bir teneke ton balığı kalmıştı.

Will, Merdivenler'den ayrılırken yanına bir çanta dolusu yiyecek almıştı ama bu yeterli değildi. Erzakları biterse pazardan çalabileceğini düşünmüştü. Ama gruplar bir haftadır pazara çıkmamışlardı çünkü gelmesi gereken erzaklar ortalıkta yoktu. Bunun duyduğu silah sesleriyle alakası olduğundan emindi. O gün neler olduğunu görmek için fuayeye koşmuştu ama az daha Lucy ve David'e yakalanacaktı. Saklanmıştı. Henüz onları görmek için fazla erken olduğunu düşünüyordu.

Ertesi gün, üçüncü kat balkonundan olayların olduğu gün mezun olması gereken üç çocuğun mezuniyet kabinini tekrar tekrar deneyişini ve kapıların açılmayışını izledi. Bir süre sonra çocuklar akciğerlerini fuaye zeminine kusarak öldüler.

Will, son teneke ton balığını saklamaya karar verdi. Çantasını biraz daha karıştırarak üzeri maskeleye bandıyla kaplanmış bir şişe su ve bir kalem kutusu çıkardı. Kalem kutusunu açtığında içinden beyaz renkte temiz bir diş fırçası çıkmıştı. Will koridora çıktı, dişlerini macun olmadan fırçaladı ve ağzına su alarak çalkaladı.

Tepesinde duran ışıklar söndü. Will kafasını kaldırdı ve koridor boyunca devam eden florasan ışıklara baktı.

Kendi kendine, *bu çok garip* dedi.

Koridordaki bütün ışıklar sönmüştü. Telefonunu açarak el feneri yerine kullandı ve yoluna devam etti.

Geniş bir koridordu ve eskiden öğrencilerin dinlenme salonu olan bir alana çıkıyordu. İki tane yağmalanmış ve kullanılmaz hale getirilmiş yiyecek otomatı yere devrilmişti. Bütün oda yanmış ve simsiyah olmuştu, büyük ihtimalle bu bir geri zekâlının külden siyah saç boyası elde etmek için mobilyaları yakmasıyla oluşan kontrollü bir yangındı. Artık buraya gelen hiç kimse yoktu ve Will'in burada olma sebebi de tam olarak buydu. Karantina

başladığından beri dört kişinin kendini öldürdüğü eski öğrenci temsilcisi odası olan intihar odasına gitme sebebi de buydu. Will kimsenin gitmeyi aklına getirmeyeceği yerleri araştırıyordu.

Her şeyin ters gittiği anı aklında tekrar tekrar canlandırıyor, olanları değiştirebilirmiş gibi üzerinde kafa yorup duruyordu. Perdeleri açmıştı. David'i yere yatırmışlardı, Hilary David'in üzerindeydi ve elinde bir hançer vardı. Bundan sonra dünyası kararmıştı. Bilinci yerine geldiğinde herkes bağırıp çağırıyordu. Will onu desteklerini düşünüyordu. Ardından David'in başı yavaşça ona doğru döndü. Bir gözünü oymuşlardı.

Will, kardeşinin intikamını alana kadar Merdivenler'e döne-
mezdi. Smudge'in saklanabileceği yerler elbette bitecekti. Hain. Bu kadar kolay oyuna getirilmiş olmak Will'e çok fena dokunmuştu. Kaybetmekten bıkmış ve usanmıştı. Lucy'nin onu ciddiye almasına şaşırmamak gerekiyordu. Tam bir geri zekâlıydı. Kapıyı açan Smudge'dı belki ama bütün bunların sorumlusu Will'di. Sırf kendini kontrol edemediği için David'i bu duruma sokan kişi oydu. Hiçbir zaman kontrollü biri olamamıştı.

Olanları düzeltemeyeceğini biliyordu. David'in gözü kördü artık. Ama Smudge'dan bunun intikamını alabilirdi. Will, Yalnızlar'la geçirdiği zamanın haricinde Smudge'ı sadece geceleri görmüştü. Smudge kenarda köşede yaşıyordu. Will'in dışında onu tanıyan insanlar hırsızlardan ibaretti.

Şu ana kadar Will'in şansı yaver gitmemişti ama bakabileceği son bir yer daha vardı.

İğrenç bir koku burnunu yakmıştı. Kokmuş et. Hem de çok fazla miktarda. Çok uzun süre önce, David'le birlikte burada bulunmuşlardı. Burası öğretmenler mezarlığıydı, onlarca dolap ölen öğretmenlerin cesetleriyle doldurulmuştu. Will çantasından bir

bandana çıkardı ve ağzını ve burnunu kapayacak şekilde bağladı. Midesi ağzına gelmişti. Kısa bir nefes aldı; sadece ağzından nefes alıyordu. Will yıkıntılara girmişti, okulun yıkılmış olan doğu kanadındaydı. Buranın lanetli ve ölen öğretmen ve öğrencilerin hayaletleriyle dolu olduğu söyleniyordu. Koku bu hikâyeyi destekler nitelikteydi. Akıllı olan hiç kimse buraya gelmezdi. Smudge'ın saklandığı yer burası olmalıydı.

Will, üzerinde üst kata kadar devam eden devasa bir yarık bulunan merdivene tırmandı. Telefonun ışığının aydınlattığı koridorun duvarında, kurumuş kanla yazılmış gibi görünen BENİ ÖLDÜRÜN yazısını gördü. Son adımını atmadan önce duraksadı. Bunu kabul etmek istemiyordu ama yıkıntılar onu fena korkutuyordu.

Will'in sakinleşmesi gerekiyordu. Cebinden içinde porno bulunan bir telefon çıkardı. Sadece bir çubuk şarjı kalmıştı. Bu telefonu içi sinek dolu bir sınıftaki sıranın çekmecesinde bulmuştu. İnekler eski telefonları, içine porno doldurup satıyorlardı. Çocuğun biri kız arkadaşından saklamak için oraya koymuş olmalıydı. İnekler şarj ettikleri ya da bakımını yaptıkları telefon ve laptoplarda buldukları açık saçık resimleri ve videoları toplamışlardı. Fotoğraftakini tanıyordu, Ucubeler'den bir kızdı ve çıplaktı. İnekler'den biriyle bir anlaşma yapmış olmalıydı çünkü telefonda onun fotoğraflarıyla dolu bir sürü klasör vardı.

Will, *bu da para kazanmanın bir başka yolu*, diye geçirdi aklından.

İlerideki koridordaki bütün ışıklar gidip geliyordu. Bir sebepten ötürü tam güçte yanmıyorlardı ve ışığın parlaklığı bir artıp bir azalıyordu.

Uzaklardan korkunç bir ses geldi. Derinden gelen bir kahkahaya dönüşen korkunç bir çığlıktı bu.

Bu, kalıntılarda yaşayan kafayı sıyırmış çocuklardan biri olmalıydı. McKinley'deki yaşama uyum sağlamayı başaramayan bir grup çocuk vardı. Kalıntılarda saklanıyor, fen laboratuvarlarından buldukları kimyasalları çekip kafayı buluyorlardı. Kalıntılardan sadece geceleri ve hırsızlık yapmak için ayrılıyorlardı. İnsanlar onların akıl sağlıklarını kaybettiklerini, artık hayvanlardan farksız olduklarını söylüyordu.

Karşısındaki koridordan bir çığlık daha geldi. Bu seferki daha yakın gibiydi. Will iki telefonu da aceleyle cebine koydu. Dikkatinin dağılmaması gerekiyordu. Köşeyi döndü ve eskiden fen departmanının bulunduğu ana koridora girdi. Karşısına çökmüş bir tavan çıkmıştı. Her şey küf gibi kokuyordu. Will, yakınlarda patlamış bir boru olduğunu ve patlamanın gerçekleştiği günden beri su akıttığını tahmin ediyordu. Duvarlardan akan su ufak dereler oluşturmuştu. Zemin kaygandı. Koridorun geriye kalan kısmına ulaşmak imkânsızdı, molozlar yolu tamamen kaplamıştı. Eğilerek bir kapıdan içeri girdi.

Kapının arkasındaki odanın zemini yoktu. Odanın neredeyse tamamı, yıkık dökük, devasa bir delikten oluşuyordu. Zeminden geriye kalanlar sadece duvarlara yakın yerlerdeydi. Kırık bir camı andırıyordu. Will duvarda kalmış olan bu parçalardan birinin üzerinde duruyordu, delikle arasında sadece santimetreler vardı. Tavanda ve duvarın tavana yakın kısımlarında kahverengi renkte dalga dalga lekeler bulunuyordu.

Altında, anlayabildiği kadarıyla duvarları çöken tavanın altında kalarak yıkılmış olan dört küçük oda bulunuyordu. Will bu odaların eskiden ne olduğunu anlamaya çalıştı. Molozların içerisinde kullanılamaz hale gelmiş bilgisayarlar, yazıcılar ve bilgisayar koltukları bulunuyordu. Burası fen departmanına ait

bilgisayar laboratuvarıydı, yeni okulun Will'in görme fırsatı bulamadığı kısımlarından biriydi.

Altındaki odanın ortasında duran bir köpek vardı.

Bu, açık kahverengi ve siyah burunlu bir Alman çoban köpeğiydi. Will rüya görüyormuş gibi hissetti ama öyle olmadığını farkındaydı. En son ne zaman rüya gördüğünü bile hatırlamıyordu. Will köpeği görünce yumuşamıştı.

“Selam dostum.”

Will, kendini aşağıdaki odaya sarkıttı. Elini uzattı ve köpeğe doğru yaklaştı.

“Buraya gel oğlum.”

Köpek, teklifi düşünüyormuş gibi durdu ve kafasını geriye çekti. Havayı kokladı.

“Gel oğlum.”

Köpek, Will'in elini kokladı.

“Burada ne yapıyorsun dostum? Nereden geldin?”

Will büyülenmişti. Cesaretini toplayıp köpeğin kulaklarının arkasını kaşıdı. Köpek ona izin veriyordu.

“Çok da kötü sayılmam, öyle değil mi? Sevdin mi bakayım sen beni?”

Köpek dilini çıkarmış hızlı hızlı soluyordu. Açık olan ağzının kenarları yukarı doğru çekildi, köpek gülüyor gibi görünüyordu. Kendisine zarar verme niyeti olmayan başka bir canlıyla aynı ortamda bulunmak Will'e çok iyi gelmişti. Karşısında duran gözlerde en ufak art niyet bulunmuyordu. Eğer bir gün McKinley'den çıkarsa bir köpek almaya karar verdi.

Will, yerde köpeğin olduğu yerden molozdan oluşan duvardaki deliğe kadar uzanan bir kan izi olduğunu fark etti. Kan köpeğin arka ayağından akıyordu. Yarası tazeydi. Köpeğin boynunda asılı

olan bir dizi k nyeye vardı. Will künyeleri incelemek için uzandı-
 ında arkasından bir ses geldi. Kafasını  evirdi.

Smudge sırtını duvara vermiş, yıkık zeminin kenarında kaskatı
kesilmiş bir şekilde duruyordu. Santim santim ilerliyor olmalıydı,
Will'e yakalanmadan odadan çıkmaya çalışıyordu.

Köpek havladı.  ıkan ses Will'in kulağında yankılanmı ,
onu korkudan sı ratmı tı. Smudge, duvarda kalan zemin parçaları
 zerinde yürümeye devam ediyor, Will'in içeri girdiği kapıya iler-
liyordu. Will, Smudge'a doğru ko tu. Köpek ileri atıldı. Smudge
kapıdan çıkararak gözden kayboldu. Will kendini yukarı çekti ve
Smudge'ın peşinden koşarak koridora  ıktı. Islak koridorda kaydı
ve yumuşak ve ıslak bir duvara çarptı. Süngerimsi alçıpan duvar
kırıldı ve Will kendini iki duvar arasında kalmış ıslak bir yerde
buldu.

Will kendini bu alçıpan tuzaktan kurtardı ve koridorda koşmaya
başladı. Koridorun girişine yaklaşırken Smudge'ın ba ırışını duydu.
Buna benzer bir  ı lı ı duyduğu yere, yıkıntıların girişine ko tu.

Will, büyük bir çatlakla ikiye ayrılmış olan merdivenin ya-
rısının   kt   n  fark etmişti ve zar zor durabildi. Merdivenin
yıkılmış olan tarafı Smudge'ın a ırlı ını taşıyamamı tı. Smudge,
merdivenin yukarıda kalan kısmından dışarı fırlamış olan bir
inşaat demirine takılmı tı. Demir boğazına girmişti, vücudu da
boynundan asılı bir şekilde boşlukta sallanıyordu.

Will yanına e ildi. Smudge, serbest olan eliyle boynunu tu-
tuyor, çaresizce akan kanları vücudunda tutmaya çalışıyordu. Kısa
ve histerik bir şekilde nefes alıp veriyordu. Fazla vakti kalmamıştı.

 Will... bana yardım etmelisin.... dostum."

Will molozlara tırmandı ve Smudge'ı sa ından tuttu.

Smudge,  Ne yapıyorsun?  dedi.

Will duygusuz bir şekilde, "Öleceksin," dedi.

"Will, haydi ama..."

Will kıpırdamadı. Smudge gördüğü şeye inanamıyordu.

"Will! Biz arkadaşız!"

"Artık değiliz. Hilary'yi neden içeri aldın?"

Smudge, "Ben... ben neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi.

Will Smudge'ı sarstı. Smudge çığlık attı.

"İtiraf et!"

Boynundan fışkıran kanlar tazyiksiz bir bahçe hortumunu andırıyordu. Normalde bile soluk olan teninin rengi iyice kaçmıştı. Gözlerini açık tutmakta güçlük çekiyordu.

Smudge, "Çok yorgunum," dedi.

"Sen yaptın."

Smudge, "Evet," dedi. Sesi zayıftı ve titriyordu. "Üzgünüm, Willie. Yapacakları şeyden haberim yoktu." Smudge yutkunmaya çalıştı. "Bana sadece yiyecek stoklarına saldıracıklarını söylemişlerdi. Kimsenin zarar göreceğini düşünmemiştim." Smudge kafasını salladı, gözlerindeki ışık sönüyordu.

Will, "Neden?" diye sordu.

"Bir kız vardı. Amber. Güzeller'den biri. Ona âşıktım..."

Smudge ölmek üzereydi.

"O beni sevmiyordu ama Hilary onun benimle birlikte olmasını sağladı. Beni anlamam gerek..."

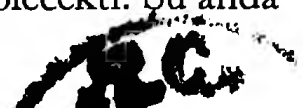
Son sözleri sessizdi, nefesiyle birlikte çıkmıştı. Ve bu nefes, Smudge'ın verdiği son nefes olacaktı. "Üzgünüm, dostum."

Smudge'ı bıraktı ve arkasına yaslandı. Smudge'ın sönmekte olan gözlerine baktı. Will ağlamaya başladı. Tepesindeki ışıkların aydınlığı biraz daha azalmıştı.

David yalnız başınaydı, tavandaki tekrar tekrar parlayıp sönen ışığa bakıyordu. Ölüm döşeğindeki bir insanın kalp atışlarını andırıyordu. Saatler önce okulun elektriği kesilmişti ve geri geldiğinde böyle çalışmaya başlamıştı. Bina jeneratörün elektriğini kullanıyor olmalıydı.

Elini kapüşonuna attı ve kapüşonu yüzüne kadar çekti, eskiden olduğunu gibi huzurlu hissetmişti. Ucuz bir güneş gözlüğü taktı ve gözlüğün gören gözünü çıkardı. David bunu yaparak Will'i aramak için gezdiği koridorlarda tanınmadan dolaşmayı amaçlıyordu. Tek başına çıkmıştı. Kendi meselesine Yalnızlar'ı bulaştırmak istemiyordu.

Okulu saran paniğin ardından koridorlar daha tehlikeli yerler haline gelmişti. Kapılar kapalı kaldıkça mezun olması gereken son sınıflar ölmeye devam edecekti. Ve iki hafta içerisinde erzak bir kez daha gelmezse, okuldaki herkes açlıktan ölecekti. Su anda

David'in kardeşini bulması hiçbir zaman olmadığından daha önemliydi. İşleri yoluna koyması gerekiyordu.

David korkunç bir baş ağrısı çekiyordu.

Gölgelerden ilerliyor, sağ elini kullanarak kör tarafıyla duvar arasındaki mesafeyi kontrol ediyordu. Bu gece gezintileri eski haline dönmesine yardımcı oluyordu. Tek gözle yaşamak onu çıldırtıyordu. Köşeleri dönerken sık sık duvara çarpıyordu. Kapılar olduğundan daha darmış gibi görünüyordu. Ama içindeki sporcu pes etmesine izin vermiyordu. Bu yeni ve görme engelli haline alışması gerekiyordu.

Tak, tak, tak. Elini yanından geçtiği dolaplara sürterek ilerliyordu. David'in güçlü olması gerekiyordu. Dikkatsizlik yapamazdı. Gözünü kaybetmesine sebep olan şey dikkatsiz davranmasıydı. Yalnızlar'ın şu anda liderlerine hiç olmadığı kadar çok ihtiyaçları vardı. Hepsi çok korkmuştu. David onlara panik yapmamalarını, ordunun kapıları yeniden açacağını söylüyordu. Ama bu sadece grubunun moralini yüksek tutmak için yapması gereken şeydi. Asıl yapması gereken şey ise yiyecekleri bittiğinde nasıl yiyecek elde edeceklerini bulmaktı. Bu konuyu yarına bırakmıştı. Bu gecenin nasıl sonuçlanacağı henüz belli değildi.

David bir köşeden döndü. İleriden bir ses gelmişti. Durdu. Sesler koridorun sonundaki bir sınıftan geliyordu. Kapı açıktı. David konuşulanları anlayamıyordu.

Köşenin arkasına saklandı ve beklemeye başladı, kafasını sadece sınıfın kapısını görebilecek kadar dışarı çıkarmıştı. Sınıftan çıkan biri vardı. Bu, Nerdler'in lideri Kemper'dı. Duruşu kötüydü, siyah dağınık saçları vardı ve her zaman için neşeliydi. Onun arkasından Violent çıktı, kızıl saçlarını at kuyruğu yapmıştı.

Kemper ve Violent öpüştüler. Hem de ateşli bir şekilde. David sırttı. Gördüklerine inanamıyordu. Helal sana be Kemper.

David, Violent'in elini Kemper'in kafasına atıp saçının arkasından bir tutam saç alışını seyretti. Kemper'i çevirdi ve sırtını dolaba yasladı. Onu uzun uzun öptü. Kemper, Violent'a David'in duyamadığı bir şey söyledi ve Violent kıkırdadı.

Bu, David'in şimdiye kadar McKinley'de gördüğü en garip çift olmuştu. Onların neden tarafsız bölgede ve gece vakti görüştüğünü anlamıştı. Onun Hilary'yi görmek için gece gizlice çıkmasıyla aynı sebeptendi. İki grup lideri arasında oluşacak bir ilişki büyük olay oluyordu. Onları görmek David'e iyi gelmişti. İşler bu kadar kötüyken bile birbirlerine vakit ayırabilecek kadar bağlıydılar.

Öpüştüler ve farklı yönlere doğru ilerlediler. Violent David'den uzağa, Kemper ise David'e doğru ilerledi. David kafasını geri çekti ve duvara yapıştı. Ahmak gibi gülümsemekte olan Kemper, David'i fark etmeden geçip gitmişti. Çaldığı ıslığın melodisi köşeyi dönerken kaybolmuştu.

David tekrar harekete geçti. Boşa vakit harcıyordu. Son yarım saati fuayeden kaçınarak geçirmişti. Oraya gidip ne olduğunu görmesi gerekiyordu.

David, ayaklarını sürüye sürüye fuayeye gitti.

Fuayede her zamanki parlayıp solan ışık vardı. Sakinliğini korumak istercesine hafif bir nefes verdi ve mezuniyet kabinine ilerledi. Kabine girdi. Hor kullanmaktan çizik içerisinde kalmıştı. Kabinin duvarları Kaykaycılar'ın yapıştırımlarıyla doluydu.

David parmağını okutucuya yerleştirdi ve cihazın henüz çıkmasına vakit olduğunu anlatan sesi çıkarması için dua etmeye başladı.

Sam, havlunun üzerinde sessizce uzanıyordu. Havuzun sularının kendi kendine kurumasını bekliyordu. Vücuduna bakmaktan hoşlanıyordu. Mükemmel bir vücuda sahip olduğunu kendinden emin bir şekilde söyleyebilirdi. Bu, her gün spor salonunda geçen dört saatin eseri idi. Çok çalışmıştı. Kimse bunun aksini iddia edemezdi.

Suyun havuzun kenarlarına çarpışını dinliyordu. Yukarıdaki manyakların spor salonunun kapısına dayanması an meselesiydi. Karınları aç olacaktı. Sinirli olacaktı. Ve sayıları çok fazlaydı, bir okul dolusu insan. Sam'ın çalışıp başardığı her şeyi tüketmek isteyeceklerdi. Onun inşa ettiği her şeyi yok etmek isteyeceklerdi.

Bakışlarını havuzdan kendisine sıçrayan suyun geldiği tarafa çevirdi. Hilary suyu yararak ilerliyordu. Bu attığı on dokuzuncu turdu. Onun bir ileri bir geri gidişini izlemek düşünmesine yardımcı oluyordu.

Yukarıda volta atanları duyabiliyordu. Geri zekâlılar. Bütün işleri yapan kendisiydi ve ufacık bile olsa bir hata yapsa hemen homurdanmaya başlıyorlardı. Yukarıda onu alaşağı etme planları yaptıklarını biliyordu. Onu okulun geriye kalanına fırsat vermeden kendileri öldürmeyi deneyeceklerdi. Sam bunun olmasına izin vermeyecekti. İster kendi grubu ister okulun geriye kalanı olsun, hepsini yenecekti. Tek hayatta kalan o olacaktı.

Hilary havuzdan çıktı ve ıslak saçlarının suyunu sıktı. Sarı boyalı su fayans zemine akmıştı. Hilary'nin saçlarını neredeyse bembeyaz görmek Sam'i huzursuz etmişti. Saçlarının bu kadar beyazlamasına izin vermesinin sebebini biliyordu. Ona vurduğu için böyle karşı koyan tavırlar içindeydi. Gözünün altında duran

üçgen şeklindeki morluk Sam'in çok hoşuna gidiyordu. Hilary çok güzeldi. Çıplak vücudunu bir havluyla sardı.

Sam, "Buraya gel," dedi.

Hilary Sam'in yanına gitti, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Yanında diz çöktü ve Sam de ayağa kalktı. Elini uzattı ve Hilary'nin şakağına dokundu. İşaretparmağını morluğun üzerinde gezdirdi ve üzerine bastırdı. Hilary tepki vermemişti. Hareketsiz duruyordu.

"Üzgünüm, bebeğim. Sana zarar vermek istememiştim."

Hilary hiçbir şey söylemedi. Sam'in yanına uzandı ve başını göğsüne yasladı. David'in odasında olanlardan sonra çok sessizleşmişti. Sam onu anladığını düşünüyordu. Sonuçta adam öldürmeye alışkın değildi.

Sam ona bunu yaptırmak zorunda kalmıştı. Anthony ona Tara'nın bildiklerini, yani Hilary'nin David'e ulaşmaya çalıştığını anlattığında bir hamle yapıp Hilary'ye ne kadar büyük hata yaptığını göstermesi gerekiyordu. Hilary yaptığı şeyi itiraf etmişti ama kuru bir özrün yeterli olacağını düşünmüştü. Bazen çok kalın kafalı olabiliyordu.

David'in mezuniyetteki halini görmek, Sam'in uzun zamandır yaptığı en eğlenceli şey olmuştu. David yaralıydı, sarsılmıştı ve güçlüymüş gibi rol kesiyordu. Harika bir görüntüydü. Sam, o gün David'i öldürmeyi planlamıştı. Ama o Dickie Bellman denen çocuk planını mahvetmişti. Tek tesellisiyse David'in yerde sarhoş bir kedi gibi yuvarlanışını izlemek olmuştu.

Hilary, "David intikam almak isteyecek," dedi.

Sam, "Biliyorum," dedi.

"David'i bir daha görmek istemiyorum, Sam. Görmem gerekmeyeceğini söylemiştin. Bana söz vermiştin!"

Sam, "Bir planım var," dedi.

Hilary, “Eh, neymiş bu plan? Anlatsana,” dedi. Çaresiz görünüyordu.

“Olmaz.”

Hilary ayağa kalkmıştı, yüzünde sinirli bir ifade vardı. Sam bu haline bakmaktan hoşlanmıyordu. Elini Hilary’nin güzel yüzüne uzattı, gerginliğini almak istiyordu. Hilary eline vurdu ve ayağa kalktı. Havlusuyla yüzüne vurdu ve çıplak bir şekilde oradan uzaklaştı. Sam sırtıyordu.

Hilary’nin flört etme şekline bayılıyordu.

Lucy, salonun zemininde duran alıntı televizyonun yanından geçti. zerine boş tenekeleri koyup sehpa gibi kullanıyorlardı ve bazen de çocuklar üzerinde poker oynuyorlardı. Elektrik dengesiz bir hal alınca Dorothy televizyonu duvardan indirmişti.

Lucy, Dorothy'nin duvarda televizyonun bulunduğu yere koyduğu tasarıma baktı. Avludaki pencerelerden bazılarını sökmüş, arkalarına beyaz bir kumaş germiş ve yanıp sönen ampullerin üzerine asmıştı. Neredeyse gerçek bir pencere gibi görünüyordu, yeni doğan günün ışığı içeri sızıyormuş havası veriyordu.

Lucy pencereye yaklaştı, gözlerini kapadı ve yeniden göl evinde olduğunu, suyu seyrettiğini hayal etti.

Belinda, hayali seyahatini yarıda kesmesine sebep oldu.

“Korkuyorum Lucy. Yani ciddi anlamda. Neden bize yiyecek göndermiyorlar?”

Lucy, “Bilmiyorum,” dedi, gözleri hâlâ kapalıydı ama Belinda'nın ne kadar korktuğunu hissedebiliyordu.

“Evet, yani tamam ama, bizden nefret mi ediyorlar sence? Bütün dünya bizden nefret mi ediyor?”

“Hayır.”

“Bana öyle geliyor... ne bileyim, bütün bu olup bitenlerle kim ilgileniyor? Ne yaptıklarını biliyorlar mı?”

“Merak etme, Bel.”

“Tamam.”

O da en az Belinda kadar korkuyordu ama Belinda'nın doğru olsun olmasın her şeyin yoluna gireceğine dair bir teminata ihtiyacı vardı.

Lucy göl evine geri döndü ama bir kez daha pişmanlık düşüncelerini ele geçirdi. Güzeller'i geride bırakabileceğini sanmıştı. Ama aslında onlardan biri gibi davranmıştı ve bu midesini bulandırıyordu. Sevdiği çocuğun peşinden gitmek yerine onlardan birinin kendi adına karar vermesini beklemiş ve iki kardeşi birbirine düşürmüştü. Burada hayatta kalmak istiyorsa, kontrolü ele almak zorundaydı.

Belinda bir kez daha konuşmaya başladı. “Dorothy'yi salı gününden beri görmüyorum. Onu en son ne zaman görmüştün? Tanrı'ya şükürler olsun, David geri döndü.”

Lucy gözlerini açtı ve arkasına döndü. David alt katlarındaki mutfakta duruyordu. Yalnızlar David'in etrafına toplandılar. Lucy'nin vücudu rahatlayarak gevşemişti. Bu sabah uyandığında onu yanında görmemişti ve o andan beri kafayı yiyordu. David yanında yokken kendini huzursuz hissediyordu. Koşup David'i kendine çekmek istedi ama grup etrafını sarmıştı. Herkesin ona o kadar ihtiyacı vardı ki Lucy ile vakit geçirmesine fırsat kalmıyordu. Lucy, David'in bunu bilerek yaptığından şüphelenmeye başlamıştı.

David herkesin dinlemeye hazır olduğundan emin olana kadar konuşmaya başlamadı. Floresan ışık beyaz göz bandından yansıdı.

“Artık yiyecek gelmediği için hepinizin aklında bir sonraki hamlemizin ne olacağına dair birçok soru olduğunu biliyorum. Keşke bugün size bu sorunun cevabını verebilseydim. Ama şimdi bahsedeceğim konu biraz daha farklı.”

Kalabalıktakiler kendi aralarında konuşmaya başladı. David ellerini kaldırarak bir kez daha dikkati üzerine topladı.

“Dün gece burnum kanadı.”

Kalabalık korku içinde fısıldaşmaya başlamıştı. Lucy bir an için nefessiz kaldığını hissetti.

“Virüs vücudumdan ayrılıyor. Bu sabah mezun olmam gerekiyordu. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz.”

Kalabalık sessizdi. Durumun vehametini anlamışlardı. Lucy yanındaki tırabzandan destek aldı. Dengesi bozulmuştu.

David, “Belki de yarın,” diyerek başladı sözüne, gözleri Lucy’yi bulana kadar bekledi, “ölmüş olacağım.”

Onun için endişelenen Yalnızlar David’in etrafını sardı. Her şey kararmıştı. Lucy’nin başı çubuk üzerinde durmadan dönen bir tabağın üzerindeymiş gibi dönüyordu. David’e arkasını döndü ve kalabalığı yarararak ilerlemeye başladı. Oradan çıkması gerekiyordu. Belinda ona seslendi ama Lucy durmadı. Yukarı çıkan merdivenin sonu gelmeyecek gibi görünüyordu. İnsanlar ona bakıyordu, ona acıyordu. Lucy ağlayarak David’in odasına girdi ve kendini onun yatağına attı.

David’in odaya gelmesi yarım saat sürmüştü. Odaya çıkan son basamakları tırmanırken fısıldayarak son birkaç soruyu cevapladığını duydu. Sonunda onu bırakmışlardı. Lucy, David’in odaya girişini duydu ama ona bakmadı.

David tek kelime etmiyordu. Lucy kendini suçlu hissetti. Burada uzanıp ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesini beklemek yerine onun yanında olup onu teselli etmeliydi.

Lucy gözlerini açtı ve oturur pozisyona geçti. David'e baktı ama ne diyeceğini bilemiyordu. Ağzını açtığı anda çığlık atmaktan korkuyordu. David'in yüzü gerilmişti. Ağlamak üzere miydi?

David, "Akciğerleri oldum olası sevmedim zaten," dedi.

Lucy ayağa fırladı ve David'e koştu. David onu kucakladı ve sıkıca sardı. Lucy ağlamak istemiyordu artık. David'in kokusunu içine çekti. Elbiselerini yıkamakta kullandığı limonlu deterjanın kokusu, ağır ter kokusunu gizliyordu.

Lucy, "Şaka yapıyordun, öyle değil mi?" dedi.

David onu teselli edercesine saçlarını okşadı. Bunun anlamı hayırdı.

Lucy, "Şaka yapıyordun," dedi.

"Hayır, Lucy."

"Anlamıyorum." David'i bıraktı ve geri çekildi. "Nasıl bu kadar sakın olabilirsin?"

David, "Saatlerdir etrafta geziniyor, gerçek olmamasını diliyordum. Bir şeyler düşünebileceğimi, bir çözüm bulabileceğimi sanmıştım. Ama sonra sadece vakit kaybettiğimi fark ettim," dedi. "Sadece bir günüm kaldı. Yakında beynim kendinden geçmeye başlayacak. Geriye kalan vaktimi boşa harcamak istemiyorum."

Lucy anlayacağını düşünmüştü ama yeniden ağlamaya başladı, bu sefer üzüntüden değil sinirden ağlıyordu. David gözyaşlarını sildi.

"Üzülme artık. Daha fazla üzüntüyü kaldıracak halde değilim," dedi.

"Özür dilerim."

David, “Özür de dileme,” dedi. “Lütfen. Sadece kız arkadaşım ile biraz vakit geçirmek istiyorum.”

Lucy yüzünde ufak bir tebessümle, “Kız arkadaşınla mı?” dedi.

David sırtıttı. “Eh, bunu resmiyete dökmenin vakti gelmişti diye düşündüm.”

Lucy güldü ve çenesinden akan bir damla gözyaşını hissetti.

David parmaklarını Lucy’nin saçlarından geçirdi. Ardından onu öptü. Lucy karşılık verdi. Bütün gerginliği kaybolmuştu. David, Lucy’yi kaldırdı ve yatağına götürdü. Lucy tırnaklarını David’in tişörtünün üzerinde gezdiriyordu. David Lucy’yi yatağa yatırdı.

Lucy’nin vücudunu öpüyordu. Pırlanta kolye altın zincirinden kaydı ve yatağın yanına düştü. Lucy, David’i bir kez daha kendine çekti ve öpmeye başladı. Ne kadar vakti kaldığını merak ediyordu; bir gün mü, bir saat mi yoksa sadece dakikalar mı?

Öpüşmek, tek yapması gereken aklını öpüşmeye vermektir.

Bunun bir faydası yoktu, baraj kapakları açılmıştı artık. David öldükten sonra ne olacaktı? Yalnızlar bir arada kalacak kadar güçlü olmayabilirlerdi. Tek başına kalabilirdi. En son tek başına kaldığında işler pek iyi gitmemişti.

Lucy inledi. David’in elleri elbisesinin altında geziniyor, kasıklarının okşuyordu. Lucy, David’in gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. David, Lucy’nin boynunu öptü ve kendini ona bastırdı. Vücudu sıcak ve ağırdı. Bir anda aklında, David’in üzerine kanlı et parçaları kismaya başladığı canlandı. Lucy ürpermişti.

Ayağa kalktı.

David, “Ne oldu?” diye sordu.

Lucy ona onu sevdiğini söylemek istemişti.

David, Lucy’ye konuşma fırsatı vermeden, “Will,” dedi.

“Ne var?”

David, Lucy'nin üzerinden bakıyordu. David'in bakışlarını takip etti. Will perdenin yanbaşında duruyordu. Lucy, Will'in ne kadardır içeride olduğunu bilmiyordu. Will'in elbiseleri siyah çamur lekesi olmuştu. Lucy elbisesini düzeltmeye çalıştı. David aceleyle düğmelerini ilikledi. İkisi de ayağa kalktı, birbirlerinden biraz uzakta durmaya çalışıyorlardı. Suçlu hissediyorlardı ama nedeninden emin değillerdi, bir öğretmene yakalanmış gibi hissediyorlardı. Will onlara baktı, bir ağaç gibi hareketsizdi.

David, "Nerelerdeydin sen?" diyerek söze girdi.

Will cevap vermedi. Sakin bir şekilde onları izliyordu.

Lucy, "Bizi çok meraklandırдың," dedi.

Will, "Belli oluyor," dedi.

David, "Dinle dostum," diye başladı sözüne ama ne diyeceğini bulamayınca cümlenin sonunu getiremedi.

Lucy bir anda, "David yarın ölecek," dedi. Lucy, David'in bu konu üzerinde konuşmak istemediğini biliyordu ama kendine engel olamamıştı.

Will, "Evet," dedi. "Duydum."

David'in nefes alıp verışı hızlanmıştı. Ayağa kalktı ve aceleyle Will'e doğru yürüdü.

"Burada olduğuna çok mutluyum, Will. Seni göremeden..."

Will, David'in çenesine bir yumruk geçirdi, onu yere sermişti.

Lucy, "Hayır!" dedi. David'e koştu ve kalkmasına yardım etti. David ona geride kalmasını işaret etti. David kafasını kaldırıp Will'e baktı, çenesinin yumruğu yediği yerini tutuyordu.

David, "Böyle olmasını istemezdim, üzgünüm," dedi.

Will, "Her neyse. Bunun hakkında tek kelime daha duymak istemiyorum," dedi.

Will elini David'e uzattı. David onun elini tuttu. Will onu tutup ayağa kaldırdı. Lucy, aralarındaki bütün bu husumetin sebebinin kendisi olduğunun farkındaydı. Durumu düzeltecek bir şeyler söylemek istiyordu.

Lucy, "Will," dedi. Will Lucy'ye baktı, gözleri eskisi gibi aydınlanmamıştı, buz gibi bakıyorlardı. Onu böyle görmek Lucy'yi ürkütmüştü.

"Evet?"

Lucy bir süre bekledi ve sonunda, "Ne bileyim," dedi.

Will, David'e döndü.

Will, "Hiç kimse ölmeyecek," dedi.

David, kafası karışmış bir şekilde Will'e baktı.

David, "Neden?" diye sordu.

"Bir köpek buldum."

Kaçmak.

David'in başka seçeneği yoktu. Açlıkla karşı karşıya kalmış olan Yalnızlar da çıkmak istiyordu, bunun anlamı dışarıdaki insanları tehlikeye sokmak olsa bile. Şu durumda ya gidecek ya da öleceklerdi.

Ama Merdivenler ile Will'in köpeği bulduğu yer arasında uzunca bir mesafe ve geçilecek birçok ayrı grup bölgesi vardı. Ellerindeki tek şey, köpeğin girdiği yerden hep birlikte çıkabilme umuduydu. David'in şansı yok gibi bir şeydi. Büyük ihtimalle daha bu çıkışa gelmeden ölecekti. Son saatlerini yıkıntılarda harcayıp duvarın birindeki bir deliği aramak kulağa korkunç geliyordu. David son saatlerini Lucy ile yatakta geçirmek istiyordu. Lucy buna izin vermemişti. Will'in söylediklerini duyduğunda sadece kendisini değil bütün grubu bir umut olduğu havasına sokmuştu. Grubun neredeyse tamamı Will'in planını destekliyordu. Buradan sonsuza kadar kurtulmak istiyorlardı.

Will, “Sanırım ortak salona gidip oradan devam etmek bizim için en hızlı rota olacaktır,” dedi.

Will cephanelik zeminine açtığı bir okul haritasında yön gösteriyordu. David’in baş ağrısı kötüleşmeye başlamıştı ve dikkatini toplamakta güçlük çekiyordu. Will’in yanında duran Leonard, yanından geçen Yalnızlar’a silah dağıtıyordu. David eline bir beyzbol sopası aldı. Tek gözlü haliyle palasını kullanmaya henüz cesaret edememişti.

Will haritaya işaret ederek devam etti: “Bunun anlamı da ya Ucubeler’in ya da Takım’ın bölgesinden geçmemiz gerektiği. Sanırım hangisini seçeceğimiz gayet açık.”

David, “Ucubeler’in bölgesinden geçeceğiz,” dedi çenesini ovarak. Çenesi hâlâ acıyordu. Garip bir histi. David yumruktan sonra Will’e hiç olmadığı kadar yakın hissetmeye başlamıştı.

“Hazır mıyız?” dedi.

Will başıyla onayladı. David ikizlere barikatı çekmelerini ve kapıyı açmalarını işaret etti. David aydınlık koridora baktı. Derin bir nefes aldı ve Merdivenler’in güvenli ortamından dışarı adımını attı. Buraya bir daha gelmeyecekti. Will, David ile birlikte önden yürüyor, doksan Yalnız da arkalarından geliyordu. Birbirilerine yakın yürüyorlardı, gidecekleri yere ulaşabilme ihtimaliyle ürkek ama heyecanlı bir haldeydiler. Koridor sessizdi.

İlk kavşağa geldiklerinde Will elini David’in göğsüne koyarak durmasını işaret etti. David durdu, arkasında ilerleyen Yalnızlar da onu takip etti. David, Will’in eline baktı. Kardeşinin onunla ilgilendiğini görmek güzel bir histi. Aralarındaki mesele bitmiş miydi yoksa ertelenmiş miydi merak ediyordu.

Will, “Sonraki koridora göz atıp geliyorum,” dedi.

Altı metre kadar ilerilerinde bulunan yol ayrımına kadar ilerledi. David kardeşinin bu kadar hızlı ve sessiz olabilmesine hayran kalmıştı. Will sırtını duvara yasladı ve ardından kafasını çıkararak otuz saniye kadar koridoru gözledi. Sonunda arkasını döndü ve grubun geriye kalanına gelmelerini işaret etti. David yavaşça ilerlemeye başladı.

Okulun ses sistemi bir anda canlandı. David durdu. Will en yakınındaki hoparlöre bakıyordu.

“Uyan McKinley. Sam konuşuyor.”

Sam’in sesini duyan David’i bir huzursuzluk dalgası sardı. Hoparlörler en yüksek sese ayarlanmıştı. Dişlerinin tıkırtısı, aldığı nefes bile duyuluyordu. Sam’i sesi bütün koridoru kaplamıştı.

“Size bir duyuru yapmak istiyorum. Takım, bize David Thorpe’yi getiren gruba kendi stoklarımızdan bir aylık yiyecek vermeyi teklif ediyor. Yemek vakti geldi, McKinley. Gelin ve alın.”

Sam, son ana geldiklerinde bile tam bir pislik olduğunu göstermişti. David’in huzur içinde ölmesine bile izin vermeyecekti. David bütün Yalnızlar’ın ona baktığının, hatta Sam’in teklifinden nasıl faydalanabileceklerinin hesaplarını yaptıklarının farkındaydı. Derin bir nefes aldı.

Yürümeye başladı. Lucy’nin arkasından geldiğinin farkındaydı ama Yalnızlar’ın ne kadarının geleceğini bilemiyordu. Herhangi bir ses duymadan üç metre kadar yürüdü. Ardından ayak sesleri geldi. Kaç tane olduğunu anlayamamıştı. Şu an arkalarını dönüp gitseler onları suçlayamazdı. Okuldaki bütün gruplar açlık çekiyordu ve Sam camın önüne dumanı tüten bir turta koymuştu.

David, Will’in yanına ulaştı ve arkasına dönüp grubuna baktı. Çoğu onu takip ediyordu. Aralarından on beşi geride kalmıştı. Oldukları yerde donmuşlardı, yaptıkları seçimden utanıyorlardı.

Yere bakıyorlar, Merdivenler'e geri dönmeyi düşünüyorlardı. Hâlâ yanında olan tanıdık yüzleri görmekten mutluluk duymuştu: Mort, Belinda, Nelson, ikizler, Sasha, Ritchie, Leonard ve yeni erkek arkadaşı, Josh. Başlarından birçok zorluk geçmişti ve bunlara bir yenisi eklenmek üzereydi.

David boğazını temizledi ve sakın bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

“Gruptan ayrılırsanız bile plana sadık kalın. Yıkıntılarda 1206 numaralı sınıfta buluşacağız. Silahlarınıza sahip çıkın ve gözlerinizi açık tutun.”

Will, “Bu taraftan,” dedi, grup üyeleri de aceleyle onu takip etti.

Hâlâ yavaş ilerliyorlardı. Dikkatli olmaları gerekiyordu. Will sözcülük yaparak ilerliyordu. İkizler ve Ritchie de her döndükleri köşenin ardından takip edilip edilmediklerine bakıyordu. Ve bundan geriye kalan vakitlerde de yemek araları, tartışmalar, çözülen bağcıklar ve çiş molaları verildi. Yaklaşık yetmiş kişilik bir grupla yol alırken sessiz ilerlemek bir yere kadar mümkün oluyordu.

David sık sık arkasına dönüp Lucy'yi kontrol ediyordu.

Lucy, “Ben iyiyim,” deyip duruyordu. David ona inanmıyordu.

Will, David'in sağında duruyor, kör tarafını koruyordu. Kardeşinin bir kez daha yanında olduğunu bilmek David'in içini rahatlatan tek şeydi.

Ortak salonun geniş kapısına ulaştılar. Burası, öğrencilere ait iki katlı bir dinlenme merkeziydi. Tavanda asılı duran avizeler etrafta loş hardal sarısı ışık huzmeleri oluşturuyor, ikinci katın balkonunu taşıyan sütunların uzun gölgeleri salona düşüyordu. Dış duvarın üzerinde okulun ön bahçesine bakan büyük bir pencere vardı. Şimdi ise dışarı bakan pencere metal levha ile kaplıydı,

pencerenin camlarıysa kırılmış, yerlere yayılarak duvar boyunca devam eden engebeli bir yol oluşturmuştu.

Will , “Durun, önce ben bir bakayım,” dedi sütunlara şüphyle bakarak.

Will koşarak odaya girdi, bütün sütunların arkalarını kontrol etti. Genişleyen salonun diğer ucuna ulaştığında David’e dönerek gelmelerini işaret etti.

David, “Birbirinize yakın durun,” dedi.

Tempolu bir yürüyüşle ilerlediler. David yolun yarısında bulunan sütuna ulaştığında, salondaki bütün ışıklar söndü.

Karanlıkta kalmışlardı. David okulun jeneratörleri daha fazla dayanamadı mı acaba diye düşünüyordu.

“Will! İyi misin?”

“İyiyim!”

David uzaklardan gelen gümbürtüler duydu, ilk başta önündeki koridordan, ardından da arkasındakinden gelmişti. David, Lucy’yi bulmak için kolunu uzattı ama eline yumuşak bir şey gelmişti. Belinda çığlık attı. Şu an özür dileyecek vakit yoktu. Gümbürtüler hızla yaklaşıyordu.

“Lucy?”

Lucy, “Buradayım,” dedi.

David, uzakta bir ateş topu gördü. Ateş topu hızla ilerledi ve odada dönmeye başladı. Odada başka ateş topları da belirmişti. Biri üzerine doğru geliyordu. Gelen, elinde meşale tutarak ilerleyen bir Kaykaycı’ydı.

David, “Kaykaycılar!” diye bağırdı. Kaykaycı elindeki meşaleyi savurdu ve David kendini zor kurtardı. Meşalenin ateşi Lucy’nin korkmuş yüzünü aydınlatmıştı.

Balkondan aşağı inen meşalelilere yenileri katıldı. Kaykaycılar merdivenlerden aşağı akın ediyor, koridorları dolduran fener alayına katılıyorlardı. Dev salonun kenarlarına yayılarak onları çember içine aldılar. Meşalelerin ateşi David'in etrafını aydınlatmayacak kadar uzaktaydı. Şu anda önünü bile göremiyordu.

David, "Yanınızda telefon varsa kullanın!" diye bağırdı.

David kendi telefonunu çıkardı ve ekranına tıkladı. Telefonu önünde tutarak karanlığı aydınlatmaya çalışıyordu. Diğer Yalnızlar da aynısını yaptı ve sırt sırta vererek bir araya geldiler. Salon, etrafında ateşler dönen bir tehlike çemberine dönmüştü.

David üzerine gelen bir gölge olduğunu fark etti. Gardını aldı ve elinde duran beyzbol sopasını üzerine doğru gelmekte olan silüete doğru salladı. Birini vurmuştu. Vurduğu kişinin yere düştüğünü duydu. Telefonunu kaldırarak düşen kişiye baktı ve Vans ayakkabılı birinin sürünerek kaçmaya çalıştığını gördü.

Birisi kaykayının ucunu böbreğine geçirdi. Aldığı darbe beyzbol sopasının elinden fırlamasına sebep olmuştu. David dizlerinin üzerine çöktü. Diğer Yalnızlar da üzerlerine acı yağdıran bu görünmez saldırganlara yenik düşmeye başlamıştı. Kaykaycılar, telefon ışığı gördükleri her tarafa kaykaylarını savuruyorlardı.

David etrafta el yordamıyla sopasını ararken sol tarafından gelen bir ayakkabı sesi duydu. Karanlığa bir yumruk salladı. Yumruğu boşa gitmişti. Dengesini kaybetti ve Yalnızlar'ın oluşturduğu saftan koptu. Kafasının arkasına sert bir kaykay darbesi daha aldı. Sırtüstü yere yatmıştı. Kaos etrafını sarmıştı. Ayağa kalmaya çalıştı, bu karanlıkta tek gözüyle yol almaya uğraşıyordu. Bir çift kol David'in arkasından geldi ve onu tutarak havaya kaldırdı. Dengesiz bir ruh halinde olmasına rağmen onu tutanlardan kurtulmak için etrafa tekmeler savurdu. Göremediği başka eller

de gelmiş, David'in sağ bileğini, sol alt bacağını tutmuştu. Onu taşıyarak götürdüler.

“Yardım edin! Beni yakaladılar!”

Haykırışları diğerlerinin bağırış ve homurdanışlara karışmıştı. Onu duyabilecek durumda kimse yoktu. Havaya atıldığını hissetti. Bir an için tüy gibi hafifti, ardından kumaş bir zemine çakıldı. Etrafındaki duvarlar sopalar, bant ve tellerden oluşuyordu. Ayağa kalktı ve kafasını üzerine düştüğüyle aynı kumaştan yapılmış bir tavana çarptı. Kaykaycılar onu erzak talanlarında kullandıkları kafese koymuşlardı.

David kapıyı bulmaya çalıştı. Bulamadı. Etrafında hâlâ devam eden savaşın sesleri vardı; kafesin hareket ettiğini hissediyordu.

“Ben David! Beni kafese koydular!”

Ama savaşın gürültüleri ve meşalelerin parıltısı kafesin ortak salondan dışarı çekilmesiyle kaybolmuştu. Kafesin içerisinde bir oraya bir buraya itilip kakılıyordu. Parmaklarını kafesin düzensiz dizili parmaklıklarına geçirdi ve sarstı ama fark eden bir şey yoktu.

David, arkasından tekmelenerek açılan kapıların sesini duydu. Kafes aydınlık bir odaya alınırken arkasına döndü. Onu kaçırانları görmek için kafesin diğer ucuna fırladı ama karşısında gördüğü kişi Nelson'dı.

Nelson kafesi sürüklemekte kullandığı tutacağı yere bıraktı ve yüzünde şapşal bir gülümsemeyle David'e baktı. Nefes nefese kalmış, soluklanmaya çalışıyordu. David kafası karışmış bir şekilde Nelson'a bakıyordu.

Nelson, “Yaptığım şeyi gördün mü? Kafesi ellerinden kaçırdım! Şimdi geri gidip onlara yardım etmem gerek,” dedi.

Nelson ortak salona geri koştu. David kafesi sarstı.

David, “Şaka mı bu ya?” diye bağırdı.

Şimdi başka bir fuayedeydi, okulun ikinci girişı olarak kullanılan açık bir alandaydı. Kaykaycılar ortak salonun sigortalarını attırmış olmalıydı çünkü burada ışıklar yanıyor, bu durum da David'i açık hedef yapıyordu. Buradan geçen herhangi biri onu görebilirdi. Kafasında bir ödöl vardı ve burada tekerlekli bir kafesin içinde yalnız başına kalmıştı. Durum hiç iyi değildi.

David kendini kafesin kumaş zeminine bıraktı.

Sinirden saçlarını yolacaktı. Fuayeye baktı. Uzak duvarın dörtte üçlük kısmı kopartılıp yapıştırılarak yapılmış devasa bir mural resimle kaplanmıştı.

David, "Bu ne böyle ya?" dedi.

Bu, arkasına kattığı beyaz saçlı Yalnızlar'la mavi gökyüzünün altında kahramanvari bir poz vermiş olan David'in resmiydi. Mural henüz tamamlanmamıştı. Yapıştırılmayı bekleyen kâğıt parçaları yerlere dağılmıştı. Dorothy kâğıtların üzerinde cansız halde yatıyordu.

Lucy'nin yüzü kan içindeydi. Yerde yatıyordu, yaralanmış ve hırpalanmıştı. Nefes almak canını yakıyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Böylesine bir kavgayı hiç görmemişti. Erzak kavgalarına benzemiyordu. Daha acımasızdı ve Lucy her şeyiyle savaşmıştı. Sahiden, birini ısırılmıştı bile. Kaykaycı bir kızı saçlarından yakalamış ve başını sütunlardan birine çarpmıştı. Daha bir dakika önce kırık bir kalemi birinin yanağına saplamıştı. Kaykaycı buna kaykayını Lucy'nin başına vurarak karşılık vermişti. Kan, Lucy'nin yüzüne düş başlığından akan su gibi akmıştı. Lucy kendisiyle gurur duyuyordu. Bu çılgınca arbededen kaçmamış ve saklanmamıştı. O da diğer Yalnızlar gibi tüm gücüyle savaşmıştı.

Kaykayları kırma fikri Will'den çıkmıştı ve kavganın gi-dişatını değiştirmişti. Kaykaycı çocuklardan birinin meşalesiyle kırık dökük bir kanepeyi ateşe vermişti. Yalnızlar kaykayları ele geçirmek için dövüşmeye başlamıştı. Ele geçirilen kaykayları Will'e

yolluyorlar, Will de bunları ikiye kırıp ateşe atıyordu. Kaykaycılar tüm kaykaylarını kaybetmeden önce zararın neresinden dönerlerse kâr olacağını düşünüp geri çekilmişti.

Kavga sona ermişti. Lucy güçlkle ayağa kalktı. Elbisesini kaldırıp yüzündeki kan maskesini sildi. Soluk mavi kumaşta geniş, neredeyse çiçek şeklinde bir leke belirmişti. Lucy bunu bir onur madalyası gibi görmüştü.

Grup ilerlemeye başlayınca, “Lucy, haydi!” diye bağırdı Belinda.

Lucy grubuna doğru ilerledi, başındaki yaraya rağmen kendini biraz daha güçlü hissediyordu. Bir sonraki fuayeye ulaştıklarında onlara yetişti.

Gruptan birkaç kişi David’i kafesten çıkarıyordu. David’in yüzü asıktı, birkaç damla gözyaşı yanaklarına akmıştı. Lucy onun baktığı yöne baktı. Hemen görmüştü. David’in kocaman bir portresi. Dorothy’nin cesedi. Bu kadarı çok fazlaydı.

Lucy, David’in yanına gitti. David murala bakıyordu.

David, “Merdivenden düştü,” dedi.

Dorothy’nin cansız bedeninin yanında altı metrelik bir inşaat tipi merdiven duruyordu. David yüzündeki gözyaşlarını sildi.

“Onun için bir tören düzenlememiz gerekiyor,” dedi.

Will, “Buna zamanımız yok,” diyerek karşı çıktı.

“Zaman yaratırız o zaman. Onu kafese yerleştirmeme yardım edin.”

David, Will ve Ritchie, Dorothy’yi yerden aldı ve yavaşça Kaykaycılar’ın kafesine yerleştirdi. Dorothy grup ona en çok ihtiyaç duyduğunda kaçtığı ve David’e ufak hediyeler verip durduğu için Lucy aylardır ona sinir olmuştu. Ufak şeylerdi aslında. Lucy kimse etmezken onu sadece Dorothy’nin kabul ettiğini nasıl unutturdu?

Lucy, David'in elini tuttu. "Bir keresinde bana o küçük aynalarından birini ödünç vermişti. Beni tanı mıyordu bile," dedi.

"İyi biriydi," diye cevap verdi David. Sonra şaşkınlıkla sordu: "Tanrım, Lucy. İyi misin?"

David uzanıp Lucy'nin kaşına inen bir kan damlasını sildi. Ona sanki Lucy porselenden yapılmış gibi dokunmuştu. Yüzünde endişe vardı. Lucy, David'in elini kibarca itti.

"Beni düşünme, iyi olacağım," dedi.

David, Lucy'nin elini sıkıca tuttu ve onu arkasından sürükledi. David'in omzunun üstünden bakmakta olan Lucy, Zachary ve İnekler'in fuayeye girdiğini gördü. Yalnızlar silahlarına davrandı.

Yaklaşık yirmi kişilerdi ve hafif silahlar kuşanmışlardı, Yalnızlar'ı gördükleri anda Zachary'nin arkasında belli belirsiz bir düzene girmeye çalıştılar. Farkında olmadan başlarını bir belaya sokmuşlar da artık kaçmak için çok geçmiş gibi davranıyorlardı. İnekler yanlarında getirdikleri silahları aceleyle çektiler.

David öne çıktı, kötü bir niyeti olmadığını gösterircesine ellerini havaya kaldırmıştı. Will, Yalnızlar'a David'e yakın durmalarını işaret etti.

"Zachary, ne oluyor?"

Zachary rahatladı ve David'e gülümsedi.

"Burada bir mural olduğunu duyduk. Kendi gözlerimle görmek istemiştim. Bu... inanılmaz olmuş."

Lucy gözleriyle David'i takip ediyordu. David, Zachary'ye bakmayı bırakmıştı. İnekler'i inceliyordu. Çoğu sanatla uğraşan tiplerdi. Kıyafetlerinde boya lekeleri ve parmaklarında maket bıçağı kesikleri vardı. Zachary, Dorothy'nin cansız bedenine baktı. Kafasını eğmişti, yüzünde üzüntü dolu bir ifade vardı.

Zachary muralı göstererek, “Bir mahsuru olmazsa...” dedi ve David omuz silkti.

Zachary, İnekler’den ayrıldı ve muralin önüne gelene kadar yürüdü. Bir süre sessiz kaldı.

“Tam bir şaheser, öyle değil mi?”

David, “Öyle,” dedi.

Zachary, “Bizim çocukların yüzünü benim yüzümle değiştirmesini kabul etmezsin sanırım, öyle değil mi? Göz bandını olduğu gibi bırakırım diye tahmin ediyorum,” dedi ve David’e göz kırptı.

David gülümsedi ve kafasını salladı. “Bu hali güzel.”

“Bu ödül koyma olayını onaylamadığımı bilmeni isterim. Sam tam bir domuz.”

“Sana katılıyorum.”

“Birileri bu adama karşı durmalı. Bence güçlerimizi birleştirmeliyiz.”

Zachary uzak bir köşeyi işaret etti, David ile özel olarak konuşmak istiyordu. David bu isteği başıyla onayladı.

David, “Bu okuldan çıkmayı ne kadar istiyorsun?” diye sordu.

Zachary David’i itti. David kör tarafına doğru sendeledi, ayakları merdivenin üstünde durduğu halıya takıldı ve yere düştü. Zachary üzerine atladı.

Will ve beş kişi araya girmek için öne atıldı ama Zachary çoktan David’in arkasına geçmiş, elini saçına atmıştı. Zachary, David’i saçından tutarak kafasını kaldırdı, eline bir bıçak aldı ve bıçağı David’in boğazına dayadı.

Lucy korkudan nefessiz kaldı. Bıçak sanki kendi boğazına dayanmıştı, keskin tarafı derisine batıyor gibiydi.

Zachary Lucy’ye, “Geri çekil!” diye bağırdı. İnekler’e doğru yan yan ilerledi ve David’i de o tarafa sürükledi.

Will Zachary'ye, "Seni geberteceğim," diyerek çıkıştı.

David, "Will, geri çekil!" diye bağırdı. David kısık bir sesle Zachary'ye seslendi. "Dostum, yanlış yapıyorsun. Sen savaşçı bir tip değilsin."

"Kes sesini, David. Ne olduğumu bilmiyorsun."

Zachary'nin ayağına bastı. Zachary acıyla bağırdı. David bıçağı itti ve Zachary'nin yüzüne dirsek attı.

David, Zachary'nin kolunu bileğinden tutarak çevirdi ve elindeki bıçağı aldı. Adil bir dövüş sayılmazdı. Zachary, David'in gücü altında ezilmişti. David bıçağı Zachary'nin boğazına dayadı.

İnekler, David'e doğru saldırıya geçti ama beş metre kala durdular. Yalnızlar ellerinde silahlarıyla etraflarını sardılar.

Belinda, "Haydi," dedi Lucy'yi Yalnızlar'a doğru çekerek. "Buradan çıkıyoruz." Belinda olduğu yerde dondu kaldı. Büyüyen gözleri, parlak bir koyu kestane rengine boyanmış, bukleli saçları olan bir İnek kızına kilitlenmişti.

Belinda, "Bunlar benim saçlarım!" dedi.

İnekler Yalnızlar'a bağıyor, Yalnızlar da onlara aynı şekilde karşılık veriyordu. David sesini yükselterek bütün konuşmaları kesti.

"Yoldan çekilin. Biz buradan ayrılıyoruz!"

İnekler'e eliyle yolu açmalarını işaret etti. Yerlerinden kıpırdamadılar.

"ÇEKİLİN!" David bir kez daha bağırdı. "Onu öldürmemi mi istiyorsunuz? Ha? Bu bıçağı beynine kadar sokabilirim! Zachary'nin de sonu Brad gibi mi olsun istiyorsunuz?"

İnekler'in bazıları çekildi ama diğerleri David'e bakıyordu.

David, "Söyle onlara, Zachary," dedi. "Bugün ölmek mi istiyorsun ciddi?"

Zachary sonunda, "Dediğini yapın," dedi ve İnekler yolu açtılar.

David, Zachary'yi itekleyerek İnekler'in geldiği koridora yöneldi. Nelson Kaykaycılar'ın kafesini sürüklüyordu. Yalnızlar kafesin etrafını sarmışlardı, İnekler de onları bir buçuk metre uzaktan takip ediyorlardı. Will ve ikizler arkayı kolluyordu. Belinda ise Lucy'nin koluna girmişti. Lucy, Belinda'nın kolunu bıraktığını hissetti. Belinda öne atıldı ve İnek bir kızın mor saçlarını kafasından aldı. Elinde bir peruk tutuyordu. Kızın beyaz saçları ortaya çıktı ve elleriyle kafasını kapayarak utanmış bir şekilde koşarak uzaklaştı.

Belinda, "Kendi saçını kendin uzat!" dedi.

Belinda peruğu kafasına geçirdi ve Yalnızlar'ın yanına geldi. Hep beraber koridordaki geniş kapılara kadar çekildiler. İkizler kapıları kapadı ve Will de kapı kulplarından demir bir sopa geçirdi. Bu onları bir süre idare ederdi. Kapıya arkasını döndü ve Lucy ile göz göze geldi. Bakışları pırlanta kolyenin takılı olduğu boynuna kaymıştı. Aceleyle yanından geçti.

Lucy, "Will, bir dakika bekler misin," dedi ama Will onu görmezden gelmişti.

David, Lucy'nin arkasından Zachary'ye seslendi ve "İçeri gir," dedi.

Lucy arkasına döndüğünde David'in içinde Dorothy'nin bulunduğu kafesin kapısını açtığını gördü. Zachary duyduğuna inanmamış bir şekilde David'e baktı.

"David, ciddi ol lütfen. Oraya giremem. Dorothy'nin cesedi var."

David bir anda elini alnına attı ve gözlerini kapadı. Acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Bunu bana bıçak çekmeden önce düşünecektin," dedi. "Gir içeri şimdi!"

Ritchie, “Sen aktör değil misin?” dedi. “O Paul’ün yeni kız arkadaşımı gibi düşün ve yanına kıvrıl.”

Zachary kafese girdi, homurdanıyordu.

David, “Ucubeler’in bölgesine geldiğimizde seni bırakacağım,” dedi. “Sana söz veriyorum. Şimdi senin de bana söz vermeni istiyorum. İnekler yolumuza çıkarsa onlara çekilmelerini söyleyeceksin.”

Zachary kafasını salladı ama gözlerini kaçırıyordu.

David, “Kulaklarımla duymak istiyorum,” dedi.

“Söz veriyorum.”

David, “Teşekkür ederim,” dedi ve kafesin kapısını kapadı.

Zachary sözünde durdu. Her yeni koridora girerken, her sınıfın kapısından geçerken onları bekleyen ve ağır silahlanmış İnekler gördüler. Her seferinde de Zachary onlara geride durmalarını işaret etti. Lucy, Zachary’nin kötü durumda olduğunu, grubunun karşısında bu halde olmanın utancını yaşadığını fark etmişti. İnekler’e geri döndüğünde ne olacaktı acaba? Bu günlerde insanların birbirlerine sırtlarını dönmesi çok önemsiz bir şey haline gelmişti.

İleride duran Will’e baktı, David’in yanında duruyordu. Onunla konuşup durumu tatlıya bağlamak istiyordu.

Lucy, Will’e seslendi ve aceleyle yanına gitti. “Bunu sana geri vermem gerekiyor.”

Kolyeyi çıkarmak için elini boynuna attı. Will, Lucy’ye bir bakış attıktan sonra kafasını çevirdi.

“Sende kalsın. Benim ne işime yarayacak ki?”

Lucy ellerini geri çekti ve kolyeyi olduğu yerde bıraktı. David arkasını dönerek, “Ritchie, buraya gel ve Will ile yer değiştir!” diye bağırdı.

Will üzgün bir şekilde David'e baktı. "Ne yapıyorsun? Ben hallediyordum işte."

"Senin arkamızdan gelen İnekler'i kontrol etmeni istiyorum. Lucy, ona yardım eder misin?"

Will iç çekti ve grubun arkasına yürüdü. Lucy başıyla David'e teşekkür etti. Ardından Will'in yanına gitti.

Lucy, "Benden sonsuza kadar kaçamazsın," dedi.

"Kaçabilirim bence."

"Çok sinir bozucu olabiliyorum."

Will durdu. "Benden ne istiyorsun?"

"Olanları telafi etmek istiyorum. Arkadaşlığımızı kaybetmek istemiyorum."

"Seninle arkadaş olamam."

"Neden?"

"Çünkü..." derken sustu ve Ritchie'nin geçmesini bekledi, "seni seviyorum. Gerçekten üzgünüm ama bunu değiştiremem. İstedğin kadar sinir bozucu ya da tatlı olabilirsin ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Dışarı çıktıktan sonra seni bir daha görmek istemiyorum."

Will, Lucy'nin yanından ayrıldı.

"Birisi eyerini yanlış ata bağlamış gibi görünüyor."

Lucy kafasını çevirdi ve yanındaki kafesin içinde duran Zachary'ye baktı. Bağdaş kurmuş bir şekilde oturuyordu, ellerini kafesin parmaklıklarına yaslamıştı. Will'in sıranın başına yürüyüp Ritchie'yi geri gönderişini seyretti.

Lucy, "Anlamadım?" dedi.

"En yakın arkadaşlarımdan birinin bu hafta mezun olması gerekiyordu. Kafayı sıyırmadan önce migreni tutmuştu. Aynı

şu an David'in yaptığı gibi başını tutuyordu. David ölüyor, öyle değil mi?"

"Hayır."

"Yalan söylediğin her halinden belli. Kötü bir aktörsün. Sana bir sır vereyim mi? İyi bir yalan söylemenin yolu..."

"Senden hiçbir şey istemiyorum. David seni her zaman dostu olarak gördü. Sen ona böyle bir şeyi nasıl yaptın?"

"Sakin ol tatlım. David ve benimkisi dostça bir ilişkiydi sadece. Aynı şey değil yani. Benim *arkadaşlarım* yiyecek bir şeyler bulamazsam ölecekler. Sen olsan aynını yapmaz mıydın?"

Yanaklarında derin kırışıklıklar belirdi. Lucy, Zachary'nin ne kadar zayıf düştüğünü fark etti, daha önce ona hiç bu kadar yakından bakmamıştı. Yüzünde sahne makyajı vardı ama bu sarkmış göz altlarını ya da çökmüş yüzünü gizleyemiyordu.

Lucy, "Ben senin yaptığını yapmazdım," dedi.

"Ha, ben kötü biriyim yani, onu mu demek istiyorsun? Kimse böyle bir duruma düşmeden ne yapacağını bilemez. David'in cansız bedenini gördüğünde ne yapacaksın?"

Lucy'yi baştan aşağı süzdü. "Çünkü tatlım, bence sen dağılacaksın," dedi.

"Dağılmayacağım."

Zachary kendini beğenmiş bir ifadeyle sırıttı.

"Göreceğiz," dedi ve kollarını kafesin içine sokup arkasını döndü.

David ölmeyecekti. Birlikte dışarı çıkacaklardı. David ile birlikte göl evine gidip orada... Lucy bir anda durdu. Hayır dedi kendi kendine. Böyle olamazdı. Yarın itibariyle David virüse olan bağışıklığını kaybetmiş olacaktı. Ondan ve diğer bütün ergenlerden olabildiğince uzak durması gerekecekti. Dışarı çıktıktan

sonra Lucy'nin Will ile arasını düzeltmesi gerekecekti... ama Will olmazdı, Will onu hayatından sildiğini söylemişti. Belinda'yla mı arasını iyi tutacaktı, nerede yaşayacaklardı ki? Ailesiyle olmazdı. Lucy onları da öldürebilirdi. Virüsten kurtulana kadar hayatını kaçarak yaşamak zorunda kalacaktı. Bunun anlamı David'i tekrar görene kadar yılların geçmiş olacağıydı. Onun dokunuşuna hasret geçecek yıllar. David'i bekleyebilecek miydi? Bunu istiyor muydu? Korkunç gerçek zihnine sinsice girdi: Bugünden sonra David'i hiç göremeyebilirdi.

Grup Ucube bölgesine ulaştığında, David sözünde durdu ve kafesi açtı. Zachary'yi serbest bıraktı.

David, "Dorothy'nin cesur bir kız olduğunu düşünmüyorduk ama o bizi yanılttı. Evet, bazı hataları oldu. Hepimiz hata yaptık. Ama önemli olan onun denemeye devam etmiş olmasıydı," dedi.

David, Dorothy'nin içinde yattığı kafesin etrafına dizilmiş Yalnızlar'a baktı. Kafasındaki düşünceleri dışa vurmaya çalışıyordu ve başı çatlayacak gibiydi.

"Bu yer bizi vermek zorunda kalmamamız gereken birçok karar vermek zorunda bıraktı. Ve bazen, doğru şeyi yapmak işleri daha da kötüye götürmekten başka bir işe yaramıyor. İşte o noktada daha fazla uğraşmanın anlamı ne diye düşünüyor insan. Dorothy'nin yaptığı mural bana avluda arkamda sekiz kişiyle Takım'a kafa tuttuğum günü hatırlattı. Öleceğimden emindim. Ama siz beni kurtardınız. Benim imdadıma yetiştiniz ve birlikte galip geldik. Bunu bir kez daha yapabiliriz. Buradan çıkacağız. Sıkıntılarımız bitmiş değil ve bu duvarları aştığımızda kim bilir bizi neler bekliyor olacak. İşler burada olduğundan çok daha zor bile olabilir."

Will, “Evet ama özgür olacağız,” dedi.

Belinda, “Ve yiyecek sıkıntısı olmayacak,” dedi.

Mort, “Ve temiz iç çamaşırı giyebileceğiz,” dedi.

Sasha, “Ve arabamız olacak. Araba sürmek istiyorum. Bir arabaya binip ülkenin bir ucundan diğerine gitmek istiyorum,” dedi.

Josh, “Yeni çıkan filmleri izleriz,” dedi.

Leonard, “Geçit törenleri olacak,” dedi.

Ritchie, “Geçit töreni mi? Neden bahsediyorsun sen ya?” dedi.

Leonard, “Ne var ya, geçit töreni görmek istiyorsam sana ne?” diye cevap verdi.

Lucy, “David güzel bir şey söylemeye çalıştı, birbirinizi yemeyin,” dedi.

İkizlerden kız olanı, “Hamsterlar,” dedi.

Erkek olanı da, “Balyozlar,” dedi.

Herkes ikizlere baktı. İkizler birbirlerinin saçlarıyla oynamakla meşguldü.

Lucy, David’in elini tuttu. “David. Az önce söylediklerin çok hoş şeylerdi.”

David gruba döndü ve “Buradan çıkıyoruz,” dedi.

Dorothy’nin bedenini kaldırdılar ve açık bir dolaba taşıdılar. Onu nazikçe metal tabuta yerleştirdiler. David elini dolabın kapısına koydu.

“Dorothy, seni unutmayacağız.”

Yalnızlar eskiden insan kaynakları departmanının bulunduğu yerden geçtiler. Şimdilerde burası Ucubeler'in bölgesiydi. Dinç ve tetikte olması gerekiyordu ama David halüsinasyonlar görmeye başlamıştı.

İlk olarak muralı görmüştü. Resmin üzerinde gezinen bulutlar vardı. Ardından da Dorothy. Dolabın kapağını kapatırken Dorothy'nin gözlerinde yaşlar olduğunu görmüştü. Bunların olması mümkün değildi. Bu evreye bu kadar çabuk geleceğini tahmin etmemişti.

David zamanında mezun olmayan çocuklara ne olduğunu biliyordu. Saçmalamaya başlıyorlardı. Diyalog kurmayı beceremiyorlar, bir süre sonra da hiç kimseyle konuşmamaya başlıyorlardı. Ardından da yanlarında olmayan insanlarla konuşmaya başlıyorlardı. Sonunda hepsi kafayı sıyrıyordu.

Aynı şeyler ona da oluyordu ama bunu kimseye söyleyemezdi. Ona güveniyorlardı. Will, David'in yanına geldi.

Will, "Neyin var?" dedi.

"Hiçbir şey. Ucubeler beni biraz endişelendiriyor o kadar."

Will buna inanmamış gibi görünüyordu ama dediği şey yalan değildi. David, Ucubeler'le aralarında bir sorun olsun istemiyordu. Yalnızlar'dan zaten nefret ediyorlardı. Sam'in başına koyduğu ödül de cabasıydı. İkizler karşılıklarına çıkan iki Ucube nöbetçinin üzerine bıçaklarla atlamış, ses çıkarırlarsa onları öldüreceklerini söylemişlerdi. Nöbetçileri sürükleyerek götürmüş ve ağızlarını kapayıp bağlayarak en yakındaki sınıfa tıkmışlardı. Yalnızlar'ın geriye kalanı olup bitenleri uzaktan izlemişti.

David, görüş alanının hemen dışında dolanan zayıf ve koyu renkli parmaklar görüyordu. Birinin arkasında durduğunu ve omzunun üzerinden ona ulaşmaya çalıştığını düşünüyordu. Arkasına baktı ve Lucy'yi gördü.

Lucy yavaşça, "Ne oldu?" dedi.

Aklımı kaçırıyorum.

"Bir şey olmadı," diye cevap verdi. Lucy de ona güveniyordu. David, Yalnızlar'a yürümelerini işaret etti.

Yanında duran sınıfın açık kapısından içeri baktı. İçeride gördüğü bir sınıf değildi. Beyaz renkte, temiz bir hastane odası görmüştü. Bir kalp monitörünün düzenli bipleyişini duyar gibiydi. Birinin kolunu görüyordu, üzerine takılı duran bir serum vardı. Çekili olan perde yatan kişinin yüzünü görmesine engel oluyordu. Yüzü görmek için kendini zorladıkça hastane odası kararmaya başladı ve en sonunda karşısında duran sınıfı fark etti, hastane odası belli belirsiz bir anıya dönüşmüştü sanki.

Lucy'nin kendisine, "David, gitmeliyiz," diye fısıldayışını duydu.

Tek yapması gereken şey grubu Ucubeler'in bölgesinden geçirmektir. Diğer tarafa geçtikten sonra yıkıntılara ulaşmak kısa

sürecekti. 1206 numaralı sınıfı bulduktan sonra dışarıya giden yolu bulmaları kolaydı. David ne kadar geç kalırsa yanındakilerin etrafa yaydığı ölümcül feromonlara olan bağışıklığı o kadar azalacaktı. Bağışıklığı azaldıkça da gördüğü halüsinasyonlar onu delirtene kadar artacak ve en sonunda da akciğerleri parça parça ağzına gelecekti.

David ölüyordu, arkadaşları onu öldürüyordu.

David hayal meyal gördüğü hastane odasından uzaklaştı. Geniş bir koridora girdiler. Koridorun ilk birkaç metresindeki ışıklar yanmıyordu. Geriye kalan mesafe ise T şeklinde bir kavşağa gelene kadar loş bir ışıkla aydınlanıyordu. Jeneratörün tükenmekte olan gücü okulun elektrik tesisatında gezinmeye devam ediyordu. David, Yalnızlar'ı karanlık kısımdan ışıkları yanıp sönen tarafa götürdü.

Bir kalabalığın ayak seslerini duydu. Gelen birileri vardı. David durdu ve grubuna durmalarını işaret etti. Kavşağın uzak ucunda üç Ucube gördü, bir koridordan diğerine geçiyorlardı. Yalnızlar'ı görmeden yollarına devam ettiler. David, Yalnızlar'a işaret etti ve olabildiğince sessiz bir şekilde arkasına döndü. Ucubeler geçmeye devam ediyordu. Eğer Ucubeler'e yakalanmadan koridorun karanlık kısmına dönebilirlerse görünmezliklerini koruyabilirlerdi. David arkasında duran grubuna baktı.

Hepsi Will'e dönüşmüştü. Bir koridor dolusu boğulan Will önünde duruyordu; gözlerinin beyazı ortaya çıkmış, ağızlarındaki salyalar yerlere akıyordu.

David çığlık attı.

Ucubeler'den biri, "YALNIZLAAAARRR!" diye bağırdı.

Bir Ucube sürüsü koridora girdi ve üzerilerine doğru koşmaya başladı. Siyah giyinmişlerdi ve yüzleri ve kolları da bir tür boyayla

tamamen siyaha boyanmıştı. Saçlarındaki mavi renk kömür karası yüzlerinin üzerinde normalde olduğundan daha garip görünüyordu. Aralarından bazıları yüzme gözlüğü takmıştı. Ellerinde pala şekilde kesilmiş ve sıra ayaklarına takılmış tahta parçaları vardı. Yalnızlar savaş pozisyonuna geçti. David, mavi bir çığın üzerine gelmekte olduğunu fark etti. Yalnızlar ileri atıldı; beyaz saçları mavi sürüyü yarmıştı. Koridordaki şiddet tavan yapmıştı. David belinden bir boru çıkardı. Vurduklarının hayal değil de gerçek hedefler olması için dua etti. Mavi saçlı bir çocuk tahtadan palasını kafasına doğru indirdi. David elindeki boruyla bu darbeyi engelledi. Tahta paramparça olmuştu ve aldığı darbenin etkisiyle David'in kemikleri çatırdamıştı. Bileğindeki acı gerçektir. David bu acıya odaklandı. Elindeki boruyu çocuğun kalçasına geçirdi. Çocuk yere yığıldı.

David yanına gelen herkese vuruyordu. Ucuna tuğla bağladığı halatı sallayan bir Ucube'yi indirdi. Mavi sakallı bir Ucube, üzeri çivili bir sopayı David'in yanında duran bir Yalnız'ın sırtına geçirdi.

David, karmaşayı yararak ilerleyen bir insan iskeleti olduğunu fark etti. Önündekileri kenara itiyor, onlara kemik fırlatıyordu. Çenesi yoktu. Etsiz parmaklarının arasında bir çekiç tutuyordu. İskelet David'e döndü. Cansız, içi boş göz çukurları David'e odaklanmıştı. İskelet ona doğru koşmaya başladı.

David'in dizlerinin arkasına bir sandalyeyle vurdular. David yere serildi, karnının üzerinde kıvranıyordu. Sırtüstü döndü. Ritchie, elinde sandalye tutan Ucube'yi David'den uzağa doğru sürüklüyordu. David tek dizinin üzerinde duruyordu. İskelet tepesinde belirdi, elindeki çekici çatlamış kafatasının yukarısına kadar kaldırmıştı. Islak, pembe bir dil üst çenesinden aşağı doğru uzanıyordu. İskelet çığlık atıyordu.

David boruyu iki eliyle kavradı ve bütün gücüyle önünde duran iskeletin ölmüş kafasına geçirdi. İskeletin kafatasının ön kısmı, kemikli yüzü kırıldı ve savaşımların üzerinden uçtu. İskelet, David'in yanına yığıldı. Bu Bobby'ydi. Baygın bir şekilde yatıyordu. David'in doğru dürüst görebilmek için gözlerini üç kez kırpması gerekmişti. Bobby siyah tişörtünün üzerine biyoloji sınıfından aldığı iskeletin göğüs ve kafatasını giymişti. İskeletin kemikli yüzünü maske olarak kullanmıştı. David ayağa kalktı.

Etrafındaki savaş hâlâ devam ediyordu. Mavi ve beyaz saçlar kan kırmızısına bulanmıştı. Ucubeler Yalnızlar'ı koridorun karanlık kısmına bastırdılar. Will ve Ritchie dört Ucube'yle baş etmeye çalışıyordu. Ucubeler Yalnızlar'dan sayıca üstündü, sayıları onları ikiye katlıyordu. David için var güçleriyle savaşıyorlardı ama daha fazla dayanamayacaklardı.

David kalabalığa döndü ve "Beni mi istiyorsunuz, o zaman gelin ve alın!" diye bağırdı.

Ucubeler David'e baktı. Kaçma vakti gelmişti. David koşmaya başladı ve köşeyi dönerek dar bir koridora girdi. Önünde duran dolaplara çok kötü çarptı. Derinlik algısını kaybetmişti. Bağır-makta olan kalabalığın arkasındaki kapıdan sıkışarak geçmeye çalıştığını duydu.

Koridor tam bir çöplüğe dönmüştü. Kaykaycılar haftalardır çöpleri toplamıyordu. Yerde duran yırtık halılara takıldı ve bir çöp yığınının içine düştü. Ayağa kalkmaya çalıştı.

Yavaşlaması gerekiyordu.

Ama yapamazdı. Arkasına baktı. Ucubeler ona hızla yaklaşıyordu. İç içe duran sıralara çarptı ve yere kapaklanmamak için önünde duran büyük bir çöp torbasının üzerinden atladı. Önünde duran engelleri bir bir atlatıyor, her seferinde düşecek gibi oluyordu.

Ucubeler David'in arkasından bağılıyor ve önlerindeki sağı sola fırlatarak yollarına devam ediyorlardı. David koştukça koridor daralıyordu. Duvarlar üzerine gelmeye başlamıştı.

Bunlar gerçek olamazdı.

Koridordaki bütün kapılar kendi kendilerine açılıyor ve ardından kapanıyorlardı. Bir an için yanında koşan kan kırmızı bir geyik gördü. Arkasından gelen sesler, çığlık atarak üzerine koşmakta olan bir fil sürüsünü andırıyordu. Sesler, David artık seslerin arkasından değil de kafasının içinden geldiğini düşünmeye başlayana kadar devam etti.

David içi idrar dolu bir litrelik süt şişesine takıldı ve önünde duran paletlerin üzerine düştü. Acı dayanılmazdı. Arkasına baktı. Peşindeki Ucubeler'le arasında sadece beş metre vardı.

David olduğu yerden fırladı ve sola döndü. Hedefine ulaşmıştı, kafeterya karşısında duruyordu. David için bu cennetin kapılarına ulaşmak gibi bir şeydi. Çöplerini dışarı atan iki Kaşar'ın yanından geçti. Önünde duran diğer iki nöbetçi kapının başında bekliyordu.

Nöbetçilerden biri, "Hey!" diye bağırdı.

Açıklayacak zamanı yoktu. Nöbetçiler onu durdurmak için uzandılar ama David kızları devirerek aralarından geçti ve Kaşarlar'la dolu kafeteryaya girdiğinde zar zor durabildi. Kaşarlar ayağa fırlamış, ona bağııyorlardı.

David, "Kapıları kapayın! Kapıları kapayın!" diye bağırdı.

Violent kalabalığı yarararak ilerledi ve David'in yanına geldi, yüzünde sinirli bir ifade vardı.

"Nöbetçilerimin yanından öylece koşarak geçemezsin!"

David, "Ucubeler!" diye bağırdı, nefeslenmeye çalışıyordu.
"Geliyorlar!"

Mavi saçlı sürü köşeyi döndü ve kafeteryaya hücum etti. Kaşarlar ellerine ne geldiyse alıp koştular ve iki grup birbirine girdi. David önüne gelen Ucube'ye vuruyor ve sonrakine geçiyordu. Kaşarlar, kafeteryayı istila etmekte olan Ucubeler'i dışarı atmaya çalışıyordu. Etrafta kimin kim olduğunu anlamayacak kadar çok insan vardı. David gardını aldı. Önünde duran insanlar iki boyutluymuş gibi görünüyordular. Borusuna sarıldı ve hacme sahip her şeye vurmaya başladı.

Kafeteryanın bir diğer girişi daha açılmıştı. Yüz kadar Ucube içeriye hücum etti. Kafeteryanın üçüncü kapısı da kırılarak açıldı. Ucubeler'in oluşturduğu güruh içeriye akın etti. Kafeterya, David'in üzerine koşmakta olan yüzlerce mavi saçlı psikopatla dolmuştu. David elindeki boruyu vahşice savuruyor, Ucubeler'i tek tek yere seriyordu. Bir Ucube'yi indiriyor, beş Ucube üstüne saldırıyordu. Etrafını sarmışlardı, elindeki boruyu aldılar. Onları yumrukladı, dirsek attı, tekmeledi. Tırnaklarını derisine geçirdiler, sırtını ısırıldılar.

Birisi arkasından, "David!" diye bağırdı.

David arkasına döndü. Will önünde duruyordu. Ucubeler gitmişti. Yok olmuşlardı. Gözünü açıp kapatmış, kafeteryada tek bir mavi saçlı bile kalmamıştı. Yalnızlar ve sinirli Kaşarlar vardı sadece. Ona boşluğa bağırarak evsiz deli bir adammış gibi bakıyorlardı. Yumruklarını indirdi. Kendini hasta, zayıf ve korkmuş hissediyordu.

David kısık bir sesle Will'e, "Neler oldu?" dedi.

"Ucubeler'i evlerine yolladık. Kaşarlar'la birlikte savaştık."

"Peki ya ben ne yaptım?"

"Sen savaşmaya devam ettin. Onlar gittikten sonra da bizimle savaştın."

David etrafını sarmış olan sinirli insanlara baktı. Kafeterya harap olmuştu. Yaralı Yalnızlar ve Kaşarlar yerlere yatmış, çöp torbalarındaki kurtçuklar gibi kıvranıyorlardı. Mort kana bulanmış karnını tutuyordu. Göğsünden fırlamış on beş santimlik tahta parçasıyla bir masanın üzerinde yatan bir Kaşar'ı gördü. Violent bıçaklarını biliyor ve sinirli bir şekilde David'e bakıyordu.

Violent, "Böyle anlaşmamıştık David!" diye bağırdı. "Böyle anlaşmamıştık!"

Will vereceği emri beklercesine David'e baktı. David'in kimseye emir verecek hali kalmamıştı.

Will'i kendisine doğru çekti.

"Will. Yardımına ihtiyacım var."

Will önden gidiyor, kütüphaneye yaptıkları yolculuğa önderlik ediyordu. David koluna sıkıca sarılmıştı. Sağlam gözü titriyordu. Violent ve ağır silahlanmış yirmi Kaşar arkalarından geliyordu, onların arkasında da yürüyemeyecek durumda olan yaralıları taşıyan Yalnızlar vardı. Ritchie ve iki Yalnız göğsünden yaralanan Kaşar'ı taşıyordu. Kız inliyor, tükürükler saçıyor ve öksürüyordu. Arkalarında on Kaşar daha belirdi. Yaralı vücutları el verdiği ölçüde ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde tırmanıyorlardı.

Ritchie, "Berbat bir durum," dedi.

Will ona katılıyordu ama aklına yapacak başka bir şey gelmemişti. Eski plan Ucubeler'in bölgesinden geçerek yıkıntılara ulaşmaktı. Oraya dönmeleri Ucubeler'le bir kez daha savaşmaları anlamına geliyordu. Geriye kalan tek yol üçüncü kata çıkmak ve kütüphaneyi kullanarak Ucubeler'in bölgesinin üzerinden geçmekti.

David, Violent'i buradan bir çıkış olduğuna inandırmayı başarmıştı, bu yüzden o da onlara refakat ediyordu. Kızlarının

yarısını geride kafeteryayı koruması için bırakmış, geriye kalanlarını da yanına alarak gerçekten bir çıkış var mı görmek için gelmişti.

Will çıkışın gerçek olması için dua ediyordu. Doğru değilse David'in son anlarında onun elini tutabileceğini ya da bunun bir yalan olduğunu bilmesine rağmen her şeyin yoluna gireceğini söyleyebileceğini sanmıyordu.

Arkalarından gelen Violent, "David, hızlanın biraz," dedi.

Will, David'e fısıldayarak çabuk olmasını söyledi.

Violent, İnekler'le bir anlaşması olduğunu ve onları geçirebileceğini söylemişti. Kafeteryadayken David Will'e Violent'in doğruyu söylediğini ve sözünü tutacağından en ufak bir şüphe duymadığını söylemişti. Kütüphaneye vardıklarında yaralıları buraya bırakacak ve diğer tarafa geçeceklerdi, merdivenlerden indikten sonra da yıkıntılara gireceklerdi.

Violent Will'in yanına geldi ve "Will, sen bu dışarı çıkan yolu gördün mü?" dedi.

"İçeri girmeyi başarmış bir köpek gördüm."

"Eh, yani... ne bileyim, bir delik falan mı vardı?"

"Evet."

"O delikten geçtin mi?"

"Hayır."

Violent homurdanmıştı.

Eğer Will çıkışı bulamazsa ya da o köpek bir şekilde karan-tinanın başından beri burada hayatta kalmayı başardıysa herkesin ona düşman olacağını farkındaydı.

David sonraki adımını atarken bir spazm geçirdi ve geri geri sendeleyip duvara vurdu.

"Öleceğim!" dedi.

Titriyordu. Yuvalarından fırlamış gözleri haşlanmış bir yururtayı andırıyordu.

Will, "Hayır ölmeyeceksin," dedi. Arkasına döndü ve etraf-takilere seslendi. "Ölmeyecek. Durumu iyi."

Will David'e uzandı ama David kendisine uzanan eli itti.

David, "Beni eziyorlar," dedi.

"David, biraz daha dayan. Her şey düzelecek."

Lucy tatlı bir sesle, "David, seni ezen kimse yok," dedi.

Elini uzattı ve yavaşça David'in elini tuttu. David Will'e baktı, gözleri büyümüş ve yardıma muhtaç görünüyordu.

"Lucy'nin elini mi tutuyorum?"

Lucy'nin gözleri dolmuştu, ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Will, David'in durumunun bu kadar kötü olduğuna inanmıyordu. David'le ilgileniyor olmak garip bir histi. Kendini ip cambazı gibi hissediyordu. Biri altındaki güvenlik filesini sökmüştü sanki.

Göğsünden yaralı olan Kaşar ıslak ıslak öksürmüştü. Sesi hiç iyi gelmiyordu.

Violent, "Haydi gidelim! Neyi bekliyoruz?" dedi.

Lucy, David'in kulağına tırmanışın son kısmı için ona cesaret verecek sözler fısıldarken Will de kardeşini ayağa kaldırmaya çalışıyordu. Konuşmaları içten, hassas ve yürek burkan cinstendi.

Will üçüncü katın kapısını açtı. Önlerinde kısa bir koridor vardı, koridorun sonunda kütüphaneye ulaşmalarını sağlayan bir yangın çıkışı bulunuyordu. Kütüphanenin ön kapısından girmek zorunda kalmadıklarına memnundu. Geçmişte kütüphaneye saldıranları çok fena şekilde yaralamış olan tuzaklarla doluydu. Bu koridor ise Will'in bildiği kadarıyla güvenliydi.

Violent sürtünerek yanlarından geçti ve kapıya yürüdü. Kapıyı yumrukladı. Metal bir panel açıldı ve dar dikdörtgen pencerede bembeyaz dişleri ve gıdısı olan bir ocuk belirdi. Sessizce koridordaki yüzleri inceledi.

Violent kapıdan içeriye, “Kemper’ı ağır! Yaralılarımız var,” diye bağırdı.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Kemper koridora ıktı. Kemper ve Violent sessizce konuşmaya başladılar. Violent arada bir duraksıyor, koridora bakıyordu. Kemper onaylarcasına başını salladı ve Violent beklemekte olan Will, David ve Lucy’ye döndü.

Violent sorgulayıcı bir ses tonuyla, “Durum nedir? şu anda kararları kim veriyor?” dedi.

Will bir adım ne çıktı ve rahatsız bir şekilde boğazını temizledi.

“Eh, ben veriyorum. Neler oluyor?”

Violent, “Gemenize izin verecekler. Ama silahlarınızı bırakmanız gerekiyor. Diğer tarafa geçtiğinizde silahları size geri verecekler. Anlaşma böyle,” dedi.

Will, “Bana bir dakika ver,” dedi ve Violent’in yanından ayrıldı.

Kötü bir fikir gibi görünüyordu ama ellerindeki tek seçenek buydu. Will grubuna baktı. Ritchie, toplanmış olan Yalnızlar’ın arasında geziniyor, onları kontrol ediyor ve güven verici sözler söylüyordu. Etrafta gezinen ufak bir David gibiydi. Will ondan nefret ediyordu. Başından beri onun yerini almaya çalışmıştı. Sinir bozucu yer cücesi.

Will, “Ritchie,” dedi, “Seninle bir saniyeliğine konuşabilir miyiz?”

Ritchie, Will’e bakarak dudağını büktü ve ardından yanına gitti.

“Ne var?” dedi.

Will, “Geçmek için silahlarımızı bırakmamız gerekiyor,” dedi.

Ritchie, “Bana böyle saçmalıklarla gelme,” diyerek cevap verdi.

Will, “Başka seçeneğimiz yok,” dedi.

“Evet, onu anladım seni salak. Ama sırf öyle istediler diye bir pusuya dalacak değiliz! Silahsız hem de! Kafayı mı yedin sen?”

“David bana Violent’in Nerdler’le olan ilişkilerine güvenilebileceğimizi söyledi.”

“Bunu gerçek olmayan düşmanlarla savaşmaya başlamadan önce mi yoksa sonra mı söylemişti?”

“Sonra. Ama ona inanıyorum. Dinle Ritchie, tartışacak vaktimiz yok. David ölüyor. Bunu David için yapamaz mısın? Senin yardımına ihtiyacı var.

Ritchie elleriyle yara izleriyle dolu olan yüzünü sildi, sinirleri bozulmuştu. “Bu tam bir saçmalık.”

Will ağabeyini kaybedemezdi.

Will, “Bana illa söylettirecek misin?” dedi. “Grup beni sevmiyor. Beni dinlemezler. Ama sana güveniyorlar...”

Ritchie başını sallıyordu. Will’in söylememeyi umduğu son bir şey daha vardı.

“Ve seni merdivenden aşağı ittiğim için üzgünüm.”

Ritchie arkasına döndü ve toplanmış olan gruba baktı. Parmaklarını çatırdattı. Pes etmiyordu.

“Bak,” dedi Will iç geçirerek. “Buradan geçip dışarı çıkmayı başarırsak bana bir kez vurmana izin vereceğim. Engellemeye çalışmayacağım bile.”

“Kafaya mı gövdeye mi?”

“Kafaya.”

“Tamam o zaman,” dedi Richie ve Yalnızlar’ın yanına yöneldi. Yarı yolda durup döndü.

“Yüzünü dağıtacağım,” dedi ve gruba gelişmeleri bildirmeye gitti.

İyi, ikiz gibi olunuz o zaman, diye düşündü Will ama çenesini kapalı tuttu. Violent’in yanına döndü.

Violent başıyla Kemper’a işaret etti. Artık geri dönüş yoktu. Beş dakika sonra, Will liderliğindeki Yalnızlar kütüphaneye girdiler.

Kemper, “İçeri girmeden önce ayaklarınızı silin,” dedi ve Will, David ve Lucy’nin ardından barikatı yerine geri itti.

Violent gülümsedi ve Kemper’a, “Pimpirikli seni,” dedi. Kemper kızarmıştı.

Will yerdeki halılara baktı. En son ne zaman birinin ona ayaklarını silmesini söylediğini hatırlamıyordu ama buna itiraz etmeye niyeti de yoktu. Kütüphane muhteşem bir yerdi. Halılar tertemizdi. Bütün kitaplar yerli yerindeydi. Yeni bir bina gibi kokuyordu.

Kemper, yüzünde dostane bir gülümsemeyle elini Will’in sırtına koydu. “Hoşgeldiniz. Daha önce kütüphaneye gelmiş miydin? Peki ya karantinadan önce?”

Will hayır dercesine başını salladı.

“Eh, neredeyse her şey, açıldığında nasılsa o halde. Bayağı güzel, öyle değil mi? Kurgusal olmayan romanlar burada, kurgular ise diğer uçta. Şu tarafta da bilgisayarlarımız var ama tabii ki sadece yerel ağ bağlantısına sahibiz. Ama tabii elektrik bu haldeyken pek kullanabildiğimiz...”

Will düz bir şekilde, “Yıkıntılara gitmemiz gerekiyor,” dedi. Kemper’ı pek iyi tanı mıyordu ama son birkaç saniye onun çenesi düşük biri olduğunu anlamasına yetmişti.

“Ha... pekâlâ. Sizi doğu tarafındaki yangın çıkışına götüreceğim. Oradan fen departmanına çıkan merdivenleri kullanırsınız. Peki oradan nereye gideceksiniz? Çünkü ben...”

Will, “Oradan sonrasını biz hallederiz, tamam mı? Haydi gidelim,” dedi.

Kemper dudaklarını yumdu, nefesini tutuyor gibiydi. Susmak onun canını acıtıyor gibi görünüyordu. Kendini zorlayarak başıyla onayladı ve Yalnızlar’a kitaplıklardan oluşmuş bu labirentte yol göstermeye başladı. Will, Nerdler’in yaşadığı bu küçük ütopyaya hayran kalmıştı. Uzun kitaplıkları dört yataklık ranzalara dönüştürmüşlerdi. Sıhhiyeci Nerdler’in yaralı Kaşarlar’la ilgilenmekle meşgul olduğu ortak salona girdiler. Mort ve diğer yaralı Yalnızlar gruba katıldı. Nerdler’in geriye kalanları bu durumdan pek rahatsız olmuş gibi görünmüyorlardı. Rol yapma oyunları oynamakla meşguldüler. Will ve Lucy etrafa merak dolu bakışlar atıyorlardı.

Lucy, “Bu yer harika,” dedi.

Will de, “İnanılmaz,” diyerek cevap verdi.

Kemper, onları kütüphanenin doğu tarafındaki kitaplıkların arasından geçirdi ve uçtaki duvara ulaştılar. David, Will’e tutundu ve durdu.

“Vay canına...”

Will arkasına döndüğünde David’in bir çalışma odasının camından içeri baktığını gördü. Gözlerini dört açmış ve ellerini cama dayamıştı. Ortada duran masanın üstü elektronik iç aksamlarla ve birbirilerine dolanmış kablolarla doluydu. Mikrofonu olan bir tür çift taraflı radyoya benziyordu. Ana kutudan çıkan kablolar duvara ve duvardan da tavana ulaşıyordu. Kemper ufak bir kahkaha attı.

Kemper, “Havalı, öyle değil mi? Bu benim şaheserim. Amatör bir radyo,” dedi. “Dış dünya ile bağlantı kurmaya çalışıyoruz.”

David Will’e doğru yaslandı ve “Bu gerçek mi?” diye sordu.

Kemper gururla, “Kesinlikle,” dedi. “Şimdi tek yapmam gereken bunu çalışır hale getirmek. Geçen gün aklıma güzel bir fikir geldi. Gruplar arasında bir telefon ağı oluşturmak istiyorum. Pazarlıklar için harika bir yöntem olacaktır. Etrafta gezinmesi çok daha güvenli olur. Gerçekleştirmesi çok zor olmasa gerek. Telefon hatları halihazırda mevcut. İşin en zor kısmı herkesin bu işe gönüllü olmasını sağlamak.”

Kemper, iki buçuk metrelik kitaplıklarla dolu koridorda ilerlerken konu hakkında çene çalmaya devam ediyordu. Will, David, Lucy ve Violent ile birlikte önden gidiyordu. Yetmiş Yalnız da arkalarından geliyordu. Koridorun sonunda buraya girdiklerinin tıpatıp aynısı olan, önüne barikat kurulmuş bir yangın çıkışı kapısı vardı. Kapının önüne dizilmiş Nerdler’in ellerinde Yalnızlar’ın silahları vardı. Kemper adamlarına eliyle işaret etti.

“Pekâlâ millet, kapıyı açın.”

Yüzünü çiller kaplamış siyah saçlı bir çocuk kafasını hayır anlamına gelecek şekilde salladı.

Çocuk, “David’i istiyoruz,” dedi.

Will, David’in kolunu tutan elini sıktı. Sinirle Kemper’a bir bakışa ttı.

“Neler olduğunu açıkla mısın dostum?” diye sordu.

Kemper haberi olmadığını anlatan bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve kafasını salladı.

“Hayır, hayır. Bu olamaz...” Kemper olup biteni anlamaya çalışıyordu. “Henry, ne yapıyorsun? Bir tür şaka mı bu?”

Will işin aslını anlamıştı. İsyan vardı. Nerdler, her iki taraflarında bulunan kitaplıkların arasında belirmeye başladı. Yüzlerinde hiçbir duygu ifadesi yoktu. Önceden gördükleri kitap okuyan ve oyun oynayan çocuklar onları kandırmak içindi. Nerdler ellerindeki kalın ve ağır sözlükleri saldırıya hazır halde tutuyorlardı.

Çilli çocuk, “Bize David’i verin!” dedi bir kez daha, bu sefer sesi daha şiddetli çıkmıştı.

Kemper öne çıktı ve bütün Yalnızlar’ı koruyormuşçasına kollarını açtı.

“Henry, bu yaptığın kabul edilemez bir şey. Çabuk o sopayı yere indir...”

Henry elindeki sopayı Kemper’in karnına geçirdi. Kemper kafası karışmış bir şekilde arkadaşına baktı ve yere yığıldı.

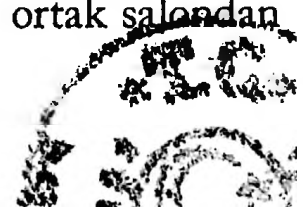
Violent öne atıldı ve çilli çocuğu yere fırlattı.

Nerdler’den biri, “İtin!” diye bağırdı.

Will’in arkasında duran kitaplıklar devrildi, devrilen kitaplıklarda duran kitaplar Yalnızlar’ın başlarına düşmüş ve büyük çoğunluğu da kitaplıkların altında kalmıştı. Nerdler her taraftan saldırıyorlardı. Will, David ve Lucy’yi yanına alarak kaçtı. Her köşeden fırlayan Nerdler üçünün peşine düşmüştü. Aralarından biri Will’in şakağına vurdu. Ciltli bir ansiklopedi ile vurmuştu ve aldığı darbe Will’in ayağını yerden kesmişti.

Lucy, “Will!” diye bağırdı.

Will, David’i bıraktı ve yere düştü. Acı çekiyordu. Yerde döndü ve ayağa kalkmaya çalıştı, başı dönüyordu. Bir grup Nerd’ün David’i Lucy’den çekip almasını izledi. Lucy çığlık attı. David’i kaldırıp tekerlekli bir kitap arabasına taşımak için dört Nerd gerekmişti. Hızla ilerliyorlardı, David’i arabayla ortak salondan geçirerek batıdaki yangın çıkışına götürdüler.

Will ağabeyini kaybedemezdi.

Ama kaybetti. Will koşmayı denedi ama yere düştü, kafasına aldığı darbenin etkisi geçmemişti. Kendini toplamayı başardığında David çoktan gitmişti. O, Will'i korumak için yıllarını harcamıştı ama Will onun yaptığını bir saat bile yapamamıştı.

Lucy kütüphanenin kapılarının kulplarını sarstı ve bütün ağırlığını vererek asıldı. Nerdler onu dışarı atmıştı ama Lucy'nin içeri girmesi gerekiyordu. David'in zamanı tükeniyordu.

Arkasında duran Violent, sarkık yüzlü ve kocaman ellere sahip bir Nerd ile dövüşüyordu. Üç Kaşar durmuş ve Nerd'ün Violent'a attığı yumruğu izlemişti. Yumruk kaburgalarına oturdu ve Violent'ı geriye itti. Violent buna çocuğun diz kapağına attığı hızlı bir tekmeyle karşılık verdi. Nerd'ün dizi tekmeyle yediği anda bükülmüştü. Çocuk ciyaklayarak yere yığıldı.

Lucy, "Dur!" diye bağırdı. "İçeri girmemize yardımcı olabilir!"

Lucy araya girmek için koştu ama Kaşarlar'dan biri önüne çıkarak buna izin veremeyeceğini gösterircesine kafasını salladı. Önündeki kız Julie Tanaka'ydı.

Julie, "Bu işe karışma," dedi.

Violent yerde yatan Nerd'e ayağa kalmasını söyledi. Çocuk zorlanarak ayağa kalktı, ağırlığını sağlam olan bacağına vermişti.

“Siz geri zekâlılar büyük bir hata yaptınız. Kemp olmadan bir hiçsiniz.”

“Hayır, asıl büyük hatayı seninle yatmaya başlayarak Kemp yaptı... Kaşar.”

Nerd saldıracakmış gibi öne atıldı. Violent çocuğun göğüs kafesine tekme attı. Çocuk sendeledi ve koridora düştü. Tavana baktı, yüzünde bir panik ifadesi vardı.

Nerd, “Olamaz...” dedi.

Tavandan düşen bir yığın tuğla çocuğun kafasını ezdi. Lucy can havliyle kafasını kaldırdı ve tavana baktı, çocuğun başına gelen şeyin onu da beklediği korkusuyla dolmuştu ama düşen başka tuğla olmadı. Violent öne çıktı ve ezilen Nerd’ün yanına giderek eğildi. Kafasından akan kanlar, altında kaldığı tuğlaların arasından sızıyordu. Elini çocuğun boynuna attı ve nabızı var mı diye baktı.

Violent soğuk bir şekilde, “Ölmüş,” dedi.

Lucy kafasını kaldırdı, cesedin üstündeki kısma bakıyordu. Tavanda bulunan panellerin bir sırası tamamen kopmuştu. Taş ve tuğlaları tutan bir kapak asılı durduğu yerde sallanıyordu.

Lucy’nin içini bir huzursuzluk kaplamıştı. Önünde duran kısa koridora baktı. Dokuz metre uzunluğundaydı. Yerler tozla kaplıydı. Çok uzun zamandır buradan geçen kimse olmamıştı. Burası kütüphanenin ana kapısıydı, bütün tuzakların bulunduğu giriş.

Lucy Violent’a, “Bunu neden yaptın!” diye bağırdı. “Onu rehin alıp içeri girmekte kullanabilirdik!”

Violent siyah elektrik bandından yapılmış kaşlarından birini kaldırdı ve “Rehin almak ha?” dedi gülerek. Ölmüş Nerd’ün ayakkabısına bir tekme attı ve “Eh, artık işimize yaramaz,” dedi.

Julie, “Kütüphaneye girmemize imkân yok,” dedi. “Bu kapılar yeriden oynamıyor.”

Lucy, “İçeride ne oldu?” diye sordu. David’den ayrı geçen her saniye onun daha çok paniklemesine sebep oluyordu. “Nerdler’le aranın iyi olduğunu sanıyordum! Güvende olacağımızı söylemiştin!”

Julie yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, “Bu Lucy, bize katılmak istemeyen kız,” dedi.

“Evet istemedim çünkü benim bir grubum var. Ve sen onları tuzağa düşürdün.”

Violent, “Bana kafa tutmadan önce bir daha düşün derim, şekerim,” dedi. “Kimseyi tuzağa düşürmedim.”

Julie gözlerini devirdi. “Senin Kaşar olabileceğini düşünmüş olduğuma inanamıyorum.”

Lucy ve Julie’nin hiçbir zaman arkadaş olamayacaklarını görmek Lucy’ye iyi gelmişti. Artık onu kafasındaki pişmanlıklar listesinden silebilirdi. Violent yüzünde küçümseyen bir ifadeyle Lucy’yi baştan aşağı süzdü ve ardından Julie’ye, “Haydi gidelim buradan,” dedi.

Lucy, “Sorun da bu zaten,” dedi. “Nasıl gideceğiz?”

Violent, “Bu bir koridor. Yürüyerek gideceğiz,” dedi.

“Ama bubi tuzakları var... daha başkaları da olabilir. Tuzaklardan anlar mısın?”

Violent, “Hayır,” dedi, “Tuzaklardan falan anlamam! Kim anlar ki zaten? Hillcrest’te büyüdüm ben.”

Lucy, Violent’in çok zorlu bir yerde büyümüş olduğunu tahmin etmişti, hiç hoş olmayan bir yetimhane ya da savaşın yıktığı yabancı bir ülkede. Belki de cangılda büyümüştü. Ama Hillcrest olamazdı. Pale Ridge’le arasında sadece bir kasaba vardı. Yoğurt dükkânları, golf kulüpleri ve her iki yılda bir yenilenen asfalt yolları olan bir kasabaydı. Hillcrest’liler böyle sert insanlar değillerdi.

Violent öne atıldı. Lucy, Nerd'ün yerde yatan cesedinin ardında uzanan tekinsiz koridora bakıyordu. Ölüm koridorda kol geziyor, her bir karışın altına saklanmış, açığa çıkmayı bekliyordu.

Violent eline bir tuğla aldı ve fırlattı. Sekerek koridorun sonuna kadar ulaştı. Diğer üç Kaşar Violent'in planını beğenmişti. Koridora tuğlalar atmaya ve önlerinde tuzak varsa harekete geçirmeye çalıştılar. Hiçbir şey olmadı.

Violent, "Haydi gidelim," dedi, "tabii korkmuyorsan," diye ekledi Lucy'ye bakarak.

Lucy gözlerini ondan ayırmadan yanından geçti ve koridora ilk adımı attı. Kalbi delicesine atıyordu. Violent güldü ve Lucy'nin peşinden gitti

Violent çığlık attı. Lucy olduğu yerde sıçramıştı.

Violent'in ayağı zemine saplanmıştı. Bacağını tutuyor ve bağıırıyordu. Julie ayağını çıkarmasına yardım etmeye çalıştı.

Violent, "Kazıklar!" diye bağırdı.

Violent kırılan zemini kaplayan fayansların geriye kalanlarını söktü ve yerdeki deliği ortaya çıkardı.

Bacağı, zemine yerleştirilmiş alüminyum bir temizlik kovasının içindeydi. Kovanın içi kırk beş derecelik açıyla yerleştirilmiş tahta kazıklarla doluydu. Ayağın bu tuzağa girmesi kolaydı ama kazıklar çıkartmaya çalıştıkça daha derine batacak şekilde koyulmuştu. Kabaca yontulmuş kazıklar Violent'in bacağına saplanmışlardı. Kelimenin tam anlamıyla yere çivilenmiş haldeydi.

Lucy, "Kovayı çıkarmamız gerekiyor," dedi.

Julie başıyla onayladı. Ellerini deliğe soktular ve kovanın etrafını kazmaya başladılar. Birkaç dakikalık uğraşın ardından, Violent bacağını ve kovayı çıkarmayı başarmıştı. Yollarına devam ettiler. Violent kovanın içindeki ayağını sürüyerek ilerliyor ve

inliyordu. Lucy Violent'in bu haldeyken ağlamamayı nasıl becerdiğini anlayamamıştı. Epey etkileyiciydi. Koridorda bir kavşak noktasına geldiler.

Önlerinde duran uzun koridorun büyük bir kısmı karanlıktı, yanan birkaç kırık lamba da koridoru varoşlarda bir sokağın gece vakitlerindeki haline benzetmişti. Koridorun ortasına geldiklerinde, bir tarafta bulunan dolapların kapılarının bükülmüş ve kesilmiş olduğunu gördüler. Duvardan dışarı uzanmış keskin ağızlı metaller, bir biçerdöverin bıçaklarını andırıyordu.

Violent, "Daha fazla tuğlaya ihtiyacımız var," diye homurdandı.

Lucy, "Geri gidip biraz alalım," diye cevap verdi.

Kaşarlar'dan biri yakınındaki bir çöp yığının yanına gitti. Kızın yığını hiçbir şey olmamış gibi tekmeleyip karıştırması Lucy'yi tedirgin etmişti. Çöplerin arasında bir sıra buldu.

"Bu iş görür."

Lucy bir klik sesi duydu. Kaşar'ın yanındaki dolap bir anda açıldı. Dolabın içinde üç sprej dolusu sıvı vardı. Sprejlerin tetikleri iplerle bir dizi kitaba bağlanmıştı. Kitaplar dolaptan aşağıya düştüler. Sprejler Kaşar'ın her tarafını ıslatmıştı. Düşen kitaplar zemine ulaştıklarında bir çakmağı ateşledi. Ateşle tepkimeye giren başka bir sprej kıza ateş püskürttü. Kızın ıslanmış kıyafetleri alev aldı ve ateş her tarafını sardı.

Kaşar bağırarak Lucy'ye doğru koşmaya başladı. Lucy kızın yanan başı ve bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Kız bembeyaz bir ateşle yanıyordu. Lucy ve diğerlerinin tuzaklarla dolu koridora doğru koşmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

TAK! TAK! TAK! Violent'in kovaya girmiş ayağı koşarken bu sesi çıkartıyordu.

Önlerinde duran tavandaki panellerden biri yerinden çıktı. Ucu sivriltilmiş bir sopa açıklıktan aşağı düştü. Bir gitar amfisi büyüklüğündeki kitap yığını ağırlık olsun diye sopanın tepesine bantlanmıştı. Üzerine ağırlık bağlanmış kazık ikinci Kaşar'ın vücuduna, köprücük kemiğinin hemen arkasına saplandı. Ateşler içerisindeki kız yaklaşıyordu, bağıırıyor ve etrafa ateşler saçarak ilerliyordu. Turuncu renkte bir ışık kaynağına dönüşmüştü adeta; bütün koridoru aydınlatıyor, Lucy ve Violent'in gölgelerinin önlerine düşmesine sebep oluyordu.

TAK! TAK! TAK!

Julie önlerine geçmeyi başardı. Solda duran ezilmiş dolaplardan uzakta duruyordu ama ayağı bir tuzak teline takıldı. Tıka basa doldurulmuş bir spor çantası tavandan koptu ve bağlı olduğu halatla sallanarak bir yıkım güllesi gibi Julie'ye çarptı. Çarpmanın etkisi onu metalden dişlere benzeyen ezilmiş dolaplara fırlattı.

Violent Lucy'yi çekerek durdurdu. Lucy kafasını çevirdi ve arkasına baktı, yanmakta olan Kaşar'ın üzerine atlamasını bekliyordu. Bunun yerine kızın dumanlar tüten cansız bedeninin duvardan kopup üzerine düşen içi dolu beş dolap altında kaldığını gördü.

Lucy bir ağlama sesi duydu. Violent ellerini yüzüne götürmüş ağlıyor, Julie'ye bakıyordu. Julie'nin omurgası ikiye katlanmıştı. Cesedi ezilmiş metalin üzerine ıslak bir bez gibi yapışmıştı. Violent yere yığıldı. Lucy onu tutmaya çalıştı. Garip bir kucaklaşma içerisinde duvara doğru düştüler, ikisi de nefes nefese kalmıştı. Sessizce oturuyorlardı. Julie'yi dolaplara çarpan çantanın kaldırdığı büyük gri toz parçaları havada uçuşuyordu. Tuğlalar spor çantasının üzerindeki bir yırtıktan yere döküldü. Toz parçaları ölü kar taneleri gibi yere düşüyordu.

Beş dakika geçmişti, on dakika da olabilirdi. Violent kafasını sağa çevirdi ve Lucy'ye baktı.

“Buradan bir çıkış olduğuna inanıyor musun?” dedi.

Lucy başıyla onayladı. “Will’e güveniyorum.”

“Sence ikimiz birlikte yıkıntılara ulaşabilir miyiz?”

Lucy Violent’in ayağındaki kovaya baktı. Kovadan yere kan damlıyordu.

“Bence ilk olarak şundan kurtulmamız gerekiyor,” dedi.

Kazıkları Violent’in ayağından çıkarmaları on dakikalarını aldı. İşleri bittiğinde Lucy, Violent’in ayağa kalkmasına yardım etti ve onu elinden geldiği kadarıyla taşımaya çalıştı. Ters çevrilmiş bir masanın yanından geçtiler. Arkalarına baktıklarında Nerdler’in masanın yapay ahşap yüzeyine kazıdıkları yazıyı gördüler. Üzerinde şöyle yazıyordu: *Bu noktadan sonrası: ÖLÜM.*

Her şey kötüye gidiyordu.

Will bir koridorda koşuyordu ve Nelson da peşindeydi. Koridordaki bütün yer döşemeleri sökülmüştü. Sökülmüş her döşemenin yerinde katılaşmış tutkal kalıntıları vardı; rengi fıstık ezmesiyle karışmış kan gibiydi. Nelson oflayıp pofluyordu; durmak istediğini söyleyip duruyordu. Will ona izin vermiyordu. Vakit yoktu. David'i birazdan öldüreceklerdi.

Bütün bunlar Sam'in suçuydu. Ve David artık Sam'in elindeydi, büyük ihtimalle onu kupa dolabına tıkmıştı. Pusuya düştükten sonra Will, David'i götüren Nerdler'i takip etmeye çalışmıştı. Onları yakalayamamıştı. Ama Nelson ve Belinda'yı bulmuştu. Belinda'yı Lucy'yle buluşması için 1206 numaralı odaya göndermişti. Will'in bir planı vardı ve bu plan için biraz kas gücü gerekecekti. Nelson'la idare etmesi gerekiyordu.

Nelson ile birlikte okulun idari ofislerine doğru koşarlarken, Will içinde büyüyen gerginlik hissini iyiden iyiye hissetmeye baş-

lamıştı. Toparlanması gerekiyordu. Şu anda kendini kaybetmenin hiç sırası değildi. Boş bir kafayla hareket etmeliydi. Will biraz daha hızlandı, Nelson'ın ona yetişebilmesini umuyordu.

Birkaç dakika sonra öğretmenler odasının kapısına ulaştılar. Will hızını azalttı ve yürümeye başladı. Nelson yanına vardığında nefes nefeseydi. Yüzü lekelenmişti. Pantolonu düşmek üzereymiş gibi görünüyordu. Kafasındaki bir kesik kanıyor ve akan kan da yüzüne geliyordu. Eğer Will de Nelson gibi görünüyorsa başları dertte demekti.

Will, "Biraz daha sinirli görünebilir misin?" diye sordu.

"Ne?"

Nelson'ın kulak trampeti yanında değildi. Will kulağına eğildi ve içine doğru konuştu.

"Diyorum ki, biraz daha sinirli görünebilir misin?"

Nelson dudaklarını bükmeyi ve dişlerini bir kurt gibi dışarı çıkarmayı dener. Sinirliden çok endişeli bir troll bebeğine benzemişti. Will derin bir iç çekti.

"Hepsi bu mu?"

Nelson yüzünü öyle tuttu ve başını salladı. Will iç geçirdi.

"Tamam."

Will gerginliğini atmak için kollarını salladı. Kapıyı tıklattı ve geri çekildi. Kısa bir süre sonra kapı aralandı. Kel kafalı ve kalın dudaklı bir Kaykaycı kafasını uzattı. Will'in beyaz saçlarını görür görmez içgüdüsel olarak geri çekildi ve ardından kapıyı çarptı. Will çocuğun, grubunun geriye kalanına haber verdiğini duydu.

"Yalnızlar!"

Will bir ürperti hissetmişti.

Nelson'a döndü ve sessiz bir şekilde, "Bırak ben konuşayım," dedi.

Nelson, “Ne?” dedi, yüzünde hâlâ aynı garip ifade vardı, üstüne bir de gözlerini pörtleterek bakmaya başlamıştı. Will bu yüz ifadesinin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama çok garip göründüğünü kabul etmesi gerekirdi.

Kapılar aniden açıldı ve dışarı çıkan Kaykaycılar Will ve Nelson’ın etrafını sardı. Kalın dudaklı Kaykaycı kırık bir kaykayın keskin ucunu boynuna dayayarak Will’i duvara yapıştırdı.

“David nerede?”

Will, “P-Nut’la konuşmak istiyorum,” dedi.

“Sana David nerede diye sordum.”

“Sam onu yakaladı.”

Tombul dudak kaykayı çekti ve Will’in boğazını bıraktı. Haberi duyan Kaykaycılar homurdanmıştı.

Tombul dudak, “Sam, David’i kendisi mi yakaladı?” diye sordu.

Will, “Hayır. Nerdler yakaladı,” diye cevap verdi.

“Nerdler mi?”

Kaykaycılar’dan biri, “Yok artık!” dedi. Bir diğeri de, “Lanet olsun!” dedi.

Tombul dudak, kendisine *gerginim ve kendimi elektrikli sandalyede oturmuş gibi hissediyorum* ifadesiyle bakmakta olan Nelson’a baktı.

“Bu çocuğun nesi var?”

Will, “Deli o,” diye fısıldadı. “Sakın gözlerine bakma.”

Tombul dudak, Will’in uyarısını dikkate aldı ve bakışlarını Nelson’dan uzaklaştırdı. Nelson işi kıvırmıştı. Will’in kendine olan güveni yerine gelmişti.

Tombul dudak, “Peki o zaman, David Sam’in elindeyse sen buraya niye geldin ki?” dedi. “Kırdığın kaykayların hesabını vermeye mi geldin?”

Will, “Dediğim gibi,” dedi, “P-Nut’la konuşmam gerek.”

Tombul dudak güldü.

“Eceline susamışsın çocuk. Arkadaşın burada kalacak ama.”

Will, Nelson’a döndü ve bağırdı: “Kimseyi öldürmemeye çalış.”

Nelson başıyla onayladı, yüzünde yalandan bir öfke ifadesi belirmişti. Kaykaycılar ondan uzak duruyorlardı.

Tombul dudak ve arkadaşları Will’i tişörtünden sert bir şekilde tuttular ve öğretmenler odasına soktular. Odanın içinde bir kaykay rampası vardı. Rampanın yüzeyi koridordan sökülmiş döşemelerle kaplanmıştı. Ortaya çıkan yüzey pürüzsüzdü. Rampa en az iki buçuk metre yüksekliğindeydi ve kafa mesafesi olsun diye tavanı da bir metre kadar açmışlardı. Ama kaykay yapan kimse yoktu. Will sağolsun, ellerinde pek kaykay kalmamıştı. Odadaki Kaykaycılar Will’e öfkeyle bakıyordu.

Will’i ite kaka soktukları diğer oda ise ufak bir kaykay parkına dönüştürülmüştü, okul bankları ve merdivenlerden sökülerek duvarlara monte ettikleri tırabzanların üstü, kaykayların bıraktığı siyah izlerle doluydu.

Tombul dudak, odanın sonunda bulunan ağır ahşap kapıyı yumrukladı. Kapının üzerinde *MÜDÜR WARFIELD* yazılı bir plaka bulunuyordu. Plakanın üzerindeki *WARFIELD* ismi kazınmıştı. Altına, gümüş rengi keçeli kalemle P-NUT yazmışlardı.

Kapı açıldı ve üstüne bikini giymiş bir Kaykaycı kız kafasını dışarı uzattı. Kafasının yanlarındaki saçları tıraşlamıştı ama üst kısımlar uzun ve siyah renkteydi ve yana düşmüştü. Tombul dudak kızın kulağına bir şey fısıldadı. Kız, Will’e bir göz attı ve ardından kapıyı sonuna kadar açtı. Will’e eşlik eden çocuklardan biri yarı gönüllü bir şekilde sırtına vurdu ve onu odaya soktu.

P-Nut, pirinç düğmeli deri bir koltuğun üzerine kurulmuştu. Kısa siyah saçlarının arasına çeşitli desenler kazınmıştı. Bikinili

kız P-Nut'ın yanına oturdu, diğer yanına da gayet seksi ve kafasını tamamen kazıtmış başka bir kız kıvrılmıştı. P-Nut, Will'e gülümsedi. Beyaz tenli bir çocuktuk ama nasıl olduysa hiç kimse bir yıldan fazla süredir güneş görmemiş olmasına rağmen ten rengini bronz tutmayı başarmıştı. Will onun Kızılderili melezi olduğunu duymuştu. Her zaman tatilden yeni gelmiş biri gibi görünüyordu. Belki de kızlar onu bu yüzden seviyordu. Ya da belki de her an gülümsediği içindi. Sebebinin bir önemi yoktu, kızlar onu seviyordu. Ve o da kızları seviyordu. P-Nut okulun en azgın çocuğu olarak biliniyordu.

P-Nut ayağa kalktı ve Müdür Warfield'ın üzeri el yapımı yapıştırıcılarla kaplı, meşe ağacından yapılmış büyük masasının üzerine oturdu. Arkasında duvarda asılı duran Müdür Warfield'e ait birçok fotoğraf vardı; bazıları ailesine aitti, bir tanesini valiyle çektiymişti ama bu fotoğrafların hepsi ters çevrilmişti. P-Nut, ayağını bir ileri bir geri sallıyor ve Will'e bakarak onu tartmaya çalışıyordu. Will duruşunu düzeltti, kendine güveni tamdı.

Will boğazını temizledi.

“Adım Will Thorpe.”

“Kim olduğunu biliyorum. Kaykayımı kıran çocuk sensin.”

Bikilini kız, P-Nut'ın kulağına bir şey fısıldadı.

P-Nut, “Tüh,” dedi.

P-Nut oturdu ve masanın ortasında duran, okul hoparlör sistemine ait mikrofonu eline aldı. Mikrofonun alt kısmında duran düğmeye bastı; Will uzaktaki hoparlörlerin aktif hale geldiklerinde çıkardıkları tiz sesi duymuştu.

“Merhaba millet, P-Nut konuşuyor. Size verecek haberlerim var. David Thorpe, Nerdler tarafından yakalandı. Av sona erdi.

Eğer karnınız açsa, ayakkabılarınızı yemeyi düşünmeye başlayabilirsiniz.”

P-Nut elini düğmeden çekti ve hoparlörler tekrardan sessizliğe büründü. Bakışlarını bir kez daha Will’e çevirdi.

“Sen ne istemiştin?” diye sordu.

“Ona da geleceğiz. Ama önce...”

Will cebindeki porno dolu telefonu çıkardı.

“Ucube kızlarından hoşlanıyor musun?”

P-Nut gülümsedi.

Her yer yiyecekti. Yiyeceklerden bir tepe. Tribünlerden aşağıya uzanıyordu. Bu, Takım'ın en büyük başarısıydı, McKinley'deki güçlerinin göstergesiydi.

David bu kısa ve huzurlu anı yiyecekleri izleyerek geçirdi. Halüsinasyonlar çok korkunç bir hal alabildikleri gibi nefes kesici de olabiliyorlardı. Yiyecekler devasa bir şelale gibi tepeden aşağıya doğru akıyor ve spor salonunun zeminine indiklerinde kayboluyordu. Ara sıra, bir renk cümbüşü içerisinde havaya sıçrayanlar oluyordu. Çok güzel bir manzaraydı. Bunu zamanı dolana kadar izlemeye razıydı.

David'i kalın halatlarla futbolda top çalma antremanı yaparken kullandıkları mankene bağladılar. Elleri arkadan bağlanmıştı. Halatlar göğüs kafesinin altından geçiyordu. David sırtını doğrudan metal boruların üzerine versin diye mankenin yastıklı kısmını sökmüşlerdi. Bütün vücudu öne eğik bir şekilde

duruyordu, bu haldeyken kafasını kaldırıp üzerine geleni görmesi için çaba harcaması gerekiyordu.

David zor da olsa kafasını kaldırdı. Spor salonunun diğer ucunda, üç puan çizgisinin üzerinde duran Anthony Smith vardı. Diğerleri de kendi sıralarını bekliyorlardı. Anthony koşmaya başladı, hedefi David'di. Attığı ilk adımda David onun çok uzakta olduğunu düşünmüştü. Attığı her adımla yaklaşıyordu, iki adım sonra on beş metre yakınına kadar gelmişti. David gözlerini kapadı ve birazdan alacağı darbenin son olup olmayacağını düşündü; Anthony ona çarptığı anda ciğerleri ağzından dışarı fışkıracak mıydı.

David gözlerini faltaşı gibi açtı. Anthony önündeydi, tam gaz ona doğru geliyordu. Koşusundan kazandığı ivmeyle birlikte omzunu bütün gücüyle David'in göğüs kafesine geçirdi. Korkunç ve karıncalanan bir ağrı David'in göğsüne oturdu. Ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. Görüşü kızardı, spor salonunun tavanı kana bulanmış gibi görünüyordu. Tahta zeminde sürüklenen manken, kulak tırmalayan bir ses çıkarıyordu. Bir süre sonra durdu. Anthony, David'i itti ve bir zafer çılgılığı attı. Yumruklarını havaya kaldırdı. Güzeller ona tezahürat ediyorlardı.

Anthony David'e, "Bu Brad içindi," dedi ve çenesine bir tokat attıktan sonra hızlı adımlarla uzaklaştı.

David tekrardan nefes aldı. Görüşünü kaplayan kırmızılık gitmişti. Vernikli akçaağaç zeminin üzerinde duran beyaz renkteki şeker kâğıdına bakıyordu. Beyaz kâğıt yerde hareket ediyordu ve ardından bir esintiye yakalanarak havalandı. Döne döne ilerledi ve uçarak uzaklaştı. Esintinin serinliğini yüzünde hissediyordu.

Bir ses ona, "Bir şeyin yok," dedi.

David kafasını kaldırdı. Önünde duran Lucy'ydı. Esinti ondan geliyordu. Elbisesi temizdi ve parlıyordu, ay ışığı rengindeydi.

Lucy güldü ama onu duyamamıştı. Gülüşü gözlerinin altındaki gamzeyi ortaya çıkarıyordu. David bunu çok seviyordu. Neye güldüğünü öğrenmek istiyordu.

Lucy, “Odandayım şu an,” dedi. “Seni bekliyorum... üzerimde hiçbir şey yok.”

Bir kez daha gülümsedi. David yüzünde şapşal bir gülümseme belirirken ağzından kan aktığını fark etti.

Bir savunma oyuncusu kafasındaki eskimiş futbolcu kaskıyla koşarak Lucy’nin içinden geçti. Lucy konfeti gibi binlerce parçaya ayrıldı. David, göğsünün içe çöktüğünü hissetti. Acı adeta içini oyuyordu. Görüşü bir kez daha kızardı. Manken bir kez daha kaydı. Çocuğun homurdanarak uzaklaştığını duydu.

Lucy’yi bir daha görmeyecekti. Bunun farkına varmıştı artık. Böyle düşünmesinin sebebi yaşamayı umursamaması falan değildi. Sadece artık bunu düşünecek durumda değildi. Savaşacak hali kalmamıştı ve Sam’in topraklarındaydı. Oyun sona ermişti. Kazanan Sam olmuştu.

Sam, “Bu kadarı yeterli,” dedi.

David kafasını sağa çevirdi, gözkapakları iyice ağırlaşmıştı. Sam katlanabilir bir sandalyenin üzerine oturmuş, Güzeller’den birine saçını sarıya boyatıyordu. David’i izliyordu. Saçını kurutan kızı itti. David, spor salonunun diğer tarafından koşarak gelen bir Takım üyesinin sesini duydu, attığı her adım güm güm ses çıkarıyordu. Sam ayakta duruyordu, boynunda saç boyası yaptırırken taktığı bir havlu vardı.

“Size bu kadarı yeter dedim!”

Ayak sesleri yavaşlayarak durdu ve sırasını bekleyen diğer koşucular dağıldı. Sam, katlanabilir sandalyesini çekerek David’in önüne getirdi. David rahatsız bir şekilde nefes alıp veriyordu.

Sam gayet rahat bir şekilde önüne kuruldu. David'e baktı ve onu müzede sergilenen bir antikaymış gibi inceledi.

Sam, "Beni neden öldürmedin?" diye sordu.

David, "Ne?" diye cevapladı.

"Avludayken. Kırıntıların üzerime çullanmış, beni parçalamaya çalışırken onları durdurdun. Bunu neden yaptın?"

David, "Neden mi?" dedi. "Ne bileyim, sana acıdım sanırım."

Sam, "Bana acıdın mı?" diye sordu.

Yüzünü buruşturdu. Aldığı cevap onu çok şaşırtmıştı.

David, "Öldürsem neyi ispatlamış olacaktım ki?" diye sordu.

"Neyi mi ispatlamış olacaktın? Hiçbir şeyi. Sadece benden kurtulmuş olacaktın. Benim bu işin peşini bırakmayacağımı, tekrar peşine düşeceğimi bilmen gerekirdi."

David, "Ben zaten kazanmıştım," dedi. "Seni öldürmek... fazla acımasızca olurdu."

Sam güldü. "İşte bu tam bir kaybedenin söyleceği türde bir şey. Sanırım şu anda bu dediğinden pişmanlık duyuyorsundur, ha?"

Sam gülümsedi ama David'in tepki vermediğini görünce yüz ifadesi üzgün bir hal aldı.

"Benden ne istiyorsun, Sam?"

"Senden hiçbir şey istemiyorum. Etrafına bak. Her şey benim."

Hisettiği acı David'in kafasının içini yakıyordu. Bu küçük oyuna daha fazla sabredecek hali kalmamıştı.

David, "Bütün okulu peşime taktın. Peki ne için? Sana ne yaptım ki? Kız arkadaşımı çaldığın için sana bir kez vurdum o kadar," dedi, sesini yükseltmişti. Bu kadar yüksek sesle konuşmak göğsünü acıtıyordu.

Sam, "Ha, o konuya gelirsek," dedi. Ayağa kalktı. "Okulu peşine takmamın sebebi onları meşgul etmek istememdi. Hepsi

beni öldürüp yiyeceklerimi almak istiyor. Ama artık seni ele geçirmek için birbirilerini öldürmekle meşguller. Karınları aç. Her şeyi yapacak haldeler. En yakın arkadaşlarını bile öldürebilirler. Tek yapmam gereken önlerinde biraz yiyecek sallandırmam. Onlara ödülleri vermem bile gerek yok. Seni getiren Nerdler'e kazık attım," dedi ve devam etti: "Bu akşam onların başına ödül koyacağım. Ardından da onları bana getirenlerin başına ödül koyacağım, böyle böyle devam edecek ve haftanın sonuna geldiğimizde bütün okul o kadar aç ve zayıf düşmüş olacak ki, hepsi güç birliği yapsa bile kapıma ulaşacak güçleri bile kalmamış olacak."

Sam kahkaha attı. Çıkan ses David'in kulaklarında yüksek sesli bir gökgürültüsü gibi çınlamıştı. Kulak zarları yırtılır gibi olmuştu. David, "BENDEN UZAKLAŞ!" diye bağırdı ama gözlerinin arkasında yankılanmaya devam eden ses kendi sesini duymasına engel oluyordu. Ağlıyordu. Çığlık atıyordu. Ses bitmişti ama kafasının içi acıyla zonklamaya devam ediyordu.

David bir gözünü açtı. Sam ona bakıyordu, kafası karışmıştı.

"Ne oldu sana, kafayı mı yedin?"

Sam'e gerçeği söylememeyi düşündü ama şu noktadan sonra ne fark ederdi ki?

"Ölüyorum."

Sam tekrar sandalyesine oturdu. David'e bakıyordu.

"Eee... peki ne kadar vaktin kaldı?"

"Fazla değil."

Sam'in duruşu ve ses tonu David'in kafasını karıştırmıştı. Neredeyse onun için endişeleniyormuş gibi görünüyordu. David, o sapıtmış kafanın içinde bir yerde ufak bir merhamet kırıntısı, ona acımasını sağlayacak bir damlacık insaniyet duygusu kalmış mıdır acaba diye düşündü.

“Sam. Buradan çıkışın yolunu biliyorum. Gitmeme izin verirsen sana yolu gösteririm. Birlikte kaçarsınız. Bütün bunları sona erdirebiliriz.”

Sam, David’in yüzüne baktı. Teklifi değerlendiriyor gibiydi.

“Buradan kaçmak istediğimi sanmıyorum,” dedi. “Burayı seviyorum.”

Ayaklarını spor salonunun zeminine vura vura ilerleyen biri vardı. Hilary, Sam’in yanında belirdi. Gözleri zar zor açılıyordu. Elinde dolu bir şişe içki vardı ve elbisesinin önü tamamen ıslanmış ve lekelenmişti. Sam, Hilary’ye döndü ve dudaklarını tiksintiyle büktü.

Sam, “Sarhoşsun sen,” dedi.

Hilary, “Evvvet,” diye cevap verdi.

“Burada ne yapıyorsun? Havuza geri dön.”

Hilary, “Selam, David,” dedi. “Seni çok fena özledim.”

Hilary dengesini kaybetti, düşmemesi için Sam’in onu tutması gerekmişti.

Hilary, “Bırak beni,” dedi, sözler ağzından istemsizce çıkıyordu. “Seninle olmak istemiyorum, David’le olmak istiyorum.”

Sam, “Az önce ne dedin sen bana?” dedi, sesi o kadar yüksekti ki bütün spor salonunda yankılandı.

Hilary, Sam’i görmezden geldi ve David’in gözünün içine baktı.

“Üzgünüm, David,” dedi yavaşça, tükürük saçmadan konuşmaya çalışıyordu. “Sam bir hataydı. Senden hiç ayrılmamalıydım.”

Sam, Hilary’yi yere fırlattı. Yüzüstü yere kapaklandı. Sırtüstü döndüğünde dişlerinden birinin, sağdaki köpekdişinin düştüğünü fark etti. Hilary elini kanlar içindeki ağzına götürdü.

“Dişimi kırdın,” dedi.

Sam, “Neden onunla birlikte olmak isteyesin ki?” diye bağırdı. “Ona bak. Ölüyor, elinde hiçbir şeyi yok. Ben her şeye sahibim!”

Hilary, “Hiçbir boka sahip değilsin,” dedi. “Herkes senden nefret ediyor. Kendi grubun seni öldürmek istiyor. Bütün okulda tek bir arkadaşın bile yok.”

“Kapat çeneni!”

Hilary, “Sence grubundan biri seni ne zaman öldürecek? Yarın mı dersin? Yoksa bugün mü?” dedi.

Sam bir ileri bir geri yürüyor, saçlarını yoluyordu. Aniden arkasına döndü ve parmağını Hilary’ye doğrulttu.

“Nedir bu, bir tür intihar girişimi mi? Bu mudur yani?” diye sordu. “Seni öldürmemi mi istiyorsun?”

Hilary ona gülümsedi. Kan ve tükürük dudaklarını ıslatmıştı. “Artık bir ezikle birlikte olmak istemiyorum, istediğim şey bu işte.”

Sam, katlanabilir metal sandalyeyi eline aldı. Hilary’nin üzerine yürüdü ve sandalyeyi başının üzerinde havaya kaldırdı.

Okulun hoparlör sistemi tiz bir ses çıkartarak aktif hale geldi.

“Ben Will Thorpe. Beni dinliyor musunuz, McKinley?”

Sam vuruşunu yarıda kesti, elindeki sandalye havada asılı kalmıştı.

“Bu mesaj, spor salonundan çıkmaktan korktuğu için kız arkadaşını kullanarak uyuyan insanlara saldıran Sam Howard adındaki ana kuzusuna geliyor. Bu adamı on beş dakika içerisinde avluda görmek istiyorum. Gerçek bir dövüş görmek istiyorsanız orada olun. Ama bu ana kuzusu korkup gelmezse suçlusu ben değilim.”

Sam elindeki sandalyeyi tribünlere fırlattı ve bir köpek gibi uludu.

David kahkaha attı. Kendini tutamamıştı. Bu, tam da Will’in yapacağı türde bir hareketti.

Will avlunun tam ortasında duruyordu. Okulun geriye kalanı kenarlara dizilmiş, gösterinin başlamasını bekliyordu. Will herkesin ona baktığının farkındaydı. İnsanlar açtı ve barut fıçısı gibiydi. Güneş batmıştı ama avludaki projektörler yanıyordu. Jeneratör teklemeye başlamıştı, gücü tükeniyordu. Projektörler sarhoş gibiydi, bir an için tam güçle çalışıp keskin gölgeler oluştururken sonrasında güçlerini kaybedip neredeyse tamamen sönüyorlardı.

Will'in arkasında duran Nelson, "Öleceksin," dedi.

Will, "Hiç yardımcı olmuyorsun ama," dedi.

Nelson bütün gücüyle, "Öleceksin dedim!" diye bağırdı.

"Seni duydum! Bütün okul duydu hatta."

"Ha... affedersin."

Kalabalıktakilerin ne duyduğunun bir önemi yoktu. Zaten onlar da öyle düşünüyordu. Hepsi de buraya onun nasıl kaybettiğini izlemeye gelmişti. Bütün gruplar oradaydı. Eğer Sam onu

öldürmezse, yarım kalan işi Ucubeler'in tamamlaması kuvvetle muhtemeldi.

Nelson, "Umarım David hâlâ hayattadır," diye bağırdı.

Will'in bunu düşünmemesi gerekiyordu. Planının zayıf noktalarını düşünmeye başlarsa iyice dibe çökerdi. Sadece Sam'in buraya gelmesini umuyordu. Halihazırda oldukça gecikmişlerdi.

Will tek başınaydı. Nelson bu plana karşı çıkmıştı ve Yalnızlar'ın geriye kalanı da avlunun uzak köşesinde bekliyorlardı. Will onların en azından arkasında durmasını, ona destek olmasını istemişti ama kütüphanede yaşanan olaydan sonra ona olan bütün güvenlerini kaybetmişlerdi. Bu sorumluluk onun omuzlarındaydı ve durumu düzeltmek için sadece bir şansı olacaktı.

Kalabalıktaki bir Ucube siyah güneş gözlüğü takmıştı. Will'e bakarak gülümsedi ve parmağıyla boğazının üzerinde bir çizgi çekti. Will zorlukta yutkundu. Susamıştı. Göğsü sıkışıyordu. Arkasında duran Nelson'a baktı, yavaş çekimde araba kazası izliyormuş gibi dişlerini gıcırdatıyordu. Ona söylediği şeylere rağmen Will, Lucy'nin şu anda yanında olmasını istedi. İçten içe burada olmasını ve onun bu cesaret timsali hareketini görmesini umdu.

Kalabalık canlandı. Herkes başını tek bir noktaya çevirdi. Takım avluya gelmişti.

Ucubeler kenara çekilerek Takım'ın grupların oluşturduğu çembere girmesi için yer açtı. Takım sanki bir cuma gecesi Amerikan futbolu maçına gelir gibi futbol ekipmanlarını giyerek gelmişti. Avluya hızlı adımlarla girdiler ve Will'in karşısında düzenli bir pozisyonda konuşlandılar. Sayıları oldukça fazlaydı ve diğer gruplar onların yanında aç köpekler gibi kalmıştı. Takım üyelerinin karınları tok ve güçleri yerindeydi. Sam öne çıktı.

Will kendini bekleyen bir dövüş olduğunun farkındaydı. Zaten amaçladığı şey de buydu ama nedense durumun bu kadar kötü olabileceğini kafasında canlandırmamıştı. Canlandırsaydı büyük ihtimalle bu kadar ileri gitmezdi. Sam burnundan dumanlar çıkarıyordu. Will'i görmek onu iyice çileden çıkarmış gibi görünüyordu. Formasını çıkardı. Sam'in göğüs kasları geriniyor ve esniyordu. Devasa bir cüsseye sahipti. Herkes gibi Will de onun tam bir salak olduğunu düşünüyordu. Yumruklarını sıktı ve ellerini kaldırarak gardını aldı. Yumrukları titriyordu ve bunu gizlemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Etrafındaki herkes kıs kıs gülüyordu.

Kaçmak istedi ama bunu yapabileceğine dair inancı yoktu. Vücudunun kontrolünü kaybetmiş gibi hissediyordu. İnanılmaz gerilmişti. Aklı bu işi nasıl batıracağına dair türlü türlü karelerle dolmuştu.

İki irikıyım Takım üyesi ön sırayı yarararak ileri çıktı. David'i aralarında tutmuşlardı. David'in parmakları yerlere sürünüyordu. Kafası önüne düşmüştü. Kıyafetleri kurumuş kanın verdiği kahverengine bulanmıştı. Kalabalık onu görünce şoke olmuştu.

Sam, "Ağabeyine birkaç tokat attık, bak ne hale geldi. Bunu yapmak istediğine emin misin ha ufaklık?" dedi.

Eğer Sam'in amaçladığı şey Will'in aklına girmekse bunu başarmıştı.

Will, David'in ayaklarını oynattığını gördü. Sağ ayağını, yere basacak duruma gelene kadar ileri sürükledi. Ardından sol ayağını. Bacaklarını sabitledi ve vücudunun ağırlığını üzerilerine yükledi. David kanlar içinde ve her tarafı şişmiş olan kafasını kaldırdı. Taktığı beyaz göz bandı mor renkte içi su dolu bir balona bağlanmış gibi görünüyordu.

David tek gözüyle Will'i bulana kadar etrafa bakındı. Gülümsedi. Will buna inanamıyordu. Bu kocaman, içten bir gülümsemeydi. Şişmiş yüzü gülünce, olduğundan daha da çirkin görünmeye başlamıştı ama bu ona engel değildi. Böylesi ağır bir dayaktan sonra bile David ayaktaydı. Ağabeyini böyle görmek Will'i gururlandırmıştı, ona bakarak gülümsedi. Artık sakinleşmişti.

Sam, "Eh?" diye bağırarak kalabalığı kendi tarafına çekmek istedi. "Sorun nedir? Dilini mi yuttun?"

Avluda gülüşmeler oldu.

Will'in cevabı Sam'e ortaparmağını göstermek olmuştu.

Sam, Will'in üzerine hücum etti. Saniyeler içinde Will'in yanına ulaştı ve yumruğunu Will'in karnına gömdü. Will iki büklüm olmuştu. Sam karnında bir delik açmış gibi hissediyordu. Will'in iki büklüm olduğunu gören Sam suratına diz atmayı denedi. Dizi Will'in yüzüne değil de göğsüne oturdu. Will geriye doğru sendeledi, ayakları vücudunun ağırlığını taşımakta güçlük çekiyordu. Ayakta durmayı tam başarmıştı ki Sam bacaklarının arasına sağlam bir tekme geçirdi. Will kış üstü yere düştü.

Ne erzak talanlarındaki boğuşmalar ne de koridorlardaki kavgalar canının bu kadar yanmasına neden olmuştu. Will hangi acının neden kaynakladığını algılayamayacak bir hale gelmişti. Kontrolü kaybediyordu. Nefes almakta zorlanmaya başlamıştı. Her şey çok hızlı geliyordu. Sam üzerine geldi. Will ona bir yumruk savurdu. Yumruğu, Sam'in omzundan araba camına atılmış bir çakıl taşı gibi sekmişti. Sam, Will'i tek eliyle tişörtünden tuttu. Diğer elini yumruk haline getirmişti. Yumruğunu gerdi, son darbeyi vurmaya hazırlanıyordu.

İşte o anda, Will nöbet geçirdi.

Vücudu kaskatı kesildi. Gözbebekleri kayboldu. Ayakları yere basmıyordu. Bütün bunlar olurken Sam onu tişörtünden tutmaya devam ediyordu. Sam, Will'i yere bıraktı. Will bir kumtorbası gibi düştü ve kafasını yere vurdu.

Kalabalıkta gülüşmeler oldu. Fakat en az gülenler kadar şoke olanlar da vardı.

Kırpışan gözkapakları ve titreyen görüşünün arasından Will, önünde devasa cüssesiyle dikilmekte olan Sam'i gördü. Will'in ağzından salyaları akıyordu. Vücudu titriyordu. Her şey oldukça inandırıcıydı. David'le kafa bulmak için nöbet geçirme taklidi yaptığı zamanlarda bu işi iyice kapmıştı.

Will ayağını Sam'in kasıklarına geçirdi ve Sam yere yığıldı. Will ayağa kalktı. Kalabalıktaki gülüşmeler kesilmişti. Sessizlik hâkimdi. Will bacağını gerdi ve Sam'in hayalarına şut çeker gibi bir tekme daha attı. Hiç kimse gördüklerine inanamıyordu, buna Takım üyeleri de dahildi.

Will, "Aç güruh, beni dinleyin!" diye bağırdı. "Takım'ın bütün savaşçıları burada. Yiyeceklerini koruyan hiç kimse yok!"

Kalabalıktaki zayıflamış yüzler spor salonunun olduğu tarafa doğru dönmüştü.

"O yiyecekler hepimizin!"

Kalabalık aynı fikirde olduğunu anlatırcasına bağıırıp çağırmaya ve tezahürat etmeye başladı. Will, etrafında toplanan potansiyelin farkındaydı.

"HAYDİ GİDİP ALALIM!"

Tam bir izdiham oluşmuştu. Ucubeler, Nerdler, Kaşarlar, Kaykaycılar ve İnekler, hepsi birlikte spor salonuna yönelmişti, cehennemden kalkacak son trene yetişmeye çalışıyor gibiydiler. Takım onları durdurmayı denedi ama üzerlerine gelen kalabalık

muazzam bir ivmeyle hareket ediyordu. Takım'ın yerleşim düzeni paramparça olmuştu. David'i tutan iki Takım üyesi onu bir kenara bırakıp spor salonunu korumaya gitti.

Sam ayağa kalktı, kasığını tutuyordu. Bir an için Will'e onu öldürecekmiş gibi baktı. Fakat bir anda geriye sendelendi, yüzünde bir korku ifadesi belirmişti. Will arkasında birilerinin olduğunu farkındaydı. Dönüp baktığında Yalnızlar'ın Sam'i içine alan bir yarım daire oluşturduğunu ve gözlerini ona diktiklerini gördü. Sam sinirli bir şekilde bağırdı ve delice koşmakta olan kalabalığın peşinden gitti.

Jeneratör sonunda pes etmiş ve bütün ışıklar sönmüştü. Avlu karanlığa teslim olmuştu.

David altı metre ötede yerde bir yığın şeklinde yatıyordu. Will'e arkası dönük haldeydi ve hareket etmiyordu. Will elinden geldiğince hızlı bir şekilde topallayarak David'in yanına gitti. Dizleri üzerine çöktü ve nazikçe David'i kendine çevirdi. David'in başını elleri arasına aldı. Yüzü ezilmiş bir domatesi andırıyordu.

"Dave? İyi misin?"

David gülümsedi.

"Sanırım halüsinasyon görüyorum..." dedi. "Az önce senin Sam Howard'ın kışını tekmelediğini gördüğümü sandım."

Will öyle büyük bir kahkaha attı ki gözleri yaşardı.

Lucy ve Violent, Violent'in elindeki meşale yardımıyla yıkıntılara doğru yürümeye devam ediyorlardı. Violent meşaleyi okulun her tarafında sahip olduğu silah dolu birçok dolaptan birinden almıştı. Lucy'nin burnuna korkunç bir koku geldi.

Violent, "Öğretmenler," dedi. Meşaleyi Lucy'ye uzattı. Boyundaki zincire takılı duran bir bıçağı zincirden çıkardı. Violent, Lucy'nin omzundan destek alarak eğildi ve Lucy'nin elbisesinin ucunu tuttu. Bıçağı batırarak bir delik açtı.

"Hey, ne yapıyorsun?"

"Burnumuzu kapatmak için bir şeye ihtiyacımız var. Bu koku daha da kötü bir hal alacak."

Violent, yırtığa kuvvetli bir şekilde asılarak Lucy'nin elbisesinin on beş santimlik kısmını kopardı.

Lucy, "Tişörtünü falan da kullanabilirdin," dedi.

"Evet, öyle de yapabilirdik."

Violent elindeki kumaş parçasını ikiye böldü, birini Lucy'ye verdi ve diğerini de kendi burnu ve ağzının üzerine bağladı. Lucy de aynını yaptı. Violent elini Lucy'nin omzuna attı. Topallıyordu ve Lucy de onun ağırlığının yarısını taşıyordu.

Violent, "Sence avludaki dövüşün sonucu ne olmuştur?" dedi.

Lucy, hoparlörlerden duydukları anonsta söylenen şeyleri hatırlamaya çalıştı. Amacını anlamamıştı ama bir planı olduğu konusunda Will'e güvenmesi gerekiyordu. David hayatta olmak zorundaydı ve okuldan çıkmanın bir yolu olmak zorundaydı, başka bir şey söz konusu olamazdı.

Lucy, "Bence Will Sam'i yenecek ve yakın zamanda onları tekrar göreceğiz," dedi.

"İşi ilginçleştirmek ister misin?"

"İyy, bahse mi girelim yani? Bunu kabul edemem, burada söz konusu olan arkadaşlarımdan hayatı."

"Konuşacak konu bulmaya çalışıyorum ya."

"Eh, biraz daha düşün o zaman."

Violent, "Senden iyi baston oldu," dedi.

Lucy, "Teşekkürler," diye cevap verdi gülerek.

"Hayır, cidden ama. Benim grubumdan değilsin. Bana böyle yardım etmek zorunda değildin."

Lucy belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sonunda Violent'in gözünde değeri olan bir şey yapmıştı.

Yıkıntıların derinliklerine doğru olan yolculuklarında atıkları her adım, Lucy'nin biraz daha huzursuz olmasına neden oluyordu. Meşalenin titreyen alevleri koridor boyunca gölgeler oluşturuyordu. Yıkıntılar her şeyin değiştiği günü hatırlatan bir anıt gibiydi. Kendini, patlamanın gürültüsünü ve onu takip eden korkunç çığlıkların koridorlarda yankılanışını duyar gibi hissetti.

Lucy, "Daha önce buraya gelmiş miydin?" diye sordu.

Violent kısa bir süre sessiz kaldı ve ardından, "Evet. Uzun zaman önce. Burada pis işlerden başka bir şey dönmüyor," dedi.

Vardıkları yer bir merdivenin kalıntılarıydı. Bir tarafı tamamen çökmüştü. Geriye kalan tek şey duvarda asılı kalmış, en fazla otuz santim genişliğindeki basamaklardı. Merdivenin bulunması gereken yukarı kısımda ise bükülmüş bir yığın betonarme demiri bulunuyordu.

Violent, "1206 ikinci katta," dedi. "Yukarı çıkmamız gerekiyor."

"Yukarı çıkabileceğini..."

Violent aniden, "Şışt," dedi, ses tonu fısıltıya dönmüştü. "Bunu duydun mu?"

Lucy'nin duyduğu tek şey elindeki meşalenin çatırdayan aleviydi. Kafasını salladı. "Ne duydun ki?"

"Hiçbir şey, haydi elimizi çabuk tutalım."

Lucy ve Violent aceleyle merdivenlere ilerlediler. Lucy merdivenin kırık kısmını dikkatli çıkıyordu, bir eliyle duvarı tutarken diğer elinde meşale vardı. Violent ise bir adım arkasından geliyordu, bir eliyle duvardan destek alıyordu. Attıkları her adım korku doluydu. Yolun yarısını tırmanmak bir dakikalarını almıştı. Merdivenin son iki basamağı kopmuştu.

Violent, "Atlamamız gerekecek," dedi Lucy'nin arkasında duran boşluğa bakarak.

Lucy, boşluktan dört buçuk metre yüksekliğinde ve keskin taş parçalarıyla dolu uçuruma baktı. Duvara kömür karasıyla yazılmış bir şey olduğunu fark etti: *SMUDGE BURADA YATIYOR*. Taş parçaları bir yerde diğerlerine nazaran daha yüksekte bulunuyordu.

Lucy'nin içini Will'in daha önce burada olduğuna dair bir his kapladı. Atlayışı yapmak için gereken gücü topladı.

Meşaleyi önünde duran ikinci kat zeminine fırlattı, ardından derin bir nefes aldı ve zıpladı. İkinci kata indi ve öne doğru birkaç adım sendeledi. Yüzünde büyük bir gülümsemeyle arkasına döndü.

“Başardım!”

Violent umursamaz bir şekilde, “Hımm evet, bu harika,” dedi. “Artık devam etsen?”

“Ah evet, affedersin.”

Lucy arkasındaki koridordan gelen ayak seslerini duydu. Hemen arkasına döndü. Karanlığın içinden ürkütücü görünüşlü bir ocuk ıktı. Siyah pantolonunun içerisine soktuğu, Güzeller'e ait bir elbiseyi giyyordu. Cılız ve sivri yüzü bir kertenkeleyi andırıyordu; gözleri siyah, teni de kanı çekilmiş gibi görünmesine sebep olan mavimsi bir beyaz renkteydi. Beyaz renkteki uzun ve kırık saçlarıyla yaşlı ve deli bir kadına benziyordu.

ocuk zor da olsa durdu. En az Lucy kadar şaşırmış görünüyordu. ne atıldı ve Lucy'nin boynundaki kolyeyi çekip aldı. Koşarak arkasında duran karanlık koridora geri döndü.

Lucy, “Hey! Onu bana ver!” diye bağırdı.

Çocuğun peşinden koşarak koridora girdi. Elindeki meşalenin ışığı arkasında parlayıp snen bir iz bırakıyordu. nndeki sınıftan bir ses geldiğini duydu. Lucy kafasını sınıfın kapısından içeri soktu ve meşaleyi de içeri sokarak etrafta ne var ne yok inceledi. Bu bir kimya laboratuvarıydı. Sabuntaşından yapılma tezgâhlar karanlıkta uyuyan yaratıkları andırıyorlardı. Kırık ekipmanlar ve pis kâğıtlar yerlere savrulmuştu.

Bir el Lucy'nin kolundan tuttu ve onu yere serdi. Lucy elindeki meşaleyi düşürdü. Çocuk, Lucy'nin üzerine oturdu. Kollarından tuttu ve yüzünü Lucy'nin yüzüne yapıştırdı.

Çocuk, "Uzak dur!" dedi, nefesinin kokusu Lucy'nin burun deliklerine dolmuştu.

Meşale bir yığın kâğıdı tutuşturdu ve Lucy çocuğun alevlerin aydınlattığı yüzüne baktığında korkmuş olduğunu gördü.

Lucy, "Kolyemi geri istiyorum!" diye bağırdı cesaretini toplayarak.

Çocuk, "O sana ait değildi," diye cevap verdi. Garip bir aksanı vardı. Tok bir sesi vardı, güney aksanıyla konuşuyordu. "Beni yalnız bırakın."

Çocuğun arkasında bir alev belirdi. Violent elinde meşale ile çocuğun arkasında duruyordu. Meşaleyi çocuğun sırtına geçirdi.

Çocuk, "Ahh!" diye bağırdı.

Violent çocuğa bir kez daha vurdu ve çocuk aceleyle odanın köşesine kaçarak büyümekte olan ateşin yanına sindi.

Violent elindeki meşaleyi çocuğun yüzüne yaklaştırdı ve "Kızların canını yakmak hoşuna mı gidiyor? Ha?" dedi. "Olayın bu mu?"

Lucy, "Kolyeyi istiyorum," dedi.

Çocuk, "O benim!" dedi. "O bana ait!"

Violent, "Versene şunu, sapık!" dedi.

"O benim anneme aitti! Ondan geriye kalan tek şey o kolye. Lütfen, onu benden almayın. Size yalvarıyorum."

Violent meşaleyi çocuktan uzaklaştırdı. Çocuk korkmuş bir hayvan gibi sırtını duvara yaslamıştı. Lucy yanan kâğıtlara doğru koştu ve üzerilerine basarak söndürdü.

Arkasını dönüp çocukla yüzyüze geldi ve “Sen neden bahsediyorsun?” dedi.

Violent, “Kafası bir dünya. Bir şeyler çekmiş,” dedi, ayağıyla yerdeki paçavraları iterek yarısı dolu bir sürahiye işaret etti. “Şuna bak.”

Çocuk sürahiye doğru atıldı ve “Hayır, zulama karışmayın!” dedi. Sürahiye ilk ulaşan Violent oldu, çocuğun ulaşamayacağı bir yerde tutuyordu. Çocuk başını öne eğdi, ardından sinirle etrafta dolandı. Biraz homurdandıktan sonra elindeki kolyeyi Lucy’ye fırlattı. Kolye sekerek ayağının ucuna kadar geldi ve Lucy eğilip kolyeyi yerden aldı. Violent sürahiyi çocuğa attı, çocuk da elindeki bezi sürahideki sıvıyla ıslattı. Islattığı bezi yüzüne yapıştırdı ve derin bir nefes aldı. Hıçkırarak nefesini verdi.

Violent, “Haydi gidelim,” dedi.

Lucy elinde duran kolyeye baktı, sonra da dönüp öfleyip pöfleyen çocuğa. Ağlayıp yerleri yumruklarken olduğu yerde sarsılıyordu.

Lucy, “Bunun senin annene ait olduğunu nasıl bilebilirim ki?” dedi.

Çocuk kimyasallardan sersemlemiş bir halde, “Onun sahip olduğu tek şey buydu,” dedi. “Laboratuvardayken elimden almak istediler ama onlardan saklamayı başardım. Metal karyola direklerinin içi boştu. Doktorlar bunu bilmiyordu tabii. Hayatta olmamın tek sebebi bu, bunu o kolyeye borçluyum. Kaçmam gerekirken o kolyeyi almaya gittim. Böylece şansım yaver gitti. Herkesi götürdüler. Ben... şanslıydım...”

Lucy çocuğun zırvaladıklarına anlam vermeye çalışıyordu. Söyledikleri deli saçması gibiydi. Laboratuvarlar. Doktorlar.

Violent, “O sensin,” dedi. “Yakalamaya çalıştıkları hastalıklı çocuk sensin.”

Çocuk bir kez daha, “Şanslıydım,” dedi, yüzü acıyla burulmuştu. “Bizi dağlarda bırakmaları gerekiyordu. Bizi yalnız bırakmalılardı.” Elindeki bezi sürahideki sıvıyla ıslatmaya hazırlandı. Violent bezi aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı.

“Geri ver! Onu bana geri vermen gerek!”

Violent elindeki meşaleyi kenara bıraktı. Dizleri üzerine çöktü ve çocuğu üzerindeki pis elbiseden tuttu.

“Bütün bunların sebebi sensin. Ne olacağını bile bile okulun içine mi girdin?”

Çocuk, “Beni öldüreceklerdi,” dedi. Sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Violent, “Başımıza bunların gelmesinin sebebi sen misin?” dedi, ağzından çıkan kelimeler mermileri andırıyordu.

Çocuk kafasını salladı, inliyor, ağzından köpükler çıkarıyor ve ağlıyordu.

“BUNU SEN Mİ YAPTIN?”

Lucy, “Violent...” dedi.

Violent, “SENİN ÖLMEN GEREKİYORDU!” diye bağırdı. Çocuğun ağzına yumruk attı. Çocuk acıyla gözlerini yumdu, dudağı patlamıştı. Violent bir yumruk daha attı. Ve bir tane daha. Sağlı sollu yumruklar yüzünü kesmiş, gözlerini şişirmiş ve burnunu yamultmuştu.

Lucy, “Dur artık!” diye bağırdı. “Dur!”

Lucy Violent’i çekiştiriyordu. Violent’in durmaya niyeti yoktu. Aynı bir kaya matkabı gibiydi. Onu öldürecekti. Lucy elbisesinden geriye kalan kısmı yukarı çekti ve Violent’in kafasına bir tekme attı. Violent bağırarak yere düştü, kulağını tutuyordu.

Lucy, “Bu kadarı yeter,” dedi.

Lucy çocuğa döndü ve yere çömeldi. Yüzü darmadağın olmuştu. Lucy bu manzara karşısında yüzünü buruşturdu. Nefes alıp vermekte zorlanıyordu, bir şnorkel aracılığıyla nefes alıyor gibi görünüyordu. Ama hâlâ hayattaydı ve bilinci açıktı.

Lucy çocuğun elini tuttu ve kolyeyi avucunun içine koydu. Onun nasıl bir vicdan azabıyla yaşadığını tahmin bile edemezdi. Ölümler, cinayetler, vahşet, umutsuzluk; bunların hepsi onun eseri. Bu onun suçu değildi, tek yaptığı şey hayatta kalmaya çalışmaktı. Ama Lucy yine de ondan nefret ediyordu. O gün ölmüş olmasını diledi.

Lucy ayağa kalktı ve Violent'in yanına gitti. Violent hâlâ çocuğa bakıyordu. Lucy ayağa kalkmasına yardımcı oldu. İkili tek kelime daha etmeden sınıftan çıktı.

Lucy oda numaralarını görünce hesap yapmaya başladı.

1242... 1238... 1231

David'e çok yaklaşmıştı.

1210...

Lucy ve Violent su içinde kalmış bir koridora girdi.

Tavandan ve duvarlardan kopan sıva ve alçı parçaları yerlere saçılmıştı. Su şelaleler oluşturarak iniyor ve ardından koridorun sonunda yolu tıkamış olan yıkıntıların oluşturduğu duvara doğru akıyordu. Yalnızlar oradaydı, koridorda kümelenmişlerdi; yanlarında bir grup Kaşar da bulunuyordu. Sessizce bekliyorlardı. Rahatsız edici bir hava vardı.

Violent kızlarından birine, "Neler oluyor?" diye sordu.

Kaşarlar'dan biri, "O çocuk hayatta kalmayı başarabilecek mi bilmiyoruz," dedi.

Lucy panik içerisinde Violent'a baktı.

Violent, "Git," dedi. "Acele et."

Lucy, Violent'i bıraktı ve ıslak koridordan koşarak 1206 numaralı sınıfa girdi. Sınıfın zemini yoktu. Aşağıdaki odadan bir ışık geliyordu.

Lucy, "David?" diye seslendi. "Will?"

Will, "Lucy?" dedi.

"Will, Tanrı'ya şükürler olsun."

Will elini uzattı. Lucy'nin kenardan sallanarak yıkıntı halindeki odaya inmesine yardımcı oldu.

Will, "Başardın," dedi.

Lucy kollarını attı ve sıkıca sarıldı. Will'in yüzünü kendisine doğru çevirdiğini hissetmişti. Yanağında bir öpücük hissettiğini düşündü ama emin olamadı. Bakışlarını David'e çevirdi.

İki büklüm bir halde duvara yaslanmıştı, aralarında akan suların oluşturduğu ufak bir şelale vardı. şelalenin arkasından seçebildiği tek şey gözüne taktığı beyaz göz bandıydı. Kollarını görür gibi oldu. Kurumuş kana bulanmışlardı.

Lucy, Will'i bıraktı ve David'e doğru ilerledi. Will onu durdurdu.

Will, "Yapma..." dedi.

Lucy, Will'e baktı. David'e ulaşması gerekiyordu. Bunu yapmak zorundaydı.

David, "Geri çekil," dedi, zorlandığı sesinden belli oluyordu.

Lucy, "Ama..." dedi fakat ardından ne diyeceğini bilememişti. Böyle olmaması gerekiyordu.

Will, "Onu öldürüyoruz, arada bu kadar mesafe varken bile. Ona zehir etkisi yapıyoruz," dedi.

Lucy, "Hayır," dedi ağlayarak.

Will, "David, artık gitmen gerek," dedi.

Lucy, "Ama... yani hemen mi?" diye sordu.

Will elindeki telefonu yavaşça David'e attı. David telefonu güçlükte yakalayabilmişti.

Will, "Telefonun ışığını kullan. Kan izlerini takip et," dedi David'e bakarak.

Lucy, yerdeki yıkıntıların üzerindeki kanlı pati izlerini gördü. İzler, yıkıntıların oluşturduğu duvarın üzerindeki üçgen şeklindeki bir açıklığa, tam da David'in olduğu yere doğru gidiyordu.

Will, "Bir saat bekleyeceğiz, sonra da peşinden geleceğiz," dedi. "Bu sana uzaklaşmak için yeterli zamanı verecektir."

David, "Dinle," dedi. "Dışarıda neler olduğunu bilmiyoruz."

Öksürmek için durdu. Tekrar konuşabilecek hale gelmesi en az on saniyesini almıştı.

David, "Dışarı çıktığınızda," diyerek sözüne devam etti, "saklanmanız gerekiyor. Evin arka kapısına... kırmızı renkli bir şey bağlayacağım, tamam mı? Bu sana babamızın evde olmadığını ve içeri girmenizde bir sıkıntı olmadığını anlatacak. Lucy'yi de al ve bodruma git. Orada saklanın. Sizi arayacağım."

Will, "Tamam," dedi.

"Ve ona sahip çık. Ona sahip çıkacağına söz ver."

"Söz veri..."

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi Lucy istediğinden biraz daha sert bir sesle.

"O zaman birbirinize iyi bakın," dedi David.

Lucy, "Lütfen, yakınına gelmiyorum. Sadece seni son kez görmek istiyorum," dedi.

David hareket etmedi. Yüzünü göstermek istemiyordu.

"Lütfen..."

“Bunu yapamam. Lucy, bu bir veda değil. Sadece benim önden gitmem gerekiyor.”

Lucy tek kelime edemedi.

“Vakit geldi,” dedi Will.

Lucy’nin gözleri buğulandı. Gözyaşlarını elinden geldiğince hızlı bir şekilde sildi. Hiçbir anını kaçırmak istemiyordu. Göz bandının beyazı akan suların arkasına saklandı ve David’in arkasını dönmesiyle karanlıklara büründü. David telefonun ışığını duvardaki deliğe doğru tuttu ve sürünerek içeri girdi. Geçerken sürtündüğü ufak bir alçı parçası koparak bir su birikintisinin içine düştü. Kısa bir süre sonra telefon ışığı da kayboldu ve David artık gitmişti.

Lucy olduğu yerde kaldı, duvara bakıyordu. Will, Lucy’nin koluna dokundu.

“Oturman gerekiyor. Dinlen biraz,” dedi. “Enerjimizi korumamız gerek ve oraya girmemize daha bir saat var.”

Gözlerinden akmaya devam eden yaşlar, tavandan akan sular kadar şiddetliydi.

Will, “David’i buraya getirebilmek için kimin kışını tekmelemem gerektiğine inanmayacaksın,” dedi.

Lucy bir saat bekleyemezdi. Bunu yapmak imkânsız gibi geliyordu. Duvardaki deliğe koştı ve içeri baktı. Sadece onu bir kez daha görmesi gerekiyordu. İçerisi yıkıntılardan oluşmuş bir labirent gibiydi. Damlayan suyun sesi tünelde yankılanıyordu. Bu bir tünel değil de, yıkılan duvar, tavan ve zemin parçalarının arasında oluşmuş bir boşluk gibiydi. Yıkıntılar birbirlerinin üzerinde her an yıkılabilecek domino taşları gibi duruyorlardı. Lucy önce David’in telefonunun parıltısını yakaladı, ardından da siluetini gördü.

“David!”

David arkasını döndü. Telefonun ışığı yüzünü aydınlatmıştı. Yüzü şişmiş ve kana bulanmıştı ama sağlam olan gözü parlıyordu. Yoksa gülüyor muydu?

Bir anda, David’in önünde duran bir tavan parçası düştü, peşinden de bir çığ gibi akan çakıl taşlarını geldi.

Lucy çığlık attı. Dizlerinin bağı çözülmüştü; yanbaşındaki su birikintisinin içine yığılıverdi.

Will onun yanına koştu.

Artık geçecekleri bir tünel yoktu.

David adrenalinin etkisiyle titriyordu.

Neredeyse ezilecekti. Vücudunun her tarafı acıyla zonkluyordu. Telefonun ışığını az önce geçtiği tünele tuttu. Tünel yok olmuştu. Çökmenin etkisiyle kalkan toz ve toprak hâlâ havadaydı. Bütün gücüyle yüklenerek tüneli tekrardan açmaya çalıştı, en ufak bir hareket yoktu. Kayalar sağlam bir şekilde oturmuştu.

“Lucy!” diye bağırdı. “Will!”

Kulağını taşlardan oluşan duvara dayadı. Diğer taraftan gelen bağırışmaları zor da olsa duyabiliyordu ama ne dediklerini anlayamıyordu. Arkasından bir inleme sesi geldi. David arkasını döndü ve önünde duran patikaya baktı. Telefonunu yukarı kaldırdı. Etraf köpeklerle doluydu. Sırtlarından yaralanmış doberman köpekleri, önünde duran sarp moloz yığınları üzerinde yatıyordu. Etraftaki oyuklara ve çatlaklara sığınmışlardı. Duvar bloklarının arasında ezilmişlerdi. David köpeklerin, sahip olduğu korkuların bir dı-

şavurumu olduğunun farkındaydı ama bu, durumdan hoşlanmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Bu okul ondan her şeyini almıştı. Kemiklerinin içi boşmuş gibi geliyordu. Kasları kemiklerinden ayrılacakmış gibi hissediyordu. Will ve Lucy'yi arkasında bırakmak istemiyordu. Arkasındaki taşları toz haline gelene kadar tekmelemek istiyordu. Bu hiç adil değildi. Dökülen taşlar onu yalancı çıkarmıştı. Onlara hepsini buradan çıkaracağını söylemişti ve şimdi bir kez daha içeride mahsur kalmışlardı. Hepsi açlıktan ölecekti.

Okula tekrardan erzak göndermelerini sağlaması gerekiyordu. Mezuniyet sistemini de düzeltmelilerdi. Buradan çıkabilirse, dünyaya içeride neler olduğunu anlatabilirdi. Bunu denemesi gerekiyordu. Lucy ve Will'i hayatta tutabilmek için tek şansı buydu.

David sendeleyerek yıkıntıdan uzaklaştı. Köpekler hâlâ oradaydı. Bin tane köpeğin sesini duyuyordu, koro halinde soluyorlardı. Yanından geçtiği her köpek ona dişlerini gösteriyordu. Bu patikanın onu dışarı götüreceğini umuyordu.

David etraftan fırlamış kayalardan sıyrıldı, etrafındaki köpeklerin pençelerine ve ısırıklarına yakalanmamaya çalışıyordu. Elindeki telefonun solgun ışığı ancak önünü aydınlatabiliyordu. Kan izlerini nereye giderse gitsin takip ediyordu, bazı yerlerde karnının üzerinde sürünmesi bile gerekmişti. İzleri kaybettiği ve dar geçitlerden geçerek çıkmaz sokaklarla karşılaştığı da oluyordu.

Tünel çökeli dakikalar ya da saatler geçmiş olabilirdi. Aradaki farkı anlamlandıramıyordu. Olduğu yerde daireler çiziyor bile olabilirdi, bunu fark edecek durumda değildi. Yoluna devam etti. Görüşü, gerçek olmayan türlü türlü şeylerle doluydu. Orada olamayacak şeylerle. Etrafındaki yıkıntıları sivilce izlerine bürünmüş et parçaları şeklinde görüyordu. Kolları yılan balıklarına

dönüşmüştü; siyah, ıslak ve durmadan hareket ediyorlardı. Sam, David'i on beş metre kadar sessizce takip etti, kollarını açmış ve kucaklanmayı bekliyormuş gibi duruyordu.

Ama zamanla halüsinasyonlar kayboldu. Bir süre sonra David, beyni buharlaşıyormuş gibi hissetmemeye başlamıştı. Akciğerleri parça parça olmuş ve ağzına gelecekmiş gibi de hissetmiyordu. Sadece bütün futbol takımından dayak yemiş gibi hissediyordu, ki zaten yemişti de. Bu iyi bir histi.

David keskin bir köşeden döndü. Yatay halde duran iki duvarın arasındaki dar aralıktan sürünerek geçti. Eğer o iki duvarı tutan şey kaysaydı, David'in dümdüz olması işten bile değildi. David aralıktan sürünürken, elindeki telefon son nefesini verdi. Şarjı bitmişti.

David telefonu bir kenara attı ve yoluna devam etti, hiçbir tarafı göremiyordu. Elleri gözlerinin yerine geçmişti. El yordamıyla çatlak kayaların ve yerinden oynamış geçitlerin arasından geçiyordu. Önünde bir ışık vardı, karanlıklar içinde koyu gri renkte parlıyordu. David ışığa elinden geldiğince hızlı bir şekilde ilerliyordu. Işık onu gözlerini kısmak zorunda bırakmıştı. Yıkıntıların oluşturduğu tünel bir baca gibi yukarı uzanmaktaydı ve tünelin sonunda gri bir kubbe vardı; avluda gördükleriyle aynı kubbeydi bu. Üzerine yansıyan ay ışığının etkisiyle parlıyordu. Son bir çabayla tırmandı. Yanındaki kayalardan aşağı doğru hareket eden bir şey olmuştu. Bu bir fareydi.

David kendini tünelden dışarı çekti ve yıkıntılardan oluşan bir tepenin üzerine çıktı. Bir zamanlar okulun doğu kanadının bulunduğu yerin üzerinde durduğunu fark etti. Kubbeyi oluşturan sentetik materyal hemen önündeydi ve yıkıntılardan oluşan tepenin tamamını kaplıyordu. Kubbenin arkasındaki ayı belli belirsiz seçe-

biliyordu, bulanık bir beyazlığa sahipti. Soğuk ve temiz havadan sadece bir nefes yakalayabilmişti ama aldığı bu nefes okulda bir yıl boyunca soludukları ölü havanın üstüne dünyanın en tatlı şeyi gibi gelmişti. Bir ses duyunca arkasını döndü ve üzerinde duran kubbede açılmış olan deliği gördü. Delikten içeriye soğuk bir kış esintisi geliyordu. Sürünerek ilerledi, deliğin yıpranmış ve yırtılmış kenarlarına tutunarak kafasını dışarı çıkardı. Geceyi saran uçsuz bucaksız gökyüzü üzerinde duruyordu. Yıldızlar keskin ve mükemmel iğne deliklerini andırıyordu ve üzerinde duran gümüş rengindeki ay dolunaya dönmek üzereydi. David derin bir nefes aldı. Hava taptazeydi, dalındaki bir domatesi ısırarak aynı hissi vermişti ona.

Başardım, diye geçirdi aklından. Dışarı çıktım.

David kubbenin alt kısmından tırmanarak dışarı çıktı. Önünde duran kubbe devasaydı, yıkıntıların oluşturduğu sarp kayalıkların üzerinden yükseliyor, okuldan geriye kalan binaların tamamını kaplıyordu. David altında ne olduğuna baktı. Kubbe altı metre aşağısında, zeminde sona eriyordu, oradan ileriye baktığında ise ağaçları görmüştü. Gerçek ağaçlar. Tekrar görene kadar onları ne kadar özlediğinin farkına varmamıştı. Yarı kayarak yarı aşağı tırmanarak yıkıntıların üzerindeki kubbeden aşağı indi ve çimenlere ayak bastı. Ayakkabılarının altındaki zemin yumuşacıktı. Kampüsün çimenleri önünde uzanıyordu. Yakınındaki bir ağaca koştu. O an sadece dokunmak istiyordu. Ağacın kabukları yaşlı, sert ve doğaldı. Taze havadan bir nefes daha çekti içine. Yapraklar, çimenler ve yağmur gibi kokuyordu. Bir daha asla içeri girmek istemiyordu.

Otuz metre kadar ilerisinde iki sıra tel örgü vardı. Kampüsü çepeçevre sarmıştı ve üzerine de dikenli teller yerleştirilmişti. Bir

gözcü kulesi gördü. Park halindeki cipleri gördü. Ay ışığı çimenler üzerinde parlıyordu. Kampüs üzerine kurulmuş, daha önceden burada olduklarını hatırlamadığı prefabrik yapılar vardı. Dönüp okula baktığında kubbenin devasa yapıyı tamamiyle kapladığını, ona sanki bir tür dezenfektasyon işleminden geçiyormuş havası verdiğini fark etti.

Kampüsten çıkması lazımdı. Dünyanın McKinley'de olanları öğrenmesi gerekiyordu ve bunu herkese anlatmak onun göreviydi. Bu işi mahvetme şansı yoktu. Beklemesi, harekete geçmeden önce etrafı kolaçan etmesi ve kimsenin olmadığından emin olması gerekiyordu ama bunu yapamazdı. Harekete geçmeliydi.

David tel örgülere doğru koştu.

Sam zifiri karanlık bir koridora yuvarlandı. İki hafta olmuştu ve elektrikler hâlâ geri gelmemişti. Hiçbir şey göremiyordu. Attığı her adımla kaslarına ağrılar giriyor, bacakları titriyordu. Midesi buruluyor ve gurulduyordu. Diliyle tadabildiği tek şey salgıladığı safraydı. Yiyecekler gitmişti. Onun yiyecekleri. Okulun geri kalanı hepsini götürmüştü.

Hayvanlar. Onların hepsinden nefret ediyordu. Aynı Sam'in düşündüğü gibi herkes birbirine düşman olmuştu. Gruplar dağılmıştı ve herkes gün boyu avluda yatıyor, çaresiz ve açlık içerisinde bekliyordu. Bebek gibiydiler. İğrenç, pembe bebekler, ağlayıp birilerinin onları beslemesini bekliyorlardı.

Onlara gösterecekti. Bodrumdaki kazan dairesinde bir yakıt borusu vardı. O boruyu kıracaktı. Bir ya da iki gün boyunca akmasına izin verecekti. Sonra da üçüncü kat merdiven boşluğundan aşağıya bir meşale atacaktı.

Ufak bebeklerin hepsi yanacaktı. Ateş etlerini yakıp kavururken attıkları çığlıkları dinleyecekti. Büyük ihtimalle o da yanacaktı ama zaten ölmesine ne kalmıştı ki.

Sam önündeki köşenin ardından gelen, balkabağı renginde bir parıltı gördü. Bu bir meşalenin çırpınan ateşiydi. Ses çıkarmamaya dikkat ederek yavaşça ilerledi ve köşeden kafasını uzattı.

Fuayedde, mezuniyet kabininin önünde Sam'e arkası dönüp bir şekilde duranlar, Will Thorpe ve kevaşe arkadaşı Lucy'ydi. Will elinde meşaleyi tutarken o kevaşe de bozuk kabinde parmağını okutmaya çalışıyordu.

Sam kemerindeki mutfak bıçağını eline aldı. Meşalenin ateşi, bıçağın tırtıklı kenarından parladı. Sam, onlara doğru gizlice ilerlemeye başladı. İntikamla arasında sadece altı metre vardı.

Will'in ensesi açıktaydı. Sam, Will'in omurgasının derisinin altında yarattığı bombeleri zor da olsa seçebiliyordu. Bıçağı onların arasına sokacak ve çevirecekti.

Üç metre. Hâlâ onun farkına varmamışlardı. İlerlemeye devam etti. Her şey harika gidiyordu. Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Bir buçuk metre. Bıçağın kabzasındaki parmaklarını biraz daha sıktı.

Altmış santim.

Sam metalin metale sürtünürken çıkardığı sesi duydu. Dışarıya açılan çelik kapılar açılmıştı. Parlak gün ışığı kapıdan içeri girmiş, fuayenin tamamını aydınlatmıştı. Sam geri çekildi ve gözlerini kısıtı.

Sam yerinden fırladı ve yakınındaki bir sütunun arkasına saklandı. Kendini gaz maskeli ve özel kıyafetli askerlerin içeri girişine hazırladı. Büyük ihtimalle askerler hepsini öldürecek ve

bu işi kesin olarak bir sonuca bağlayacaklardı. Sütunun kenarından dikkatlice baktı ve Will ile kevaşeyi gördü. Yerlerinden kıpırdamamışlardı. Orada durmuş, vurulmak üzere olan geri zekâlılar gibi bekliyorlardı. Sam kafasını biraz daha ileri uzattı. Dışarı açılan kapıyı görebiliyordu.

Beyaz saçlı bir çocuk içeri girdi. Sam gözlerine inanamamıştı. Çocuğun üzerinde lacivert renkte bir kot pantolon ile kayak montu vardı ve elinde bir av tüfeği taşıyordu. Arkasından beyaz saçlı başka çocuklar geldi, hepsi de gündelik kıyafetler giyiyor ve silah taşıyorlardı. En az kırk kişiydiler.

Sam bakışlarını Will ve kevaşeye çevirdi. Onlar da en az kendisi kadar şaşkıındı.

Kayak montlu çocuk ikiliye yaklaştı. Yüzü aydınlanmıştı. Silahını indirdi ve yüzünde büyük bir gülümsemeyle yanlarına gitti.

Çocuk, “Bu kapıyı açmamız ne kadar uzun zamanımızı aldı bilemezsiniz,” dedi. “İyi misiniz? Aç mısınız?”

Will ve kevaşe bakakalmıştı.

Çocuk, “Merak etmeyin,” dedi. “Her şey yoluna girecek.”

Will, “Askerler nerede?” diye sordu.

Çocuk, “Ha onlar mı, gittiler,” dedi. “Sizi buradan çıkartmaya geldik.”

Sam bileğine dokunan küçük parmaklar olduğunu hissetti. Olduğu yerde sıçradı ve arkasına döndü. Bir kız ona bakıyordu. Yuvarlak, toplu bir yüzü ve omuzlarından vücuduna dökülen uzun beyaz saçları vardı. Yaşı on üçten fazla olamazdı.

Kız tatlı bir şekilde, “Selam,” dedi.

Sam elindeki bıçağı yavaşça pantolonunun arkasına soktu.

Sam, “Selam,” dedi.

Kız, “Yiyecek bir şeyler ister misin?” diye sordu. Cebinden bir parça yulaf ezmesi çıkardı.

Kızın diğer elinde duran küçük tabancayı gören Sam’in nabzı hızlanmıştı. Gülümsedi.

“Ya, aslında... şu silahlardan başka var mı sende?”